Giới thiệu Chuyện Do Em Quyết Định

Truyện Chuyện Do Em Quyết Định, câu chuyện nói về hai vị bác sĩ cùng làm chung một bệnh viện nhưng khác khoa, có rất nhiều tin đồn nói họ có dây dưa với nhau người này yêu đơn phương người kia.

Nhiều ngày qua không ít lời đồn nói hai người bọn họ có tình cảm với nhau, nhưng trong cô biết lời đồn đó là không có thật chỉ là do họ ngụy biện mà thôi. Cô cứ nghĩ anh làm khác khoa nên sẽ không nghe lời đồn đó nhưng ai ngờ cuối cùng anh ấy cũng biết.

Nhưng mọi chuyện làm cô bất ngờ hơn, lời đồn thứ thiệt đó không ai khác đồn thổi lên đó chính là anh, anh có tình cảm với cô mà không dám can đam nói ra, mà còn lấy cô là lí do để anh khỏi bị mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trước đây ,Dư Điền Điền đã nhìn thấy Trần Thước rất nhiều lần, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy mà thôi,những chuyện còn lại về anh đều là nghe người ta nói.

Nghe nói anh ta làm việc ở khoa ngoại rất được lòng bệnh nhân, đến cả viện trưởng cũng phải nể anh ta ba phần.

Nghe nói tướng mạo anh ta rất ưa nhìn, gia đình ưu tú, mỗi tội tính cách và cái miệng vô cùng lợi hại.

Nghe nói trong bệnh viện không thiếu nữ bác sĩ và y tá đều thích anh ta, nhưng tất cả đều ngại tính cách ấy của anh, không ai dám can đảm tiến tới thổ lộ.

Tại đại hội toàn viện mỗi tháng một lần Dư Điền Điền đã gặp anh rất nhiều lần, nhưng chính xác mà nói lần đầu tiên cô gặp anh là sau 2 năm làm việc tại bệnh viện.

Hôm ấy cơm nước vừa xong xuôi, Dư Điền Điền kêu gọi Lục Tuệ Mẫn cùng đi siêu thị mua hoa quả, Lục Tuệ Mẫn lại đang chơi game vô cùng hào hứng,cô nàng không chút nghĩ ngợi liền từ chối đi cùng.

"Tớ muốn chuối tiêu lê và táo nhé, nhớ rõ sữa nhất định phải mua của nhãn hiệu Quang Minh,hiệu Thiên Hữu uống không ngon tí nào!" Nàng ta vừa bận chơi game nhưng cũng không quên tốn chút thời gian nhắc nhở cô một câu.

Dư Điền Điền trước khi ra cửa liền liếc mắt nhìn cô một cái, "Vâng, thưa lão phật gia! Ngài cứ chơi game của ngài đi, nhưng đừng uốn éo người như vậy nữa không chừng cột sống bị vẹo còn cong hơn bộ ngực của ngài nữa đấy!"

Mỗi ngày ngoại trừ thời gian đi làm thì chính là ngồi trước máy tính chơi game, làm vậy xương sống có thể khỏe được mới lạ.

Dư Điền Điền là y tá khoa nhi, Lục Tuệ Mẫn là y tá khoa ngoại, hai người là bạn học đại học, hiện tại đang thuê chung một căn hộ chung cư, nơi này cách bệnh viện cũng không xa, nếu đi bộ tới bệnh viện chỉ cần 20 phút là đến.

Dư Điền Điền vừa mua xong đống hoa quả đi ra khỏi siêu thị, cô thở hổn hển xách đống đồ ra khỏi thang máy thì từ xa liền nhìn thấy đứng trước cửa siêu thị là một đám người, không biết đang cãi nhau vì chuyện gì. Cô đi đến gần đám người cố rướn cổ vào coi, chỉ thấy giữa đám người là một bà lão đang nằm, sắc mặt trắng bệch, hình như đã bị ngất đi.

Có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ngay bên cạnh bà, anh vừa kêu gọi đám người xung quanh gọi điện thoại cấp cứu, lại vừa thực hiện công việc cấp cứu khẩn cấp.

Anh lấy một lọ thuốc nước từ trong hộp thuốc y tế bên cạnh, một ống tiêm, giọng nói gấp gáp hỏi mọi người chung quanh: "Có ai từng học qua y học không , hoặc là biết cách tiêm tĩnh mạch cũng được?"

Dư Điền Điền nhận ra bà lão này hẳn là bị nhồi máu cơ tim, tình huống vô cùng nghiêm trọng, phải mau chóng tiến hành công tác cấp cứu, cần thực hiện phương pháp ép tim bên ngoài đồng thời tiêm tĩnh mạch giảm đau bên trong, một mình người đàn ông này không thể cùng lúc thực hiện hai công việc được.

Cô nhanh chóng đẩy đám người ra tiến vào: "Tôi có thể làm, tôi là y tá!"

Người đàn ông kia nhìn cô một chút, cũng không biết có chấp nhận cô hay không, nhưng hiện tại đang là tình huống khẩn cấp, anh ta không thể nghĩ nhiều, anh liền đưa ống tiêm và hộp thuốc nước trong tay cho cô:

"Thuốc giảm đau gây tê 4 milligram, tiêm vào tĩnh mạch."

Giọng nói vang lên mạnh mẽ, vừa nói xong anh liền bắt đầu tiến hành phương pháp ép tim xoa bóp lồng ngực và hô hấp nhân tạo.

Đám người xung quanh im lặng như tờ, mọi người đều nín thở quan sát chuyện này.

Dư Điền Điền tay có hơi run, thuật lại lời dặn của bác sĩ một lần, rồi chuẩn bị tinh thần nâng cổ tay của bà lão lên, nhưng càng làm cho người ta đau đầu hơn là mạch máu của vị này rất nhỏ không thể tìm được, cô vỗ tay bà lão thật nhiều lần nhưng cũng không thể tìm thấy mạch máu của bà.

Vì thế mọi người đều nhìn cô vỗ cổ tay bà lão bộp bộp liên tục, một cái lại một cái, hoàn cảnh đang rất xấu hổ.

Người đàn ông trẻ tuổi chau mày quay đầu nhìn cô, Dư Điền Điền cho rằng chính mình sẽ bị mắng, cô cảm thấy rất lo sợ. Nhưng người đàn ông ấy không mắng cô, ngược lại anh nhẹ nhàng an ủi cô: "Không sao hết, cô đừng hốt hoảng, cô làm rất tốt, bình tĩnh một chút rồi làm lại là được."

Anh nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy sự cổ vũ và niềm tin tưởng.

Dư Điền Điền cảm thấy trong lòng cảm kích vô cùng, kiên trì châm kim, nhưng cả hai lần đều không thể châm đúng vào mạch máu.

Vừa trong lúc khẩn trương, tóc cô đột nhiên bị bung ra, người đàn ông không nói câu nào liền nhanh chóng kéo chiếc dây buộc tóc đuôi ngựa trên đầu cô xuống,cúi người nhắc nhở cô: "Buộc chặt cổ tay, tiêm vào phần khuỷu tay!"

Cô nhanh chóng nghe theo, đẩy ống xilanh tiêm từ từ cho đến khi hết thuốc, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, anh đã bắt đầu chầm chậm làm phương pháp ép cơ tim cho bà lão.

Ánh mắt của anh cực kỳ nghiêm túc, chau mày rồi lại mím môi thật chặt,anh cũng không để ý chính mình đang mặc chiếc áo khoác dài màu xám, cứ như vậy không e ngại gì mà quỳ trên mặt đất tiến hành cấp cứu.

Xe cứu thương rất nhanh liền tới, nhân viên y tế đẩy đám người xung quanh, mang cáng đưa vào.

Dư Điền Điền lùi qua một bên, nhìn người đàn ông nói vài lời đơn giản với bác sĩ cấp cứu:

"Tôi là bác sĩ ngoại khoa của Bệnh viện số hai. Bệnh nhân tuổi tầm khoảng sáu mươi, đột phát nhồi máu cơ tim, trước mắt đã tiến hành ép tim xoa bóp đơn giản và hô hấp nhân tạo, hơn nữa đã tiêm vào tĩnh mạch thuốc giảm đau 4 milligram."

Những chuyện về sau cũng rất đơn giản, bà lão liền được mọi người đưa lên xe cấp cứu, đoàn người cứu thương ồn ào ồn ào cuối cùng cũng đi.

Mọi người xung quanh đều vỗ tay, mồm năm miệng mười khen ngợi bọn họ.

Dư Điền Điền có chút xấu hổ, ngẩng đầu liền nhìn thấy người đàn ông kia đang quay đầu lại, đi vài bước về phía cô.

Dáng người anh rất cao, một thân mặc chiếc áo khoác dài màu xám nhạt càng tôn vẻ mạnh mẽ của con người anh, dưới ánh đèn đường vàng mờ chiếu rọi khuôn mặt anh vô cùng rõ ràng, điểm hấp dẫn người khác chú ý nhất vẫn là cặp mắt tối đen mà lóe sáng khác thường.

Đôi mắt anh giống như những ngôi sao trong bầu trời đêm, lại giống như một mặt hồ phản chiếu non sông tươi đẹp.

Mặt cô có chút đỏ lên, xấu hổ gọi anh một tiếng: "Bác sĩ Trần."

Trần Thước nhìn thẳng vào cô, "Cô biết tôi sao?"

Trong lòng cô có chút thất vọng nhỏ, tuy rằng hai người không làm chung một khoa, nhưng tốt xấu gì anh cũng ở tầng hai cô ở tầng bốn, cho tới hôm nay đã làm việc với nhau suốt 2 năm rồi…

Dư Điền Điền rất nhanh liền vứt bỏ chút thất vọng còn lại, cong khóe miệng nói với anh:

"Tôi là Dư Điền Điền – y tá khoa nhi làm ở tầng bốn của Bệnh viện số 2. Bác sĩ Trần, may nhờ có anh , nếu không có anh ở đây, vừa rồi —— "

"Vừa rồi biểu hiện của cô thực sự rất kém!" Trần Thước vẻ mặt lẫn lời nói rất nghiêm túc mà cắt đứt lời cô.

Dư Điền Điền sợ đến ngây người.

Trần Thước lại hoàn toàn không để ý tới nét mặt của cô, gương mặt đáng ghét hung hăng trách mắng cô:

"Y tá khoa nhi tầng bốn phải không? Nhìn mặt cô thì tuổi tác cũng không còn trẻ, hành nghề ít nhất cũng mấy năm rồi? Cô nói xem mấy năm qua cô làm việc thế nào? Tiêm tĩnh mạch chỉ là một thủ thuật thông thường, không phải đẩy thuốc nước vào bình xilanh tiêm một cái là được sao? Môn chuyên ngành làm sao cô tốt nghiệp được thế! Không thấy mạch máu thì không biết buộc chặt cổ tay tìm mạch máu sao? Mạch máu ở cổ tay không tìm được, chẳng lẽ cũng không biết đổi chỗ tiêm vào khuỷu tay sao?"

Anh nói một hơi dài, câu trước ác liệt hơn câu sau, đôi mắt kia không phản chiếu cảnh đẹp như trước nữa, mà giờ đây tràn đầy sự khinh thường cùng tức giận.

Dư Điền Điền khiếp sợ liền nhanh chóng biện hộ cho bản thân một câu: "Là vì tôi quá khẩn trương, bởi vì tình huống quá nguy cấp, tôi —— "

"Tình huống quá nguy cấp thì có thể làm việc chậm chậm chạp chạp sao? Tình huống quá nguy cấp có thể biện hộ cho một y tá có biểu hiện giống như kẻ ngốc chân tay luống cuống trong thời điểm quan trọng sao?"Trần Thước lạnh lùng nhìn cô, cuối cùng không khách khí chút nào ném thêm một câu:

"Dư Điền Điền đúng không? Biểu hiện của cô hôm nay làm tôi phải nhìn y tá của bệnh viện số 2 với cặp mắt khác xưa đấy, làm việc còn không bằng thực tập sinh chưa tốt nghiệp! Khoa nhi tầng bốn có y tá như cô, quả thực là như hổ thêm cánh, giống như thần thánh vậy!"

"Nhưng… nhưng không phải vừa rồi anh còn nói —— "

"Nói cô làm rất tốt đúng không? Nói cô đừng khẩn trương cứ làm từ từ đúng không?" Trần Thước nhanh chóng tiếp lời, vẻ mặt nghiêm nghị mắng cô, "Là vì tôi sợ nếu cô cứ tiếp tục run rẩy như vậy, bệnh nhân cũng sắp bị cô làm tắt thở mà chết rồi! Cô còn rất có bản lĩnh đấy, tiêm cũng tiêm không tốt, nhưng tìm chỗ để tiêm lại rất khá đấy! Cô cảm thấy bản thân mình làm vô cùng tốt, tốt đến mức không thẹn với lương tâm trực tiếp muốn người ta khen ngợi cô sao? Tôi đang khen cô sao? Hả?"

Nói xong những lời giễu cợt này, hình như anh càng giận dữ hơn, đầu cũng không quay lại mà xoay người rời đi ngay, để lại một đám người quay mặt nhìn nhau, đứng giữa đám người là Dư Điền Điền sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng, một câu cũng không nói được.

…

Mùa đông khắc nghiệt gió tạt vào mặt sắc như dao, lạnh như băng, không nể tình chút nào.

Cô lạnh đến mức co người lại một cái, chỉ cảm thấy cơn tức trong lồng ngực quả thực chỉ muốn nổ tung. Nhưng trong tiềm thức lại rõ ràng nhận ra những lời chỉ trích của Trần Thước rất có đạo lý, biểu hiện vừa rồi của cô quả thật là kém cỏi !

Cô khom lưng nhặt chiếc túi rách đã rơi vài quả, cũng không nhặt dây buộc tóc Trần Thước kéo xuống, cứ như thế không nói một lời mà rời đi.

***

Buổi tối hôm nay, tâm trạng Dư Điền Điền vô cùng không tốt, từ lúc mới vào phòng đã bắt đầu leng keng leng keng gây ra tiếng ồn.

Đầu tiên là đem túi hoa quả đánh rầm một tiếng vứt xuống bàn trà, sau đó đá rớt đôi dép lê đặt trước cửa phòng tắm, lúc tắm rửa xong cũng không biết làm gì mà đống chậu rơi lung tung dưới mặt đất, nói tóm lại tiếng động lớn nhỏ vang lên không ngừng.

Ngay cả Lục Tuệ Mẫn đang chơi game rất hăng say, cũng không nhịn được mà tháo tai nghe, đáp trả lại tiếng ồn ào của cô: "Dư Điền Điền, ai đã làm gì cậu hả? Cậu đang muốn phá nhà sao?"

"Tớ muốn phá đấy thì sao!" Dư Điền Điền khó thở hổn hển hét một tiếng từ phòng tắm vọng ra.

"Ơ, là ăn phải thuốc nổ rồi à?" Lục Tuệ Mẫn líu lưỡi.

Dư Điền Điền đẩy cửa phòng tắm rầm một cái, người quấn khăn tắm bước ra:

"Hôm nay tớ gặp được bác sĩ Trần khoa ngoại của các cậu! Trước kia nghe các cậu nói anh ta rất đẹp trai, chỉ là tính cách hơi khó chịu, tớ còn cãi hộ giúp anh ta, bản thân tự cảm thấy mấy năm nay đã là soái ca thì làm chuyện gì cũng không phạm pháp, tính tình hơi tệ một chút cũng có sao? A a a, đúng là hôm nay tớ tự nhấc đá đập trúng chân mình mà!"

"Làm sao vậy làm sao vậy? Anh ta đã làm gì mà cậu tức giận thế này?" Lục Tuệ Mẫn dứt khoát ném chuột máy xuống đi về phía cô, "Mau mau mau, kể cho mình nghe đi."

"Không có gì đáng kể cả!" Dư Điền Điền tức giận đến mức dậm chân, kết quả chiếc khăn tắm lỏng lẻo đang bó trước ngực cứ như vậy từ từ… rơi xuống.

Mắt to trừng mắt nhỏ mấy giây, Dư Điền Điền rốt cuộc cũng hồi phục lại, nhích người một chút rồi khom lưng xuống nhặt khăn tắm rồi chạy biến về phòng. Để lại mình Lục Tuệ Mẫn đơ người đứng tại chỗ, lặng lẽ dụi mắt một cái.

Chuyện này, chuyện này quả thật không có thể phòng bị chút nào…

Cô nàng cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực nhỏ của mình, tức giận xì một tiếng khinh miệt,

"Đều là đại tiểu thư như hoa như ngọc, dựa vào cái gì Dư Điền Điền cậu lại lớn hơn tớ hai size cơ chứ?"

Giọng nói Dư Điền Điền từ trong phòng mạnh mẽ truyền tới: "Đây là trời cao phó thác sứ mệnh trọng đại cho tớ, trước phải khuyếch đại ngực, sau phải đạt size lớn nhất!"

Lục Tuệ Mẫn cười ha ha hai tiếng, "Dư Điền Điền cậu đừng quên tớ đang có dì cả, có bản lĩnh cậu đừng ra đây, trên tay tớ đang cầm băng vệ sinh đấy, không để cậu dính chút máu tớ sẽ không mang họ Lục nữa!"

***

Đêm hôm ấy, Dư Điền Điền mơ một giấc mộng, trong mơ cô thấy mình đang đứng trước cuộc họp của bệnh viện thực hành tiêm tĩnh mạch, kết quả là không thể châm kim tiêm được, cô gấp đến mức đầu toát mồ hôi.

Trong thời khắc mấu chốt đột nhiên có người xông lên đài cô vũ cho cô: "Dư Điền Điền cô làm được! Cô sẽ làm rất tốt!"

Vì thế cô kích động châm một cái liền thành công.

Sau đó người nọ liền biến thành một quả dưa có lỗ tai thật lớn, xông thẳng về phía cô mà ra sức mắng mỏ: "Với kỹ thuật tệ hại này của mình, cô còn không biết xấu hổ đòi làm y tá? Cô không sợ làm bệnh nhân tắt thở mà chết sao?"

Thời điểm tỉnh lại ngoài cửa sổ bầu trời vẫn đen như mực, trong lòng cô vẫn còn thấy sợ hãi,cô vươn tay tới chiếc tủ đầu giường lấy cốc nước,cuối cùng lại không để ý liền đánh rơi cốc nước, ầm một tiếng, chiếc cốc thủy tinh vỡ tan .

Cô mơ hồ cảm thấy, một ngày mới có thể sẽ chẳng tốt đẹp chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một ngày mới rốt cuộc có bao nhiêu chuyện không vui đây, đầu tiên là chuyện Dư Điền Điền bị Mã chủ nhiệm gọi tới gặp mặt.

Cô vừa thay xong đồng phục y tá đi ra khỏi phòng thay đồ, đến mũ cũng chưa kịp đội nghiêm chỉnh, chủ nhiệm khoa nhi Mã Bách Chí đã đứng trước cửa văn phòng gọi cô lại.

"Dư Điền Điền, cô đến phòng làm việc của tôi một chút!"

Mã Bách Chí là thần mặt đen huyền thoại của Bệnh viện số 2, trời sinh ông tính tình nghiêm túc, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, Dư Điền Điền tất nhiên rất sợ ông.

Cô quay đầu nhìn về phía đám y tá đang đứng thì nhận được ánh mắt cảm thông từ họ, cô nhắm mắt bước vào văn phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Mã Bách Chí hỏi cô: "Cô đóng cửa lại làm gì?"

Cô xấu hổ cười: "Cái gì cái gì, đây không phải là sợ ngài mắng tôi sao? Cửa lớn nên đóng chặt một chút để ngài có thể nói chuyện thật thoải mái…"

Mã Bách Chí cũng không ít lần mắng người,ông không quan tâm đối phương là bác sĩ hay y tá, chỉ cần làm việc với ông mà mắc sai lầm,kết cục nhất định sẽ bị mắng xối xả máu chó bay ngập đầu.

Nghe vậy, ông đen mặt trừng mắt nhìn Dư Điền Điền: "Cô đang muốn tôi thoải mái hơn một chút, hay là sợ người ta đi ngoài hành lang nghe thấy cô bị mắng?"

Dư Điền Điền da mặt dày cười hi ha đáp lại.

Mã Bách Chí đập bàn một cái, "Cười cười cười! Cô lại còn dám cười! Dư Điền Điền, cô nói xem cô có dùng cái đầu thông minh của mình nói chuyện với người ta không, ai có thể chấp nhận được cô đây! Có chỉ số thông minh như thế sao lại không đặt tâm huyết vào thời gian làm việc một chút?"

Dư Điền Điền có chút mơ màng.

Lời này ý nói… Trong khi làm việc cô đã làm sai chuyện gì rồi sao?

Nhưng cô phản ứng rất nhanh, đầu tiên là cười tươi làm lành nói: "Đầu tiên cám ơn Mã chủ nhiệm đã khẳng định chỉ số thông minh của tôi, tôi hơi ngạc nhiên một chút." Tiếp đó lại nhỏ giọng hỏi một câu, "Chỉ là Mã chủ nhiệm, tôi làm gì khiến ông tức giận như vậy? Tốt xấu gì ông cũng nhắc nhở tôi một cái, tôi mới có thể nhận sai được…"

Mã Bách Chí trừng mắt nhìn cô chỉ hận rèn sắt không thành thép:

"Kỹ thuật châm kim của cô là học được từ Dung ma ma[1] đúng không? Chỉ quan tâm tiêm làm sao được đúng mạch máu, căn bản mặc kệ cảm giác của bệnh nhân! Tiêm nhiều lần như vậy cũng không tiêm trúng chỗ, mắt của cô có tiền sử nhìn không tốt hay là cố ý muốn hại người ta?"

[1]: Dung ma ma – Hoàn châu cách cách

Dư Điền Điền sửng sốt, tiếp đó liền bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra là bác sĩ Trần tầng hai muốn tìm đến cửa gây khó dễ cho cô phải không? Không phải do tình thế cấp bách cô mới không tiêm được sao? Hơn nữa không phải anh ta đã mắng cô một trận trước mặt mọi người rồi sao, không ngờ còn chưa hết giận tự mình chạy đến chỗ Mã chủ nhiệm để tố cáo cô !

Dư Điền Điền trong lòng trào dâng một nỗi hận!

Mã Bách Chí còn đang ngồi đó nghiêm mặt tiếp tục trách mắng cô, ông ta nói rất khó nghe , cái gì mà "Kỹ thuật này của cô truyền đi không phải phá hỏng thanh danh của khoa nhi chúng ta sao"; "Dư Điền Điền trước đây sao cô có thể tốt nghiệp được vậy, có phải cô đã nhét hồng bao cho các thầy cô chấm thi không" …

Dư Điền Điền mặt từ xanh chuyển sang trắng liên tục, cuối cùng kìm nén lửa giận trong lòng, cung kính cúi đầu nhận tội: "Mã chủ nhiệm, ông yên tâm, sau này tôi nhất định bù lại những kiến thức thiếu hụt, không dám nói chắc sẽ tiêm tốt,nhưng ít nhất sẽ làm được khi gặp tình huống nguy cấp, mười phát trúng chín phát. Tôi biết sai rồi, hôm nay ông cho tôi cơ hội để tôi cố gắng tiến bộ một chút, ngày mai tôi nhất định trả lại ông một thần tiêm y tá!"

Mã Bách Chí: "…"

Sững sờ nhìn Dư Điền Điền nửa ngày, Mã Bách Chí nói không ra lời, chỉ đành phất phất tay: "Được rồi được rồi, thần tiêm y tá tôi không dám mong, chỉ mong cô đừng tiêm người ta đến mức phát bệnh thần kinh là tôi hài lòng lắm rồi!"

Dư Điền Điền trước khi ra ngoài còn không nhịn được, quay đầu không phục nói một câu: "Mã chủ nhiệm, phiền ông chuyển lời cho bác sĩ Trần, tôi không ngờ anh ta bụng dạ hẹp hòi đến mức này, đã trưởng thành rồi còn thích mách lẻo! Từ lúc tôi lên tiểu học đã ngừng chơi cái trò trẻ con kia lâu rồi!"

Nói xong cô liền thở hậm hực mà đi ra.

Mã Bách Chí ngồi sau bàn không hiểu ra sao hỏi: "Này này, Dư Điền Điền, bác sĩ Trần nào? Cái gì mà tố cáo với không tố cáo?"

Nhưng Dư Điền Điền đã đi xa rồi.

***

Nghẹn lại cơn giận trong bụng cố gắng làm việc cả buổi sáng, hôm nay Dư Điền Điền làm việc rất chăm chú!

Khi truyền nước cho một đứa bé viêm tuyến nước bọt, cô nghiêm túc hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào mạch máu như ẩn như hiện kia, để bảo đảm nhắm trúng cô nắm thật chắc tay đứa bé sau đó mới đẩy kim tiêm vào.

Tiểu Bạch đứng bên cạnh giúp cô treo bình nước, nhìn cô mà khiếp sợ,liền lại gần hỏi cô: "Tiểu Ngư cậu làm sao vậy? Chỉ là châm một cái mà thôi, vẻ mặt liều chết hy sinh kia thật là dọa người đấy!"

Dư Điền Điền vỗ vỗ tay đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bắt đầu từ hôm nay, mình muốn là một thần tiêm y tá, không bách phát bách trúng thề không làm người!"

Tiểu Bạch mờ mịt hỏi: "Cậu bị cái gì kích thích vậy?"

"Bị tiểu nhân kích thích!" Dư Điền Điền đùng đùng nổi giận bỏ đi.

Thật vất vả mới chịu được đến trưa, Dư Điền Điền nhắn một tin ngắn gọi Lục Tuệ Mẫn tầng hai cùng xuống cangteen ăn cơm, kết quả Lục Tuệ Mẫn nói còn có một bệnh nhân chuẩn bị phẫu thuật, cô không đi được, dường như còn phải chờ một chút.

Dư Điền Điền một mình xuống căn tin, vừa tức giận vừa lên QQ đem chuyện Trần Thước tố cáo cô kể lại cho Lục Tuệ Mẫn nghe.

Lục Tuệ Mẫn kinh ngạc, "Bác sĩ Trần độc miệng chúng mình đều biết, nhưng chuyện tố cáo thì chưa nghe bao giờ. Tuy rằng tính tình anh ta không tốt,khi nói chuyện về bệnh tình của các bệnh nhân đều rất nghiêm túc, nhưng bình thường mắng xong thì coi như xong, cũng không bao giờ mang thù ai cả!"

Dư Điền Điền tức mà không biết nói sao, "Không mang thù ai? Làm vậy gọi là không mang thù mình sao? Tối hôm qua làm mình xấu hổ trước mặt mọi người coi như xong, hôm nay còn hại tớ bị chủ nhiệm gọi tới phòng làm việc mắng mỏ một trận!"

Mười ngón tay lướt thật nhanh trên màn hình điện thoại, cô gần như không chút suy nghĩ liền mạnh miệng nói: "Trần Thước là tên tiểu tiện nhân, đời này đừng để tớ gặp lại hắn! Một người đàn ông lòng dạ còn hẹp hòi hơn cả phụ nữ, tớ thật sự nghi ngờ có phải hắn ta tới Thái Lan đi dạo một vòng, rồi cái thứ đại diện cho đàn ông kia bị dao chém không còn một mảnh phải không!"

Kỳ thật cô cũng không hận Trần Thước nhiều như vậy, những lời này chỉ là nói ra trong lúc quá tức giận mà thôi.

Dù sao Dư Điền Điền cùng Lục Tuệ Mẫn luôn luôn vui vẻ nói đùa với nhau, những câu nói đùa này thường xuyên xuất hiện trong lúc hai người tán ngẫu.

Nhưng sự việc tệ hơn đã xảy ra vì Dư Điền Điền không đặt chế độ chat Private cho cuộc nói chuyện.

Cô vừa nhắn xong tin nhắn này liền nhìn thấy Tiểu Bạch cùng mặt vị y tá khác trong cangteen đang vẫy tay với cô, vì thế cô liền cầm điện thoại bỏ vào trong túi, mang theo đĩa cơm đi tới.

Mọi người nói nói cười cười ăn xong bữa cơm trưa,liền kéo nhau trở về tầng bốn ,sau đó Dư Điền Điền mới lấy di động ra, ngoài ý muốn phát hiện Lục Tuệ Mẫn chưa nhắn tin lại cho cô, ngược lại mọi người trong khoa nhi bình luận không ngừng.

Cô vừa mở ra, liền nhìn thấy trong khung chat dường như đã bùng nổ, một đám người toàn bộ đều gửi một loạt emotion vẻ mặt đen hoảng sợ.

"Tiểu Ngư em làm sao vậy? (Vẻ mặt hoảng sợ) "

"Bac sĩ Trần sao lại trêu chọc em, còn làm em tức giận như vậy? (Vẻ mặt hoảng sợ) "

"Nhìn không ra Tiểu Ngư cậu lại độc miệng như vậy a… (Vẻ mặt hoảng sợ) "

…

Dư Điền Điền trong lòng bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt, vì thế nhanh chóng kéo lịch sử nói chuyện ở phía trên cùng, sau đó cô đau khổ phát hiện…

Cô lại đem đoạn mắng chửi Trần Thước thậm tệ gửi trong nhóm chat khoa nhi của bệnh viện!

Dư Điền Điền trong nháy mắt bị sét đánh bất tỉnh tại chỗ, không thể động đậy.

Nhóm chat khoa nhi có tổng cộng 21 bác sĩ và y tá, trong bệnh viện ngẩng đầu không thấy cúi đầu liền gặp, cô còn không biết trong đám người này những ai có quan hệ tốt với Trần Thước, không cẩn thận họ sẽ giữ lại rồi đem mấy lời này của cô kể lại cho Trần Thước.

Dư Điền Điền buồn bã, thật hận không thể đánh hai lỗ tai lừa này, cái miệng này làm sao lại không thể tự kiềm chế đến vậy?

Không không không, cô mắng xong thì lại thật sự hết giận, nhưng sao có thể xui xẻo đem tin nhắn gửi nhầm vào nhóm chat đây?

Cả buổi trưa Dư Điền Điền đều trong trạng thái tức giận, mà từ lúc xảy ra chuyện này, cả buổi chiều cô đều ở trạng thái im lặng.

Buổi chiều có một bé trai tới tiêm, vừa lúc là đến lượt Dư Điền Điền làm việc, bởi vì tâm trạng uể oải chán chường, lúc cô tiêm có chút hời hợt, lần thứ nhất lại không thể tiêm đúng vị trí.

Bé trai liền bắt đầu chảy nước mắt, lần này cũng vừa kêu á một tiếng liền khóc lớn.

Người nhà liền vội vàng an ủi bé: "Ngoan ngoãn đừng khóc nào! Chị gái y tá không cẩn thận, lập tức liền sẽ xong, châm xuống một cái nhất định sẽ tiêm xong!"

Dư Điền Điền xấu hổ đến mức mặt mày đỏ rực, hết sức chăm chú hạ kim tiêm xuống một cái, không ngờ vừa mới đứng dậy liền nhìn thấy một người đang đứng trước phòng bệnh.

Người nọ mặc áo blouse trắng, dáng người cao cao, ánh mắt đen lóe sáng đang nhìn cô chằm chằm, rõ ràng trông dáng vẻ rất ưa nhìn nhưng trên hai cánh môi mỏng lại cố tình mang theo một chút ý cười trào phúng.

Dư Điền Điền lập tức kinh sợ đứng tại chỗ, "Trần, bác sĩ Trần? !"

Không xong rồi, lúc xấu hổ nhất lại bị anh ta nhìn thấy!

Cô đang chột dạ, vốn là cực kỳ giận anh, nhưng lại vì sự kiện buổi trưa kia mà tự biết mình đuối lý, nay người ta đã tìm tới tận cửa, cô liền hận không thể vắt chân lên cổ mà chạy trốn.

Không nghĩ tới Trần Thước mở miệng chỉ nói một câu: "Y tá Dư, tay nghề của cô không tệ đâu, kỹ thuật tiêm này cũng có thể tốt nghiệp Lam Tường sao?"

Dư Điền Điền nhất thời há hốc miệng.

Trần Thước lại cười để lộ một bộ răng trắng chỉnh tề:

"Y tá Dư, cô thật là làm tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa đấy, không chỉ có tay nghề kỹ thuật giỏi như người trời, miệng lưỡi lanh lợi cũng làm tôi sinh lòng ngưỡng mộ. Cô nói một chút xem miệng cô có sắc bén như dao không, cô nên ra đời sớm thêm vài năm nữa, thì Quách Đức Cương đâu có ngày hôm nay a? Tinh thám không phải đã sớm khai quật được ra cô rồi!"

Từng câu từng chữ đều độc địa đều sắc bén như dao, tên này còn cố tình trưng ra vẻ mặt hiền lành, cười lên trông thật dễ nhìn đấy.

Dư Điền Điền đầu tiên là sợ ngây người, nhưng sau khi hồi phục lại, cô cảm thấy tức giận.

Cô đi ra khỏi phòng bệnh, đứng ngoài hành lang ngẩng đầu nhìn Trần Thước, giờ phút này cô rốt cuộc cũng nhận ra người đàn ông này chẳng đẹp trai chút nào, cùng lắm chỉ được coi là tạm hài lòng mà thôi.

Cô giận dữ cười lại:

"Cám ơn anh bác sĩ Trần, trước kia tôi cũng cảm thấy miệng lưỡi mình rất lanh lợi rất biết cách nói chuyện , nhưng kể từ hôm qua sau khi gặp được anh, trong lòng tôi rất đau đớn. Tôi nghĩ sao anh có thể nói như vậy, anh thật sự làm tôi nói không nên lời? Chỉ là hiện tại tôi đã suy nghĩ cẩn thận, đây gọi là trong người tài có người tài hơn, gặp phải tiện nhân tôi đây chỉ có thể cam lòng bái phục chịu thua!"

Cô cũng chỉ là nóng giận mới có thể mở miệng gọi anh là tiện nhân, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cô lại nghĩ tới chuyện buổi trưa, cô còn dám mắng anh trước mặt nhiều người như vậy a…

Trần Thước nhất thời không nói gì, cô liền cảm thấy chính mình thật quá đáng.

Không nghĩ tới sau một lát, người đàn ông kia hơi chau mày, vẻ mặt thâm tình chân thành, tiếc hận mà nói với cô: "Không ngờ y tá Dư ghét tôi như vậy? Haiz, là chuyện gì đã làm cho cô từ một cô gái theo đuổi tôi biến thành như ngày hôm nay vậy?"

Dư Điền Điền trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà đáng sợ hơn là Trần Thước lại vươn tay tới nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, sau đó thở dài: "Cô không thích tôi cũng không sao, tội gì mắng chửi tôi ở trước mặt mọi người như vậy? Tôi biết lúc trước tôi từ chối cô là tôi không đúng, cô bị tổn thương trong lòng tức giận là không thể tránh được, nhưng… Haiz, đều là lỗi của tôi."

Nói xong lời này, anh cúi đầu đón nhận cái trừng mắt của cô, trong mắt anh chợt lóe lên một ý cười tràn đầy xấu xa.

Dư Điền Điền vừa mới kịp hỏi anh: "Đầu anh bị ngập nước sao?" Liền nhìn thấy anh lại khôi phục lại dáng vẻ u ám như trước, thoải mái rời đi.

"Này! Tôi nói anh có phải bị bệnh thần kinh không? Anh ——" Dư Điền Điền hướng về bóng lưng anh gào thét, nhưng lời còn chưa nói hết, liền nhận ra đằng sau dường như có chỗ nào không đúng.

Cô vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy mấy vẻ mặt "Thì ra là như vậy" của mấy vị bác sĩ y tá.

Sau khi sợ hãi, dường như Dư Điền Điền bỗng nhận ra chuyện gì đang xảy ra,cô vội vàng mở miệng giải thích: "Không phải như thế, tên tiểu nhân kia đang nói lung tung —— "

"Ừ, chúng tôi đều biết." Vị bác sĩ đứng đầu đồng tình gật gật đầu.

"Không phải vậy, mọi chuyện thật sự không giống như mọi người đang nghĩ đâu, tôi và bác sĩ Trần—— "

"Cô không cần nhiều lời, thầm mến đau khổ cỡ nào tôi đều hiểu được." Một vị y tá khác vỗ vỗ bả vai cô, tỏ vẻ thấu hiểu.

Dư Điền Điền chân tay luống cuống tỏ vẻ muốn giải thích, nhưng đáng tiếc căn bản không ai tin tưởng cô,sau một hồi nói khô cả họng,cô liền tức giận gãi đầu mà bỏ đi .

Trần Thước tên tiểu nhân kia!

Cô thật sự hận không thể tới phòng y tế trộm bình axit tạt cho anh bỏng toàn thân ở cấp độ 200%!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau sự kiện Dư Điền Điền nói xấu Trần Thước trong nhóm chat của khoa, mọi suy diễn "Hai người họ nhất định có thâm cừu đại hận" của đám người bắt đầu, nhưng bất ngờ nhất là có người kết luận "Thì ra y tá Dư bởi vì yêu quá hóa hận cho nên mới trả thù bác sĩ Trần".

Một tuần sau đó cô đều rất khó chịu, bởi vì mỗi người đều dùng ánh mắt tỏ vẻ hiểu biết mà thương hại nhìn cô, dường như họ biết rõ chuyện cô bị vứt bỏ, nhưng lại không nói rõ cái gì. Cô cũng không thể xông tới giải thích lung tung với từng người: "Kỳ thật tôi và bác sĩ Trần không có bất cứ chuyện gì!"

Cô thật sự muốn làm như vậy, chỉ sợ người khác sẽ thầm nghĩ rằng: cô đang giấu đầu lòi đuôi mà thôi.

Dư Điền Điền buồn bực không vui được một lúc.

Tiểu Bạch nhìn khuôn mặt đau khổ của cô, còn tiến tới khuyên nhủ cô: "Được rồi được rồi, Tiểu Ngư cậu đừng buồn bực như vậy nữa,khắp chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm, cần gì phải chung tình với một cành hoa? Bác sĩ Trần tuy rằng mặt mũi ưu tú, nhưng bông hoa này lại có độc đấy!"

"Đúng vậy, hoa có độc, chính là loại độc thấm vào máu là chết ăn vào miệng là đứt ruột gan!" Dư Điền Điền nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ có Lục Tuệ Mẫn tương đối hiểu cô, lôi kéo cô tới quán lẩu ngon nhất thành phố, mười phần sảng khoái mà nói: "Thư giãn một chút đi! Hôm nay chị gái sẽ cùng em ăn một bữa thật no nê, không ăn đến mức phải vịn tường ra khỏi cửa, tớ sẽ tự tay đập vỡ cái danh hiệu tham ăn của mình!"

Dư Điền Điền cảm động đến rơi nước mắt ra sức ăn một trận, cuối cùng hai mắt đẫm lệ đầm đìa nắm tay khuê mật: "Vẫn là Mẫn Mẫn nhà chúng ta là tốt nhất, biết mời khách để xoa dịu tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của mình!"

Nào ngờ Lục Tuệ Mẫn mở to hai mắt nhìn cô, "Ai nói bữa này do tớ mời khách?"

Dư Điền Điền khuôn mặt nhất thời cứng lại.

"Tớ có lòng tốt từ bi cùng cậu ăn một bữa thật ngon để cậu nguôi giận thôi, tớ nói này Dư Điền Điền cậu làm người cũng không thể bất nhân như vậy chứ! Đây là tớ đang giúp cậu, chẳng lẽ sau khi giúp xong còn muốn tớ mời khách?" Lục Tuệ Mẫn đem ví tiền móc ra đặt lên trên bàn, vừa thành khẩn nói, "Đây đây, tháng này tiền lương của tui chỉ còn 200 tệ , thanh toán cho trận này nhất định là không đủ ."

Dư Điền Điền trong nháy mắt nét mặt thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ trái tim mình mà thanh toán tiền, trưng ra vẻ mặt "Ăn xong trận này từ nay về sau chúng ta ai về nhà người ấy,ai tìm mẹ người ấy".

Lục Tuệ Mẫn da mặt dày đi phía sau làm nũng với cô,luôn mồm gọi "Đại mỹ nhân ", "Chị gái xinh đẹp" liên tục nịnh nọt cô…

Dư Điền Điền tiêu tiền đau đớn đến đòi mạng, trăm lời vạn chữ cũng chỉ thốt ra được một câu: "Thiếu phu nhân của tôi à, sau này xin ngài ngàn lần đừng giúp tôi được không? Tôi đây mệnh tiện, vô phúc không thể hưởng a!"

Nhưng khoan hãy nói, ăn xong một bữa no nê quả thật cô đã hết giận, cuối bữa ăn Dư Điền Điền đã đem Trần Thước đá lên tận chín tầng mây —— bởi vì trong lòng cô bây giờ tràn đầy nỗi đau mang tên nồi lẩu 400 tệ, tháng này phải thắt lưng buộc bụng thế nào mới có thể sống qua ngày đây (ToT) /~~.

***

Đại khái là bởi vì kỹ thuật cơ bản của Dư Điền Điền không tốt, lúc cô cầm kim tiêm hình ảnh quá đẹp, khiến cuối tuần vừa kết thúc,vừa bắt đầu đến thứ hai Mã chủ nhiệm lại gọi cô vào phòng làm việc.

"Nhìn cái này một chút đi." Mã chủ nhiệm lấy một tập danh sách từ dưới bàn đưa cho cô.

Dư Điền Điền cầm lấy liếc mắt đọc qua, trên danh sách có viết về hội thảo nghiên cứu giao lưu y học của thành phố C.

Mã chủ nhiệm không chờ cô đọc xong liền nói: "Y tá Dư này, cô phải biết hội thảo nghiên cứu này mỗi năm chỉ tổ chức một lần, tất cả những người được mời tới giảng bài đều là chuyên gia y học có nhiều năm kinh nghiệm đến từ Bắc Kinh Thượng Hải. Mỗi bệnh viện trong thành phố chúng ta số người được đi rất ít, không phải khoa nhi của chúng ta chỉ có một suất đi nghe giảng bài đó sao."

Lời nói thật thâm sâu, ông vỗ vỗ bả vai Dư Điền Điền, "Tuần trước không phải tôi còn mắng cô kỹ thuật tiêm không tốt sao? Là do kiến thức chuyên môn của cô không chắc, để giúp tương lai cô có thể cống hiến tốt hơn cho bệnh viện của chúng ta, cơ hội lần này tôi quyết định nhường lại cho cô, cô nhất định không được phụ sự kỳ vọng của tôi."

Dư Điền Điền không nhớ rõ đây rốt cuộc là hội thảo nào, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng đối với lãnh đạo, cô lập tức hồ hồ đồ đồ tiếp nhận cơ hội tham dự đại hội lần này, hơn nữa còn vỗ ngực, lời thề son sắt nói cho Mã chủ nhiệm biết mình nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ông.

Đang đùa cô sao, thần mặt đen có lúc nào cho cô vẻ mặt ôn hòa như vậy?

Nhưng kể từ lúc ra khỏi cửa phòng lão, cô mới từ từ nhớ lại, có vẻ thời điểm này mọi năm mọi người đều cố gắng không đối mặt với Mã chủ nhiệm, để tránh bị ông ta nhìn trúng, lại bị nhét đi nghe hội thảo tọa đàm gì đó.

Đại hội đó là cái gì?

Hình như cô không nhầm thì nó diễn ra liên tục trong một tháng, thứ bảy chủ nhật hàng tuần đều bắt đầu từ tám giờ sáng cho đến sáu giờ chiều…

Dư Điền Điền nhất thời run người một cái, cúi đầu nhìn kỹ danh sách trên tay.

—— Đại hội huấn luyện nòng cốt và hội thảo nghiên cứu giao lưu y học toàn quốc.

Mỗi chữ đều khơi gợi một cảm giác quen thuộc đến khó hiểu, cô nhắm chặt mắt, tức giận đến nghiến răng.

Hóa ra Mã chủ nhiệm không thể bắt nạt được ai nên đành bắt nạt cô, lão ta đúng là kẻ lòng dạ hiểm ác bụng đen như người vậy, toàn thân từ ngoài vào

trong đều đen đến tận xương tủy!

Vì vậy từ tháng 12, Dư Điền Điền đau khổ bắt đầu một tháng không thể ngủ nướng.

Từ thứ hai đến thứ sáu đều phải dậy sớm đi làm, thứ bảy cuối tuần còn phải thức dậy sớm hơn ngày đi làm! Bởi vì cô sống ở phía nam thành phố, nhưng cái hội nghị chết tiệt kia cố tình tổ chức ở trung tâm Văn Hóa và Thể Dục ở phía bắc thành phố, ngồi xe bus tới đó cũng phải mất đến hai tiếng!

Lần đầu tiên tham gia hội nghị hôm đó, Dư Điền Điền đầu óc hỗn loạn mơ màng ngồi hai tiếng xe bus đến trung tâm hội nghị quốc gia, trong đám người đang ồn ào nhốn nháo tìm kiếm chỗ ngồi của mình.

Đang ngồi giữa hàng ghế kia bỗng có một vị y tá rất quen mặt vẫy tay với cô: "Y tá Dư? Y tá Dư chỗ này chỗ này!"

Cô định thần nhìn lại, thì ra là Dịch Tiểu Vũ ở khoa ngoại, cô thường xuyên tới khoa ngoại tìm Lục Tuệ Mẫn,nên cũng thường xuyên gặp vị y tá Dịch này.

Trong những trường hợp nhàm chán như vậy, có người quen tán ngẫu tốt hơn nhiều so với việc phải ngồi ngốc nghếch một mình.

Dư Điền Điền hưng phấn quá mức đi tới gần cô nàng, hàn huyên chưa được một lúc đã nghe thấy Dịch Tiểu Vũ cười híp mắt nói: "Này này,y tá Dư cậu biết không? Toạ đàm lần này tổng cộng có năm chủ giảng chuyên gia, trong đó có bốn người đến từ Thượng Hải và Bắc Kinh, một người còn lại là…"

Cô nàng bỗng nhiên ra vẻ thần bí muốn thu hút cô.

Kỳ thật đối với đề tài này Dư Điền Điền cũng không cảm thấy hứng thú lắm, nhưng vẫn rất phối hợp hỏi: "Còn một người nữa là ai?"

Dịch Tiểu Vũ cười càng đẹp mắt hơn, thần thần bí bí lại gần cô, "Một người còn lại là của bệnh viện chúng ta, cũng chính là khoa của chúng ta !"

Dư Điền Điền không hiểu gì liền hỏi: "Khoa của chúng ta là khoa nào? Hai ta không cùng một khoa! Là khoa nhi hay là khoa ngoại?"

"Đương nhiên là khoa ngoại! Đây chính là nhân vật nổi bật nhất khoa ngoại của chúng ta đấy!" Dịch Tiểu Vũ nói tới đây thì ra vẻ rất vinh quang, kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, nói ra tên vị chuyên gia thần bí này, "Anh ấy chính là người của khoa ngoại chúng ta bác, sĩ, Trần!"

Dư Điền Điền nhất thời giật mình một cái.

Trần, Bác sĩ Trần …Trần?

Không phải vị bác sĩ Trần cô đang nghĩ tới đấy chứ?

Dịch Tiểu Vũ thấy vẻ mặt ngây ngây ngô ngô của cô, còn đặc biệt tốt bụng giải thích nói: "Bác sĩ Trần cậu nhất định là biết nha, chính là cái người cao cao, khuôn mặt giống như minh tinh nổi tiếng ấy! Tôi vẫn cảm thấy khuôn mặt anh ấy rất giống Song Seung Heon đấy, nhưng mấy y tá khác trong khoa chúng tôi nói anh ấy trông có vẻ giống Hyun Bin hơn…"

1

Những câu sau đó, Dư Điền Điền một chữ cũng nghe không lọt tai .

Cô cười ha ha, lặng lẽ nghĩ lại dáng vẻ bác sĩ Trần, theo bản năng muốn nhìn xem anh trông giống Song Seung Heon nhiều hơn hay là Hyun Bin nhiều hơn, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui trong đầu chỉ xuất hiện hình ảnh một đống phân…

Vì thế cô biết điều ngừng ngay đề tài này, nên đành phải dùng câu "Sáng sớm hôm nay cậu ăn bánh bao sao? Trong kẽ răng có mắc một chút thịt kìa" để đổi hướng đề tài câu chuyện.

Dịch Tiểu Vũ tương đối ngây thơ, lập tức bị cô làm cho sợ hãi, cầm chiếc gương mang theo bên mình ra nhìn trái nhìn phải, nghi ngờ nói: "Không có ! Sáng sớm hôm nay mình không ăn bánh bao, trong răng cũng không bị mắc thứ gì mà…"

Dư Điền Điền lập tức vô tội dụi dụi mắt, "Là mình bị hoa mắt sao?"

…

Hội nghị đúng như cô nghĩ vô cùng nhàm chán, trừ bỏ câu nói mở đầu của người khai mạc "Mọi người buổi sáng tốt lành,chúng tôi rất vinh dự được đón chào các bạn mỗi năm một lần …", còn lại một chữ Dư Điền Điền cũng nghe không lọt tai.

Dịch Tiểu Vũ ngược lại dường như rất hăng hái hết nhìn đông lại tới nhìn tây nửa ngày, lôi kéo cánh tay của cô hưng phấn nói: "Này này, mau nhìn hàng thứ nhất đi! Bác sĩ Trần ngồi giữa hàng ghế thứ nhất kìa!"

Dư Điền Điền bị ép nhìn về phía Trần Thước đang ngồi.

Bộ tây trang màu xám, sau gáy đen như mực… Đây chính là những thứ cô có thể nhìn thấy.

Dịch Tiểu Vũ thở dài, hâm mộ nói: "Bác sĩ Trần thật đẹp trai! Bình thường đã đẹp trai lắm rồi, hôm nay mặc tây trang đi giày da lại càng đẹp trai hơn

nhiều!”

Dư Điền Điền đầu đầy vạch đen dụi dụi mắt.

Lần này là cô thật sự bị hoa mắt sao? Năm người ngồi hàng đầu kia đều mặc tây trang, sau gáy đều đen như mực nhìn không ra ai với ai, suýt nữa cô còn cho rằng đó là năm anh em sinh đôi, Dịch Tiểu Vũ sao có thể cho ra kết luận Trần Thước vô cùng đẹp trai được ?

Suốt một ngày đầu tiên, Trần Thước cũng không lên đài giảng bài.

Dư Điền Điền nhàm chán chơi cả một ngày, vừa kết thúc liền kéo thân thể mệt mỏi vô cùng ra khỏi hội trường, thời điểm đứng chờ tại trạm xe bus, một chiếc xe ô tô màu đen sáng loáng đỗ lại trước mặt cô.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra một người mặc tây trang ngồi tại ghế điều khiển.

Bác sĩ Trần lộ ra một nụ cười trắng sáng, dịu dàng nhìn cô, “A, đây không phải là y tá Dư sao?”

Mặt cô tối lại, không biết mình nên chào hỏi anh ta hay cho anh ta cái liếc mắt khinh thường, cuối cùng cô nhếch miệng cho có lệ, thay vì nói đây là cười, còn không bằng nói là vẻ mặt bị co giật.

Trần Thước tiếp tục dịu dàng nói với cô: “Y tá Dư là tới nghe toạ đàm sao? Cũng đúng, cô tốt nghiệp y tá tại Lam Tường nên quả thật kỹ thuật cần phải khá hơn, chỉ sợ thời gian một tháng quá ngắn, đối với cô mà nói còn xa lắm, không đủ thỏa mãn nhu cầu với chỉ số thông minh của cô đâu!”

Dư Điền Điền tức giận mà không biết nói sao, đành ngọt ngào cười lại với anh: “Đúng vậy, hôm nay tôi tới họp! Gặp bác sĩ Trần ở đây thật sự là rất trùng hợp đấy! A, bác sĩ Trần hôm nay anh ăn mặc giống như bảo vệ vậy, là đặc biệt đến bảo vệ cho hội trường sao?”

Chỉ là thoáng dừng lại nửa giây, cô liền quét mắt nhìn Trần Thước từ trên xuống dưới, gật đầu nói: “Dáng vẻ hung hãn khuôn mặt ác thần đáng ghét này, quả thật có thể tạo công hiệu bảo vệ khá tốt đấy!”

Vừa quay đầu cô liền nhìn thấy xe bus đang nghênh ngang đi tới, quả thật là trời cũng giúp ta! Dư Điền Điền hưng phấn quá mức đi về phía xe bus, còn không quên hướng Trần Thước vẫy vẫy tay: “Bác sĩ Trần hẹn gặp lại! Anh đã vất vả giữ cổng cả ngày rồi, mau về nhà nghỉ ngơi một chút đi!”

Trần Thước chưa kịp đáp lời, liền nhìn thấy cô gái kia nhanh như thỏ nhảy tót lên xe.

Anh âm trầm mà ngồi trong xe nhìn xe bus chở Dư Điền Điền nghênh ngang mà đi, nheo mắt cười, “Ngày mai gặp, y tá Dư.”

Từng câu từng chữ nói ra mà nghiến răng nghiến lợi, hơn nữa không có chút ý tốt lành.

Dư Điền Điền vừa ngồi trên xe bus vừa lẩm nhẩm hát,lúc này tâm trạng cô đạt tốt nhất trong cả ngày hôm nay, nhưng cô không biết dù lần này cô chiếm thế thượng phong nhưng khi kết thúc trận đấu khẩu này cô sẽ bị anh hạ đo ván ra sao?

Có điều, đó cũng là chuyện của ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dư Điền Điền tuyệt đối không ngờ, cô tham gia hội thảo nghiên cứu y học cũng có thể hái được hoa đào.

Chuyện cụ thể là như vầy.

Hôm sau là Chủ Nhật, Dư Điền Điền kéo tấm thân nặng nề tới hội trường, cô vẫn vui vẻ ngồi chung với Tiểu Vũ.

Ngồi đằng trước cô là một chàng trai mặc áo vest màu đen, từ ngày hôm qua tới giờ anh ta luôn quay đầu nhìn về phía cô.

Bởi vì Dư Điền Điền ngủ không đủ giấc, toàn thân mệt mỏi, cũng không chú ý đến anh, vẫn là Dịch Tiểu Vũ nhắc nhở cô: “Y tá Dư, cậu có thấy anh chàng đẹp trai ngồi bên trái kia kìa luôn vụng trộm nhìn cậu không?”

Cô cố gắng đẩy hai mi mắt đang đánh nhau liên hồi, theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, vừa lúc chạm mặt với chàng trai kia.

Bình tĩnh mà xem xét, đó là một chàng trai có khuôn mặt không tệ, ngoại trừ khuôn mặt có hơi non nớt một chút, còn lại quả nhiên là một tiểu sinh anh tuấn môi hồng răng trắng.

Dư Điền Điền không dám chắc chắn người anh đang nhìn là cô, liền nhìn xung quanh, cuối cùng anh chàng kia vẫn nhe răng cười với cô, lúc đó cô mới xác định đối phương thật sự đang nhìn mình.

Cô có chút không được tự nhiên, vội vàng xoay đầu giả vờ nói chuyện phiếm với Dịch Tiểu Vũ.

Nhưng ánh mắt nóng rực như thiêu như đốt kia vẫn làm cô đứng ngồi không yên.

Buổi trưa mọi người ăn cơm tại nhà ăn ở tầng một, nhân viên tham gia đại hội có thẻ ra vào liền có thể ăn cơm miễn phí.

Dư Điền Điền cùng Dịch Tiểu Vũ đang bình luận không ngừng về chất lượng bữa cơm miễn phí khác biệt thế nào so với cơm cangteen của bệnh viện số 2 thì bỗng nhiên có người tới gần hỏi các cô: "Xin hỏi chỗ này có ai ngồi không?"

Dư Điền Điền ngẩng đầu nhìn lên, đó là chàng trai ngồi hàng trước liên tục quay đầu nhìn cô vừa nãy!

Dịch Tiểu Vũ lập tức nháy mắt với cô một cái, sau đó ân cần nói: "Không có ai không có ai, anh đẹp trai anh ngồi đi, ngồi đi!"

"Cám ơn." Người nọ rất lịch sự , thoải mái bưng đĩa ăn đặt xuống ngồi đối diện với Dư Điền Điền, sau đó còn tự mình giới thiệu, "Chào các cô, tôi là Thiệu Binh, là bác sĩ bệnh viện chỉnh hình. Tôi thấy các cô ngồi bên khu của bệnh viện số hai, là bác sĩ hay y tá của bệnh viện số hai?"

Dư Điền Điền nói: "Chúng tôi có chỗ nào giống bác sĩ, chỉ là y tá nhỏ mà thôi."

Thiệu Binh lập tức hiểu chuyện nói: "Bác sĩ và y tá tuy rằng trách chức khác nhau, nhưng tầm quan trọng đều là như nhau, thiếu một người cũng không được."

Khi anh vừa thốt ra lời này ra, Dư Điền Điền cùng Dịch Tiểu Vũ đều sinh lòng hảo cảm với anh.

Phải biết rằng trong bệnh viện không thiếu các bác sĩ đều cho rằng y tá chính là trợ thủ của bọn họ, vì vậy thường xuyên kêu to gọi nhỏ với các cô, một chút cũng không coi các cô như đồng nghiệp, giống như các cô trời sinh kém họ một bậc vậy.

Thiệu Binh nói chuyện rất dễ nghe, gần như chỉ với vài câu anh liền lấy được hảo cảm của các cô, cả ba vừa ăn cơm vừa từ từ nói chuyện.

Dư Điền Điền luôn cảm thấy mặc dù anh ta đang nói chuyện với hai người bọn họ, nhưng ánh mắt thì luôn đảo qua đảo lại trên người cô, trên mặt cô có chút hồng lên, cô cảm thấy có phải mình đã nghĩ quá nhiều rồi không.

Cô lớn lên cũng gọi là xinh xắn ưa nhìn, nhưng lẫn trong đám người xinh đẹp rực rỡ thì cô và họ vẫn có chênh lệch nhất định.

Nhưng ánh mắt nóng rực kia của Thiệu Binh làm cho cô không nhịn được mà thầm suy đoán, chẳng lẽ là vì mấy ngày trước dùng thử Kem dưỡng Sod Đại Bảo nên bắt đầu có tác dụng, làn da của cô đã trở nên trắng hồng rạng rỡ,làm cho người gặp người thích?

Nói cô không đắc ý thì chính là nói dối.

Trong lúc cô vừa hưởng ứng đề tài của Thiệu Binh vừa ăn cơm thì Dịch Tiểu Vũ bỗng nhiên hưng phấn hướng ai đó vẫy vẫy tay: "Ở đây, Bác sĩ Trần, chỗ này! Chỗ này còn một ghế trống!"

Bởi vì đang là thời gian ăn cơm trưa, trong cangteen rất nhanh đã chật ních người, chỉ còn vài chỗ ngồi linh tinh chưa có ai ngồi.

Trần Thước bưng đĩa thức ăn đứng trên hành lang cùng một đám người cũng tới muộn đang tìm kiếm chỗ ngồi nhưng chưa thấy, kết quả vì ánh mắt Dịch Tiểu Vũ rất độc, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy anh.

Dư Điền Điền nghe vậy lập tức cứng người lại, quay đầu liền nhìn thấy bác sĩ Trần gần như là ngay lập tức bước chân đi về phía bọn họ đang ngồi, chiếc đũa của cô rơi bộp một tiếng xuống bàn ăn.

Nhiều người đang tìm chỗ ngồi như vậy, nhưng Dịch Tiểu Vũ chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể ngắm trúng anh …

Quả nhiên đây chính là kỹ năng có thể tìm thấy trai đẹp từ trong rừng người chỉ với một giây sao?

Cuối cùng bữa cơm trưa hai người miễn cưỡng trở thành bữa cơm bốn người.

Bác sĩ Trần một chút khách khí cũng không có kéo ghế ra liền ngồi xuống, ghế anh ngồi là đối diện Dịch Tiểu Vũ, cố tình vừa ngồi xuống liền nhìn Dư Điền Điền nhếch miệng cười một cái.

"Y tá Dư khẩu vị không tệ nhỉ?"

Trong đĩa Dư Điền Điền đang có một cái đùi gà, ngoài ra còn có ba món ăn mặn hai món chay, số lượng vô cùng dồi dào.

Dù sao cũng được miễn phí cơm trưa, không ăn nhiều thì thực lãng phí mà!

Nhưng vì Trần Thước nhắc đến chuyện này, ngồi đối diện cô là Thiệu Binh cũng theo bản năng nhìn lại, trên mặt Dư Điền Điền liền hơi đỏ một chút.

Cô quét mắt nhìn nhanh trong đĩa cơm Trần Thước có những gì, đại khái là vì anh tới muộn ,trong đĩa chỉ toàn canh thừa nước cạn cũng không có thức ăn gì ngon, anh cũng lấy được rất ít món. Đầu óc mau chóng suy nghĩ, cô cười ngọt ngào, nói với Trần Thước : "Ai nha, Bác sĩ Trần anh muốn ăn chân gà của tôi thì cứ nói thẳng đi! Cần gì phải nói quanh co như vậy?"

Nói xong cô quyết đoán đem chiếc chân gà mới cắn được một miệng nhét vào trong đĩa của Trần Thước, "Đây, không cần cảm ơn. Dư Điền Điền tôi luôn thích làm chuyện tốt không cần người ta nhớ tên, anh cứ gọi tôi là đảng viên tốt đi!"

Thiệu Binh cùng Dịch Tiểu Vũ đều khiếp sợ quay đầu sang nhìn Trần Thước.

Phải lấy một đĩa cơm toàn canh thừa thịt nguội , Trần Thước vốn đã không vui , nay cả đĩa đồ ăn đều bị chân gà của Dư Điền Điền làm bẩn , hơn nữa còn là chân gà cô đã cắn qua vài miếng !

Trời mới biết cô tâm địa ác độc như nào, chân gà của cô có thể cũng có độc phải không?

Anh nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Dư Điền Điền, lại thấy vẻ mặt Dư Điền Điền vô tội nhìn anh.

"A, Bác sĩ Trần anh không thích ăn chân gà sao? Xin lỗi xin lỗi, tôi hiểu nhầm rồi!" Nói xong cô duỗi đũa tới, muốn gắp chân gà về đĩa mình, "Chân gà này mùi vị không tệ, lãng phí rất đáng tiếc đấy!"

Cô rất thật lòng muốn lấy lại chiếc chân gà mình yêu thương tha thiết, mà điều này lại vừa bị Trần Thước nhận ra.

Anh gần như ngay lập tức giơ đũa đoạt lại quyền khống chế chân gà, sau đó nhếch miệng cười: "Y tá Dư cô hiểu nhầm thì phải, tôi rất thích ăn chân gà mà! Vừa rồi là vì quá cảm động, cảm động đến mức không thể nói thành lời, nên chưa kịp phản ứng. Nếu cô đã thành tâm thành ý muốn cho tôi như vậy, sao tôi có thể tùy tùy tiện tiện để cô phải nhận về ?"

Thiệu Binh cùng Dịch Tiểu Vũ đều đứng hình trong trạng thái hóa đá, không biết tại sao cả hai người này lại lao vào cãi nhau như thiêu thân vậy. =.='

Dư Điền Điền nghiến răng nghiến lợi nhìn chiếc chân gà bị người ta đoạt đi, trong lòng chửi rủa Trần Thước là tên đại tiện nhân biết bao nhiêu lần! Cô cũng chỉ nói đùa mà thôi, cô biết anh nhất định sẽ không ăn đồ thừa, ai thật sự muốn đem chân gà cho anh ta chứ? !

Cô không cam tâm tình nguyện nhường lại chân gà cho anh, biết vậy đã chẳng làm trò mèo này. =.='

Dịch Tiểu Vũ rốt cuộc yếu ớt hỏi một câu: "Vậy, Bác sĩ Trần quen y tá Dư sao?"

Vừa nghe câu hỏi,hai nhân vật chính quay lại nhìn nhau ánh mắt tóe lửa chạm nhau trong không khí, Dư Điền Điền nói: "Quen biết một chút thôi, ai mà không biết danh tiếng lừng lẫy của bác sĩ Trần chứ?"

Trần Thước lập tức trầm giọng nói: "Đâu chỉ quen biết, quan hệ cũng không tầm thường đâu!"

Thiệu Binh vừa nghe thấy tên của anh, nhất thời ngạc nhiên, hỏi "Anh là bác sĩ Trần Thước?"

Dường như lúc này Trần Thước mới phát hiện bên cạnh mình không phải là không khí, mà là một người chân chân thật thật đang ngồi, anh quay đầu qua nhìn hắn, gật gật đầu: "Anh quen tôi sao?"

Thiệu Binh lập tức cười đáp lời, "Bác sĩ Trần nói đùa sao? Anh là người rất nổi tiếng trong khoa ngoại của chúng ta! Lần trước trong đại hội thảo luận nghiên cứu y học quốc tế tổ chức tại Bắc Kinh, bài diễn thuyết báo cáo về những di chứng sau khi phẫu thuật tổn thương dây thần kinh cột sống của anh đã gây tiếng vang lớn trong giới y học toàn quốc! Làm sao tôi có thể không nhận ra anh được?"

Thiệu Binh nói những lời này rất êm tai , Trần Thước lại không chút quan tâm mà chỉ để ý chiếc chân gà đang nằm trong đĩa, "Vậy vừa rồi anh hỏi tôi có phải Trần Thước không làm gì, nếu anh nhận ra tôi, cần gì phải hỏi nhiều như vậy?"

Câu trả lời của anh hoàn toàn không đáp lại ý tốt của người ta, ngược lại là gây khó dễ khiến người khác không thể xuống đài được.

Dù là Thiệu Binh luôn tươi cười vui vẻ với mọi người, lần này cũng không nhịn được có chút xấu hổ.

Trần Thước thoạt nhìn hẳn là chưa tới 30 tuổi, không ngờ đã có những thành tích không nhỏ, Dư Điền Điền còn đang ngạc nhiên vì Thiệu Binh lấy lòng anh không thôi, nhưng chút cảm giác nhìn anh với con mắt khác xưa ngay lập tức biến mất vì thái độ tệ hại khi nói chuyện với người khác của Trần Thước.

Cô nhìn thấy vẻ khó xử trên khuôn mặt của Thiệu Binh, rõ ràng là muốn lấy lòng người ta,nhưng lại rơi vào cảnh nói thế nào cũng không thể xuống đài, nhất thời cô cảm thấy rất bất mãn với Trần Thước.

Nhìn thấy anh đẩy đẩy chân gà trong đĩa, một miếng đồ ăn cũng không thèm động vào, Dư Điền Điền bỗng nhiên mở miệng hỏi anh: "Bác sĩ Trần thật sự rất thích chân gà kia của tôi sao?"

Trần Thước ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt của cô lóe ra ánh sáng, dường như đang mong anh lắc đầu, đem chân gà trả lại cho cô.

Anh lập tức che giấu sơ hở đáp lại: "Đúng vậy, thích muốn chết được, nhất định sẽ không trả lại cho cô!"

"Được, thì ra là như vậy ! Quân tử không cướp đồ của người tốt, tôi cũng không nghĩ anh sẽ trả lại cho tôi." Dư Điền Điền cười tươi như hoa, "Chỉ là nếu bác sĩ Trần anh thích chân gà của tôi như vậy, sao không ăn đi? Cứ chọc chân gà như vậy có thể mọc ra thêm một cái nữa à? Mau mau, mau thừa dịp ăn đi cho nóng!"

Trần Thước cứng tay một cái.

Trên bàn còn lại ba người đều quay sang nhìn anh, nếu anh không ăn, chứng tỏ rõ ràng anh chỉ muốn cướp chân gà của Dư Điền Điền.

Vừa rồi Thiệu Binh còn khen anh, đường đường bác sĩ Trần khoa ngoại, cơm của mình thì không ăn, càng muốn chém muốn giết chiếm chân gà của một y tá,nếu chuyện này đồn ra ngoài , anh biết giấu mặt đi đâu đây?

Dường như anh đã đoán ra suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Dư Điền Điền cười đến ngọt ngào, nụ cười phơi phới như gió xuân nhìn anh, trong mắt chỉ hiện lên hai chữ: ăn đi , ăn đi.

Trần Thước gần như là hung dữ liếc mắt nhìn cô, bưng đĩa cơm chưa động miếng nào đứng dậy rời đi, "Tôi còn có chút việc, đi trước!"

Dư Điền Điền hét to phía sau anh: "Này này, bác sĩ Trần anh nhớ phải ăn ngay chân gà đấy nhé! Tôi rất thích nó đấy, anh nhất định không được lãng phí nhé!"

Trần Thước gân xanh nhảy loạn, quay đầu hung tợn liếc mắt nhìn Dư Điền Điền.

Cái liếc mắt kia có thâm ý khác, chỉ là Dư Điền Điền không nhìn ra.

Sau khi Trần Thước rời đi, không khí trên bàn lại rất vui vẻ.

Dư Điền Điền an ủi Thiệu Binh: "Bác sĩ Trần nổi danh là người mồm miệng độc địa của bệnh viện chúng tôi, anh đừng để trong lòng."

Thiệu Binh nhìn cô cười cảm kích, nụ cười rất thân thiện, "Cám ơn cô, Y tá Dư."

Dư Điền Điền nhất thời cảm thấy vừa rồi mình đã làm rất đúng!

Dịch Tiểu Vũ lo lắng chữa cháy cho Trần Thước: "Kỳ thật Bác sĩ Trần không phải người mồm miệng độc địa, anh ấy chỉ hơi khó tính một chút thôi, chứ không có ác ý gì . Tôi làm việc ở khoa ngoại đã mấy năm nay, cũng coi như có chút hiểu anh , anh ấy không vô duyên vô cớ nói lời độc địa với ai đâu ____ "

"Ý của cậu là, bác sĩ Thiệu đã đắc tội với anh ta sao? Cho nên anh ta mới nói mấy lời độc địa đó?" Dư Điền Điền bĩu môi.

Dịch Tiểu Vũ nhìn nhìn Thiệu Binh, lại nhìn về phía Trần Thước vừa bỏ đi, không lên tiếng đáp lại.

Bởi vì ấn tượng của Dư Điền Điền đối với Trần Thước vô cùng tệ, cho nên cô nhận định Trần Thước là kẻ đại ác, mà kẻ địch của kẻ địch chính là bạn tốt của ta, cô và Thiệu Bình đều bị Trần Thước nói những lời ác độc,nên bây giờ đã trở nên thân thiết hơn nhiều!

Một bữa cơm trưa lại vì Trần Thước tới, mà kéo gần khoảng cách giữa Dư Điền Điền và Thiệu Binh. Buổi chiều lúc toạ đàm bắt đầu, Thiệu Binh liền đổi chỗ cho người bên cạnh Dư Điền Điền, ngồi xuống bên cạnh cô.

Dịch Tiểu Vũ mím môi cười trộm, khuôn mặt Dư Điền Điền chợt hồng lên.

Ai? Đóa hoa đào này nở thật sự rất thần kỳ…

Cô nghiêng đầu qua liếc trộm Thiệu Binh ngồi bên cạnh, dáng người anh cao, môi hồng răng trắng, còn thật sự có vài phần đẹp trai.

Nhưng cô cũng không nghĩ được nhiều, người chủ giảng buổi chiều vừa bước lên đài, giọng nói quen thuộc vang lên nhất thời kéo ánh mắt của cô lại.

"Xin chào mọi người, tôi là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện số hai, Trần Thước, cũng là chủ giảng bài buổi chiều hôm nay."

Dư Điền Điền sợ hãi, nhất thời quay đầu nhìn người đang đứng trên đài kia.

Thân mặc tây trang chân đi giày da, vẻ mặt lịch sự dịu dàng, giơ tay nhấc chân liền có một loại khí chất khác người, ngay cả giọng nói từ microphone truyền tới cũng có một cảm giác tao nhã gạt người đến mức này.

Trần Thước tên đại vương xấu tính độc miệng đang đứng trên đài ra vẻ đạo mạo giả làm người trí thức, đáng sợ hơn là dưới sân khấu một trận vỗ tay không dứt, mọi người đều ồn ào khen ngợi anh đẹp trai.

Dư Điền Điền ở trong lòng mắng không biết bao lần: "Các người phải cảnh giác cao độ mới có thể thấy rõ bộ mặt thật của anh ta!"

Mà bộ mặt thật này rất nhanh chóng bị lộ ra.

Hôm nay, Trần Thước muốn giảng sâu về kiến thức giải phẫu của khoa ngoại, lại chẳng biết tại sao vừa mở màn anh liền nói tới thực trạng hiện tại một vài nhân viên y tế có kiến thức chuyên môn không chắc, cho nên anh hôm nay muốn nói một chút về những sai lầm trong thao tác kỹ thuật của nhân viên y tế sẽ ảnh hưởng như thế nào đến bệnh nhân.

Dư Điền Điền bỗng chợt có cảm giác không tốt.

Quả nhiên, lời dạo đầu vừa nói xong, Trần Thước liền khẽ cười nói: "Vì để mọi người hiểu rõ nội dung sắp tới tôi diễn thuyết, sau đây tôi sẽ mời một vị y tá lên phối hợp cùng tôi, biểu diễn cho mọi người xem một vài thao tác kỹ thuật y tế, trong khi cô ấy thực hành tôi sẽ chỉ ra những lỗi sai có thể mắc phải, cùng những chỗ cô ấy làm chưa tốt. Có ai tình nguyện làm với tôi không?"

Vì có cơ hội tiếp xúc với bác sĩ trẻ đẹp trai, đặc biệt hơn đây chính là bác sĩ Trần tuổi trẻ tài cao, toàn hội trường gần như đến 80% y tá đều giơ tay tình nguyện xin làm —— ngay cả Dịch Tiểu Vũ cũng không phải ngoại lệ.

Đương nhiên, Dư Điền Điền tuyệt đối sẽ không giơ tay.

Nhưng giờ đây trong đầu đang có một giọng nói đáng sợ vang lên nhắc nhở cô: cô nghĩ cô không giơ tay anh ta sẽ bỏ qua cho cô sao?

Giọng nói này còn chưa biến mất, cô liền nghe thấy âm thanh phát ra từ microphone truyền đến thật dịu dàng dễ nghe: "A, vậy thì mời vị y tá ngồi ghế số bảy hàng thứ năm đi!"

Những ánh mắt ngưỡng mộ yêu thích anh ngay lập tức liền chĩa mũi nhọn về phía cô, Dư Điền Điền đầu choáng váng mắt hoa lên, dưới những ánh nhìn hâm mộ và ghen tị kia mà đối diện với cái nhìn của Trần Thước.

Ý tứ trong ánh mắt kia của anh đại khái cũng chỉ mình cô mới có thể nhìn thấy được …

"Y tá Dư, lần này cô còn có tâm trạng ép tôi ăn chân gà sao?"

Thảm rồi….

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

Dưới sự chú ý của cả hội trường, Dư Điền Điền ôm tâm trạng đau thương coi như sắp bị hành hình mà lên đài.

Đương nhiên cô biết đây là Trần Thước đang đáp lễ lại cho cô, chuyện làm mẫu sắp tới tuyệt đối sẽ không thuận lợi, nhưng bất luận như thế nào cô cũng không ngờ nó không thuận lợi đến mức cô làm cái gì cũng phạm phải lỗi sai.

Trần Thước coi như là kẻ thông minh, vì muốn làm khó cô nên cũng không thể hỏi Dư Điền Điền làm việc ở bệnh viện nào , bằng không đây coi như là đập biển hiệu của bệnh viện mình còn gì, cho nên anh chỉ làm bộ làm tịch hỏi: "Vị y tá này tên là gì đây?"

Dư Điền Điền đã nhìn thấu ý đồ của anh, chẳng qua anh ta chỉ muốn làm cô mất mặt, cho nên cô nghiêm túc nói với anh: "Cũng chỉ là cái tên thôi, không đáng bận tâm? Bác sĩ Trần, chúng ta trực tiếp vào chủ đề đi, đừng làm lãng phí thời gian quý giá của mọi người!"

Dưới sân khấu vang lên một trận cười lớn.

Trần Thước muốn Dư Điền Điền thực hiện kỹ thuật tiêm cơ bản, trên bàn đã đặt sẵn mô hình người bằng nhựa cùng các loại dụng cụ cần thiết.

Dư Điền Điền cũng không khách khí, cầm lấy ống tiêm liền hỏi: "Đầu tiên phải tiêm vào đâu?"

Trần Thước như cười như không nhìn cô, xoay người nhìn xuống sân khấu nói với mọi người:

"Sau đây tôi muốn chỉ ra sai lầm đầu tiên trong thao tác của vị y tá này đó là 'Sơ sẩy không cẩn thận', trước khi tiến hành tiêm thuốc cô ấy không nghiêm túc chấp hành theo các bước chuẩn bị đã được học. Cụ thể khi chuẩn bị tiêm lại không kiểm tra dụng cụ đã được tiêu độc hay chưa, chất lượng của thuốc đã qua kiểm tra hay chưa, sai lầm cơ bản nhất dễ nhận thấy là ở chỗ, cô ấy không mặc đồng phục y tá, càng không rửa tay trước khi đeo găng tay khử trùng."

Dư Điền Điền kinh ngạc nhìn anh, "Tôi chỉ nghĩ anh yêu cầu tôi thực hiện kỹ thuật tiêm thuốc, chứ đâu phải thực sự đang tiêm, tiêu độc cái gì, kiểm tra loại thuốc nào? Hơn nữa ở đây lấy đâu ra đồng phục y tá cùng găng tay khử trùng?"

Trần Thước nghiêng đầu quay lại nhìn cô, mỉm cười nói: "Cứ coi như là thực hành, không có điều kiện để cô tiến hành kiểm tra các loại thuốc, cô cũng nên trình bày với mọi người mình đã bỏ qua những giai đoạn nào, tôi cho rằng đây là quy tắc về thao tác cơ bản mà một người y tá phải có."

Dư Điền Điền nhịn nhịn nhịn.

Nhưng quá trình tìm lỗi sai Trần Thước vẫn chưa kết thúc, khi cô cầm kim tiêm chuẩn bị tiêm thuốc thì anh lại quay xuống sân khấu nói với mọi người:

"Sau đây tôi muốn chỉ ra sai lầm thứ hai trong thao tác của cô, khi bạn chọn ống xilanh cùng kim tiêm thích hợp thì phải căn cứ vào thể trạng của bệnh nhân là béo hay gầy cùng tính chất của nước thuốc mới có thể chọn được, nhưng vị y tá này cũng không quan sát mô hình người của chúng ta, cũng không kiểm tra tính chất loại thuốc cần tiêm vào là loại nào, đã vội vàng lựa chọn kim tiêm."

Anh chỉ vào chiếc kim tiêm Dư Điền Điền đang cầm trong tay, sau đó nói: "Lần này loại thuốc mà chúng ta phải dùng là Ribavirin[1] , mà mô hình người này thuộc loại cân nặng hạng trung, rất hiển nhiên, chiếc kim tiêm lớn như thế này, không thích hợp tiến hành tiêm vào mạch máu."

[1] Ribavirin: một loại thuốc kháng virut viêm gan, sởi , thủy đậu

Dưới sân khấu đã không còn ai cười nữa.

Trần Thước vừa nói đến kiến thức y học,tất cả mọi người đều tự động vào trạng thái cẩn thận lắng nghe với thái độ rất nghiêm túc, chỉ sợ ngoại trừ Dư Điền Điền, không ai biết trong lòng anh kỳ thật đang nghĩ phải chỉnh cô thế nào.

Trong quá trình tiếp theo sau đó, gần như bước nào Dư Điền Điền thực hiện đều bị anh bắt được lỗi sai.

Vị trí lựa chọn để tiêm vào lại không tránh chỗ người ta đang có vết xước, hay để một chút thuốc nước bốc hơi ra không khí cũng coi như là lãng phí thuốc của bệnh viện, tình tự kiểm tra máu lại bị thiếu bước…

Dư Điền Điền không thể nhịn nổi anh nữa, cô đè thấp giọng nói chất vấn Trần Thước: "Anh nói đã đủ chưa? Còn muốn chỉnh tôi tới lúc nào? Kiểm tra máu kiểm tra máu đấy, đây không phải chỉ là một mô hình người bằng nhựa thôi sao? Máu cũng không có bắt tôi kiểm tra cái rắm ấy!"

Trần Thước liếc nhìn cô một cái, lại quay sang nói với mọi người dưới sân khấu:

"Mọi người đều biết, tại các trường đại học y ở nước ta thì sinh viên khoa y có rất ít cơ hội tiến hành thực nghiệm huấn luyện, chỉ có thể tập luyện với mô hình người là chính. Nếu như ai có thói quen xem thường những bước cơ bản, lại cho đây chỉ là mô hình bằng nhựa nên bỏ qua những bước cần phải làm, chỉ sợ khi vào thực tập ở bệnh viện,sẽ không mấy ai có thể thuận lợi thông qua bài kiểm tra cuối cùng. Điểm này, tôi hi vọng mọi người đều nhớ, cho dù không phải đối mặt với bệnh nhân thật sự, cũng phải luôn luôn ghi nhớ đã làm nghề y thì phải cẩn thận, đừng nên ôm tâm lý may mắn mà tìm kiếm cơ hội lười biếng bỏ qua những bước cơ bản, đó không phải làm bác sĩ để cứu người, mà chính là làm bác sĩ để hại người."

Anh cũng không trực tiếp phê bình Dư Điền Điền, nhưng từng câu từng từ đều như một cái tát đánh thẳng vào mặt cô.

Mọi người đều nhìn cô đứng trên đài, mà cô đang cầm ống tiêm không thể động đậy, cuối cùng chỉ có thể cố nén cảm giác nhục nhã mà đưa mũi tiêm đẩy vào trong cơ thể của mô hình.

Cô tự hỏi đến bước này chắc hẳn không có gì để sai nữa, nhưng Trần Thước chính là người có bản lĩnh như vậy đấy, chẳng sợ cô không làm gì sai, anh cũng có thể tìm ra đúng lỗi sai trí mạng nhất.

"Kỹ thuật tiêm vào cũng không có vấn đề gì, động tác gọn gàng nhanh chóng." Câu nói đầu tiên của anh còn để Dư Điền Điền thở nhẹ một chút, nhưng đến câu tiếp theo lại làm nét mặt cô biến đổi, "Nhưng chỉ cần sai một bước nhỏ, cả quá trình sẽ thất bại."

Trần Thước cầm lấy túi thuốc nước, giơ lên cho mọi người nhìn, "Tôi cố ý chọn một ống thuốc Ribavirin đã hết hạn sử dụng, nhưng vì vị y tá này không chú ý nên đã không kiểm tra hạn sử dụng, vì vậy nếu bây giờ mô hình này chính là người thật, chỉ sợ họ nhất định đã bỏ mạng dưới mũi tiêm ma quỷ này rồi."

Dư Điền Điền mặt từ hồng chuyển sang trắng bạch.

Căn bản không phải cô đang lên đài làm mẫu cho mọi người, mà là vì cô biết rõ xuống đài sẽ không tử tế nhưng lại bất đắc dĩ phải đi lên chịu mất mặt!

Trần Thước xoay đầu lại nhìn cô khẽ cười: "Cám ơn vị y tá này phối hợp, cô làm cũng rất tốt, những điều sai cơ bản tôi muốn nhắc nhở mọi người thì cô đều làm được, những điều tôi muốn nói đã hết. Mời cô về chỗ ngồi."

Lại là một trận cười vang lên, vậy mà mọi người dưới sân khấu còn hoan hô và vỗ tay vô cùng sôi nổi.

Không biết là họ đang chúc mừng cô trở thành kẻ hề được nhiều người chú ý, hay là chúc mừng Trần Thước phối hợp rất tốt với vai hề này mà giành được chiến thắng lớn.

Giờ phút này, Dư Điền Điền thật sự rất muốn đạp một cái thật mạnh vào khuôn mặt của kẻ đang được mọi người cổ vũ kia, nhưng cô biết mình không làm được.

Điều duy nhất cô có thể làm là liên tục hít thở thật sâu,cố gắng không để mình xấu hổ đến mức đôi mắt đỏ lên, cuối cùng nặng nề liếc mắt xuyên thủng

Trần Thước một cái, không nói tiếng nào rồi xuống đài.

Những cái vỗ tay kia liền giống như những tràng pháo tay châm chọc đang tát lên mặt cô, mà cô cũng không quay về chỗ ngồi của mình, trực tiếp đi thẳng về phía cửa lớn của hội trường..

Một giây cô cũng không muốn ở lại đây nữa.

Có bao nhiêu cảm giác xấu hổ, thì có bấy nhiêu cảm giác căm hận kẻ đang đứng trên đài kia.

Dư Điền Điền một mình ngồi xe bus trở về nhà,vừa đẩy cửa bước vào thì Lục Tuệ Mẫn đang chơi game,cô nàng cũng không quay đầu lại mà nói: "Cậu về rồi à! Hôm nay sao lại về sớm như vậy?"

Không nghe thấy cô trả lời, cô nàng nghiêng đầu qua nhìn, thì phát hiện Dư Điền Điền đang vùi đầu trên ghế salon im lặng không lên tiếng, cô hung hăng tự tát mình hai cái.

Lục Tuệ Mẫn bị dọa giật mình, vội vàng lấy tai nghe xuống chạy qua, "Làm sao vậy làm sao vậy? Cậu muốn khóc sao?"

Dư Điền Điền đôi mắt đỏ hồng ngẩng đầu lên nhìn cô, thút tha thút thít nói: "Hôm nay Trần Thước mời mình lên đài thực hiện kỹ thuật tiêm thuốc, kết quả là tớ bị anh ta trách mắng làm chỗ nào cũng không tốt, chỗ nào cũng có lỗi sai. Duy nhất lúc tiêm vào không sai cũng trở thành sai bởi vì anh ta cố ý chọn ống thuốc quá thời hạn mà nói tớ mắc lỗi sai trí mạng…"

Đầu tiên là cảm giác tức giận, đến cuối cùng là cảm thấy nhục nhã, mà trải qua hai tiếng đi bus về nhà, trong cô chỉ còn lại cảm giác thất bại cùng một vùng mơ màng.

"Tớ không nghĩ mình đã đắc tội gì với anh ta hay anh ta khó chịu tớ ở điểm nào, anh ta cứ nhất định muốn làm nhục tớ như vậy. Nhưng tớ càng nghĩ lại càng không hiểu hai năm làm y tá, vì sao tay nghề lại kém cỏi đến mức tạo lý do cho anh ta hung hăng nhục nhã tớ."

Lục Tuệ Mẫn sửng sốt nửa ngày, mới chần chừ nói: "Kỳ thật bác sĩ Trần này, làm việc hay nói chuyện với anh ta đều giống nhau, anh ta luôn nói những lời sắc bén, có đôi khi vì quá thẳng tính mà không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Thật ra cậu cũng không kém cỏi như vậy, chỉ là kiến thức của cậu chưa vững, cho nên anh ấy mới tập trung chỉ ra những lỗi sai cho cậu, lúc ấy cậu liền cảm thấy vấn đề của bản thân là rất nhiều."

Dư Điền Điền không lên tiếng, buổi tối hôm nay cô vẫn đem mình nhốt trong phòng không ra, Lục Tuệ Mẫn lo lắng đứng ngoài cửa phòng cô nghe lén nửa ngày, kết quả nghe thấy âm thanh chém giết nhau kịch liệt trong game.

Cô thở dài một hơi, may mà Dư Điền Điền còn biết cách giải tỏa tâm trạng.

Mà Dư Điền Điền chơi game là giết người cả một đêm, cô coi toàn bộ đống quái thú lớn nhỏ kia chính là kẻ đã nhục nhã cô ở trên đài, cuối cùng tâm trạng cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Cô nghĩ, là vì kiến thức của cô chưa đủ tốt, nếu như quả thật đã làm đến mức thập toàn thập mỹ, cô sẽ không sợ người khác tìm xương trong trứng gà.

Đây là lỗi của cô, cô sai vì không yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, cho tới nay việc gì cũng qua loa được chăng hay chớ.

Đương nhiên, Trần Thước cũng có chỗ sai! Anh ta sai vì có cái miệng quá tiện quá độc địa, bằng không cũng sẽ không tố cáo cô với Mã chủ nhiệm, hơn nữa còn làm Thiệu Binh khó xử ở cangteen.

Dù sao anh cũng không phải người tốt!

Dư Điền Điền hung tợn tiếp tục xông pha chiến đấu, nhưng bởi vì cô không thường chơi game, nên cơ bản người bị giết … đều là cô =_=.

Dù sao điều này cũng không quan trọng mà ha ha ha.

Quan trọng là quá trình giải tỏa tâm trạng, cô tự an ủi bản thân.

***

Sau đó một tuần, Dư Điền Điền thay đổi toàn diện bản thân, trở thành một y tá thực cẩn thận, mỗi ngày trừ bỏ làm việc ăn cơm, về nhà cô đều cố gắng ôn tập kiến thức lý luận hai năm đã quên của mình.

Mỗi ngày trong lúc làm việc, cô đều đem mỗi nhiệm vụ trở thành bài dự thi, thái độ vô cùng nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ.

Sau khi liên tục nhận được lời cảm ơn của người nhà bệnh nhân, Mã chủ nhiệm liền biểu dương Dư Điền Điền trước mặt mọi người, hơn nữa nước miếng tung bay nói:

"Đây chính là giác ngộ a! Nhớ hôm đó trong lúc vô ý tôi nhìn thấy cảnh y tá Dư cầm kim tiêm, hoặc là tìm không ra mạch máu loạn của bệnh nhân thì đâm loạn một hồi, hoặc là tay cực kỳ run rẩy, cắm vào xong lại rút ra, cắm vào xong lại rút ra… Các cô nhìn xem người ta, chẳng phải chỉ mới tham gia đại hội hai tuần thôi sao? Chỉ cần chăm chỉ chịu khó đến bây giờ đã đạt được biểu hiện rất tốt, trong tuần vừa rồi đã có mấy người nhà bệnh nhân đến cảm ơn tôi, họ nói là cảm ơn bệnh viện chúng ta đã bồi dưỡng được một y tá có kỹ thuật lại vô cùng kiên nhẫn như vậy."

Ông lại hận rèn sắt không thành thép chỉ chỉ vào mấy vị bác sĩ y tá năm trước có tham gia đại hội, "Các cô cậu học tập người ta đi, cũng cùng tham gia đại hội, tại sao người ta biết chuyện mà cố gắng,còn mấy người mỗi lần đến ngày tổ chức đại hội chỉ biết trốn tránh tôi, không phải sợ tôi bắt đi tham gia đại hội cho đủ số lượng đấy sao?"

Dư Điền Điền uể oải mà lặng yên suy nghĩ: bởi vì bọn họ không gặp phải một kẻ làm cho bọn họ mất hết mặt mũi, không thể không quyết tâm cố gắng như bác sĩ Trần mà thôi…

Nhưng một giây sau, cô bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Mã Chủ nhiệm nói trước khi cô tham gia đại hội, ông có tận mắt chứng kiến tay nghề tồi tệ của cô một lần, cho nên đây mới là nguyên nhân ông ta gọi cô tới phòng làm việc mà phê bình sao?

… Không phải, không phải bởi vì Trần Thước đã tố cáo cô sao?

Lần này Dư Điền Điền không dám chắc chắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trong khi Dư Điền Điền thừa dịp thời gian nghỉ trưa luyện tập kỹ thuật tiêm cơ bản mà cô còn chưa hiểu rõ thì cũng đúng lúc Trần Thước có việc phải tới khoa nhi xử lý.

Vừa đi qua cửa phòng thuốc thì anh nhìn thấy bên trong có y tá đang vừa đọc sách lại vừa thực hành kỹ thuật tiêm, lúc thì cô cúi đầu tham khảo các bước trong sách, lúc thì cô rất nghiêm túc thực hành với mô hình người.

Anh nhận ra, người kia chính là Dư Điền Điền.

Hôm đó ở hội trường, anh không ngờ sau khi Dư Điền Điền xuống sân khấu cũng không trở về chỗ ngồi mà trực tiếp đi thẳng ra cửa lớn.

Thứ hai tuần sau, anh liền gọi Dịch Tiểu Vũ tới văn phòng, có chút mất tự nhiên hỏi cô: "Hôm qua sao y tá Dư lại bỏ về trước?"

Dịch Tiểu Vũ biểu hiện vẻ mặt "Bác sĩ Trần anh đang đùa tôi sao", tinh tế nhắc nhở anh : "Nếu như tôi là y tá Dư, bị Bác sĩ Trần trách mắng một trận trước mặt mọi người như vậy, chỉ sợ đã khóc ngay tại chỗ rồi."

Trần Thước không nhịn được giải thích cho chính mình: "Không phải tôi chỉ cần cô ấy đi lên phối hợp với tôi một chút, rồi thuận tiện chỉ ra những điểm thiếu sót của cô ấy thôi sao? Cô ấy còn cảm thấy oan ức?"

Dịch Tiểu Vũ lần này cũng không hề khách khí nói: "Với tình huống ấy ai cũng cảm thấy khẩn trương lo lắng, tôi tin Bác sĩ Trần gọi bất cứ y tá nào lên, cũng không thể tránh được lỗi sai. Hơn nữa lúc ấy Bác sĩ Trần anh không để ý tình huống lúc đó như thế nào sau, ngay cả một chút tình cảm anh cũng không có mà ra sức phê bình y tá Dư nói cô ấy không có chỗ nào tốt, làm sao cô ấy không cảm thấy oan ức cho được? Ngay cả lúc đó anh gọi tôi đi lên, có thể tôi cũng không làm tốt hơn y tá Dư bao nhiêu đâu."

Trần Thước mất mặt , đen mặt nói: "Nếu cô không có tin tưởng vào kỹ thuật y tá của mình như vậy, kỳ nghỉ cuối năm nay cũng đừng nghỉ nữa , tôi thay cô nói với bác sĩ chủ nhiệm, cho cô đi bổ túc một khóa nhé !"

Dịch Tiểu Vũ lập tức liền luống cuống, "Đừng nha đừng nha, bác sĩ Trần anh đừng đùa như vậy a! Ý của tôi không phải chỉ là đồng cảm với y tá Dư thôi sao? Tôi chắc chắn sẽ không làm tệ đến như vậy!"

…

Sau khi ngừng suy nghĩ, Trần Thước nhìn về phía phòng trị liệu thêm một lát, sau đó mới nhấc chân bỏ đi.

Lúc đem văn kiện giao cho Mã Bách Chí thì anh chợt do dự trong chốc lát, bỗng nhiên anh mở miệng hỏi: "Mã chủ nhiệm, Dư Điền Điền làm việc ở khoa nhi thế nào?"

Mã Bách Chí vừa nghe liền cười, "Ái chà, Bác sĩ Trần anh đang muốn khích lệ cô ấy sao? Có phải hôm tham gia hội thảo cô ấy có biểu hiện rất tốt không?"

Trần Thước co rút khóe miệng, không đáp lời.

“Tôi đã biết cái cô Dư Điền Điền này không tầm thường đâu,thời gian trước tôi thấy kỹ thuật tiêm của cô không tốt, liền phê bình cô một trận, không ngờ một thời gian ngắn thôi cô ấy đã làm tôi rất ngạc nhiên. Anh biết không, trong một tuần nay đã có người nhà của ba vị bệnh nhân đến chỗ tôi khen ngợi cô ấy hết lời, nói cô ấy là người tốt, có tính kiên nhẫn, kỹ thuật tiêm cũng tốt…”

Mã Bách Chí bô bô nói một đống, Trần Thước gần như hoài nghi chính anh nghe nhầm hay sao, cái tên Dư Điền Điền mà ông ta đang nói tới có phải cô Dư Điền Điền mà anh biết hay không.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa nhìn thấy khi đi qua phòng thuốc, anh lại gạt bỏ hoài nghi.

Lần đầu tiên trong đời, anh tự hỏi bản thân: thật sự là anh đã quá nặng lời rồi sao?

Vừa ra khỏi văn phòng Mã chủ nhiệm, Trần Thước đúng lúc gặp Dư Điền Điền đang từ phòng thuốc đi ra.

Anh dừng bước một chút, không biết có phải do tâm trạng rất tồi tệ, cho nên anh muốn mở miệng chủ động chào hỏi cô, nhưng nụ cười kia còn chưa được thể hiện, người đối diện kia đã mặt không có cảm xúc mà đi ngang qua anh, đến mắt cũng không chớp một cái.

Nụ cười của anh lập tức đơ bên khóe miệng.

Cô đang bơ anh sao?

Biểu hiện oan ức là đây sao?

Chuyện cũng sắp được một tuần rồi, cô vẫn còn giận anh như vậy sao? Không phải đã sớm hết giận rồi chứ?

Có lúc nào Trần Thước bị người ta giận lâu như vậy, anh đen mặt mất hứng quay đầu gọi cô: “Y tá Dư, cô nhìn thấy người quen cũng không chào hỏi một câu sao?”

Lúc này Dư Điền Điền mới dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Bác sĩ Trần anh nghĩ anh là người quen hay là kẻ thù của tôi? Bình thường nhìn thấy người quen tôi đều sẽ chào hỏi, còn nhìn thấy kẻ thù, hình như chào hỏi có vẻ hơi thân thiết thì phải!”

Trần Thước lại bị cô chặn họng không thể trả lời.

Hơn nửa ngày anh mới nghiêm mặt nghẹn ra một câu: “Nhưng y tá Dư, dù gì cô cũng là nhân viên tham gia hội thảo, tôi là chủ giảng cũng chính là thầy của cô, nhìn thấy thầy mình cô cũng không chào hỏi?”

Dư Điền Điền liếc nhìn anh một cái, liền mở miệng cười mỉm một cái cho có lệ, “Được như vậy, chào thầy, học sinh còn có chút việc, thầy đi bình an, không tiễn.”

Cô cười như không cười xoay người rời đi.

Dù sao anh cũng chiếm thế thượng phong, mặc dù là cô miễn cưỡng nói chuyện với anh, nhưng đây không phải là nói chuyện rồi sao?

Trần Thước đắc chí xoay người bỏ đi, đi được hai bước rồi lại nhớ ra câu nói của cô, “thầy đi bình an” câu này hình như có chỗ nào không đúng!

Này này này, cô bảo ai lên đường bình an đây?

Anh xụ mặt xuống quay đầu muốn tìm Dư Điền Điền tính sổ, nhưng trên hành lang trống vắng, nơi nào còn có bóng dáng của tiểu y tá kia?

***

Cuối tuần hội thảo nghiên cứu y học lại đến hẹn thì Dư Điền Điền liền có cảm giác kháng cự tâm lý cực độ.

Thế nhưng kháng cự cũng vô dụng, cũng giống như Lục Tuệ Mẫn đã dùng câu nói kia để an ủi cô: “Không phải người đời có câu danh ngôn rất hay sao? Cuộc sống giống như cưỡng gian con người vậy, khi bạn không thể chống cự lại với nó, vậy thì hãy nhắm mắt từ từ mà hưởng thụ nó.”

Vì thế Dư Điền Điền mang tâm trạng nặng nề bước lên con đường hưởng thụ gian khor.

Ngoài dự đoán của mọi người là hôm nay Trần Thước cũng không làm cô khó xử, ngược lại, anh gần như rất ít khi nhìn cô, chỉ là vô cùng chăm chú giảng về chủ đề của mình.

Dư Điền Điền không thể không thừa nhận, nếu như chỉ nhìn Trần Thước từ xa, con mắt thật sự có cảm giác được hưởng thụ vài phần.

Trong thời gian nghỉ giữa giờ, Thiệu Binh lại đổi chỗ ngồi cùng người bên cạnh cô, anh có chút chần chừ hỏi cô: “Tuần trước… Cô ổn chứ?”

Nhớ tới biểu hiện trên sân khấu của mình hôm đó, Dư Điền Điền không có tiền đồ đỏ mặt, thấp giọng trả lời nói: “Không sao, chỉ là tôi cảm thấy có chút mất mặt.”

Thiệu Binh liền nói vài lời an ủi cô, cuối cùng anh lại nhớ ra điều gì đó, từ trong túi áo anh lấy ra một chiếc vòng tay dây màu đỏ, “Đây, cái này cô cầm về

cho vui, đứa cháu nhỏ của tôi tuần trước đi núi Thanh Thành, mang theo rất nhiều thứ lặt vặt về, nó nói là sợi dây này sẽ mang đến may mắn cho người đeo."

Anh nháy mắt với cô mấy cái, "Đương nhiên tôi không tin chuyện này lắm, nhưng nếu quả thật có thể mang may mắn đến cho cô, để bác sĩ Trần không ghi thù cô nữa, đó cũng là chuyện tốt."

Đó là một cái vòng dây có mặt gỗ khắc hình một con cá không tinh xảo lắm, hai mắt cũng không hề đối xứng, nhưng trông nó thật nhỏ xinh, thật đáng yêu.

Dư Điền Điền mặt mày hớn hở nhận lấy, "Cám ơn bác sĩ Thiệu, anh thật tốt!"

Dịch Tiểu Vũ lập tức nháy mắt nói: "Này này này, bác sĩ Thiệu nếu anh tốt như vậy, chẳng phải cũng nên mang cho tôi một cái nữa sao?"

Thiệu Binh sắc mặt ửng đỏ giải thích: "Tôi chỉ có một cái như vậy…"

"Hả, không phải vừa rồi anh còn nói cháu anh mang rất nhiều thứ lặt vặt về sao?"

Dư Điền Điền lấy khuỷu tay vụng trộm đẩy đẩy Dịch Tiểu Vũ một cái, ý bảo cô đừng nói lung tung nữa, bởi vì trên khuôn mặt trắng trẻo của Thiệu Binh giờ phút này lại đỏ lên càng ngày càng lợi hại hơn.

Cả ngày hôm nay, Thiệu Binh đều ngồi chung một chỗ với các cô, cả bọn nói chuyện rất vui vẻ, có lịch sự nhưng cũng rất hòa hợp.

Dư Điền Điền tự hỏi mình: có phải Thiệu Binh có chút thích cô hay không?

Nhưng làm cho cô khó hiểu là anh thích cô ở điểm nào, thật sự là vì dáng vẻ cô dịu dàng đáng yêu, mà anh vừa vặn thích mẫu người con gái như cô?

Dư Điền Điền cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ vì công lực trêu chọc rất thoải mái của anh làm cho cô cười ha ha liên tục, lại ngại hiện tại đang ngồi trong hội trường, cho nên cô nghẹn cười cũng rất vất vả.

Thừa dịp lúc nghỉ ngơi giữa giờ cô tới nhà vệ sinh, vừa ra khỏi cửa nhà wc thì lại chạm mặt Trần Thước.

Hình như Trần Thước đang đứng đó đợi ai, sau khi chạm mặt nhau, cũng giống như lần trước cô quay đầu bước đi, không muốn để ý đến anh.

Ai ngờ Trần Thước bỗng nhiên gọi cô: "Dư Điền Điền, cô lại đây một chút."

Hả, anh ta là đang đợi cô sao?

"Tìm tôi có việc gì?" Cô hỏi không chút thân thiện.

"Không có chuyện tìm cô làm gì?" Trần Thước đáp lại mang theo chút tức giận.

Dư Điền Điền không thèm để ý nói: "Là bác sĩ Trần tìm tôi có việc hay tôi tìm bác sĩ Trần có việc? Nếu bác sĩ Trần tìm tôi, không phải anh nên tự thân tới đây sao!"

Trần Thước sắc mặt trầm xuống, cương quyết đứng cách cô vài bước nói thẳng: "Vừa rồi trong thời gian nghe giảng cô đã làm gì?"

Cô đã làm gì?

Đương nhiên là nói chuyện phiếm với bác sĩ Thiệu rồi!

Dư Điền Điền cây ngay không sợ chết đứng đáp lại: "Ngoại trừ nghe bác sĩ Trần giảng bài, tôi còn có thể làm gì?"

Trần Thước mặt gần như có thể vắt ra nước đến, thối đến đòi mạng.

"Chính cô rõ cô đã làm gì suốt giờ, Thiệu Binh tự mình đòi đổi chỗ xuống ngồi bên cạnh cô, trong cả tiết cô luôn vui vẻ cười nói với anh ta, có lúc nào cô nghe tôi giảng bài?"

Lần này Dư Điền Điền thật sự có chút giật mình.

Mọi người cũng không phải học sinh tiểu học nữa, trong trường hợp này ai sẽ nghiêm túc chuyên chú cẩn thận nghe giảng bài rồi ghi lại? Mọi người không phải ngẫu nhiên nghe một chút, còn lại đa số thời gian vùi đầu chơi điện thoại di động sao.

Nhưng đối mặt với Bác sĩ Trần đang thẹn quá hóa giận, cô quyết đoán nói: "Anh nhìn lầm rồi, tôi và bác sĩ Thiệu đang thảo luận về nội dung anh giảng."

Trần Thước không kiên nhẫn nói: "Tôi không có hứng thú muốn biết cô và anh ta đang nói chuyện gì, nhưng tốt nhất cô nên bảo anh ta đến từ đâu thì về chỗ đó đi, đừng để tôi thấy anh ta tán tỉnh cô trong giờ giảng bài của tôi."

Nói xong những lời này, anh cũng lười chờ Dư Điền Điền đáp phản ứng, chân vừa nhấc liền xoay người rời đi.

Dư Điền Điền bị anh chọc tức không nhỏ, cô rất muốn mắng anh một trận, lại ngại chân anh dài, gần như bước một bước là đã đi xa, nếu là cô nói bóng gió, nhất định sẽ bị người ta nghe thấy.

Anh không sợ mất mặt, nhưng cô thì sợ.

Thời gian sau đó, Trần Thước tiếp tục lên đài giảng bài, sau khi cô trở lại chỗ ngồi nhìn anh dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì, thì liền cảm thấy tức mà không biết nói sao.

Dựa vào cái gì mà anh ta lại nhiều chuyện như vậy? Không thích nhìn mặt cô thì thôi đi, nay ngay cả Thiệu Binh cũng không ưa, lại còn không cho cô tìm người trò chuyện trong lúc buồn chán như vậy?

Thiệu Binh hoàn toàn không biết gì cả tiếp tục nói chuyện phiếm với cô, Dịch Tiểu Vũ cũng nói chuyện với anh câu được câu không, Dư Điền Điền khiêu khích nhìn người trên sân khấu một cái, cô hoàn toàn không để ý ánh mắt cảnh cáo của Trần Thước, trò chuyện càng vui vẻ hơn.

Nhưng chuyện làm cô giật mình là, ngày hôm sau Thiệu Binh không tới, chỗ ngồi của anh trống không nguyên một ngày.

Là vì anh ta có chuyện gì, cho nên không tới được sao?

Nhưng chuyện nay vẫn xảy ra ở cuối tuần tiếp theo.

Thiệu Binh liền giống như đột nhiên bốc hơi khỏi trái đất vậy, anh không tới tham gia hội thảo nữa.

Sai khi ăn cơm trưa xong, Dịch Tiểu Vũ bận rộn trong WC, sau khi trở về liền mang cho Dư Điền Điền một tin tức kinh người: "Cậu biết gì chưa? Vừa rồi mình gặp y tá của bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình, tớ liền thuận miệng hỏi chuyện tại sao bác sĩ Thiệu không tới tham gia hội thảo, kết quả các cô ấy nói bác sĩ Thiệu tự nhiên bị lãnh đạo gọi lên nói chuyện, sau đó họ quyết định không cho anh ta tham gia nữa."

Dư Điền Điền giật mình nói: "Là có nhiệm vụ khác giao cho anh ta sao?"

Dịch Tiểu Vũ lắc đầu, "Hình như là phê bình anh ta chuyện gì đó, cụ thể là gì mình cũng không rõ lắm, hẳn là ban tổ chức hội thảo đã báo cáo cho giám đốc bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình, bệnh viện bên kia liền trực tiếp yêu cầu bác sĩ Thiệu đừng tới nữa."

Cô vừa thốt ra lời này ra, Dư Điền Điền liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Căn bản Thiệu Binh không làm bất cứ chuyện gì xấu, tại sao tự nhiên ban tổ chức lại cấm anh không được tham gia hội thảo?

Gần như là ngay lập tức, trong đầu óc cô xuất hiện hình dáng một người rất rõ ràng—— Trần Thước.

Là Trần Thước làm sao?

Anh đã chính miệng cảnh cáo cô không được cười nói vui vẻ với Thiệu Binh, mở miệng nhắc nhở Thiệu Binh đến từ đâu thì về chỗ đó.

Thật sự là anh sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Dư Điền Điền không hiểu, chẳng lẽ thật sự Trần Thước lòng dạ hẹp hòi đến mức độ này, bởi vì chán ghét cô, cho nên cũng ghét lây những người xung quanh cười nói trò chuyện với cô như bác sĩ Thiệu?

Nhưng ghét đến mức hoàn toàn không để ý mặt mũi đối phương, thông báo cho lãnh đạo của anh bảo anh không cần tới tham gia hội thảo, chuyện này thật sự chỉ đơn giản là thấy anh ta không thuận mắt sao?

Hay là hai người đã kết thù oán từ bao giờ, chỉ là cô không biết mà thôi?

Chiếc vòng mặt cá mà Thiệu Binh đưa đang được cô móc vào chiếc đèn học trên bàn, bàn học nằm đối diện cửa sổ, gió vừa thổi chú cá gỗ đung đưa qua lại , như đang vui sướng bơi qua bơi lại.

Vì thế cô không nhịn được mà nhớ tới chủ nhân của nó, anh là người luôn nở nụ cười tủm tỉm với cô, tính cách vừa lịch sự lại thân thiện.

Bạn nói xem trên thế giới này sao có thể tồn tại đồng thời cả Thiệu Binh một người tốt tính và Trần Thước một người tính tình tệ hại như vậy?

Nếu như Thiệu Binh thật sự là vì cô nên mới gặp phải chuyện này…

Dư Điền Điền liền ngồi không yên.

Hôm nay là thứ ba,cô bất chấp tất cả tự mình xuống tầng hai ,mặc dù có thể sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy,nhưng cô vẫn dứt khoát kiên quyết tới tìm Trần Thước trong thời gian nghỉ trưa.

Những lời đồn đãi về chuyện cô thầm mến Trần Thước nhưng không có kết quả nên yêu quá hóa hận vẫn ẩn ẩn hiện hiện giữa tầng bốn và tầng hai, Dư Điền Điền vừa nghĩ tới là hận đến mức không thể lấy dao phay chém tên Trần Thước thành trăm ngàn mảnh.

Cô đứng ngoài cửa văn phòng của khoa ngoại nhìn xung quanh nửa ngày, cũng chỉ nhìn thấy văn phòng trống trơn, Lục Tuệ Mẫn nói Trần Thước chắc hẳn còn đang ăn cơm ở cangteen nên chưa trở về.

Cứ tùy tiện xông vào văn phòng người ta như vậy cũng không lịch sự cho lắm, cô nhìn thấy bên cạnh văn phòng có lối ra ngoài ban công, quyết định ra ban công đợi vậy.

Hai người đành đứng trên ban công nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một chút, đề tài bỗng nhiên đề cập đến vấn đề mẫn cảm hơn.

Lục Tuệ Mẫn nói: "Tiểu Ngư có phải gần đây cậu lên cân rồi không?"

Dư Điền Điền ngạc nhiên, "Có sao? Mình béo hơn sao?"

"Tớ cảm thấy có chút đấy." Lục Tuệ Mẫn đưa tay nhéo nhéo vùng eo của cô, "Chỗ này hình như có thêm thịt a, thô hơn so với trước. Mặt hình như cũng tròn hơn, sắp xuất hiện cằm thứ hai rồi kìa."

Dư Điền Điền lập tức hoảng sợ.

Cô xoa xoa mặt rồi xờ vào eo, cuối cùng còn không thể tin ước lượng bộ ngực của mình, kháng cự nói: "Không thể nào! Mọi người đều nói người gầy đi thì ngực sẽ nhỏ lại, ngực mình cũng không to lên, cho nên người làm sao béo lên được!"

Lục Tuệ Mẫn bị hành động cùng ngụy biện của cô chọc cho cười ha ha.

Đằng sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói chế nhạo: "Nếu con người ta béo lên mà bộ ngực cũng lớn hơn, thì trên thế giới này sẽ không có loại phẫu thuật gọi là bơm ngực ."

Dư Điền Điền nghe vậy liền giật mình, xoay người liền nhìn thấy một người mặc áo blouse trắng phong độ ngời ngời đang tựa vào ban công phòng bên cạnh.

Anh như cơn gió xuân ấm áp xuất hiện trong một ngày mùa đông có nắng, mái tóc sạch sẽ gọn gàng, ánh mắt đen mà sáng, cặp môi mỏng trơn bóng cong lên đẹp đẽ, giống như ánh sao đêm bình thường rất mờ ảo nhưng lại phát ra thứ ánh sáng rất dịu dàng.

Bên trong chiếc áo blouse trắng là chiếc ao gile màu xám phối hợp với chiếc áo xơ mi trắng, phía dưới là quần tây màu đen quen thuộc.

Quả thực như là người trong bức họa.

Nhưng phong độ ngời ngời?

Phì phì phì!

Đầu tiên Dư Điền Điền là lúng túng không nói được nên lời, sau đó mới ý thức được bản thân phải làm gì, cô lập tức từ ban công đi vào, đến trước cửa văn phòng Trần Thước gõ cửa.

"Mời vào." hình như Trần Thước tâm trạng không tệ, anh cũng từ ban công đi vào trong phòng, ngồi tại bàn làm việc quan sát cô.

Dư Điền Điền đi thẳng vào vấn đề chính: "Bác sĩ Trần, tôi muốn hỏi anh một chuyện, có phải là anh đã đề nghị gì đó với ban tổ chức báo cáo với lãnh đạo của bệnh viện phẫu thuật, cho nên bác sĩ Thiệu mới bị cấm tiếp tục tham gia hội thảo lần này?"

Ý cười trên môi Trần Thước liền biến mất.

Anh yên lặng nhìn Dư Điền Điền, sau đó không nhanh không chậm hỏi ngược lại: "Chuyện này có liên quan gì tới cô sao?"

Tuy rằng anh không trực tiếp thừa nhận, nhưng cũng coi như đã chấp nhận, mọi việc giống hệt như cô tưởng tưởng.

Dư Điền Điền quả thực là muốn cười nhạo, nhưng coi như cô vẫn còn lý trí, cho nên rất nhanh cô hỏi anh: "Vậy tôi lại muốn hỏi anh một chuyện nữa, bác sĩ Trần vì sao phải đối xử với bác sĩ Thiệu như vậy? Theo tôi được biết không phải ba tuần trước hai người các anh mới gặp nhau lần đầu tiên ở

cangteen của trung tâm sao? Có phải bác sĩ Thiệu đã làm điều gì có lỗi với anh, cho nên anh mới đối xử với anh ấy như vậy?"

Trần Thước khóe miệng chợt động, nói ra rất nhẹ nhàng: "Không có. Cậu ta không gây chuyện gì với tôi, là vì tôi thấy cậu ta cố tình lấy lòng cô, lại vui vẻ cười nói với cô, là vì muốn tốt cho cô, nên tôi không muốn anh ta xuất hiện trong giờ giảng bài của tôi….. "

Lời còn chưa dứt, Dư Điền Điền đã tức giận cắt ngang lời anh: "Trần Thước, anh có bệnh gì sao? Anh luôn nói chuyện luôn làm việc dựa vào tâm trạng của bản thân, mà chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của đối phương có phải không?"

Trần Thước còn chưa kịp nói hết, nhưng cũng không thể nói thêm được gì nữa.

Anh chậm rãi khép miệng lại, dùng một ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn lại Dư Điền Điền:

"Cô mới quen biết hắn được bao lâu đã khăng khăng một mực moi tim moi phổi đối xử tốt với hắn? Cô nghĩ hắn ta cần mình tới đòi công bằng sao? Dư Điền Điền, có phải cô nghĩ Thiệu Bình bị mình hấp dẫn không? À, đúng vậy, trông dáng vẻ quốc sắc thiên hương đẹp như tiên nữ của cô, tính cách lại vạn người mê như vậy, quả thực là người gặp người thích phải không? Cô…. "

"Tôi đẹp mức nào thì có liên quan gì tới anh!" Dư Điền Điền lại lần nữa cắt ngang lời anh:

"Bác sĩ Trần anh nói như vậy làm tôi đã tỉnh ngộ ra rồi đấy , tôi luôn tự hỏi vì sao anh vừa thấy tôi liền không thuận mắt, suốt ngày gây chuyện từ những việc không đâu mà cãi nhau với tôi, thì ra là anh coi trọng tôi ! Khó trách anh không thích tôi cười nói vui vẻ với bác sĩ Thiệu. Nhưng bác sĩ Trần à tốt nhất anh hãy sớm chết tâm đi, Dư Điền Điền tôi những thứ khác không có, nhưng đầu óc và ánh mắt nhất định phải có. Có chết tôi cũng sẽ không coi trọng anh, dù phải gả cho bác bảo vệ dưới nhà xe cũng tuyệt đối không sinh ra một chút ảo tưởng nào với anh!"

Tất nhiên, trừ phi Dư Điền Điền điên rồi, bằng không cô nhất định sẽ không cho rằng Trần Thước coi trọng cô.

Chỉ là vì cô tức giận đến mức không biết mắng anh như thế nào, cho nên quyết định lựa chọn cách tốt nhất có thể kích thích Trần Thước, làm giảm nhuệ khí của anh.

Khi Trần Thước phẫn nộ gào thét ba chữ "Dư Điền Điền", cô đã tông cửa xông ra, nghênh ngang mà bỏ đi.

Ở trên hành lang liền đúng lúc chạm mặt Dịch Tiểu Vũ, Dịch Tiểu Vũ liền vung móng vuốt hỏi thăm Dư Điền Điền: "Này này, Tiểu Ngư, sao cậu lại xuống tầng hai thế?"

Dư Điền Điền nghiến răng nghiến lợi nói: "Thu phục tiện nhân!"

****

Đúng dịp là, buổi tối thứ năm hôm ấy Dư Điền Điền lại chạm mặt Thiệu Bình khi đang mua đồ ở siêu thị.

Lúc ấy cô đang nhấc rổ siêu thị đi qua khu đồ ăn vặt chật ních người, không cẩn thận liền làm rơi mấy túi khoai tây lạnh đang được khuyến mãi, đành phải vội vàng xoay người lại nhặt.

Một bàn tay thon dài bỗng xuất hiện trong tầm nhìn của cô, giúp cô nhặt lên một vài túi khoai.

Dư Điền Điền ngẩng đầu lên định nói cảm ơn, lời còn chưa kịp nói liền ngây ngẩn cả người, "Thiệu, bác sĩ Thiệu?"

Thiệu Bình nở nụ cười đáp lại, "Y tá Dư, đã lâu không gặp."

Thiệu Bình thấy rổ hàng của cô có vẻ nặng, cũng không để ý lời từ chối khéo của Dư Điền Điền, anh vô cùng kiên quyết muốn cầm giúp cô, hai người cùng ra khỏi siêu thị, anh còn đề nghị cô cùng tới quán Starbuck bên cạnh uống cà phê.

Vừa dịp Dư Điền Điền đang muốn xin lỗi chuyện Trần Thước đã làm với Thiệu Bình, vì vậy cô không chút do dự mà gật đầu đồng ý, hơn nữa còn kiên trì muốn mời khách anh.

Thiệu Bình đồng ý cũng vô cùng sảng khoái.

Ngồi dưới ánh sáng mờ nhạt, âm nhạc du dương trong góc quán, Dư Điền Điền vô cùng áy náy kể cho anh nghe mối thù của mình và Trần Thước, sau đó xin chịu tội.

"Nếu như không phải vì tôi, bác sĩ Trần cũng sẽ không đối xử với anh như vậy, quả thực rất xin lỗi."

Thiệu Bình nghe xong thì sửng sốt hơn nửa ngày, trong ánh mắt chợt lóe lên chút kinh ngạc, còn có một chút gian xảo gì đó mà Dư Điền Điền nhìn không ra.

Cuối cùng anh cười rộ lên, "Y tá Dư, chỉ là việc nhỏ mà thôi, cô đừng để trong lòng. Cái hội thảo kia nhàm chán như vậy, tôi còn đang lo không có cách nào để bỏ trốn, bác sĩ Trần chịu chủ động cho tôi cơ hội tránh được một kiếp, kỳ thật là gãi đúng chỗ ngứa quá rồi."

Dư Điền Điền đương nhiên biết anh đang an ủi cô, nhưng anh càng nói như vậy, cô càng cảm thấy áy náy, tốt xấu gì người ta cũng đường đường là bác sĩ

lại bị lãnh đạo gọi đến phê bình…

Cô thật lòng nói: "Bác sĩ Thiệu, anh là người rất tốt."

Đặc biệt là so với tên Trần Thước điên khùng kia.

Thiệu Binh lại cười, nháy mắt với cô mấy cái, "Vậy cô có muốn kết bạn với người tốt như tôi không?"

Dư Điền Điền rốt cuộc cũng cười ha ha thoải mái.

Buổi tối hôm nay, hai người vừa trao đổi điện thoại di động xong, lại kết bạn qua WeChat, Thiệu Binh còn tự mình lái xe đưa cô tới bên ngoài khu chung cư.

"Nhà tôi cũng ở gần đây, cách đây không xa lắm." Anh ngồi trong xe vẫy vẫy tay về phía cô, "Nếu có cơ hội thì đến chơi cho vui."

Sau khi Dư Điền Điền về đến nhà, trên mặt tràn ngập nụ cười, ánh mắt vui vẻ.

Lục Tuệ Mẫn nhìn dáng vẻ này của cô, đang chuẩn bị đặt câu hỏi, thì Thiệu Binh liền gọi điện thoại tới hỏi cô về nhà có bình an không.

Dư Điền Điền cười lên lộ ra hai má lúm đồng tiền tươi như hoa nói: "Về rồi , vừa về xong."

Bên kia truyền đến nụ cười dịu dàng cùng giọng nói nhẹ nhàng: "Vậy chúc cô ngủ ngon, Tiểu Ngư."

Đây là lần đầu anh gọi cái tên này, cũng giống như Tiểu Vũ gọi cô là Tiểu Ngư vậy, tuy rằng lần đầu nghe có chút không quen tai lắm, nhưng Dư Điền Điền vẫn còn cười đáp lại: "Ngủ ngon, bác sĩ Thiệu."

Lục Tuệ Mẫn vẻ mặt liền thay đổi liên tục trong chớp mắt, gần như là ngay khi cô cúp điện thoại trong nháy mắt cô nàng liền vọt tới tra khảo: "Bác sĩ Thiệu? Chính là ngươi cậu nói dáng vẻ không tệ tính cách rất tốt lại làm việc ở bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình, nhưng đã đắc tội với bác sĩ Trần sao? Sao cậu có thể lên giường với anh ta? Không phải anh ta không tham gia hội thảo nữa sao? Tốc độ này của cậu nhanh thât!"

Dư Điền Điền mắt khinh bỉ nhìn cô, "Tớ nói này, cậu có thể dùng từ văn minh một chút không? Cậu thấy bản thân mình có tố chất dịu dàng lịch sự của một nữ công dân mà xã hội yêu cầu không? Cái gì gọi là tớ lên giường với anh ta? Đây là chúng tớ đang kết giao nam nữ bình thường, lên cái gì mà lên!"

Lục Tuệ Mẫn tặc miệng hề hề nói: "Ngủ ngon, bác sĩ Thiệu! Lời nói nũng nịu vừa phát ra từ miệng cậu kia kìa, không chừng cái ngày hai người lên giường với nhau cũng không xa đâu."

Dư Điền Điền không để ý tới cô, vừa nhỏ gióng hát vừa chuẩn bị đi tắm, vì vậy cô cũng trực tiếp coi nhẹ câu cuối cùng của Lục Tuệ Mẫn.

"Nhưng bác sĩ Trần nhằm vào hắn ta như vậy, luôn có nguyên nhân của anh ấy a… Này này, Tiểu Ngư cậu thật sự cảm thấy bác sĩ Trần là bởi vì ghét cậu, cho nên mới đuổi bác sĩ Thiệu gì đó đi sao? Này, sao cậu không nghe mình nói gì!"

Sau khi tắm xong, Dư Điền Điền nằm trên giường nhìn giáo trình y tá một lát, trước khi đi ngủ lại nhận được tin nhắn của Thiệu Binh qua WeChat.

"Đã ngủ chưa?"

Cô rất nhanh đáp lại: "Còn chưa ngủ."

Thiệu Binh nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai sẽ bắt đầu một cuộc chiến đấu mới!"

Cuối cùng còn thêm một emotion mặt đen ngậm thuốc lá.

Cô cười khúc khích sau đó nhanh chóng đáp lại: "Yes, sir!"

Nếu nói cô đã thích Thiệu Binh, cũng không nhanh như vậy, nhưng nói chuyện với anh cô cảm thấy thật sự rất vui vẻ, không có áp lực gì.

Dư Điền Điền nghĩ, người trong nhà luôn giục cô kết giao bạn trai, kỳ thật nếu có thể thuận theo tự nhiên phát triển với Thiệu Binh, hình như cũng… rất tốt phải không?

Cô không có kinh nghiệm yêu đương gì, cũng không biết cảm giác khi yêu một người ra sao, nhưng cô cảm thấy chính mình dường như đang đứng ngoài ngưỡng cửa tình yêu , chỉ chờ cơ hội đến là có thể đẩy cánh cửa kia ra, mọi chuyện liền giải quyết dễ dàng.

Nghĩ như vậy, cô vui vẻ nhắm chặt hai mắt.

Một ngày mọi chuyện đều rất tốt, ngoại trừ giấc mơ cuối ngày của cô.

Đại khái là ban ngày không thể đối đáp với mấy câu mắng của cô,ông trời liền sai bác sĩ Trần vào trong giấc mơ mà tra tấn cô, ở nơi đó anh liên tục kêu gào : "Dư Điền Điền cô nhất định phải chết! Đừng tưởng rằng cô ở bên cạnh Thiệu Binh liền có thể thoát được tôi! Tôi sẽ luôn đi theo cô!"

Quái lạ hơn là nửa phần sau giấc mộng biến thành cô mặc áo cưới đứng trong lễ đường, Thiệu Bình mặc tây trang đi giày da đang từ cổng lớn đi vào, mặt anh bị che khuất sau đóa hoa anh đang cầm.

Cô cười tít mắt nhìn anh, chờ mong anh đến gần, nào ngờ sau khi Thiệu Bình đi đến trước mặt cô,cô vừa đỡ lấy đóa hoa, trong nháy mắt Thiệu Bình lại biến thành Trần Thước rồi!

Tên này đẹp trai đến mức cả thần và phật đều phẫn nộ, như cười như không nhìn cô nhẹ giọng nói, "Dư Điền Điền, sao em kết hôn lại không có tôi tới góp vui được phải không?"

Đến đây Dư Điền Điền đột nhiên tỉnh lại, quay đầu nhìn sắc trời tối đen như mực ngoài cửa sổ.

Mẹ ơi, giấc mơ này không chừng sẽ là ác mộng đáng sợ nhất đời cô mất!

Thần linh ơi! Trần Thước đúng là thằng cha bám cô dai như đỉa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Trước đây cứ mỗi lần đến cuối tuần, Dư Điền Điền đều sẽ về nhà thăm cha mẹ một chút, nhưng hiện tại lại vì cái hội thảo nghiên cứu y học chết tiệt kia, đã ba tuần liên tục cô chưa về thăm nhà.

Mẹ Dư than ngắn thở dài trong điện thoại kể lại bi kịch mấy tuần nay cho cô nghe ——

"Hôm nay ba ba con lại nấu cơm khê rồi …"

"Đã một tuần liên tục ba con mua thức ăn bên ngoài lừa mẹ …"

"Ba con lúc thì mua thức ăn bên ngoài lừa mẹ, lúc thì nấu canh mặn muốn chết, bao giờ mẹ mới có thể ăn một bữa cơm đầy đủ dinh dưỡng đây ToT?"

Đây là mẫu hậu cô đang khéo léo biểu đạt một ý chỉ: 'Con gái à lâu như thế rồi sao còn chưa về thăm nhà! Con mà không về cải thiện thức ăn cho gia đình ta, mẹ con sẽ bị ba con độc chết mất.'

Dư Điền Điền hết cách rồi, tối hôm thứ sáu cô liền xách túi về nhà mình ở phía Đông thành phố.

Vừa đẩy cửa bước vào thì phòng khách không gian tối đen như mực, cô cũng không lo lắng, vừa nhìn vào bàn trà thì thấy còn lại một hộp thức ăn thừa của buổi trưa, cô xoay người đi tới thư phòng.

Gần như chỉ cần có chút thời gian rảnh, ba Dư sẽ đem mình nhốt trong thư phòng vẽ tranh liên tục, trong nước ông cũng được coi là họa sĩ có chút danh tiếng, tranh của ông luôn bán được với giá không tệ.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn một chút, lão gia nhà cô quả nhiên lại đang vẽ tranh.

Sau đó cô lại theo giọng nữ cao đi lên hoa viên trên mái nhà, mẹ Dư đang đứng giữa một đống hoa hoa cỏ cỏ mà luyện thanh.

Dư Điền Điền nhìn đống hoa cỏ dại này cũng cảm thấy có chút xót xa, trước khi mua căn nhà này, tế bào nghệ thuật của mẹ cô phát tác bà tâm huyết dâng trào nói muốn trồng hoa làm thuốc, kết quả là chưa được vài ngày, đám hoa đã héo mà chết mất rất nhiều, mẹ cô cuối cùng cũng đau buồn mà dừng tay.

Sau khi dừng tay, không bao lâu nhìn lại, đám hoa cỏ còn sót lại bỗng nhiên bừng lên sức sống rất nhiều so với khi bà cố gắng chăm sóc…

Dư Điền Điền im lặng không lên tiếng chui vào phòng bếp, cô bắt đầu đem nguyên liệu mình mang tới biến chúng thành những món ăn mùi vị tuyệt hảo.

Đại khái là vì hương vị quá mê người, qua một lúc sau, tiếng ca trên lầu cùng bút vẽ trong thư phòng đều ngừng lại, hai bóng người đều men theo mùi hương này đi tới phòng bếp, cuối cùng họ ngạc nhiên kêu lên thành tiếng: "Điền Điền!"

Nghe thấy có người gọi tên mình, Dư Điền Điền cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào, bình thường điều cô không thích nhất chính là cái tên ba mẹ đặt cho cô.

Cô còn nhớ lúc đi nhà trẻ trong lớp có tổng cộng bốn người tên là Điền Điền, ba nam một nữ, người nữ kia chính là cô. Thời điểm tan học khi có người lớn đứng ở cửa gọi một tiếng "Điền Điền", thường thường sẽ nhận được bốn tiếng vang trả lời,trong đó có một giọng nữ cao duy nhất vang lên, và bạn nhỏ Dư Điền Điền cuối cùng sẽ luôn nhận được một trận cười nhạo.

Càng khỏi phải nói từ nhỏ đến lớn cô luôn luôn gặp được vô số bạn nam và bạn nữ tên Điền Điền …

Cô nhận lệnh xoay người lại,"Cơm lập tức sẽ xong, hai người rửa tay trước đã, con đi chuẩn bị bàn ăn."

Hai người lộ ra vẻ mặt vui mừng, vô cùng nghe theo lời con gái.

Trên bàn đều là những món ăn mà ba mẹ cô thích, lúc ăn cơm, hai nhà nghệ thuật gia bỏ đi toàn bộ khí chất thanh cao ,ăn như hổ như sói giống như nhiều ngày nay hai người chưa từng được ăn cơm vậy.

Mẹ Dư u oán quở trách chồng không nấu ăn ngon như con gái, ba Dư cười thật hiền , xoa xoa mũi không dám nói gì, rồi gắp cho vợ một miếng thịt kho tàu, sau đó mẹ Dư lập tức hết giận.

Dư Điền Điền nhìn bọn họ đối xử với nhau như vậy, nếu nói không cảm động thì chính là nói dối.

Nếu mẹ cô ăn quá nhanh, ba cô sẽ rót cho bà cốc nước, vuốt lưng cho bà xuôi xuôi cơm; nếu như trên bàn cơm có những món ăn mẹ cô thích mà ba cô không thích, mẹ cô liền dùng đũa gắp thức ăn cho ông, bắt ông ăn nhiều một chút.

Kết hôn đã nhiều năm như vậy, tuy rằng trong cuộc sống hàng ngày hai người làm việc nhà không tốt lắm, nhưng trong tình yêu họ luôn luôn tràn đầy năng lượng như vậy.

Dư Điền Điền hâm mộ nói: "Nếu như sau này con kết hôn cũng có thể giống như hai người, thì thật là tốt."

Lời này vừa nói ra, hai người đang ăn như hổ như sói liền liếc nhau, hai đôi đũa đồng loạt dừng lại.

Mẹ Dư nói: "Có chuyện gì rồi?"

Ba Dư nói: "Điều kiện của đối phương như thế nào?"

Mẹ Dư lập tức nói: "Tầm thường! Đầu tiên đã hỏi điều kiện gia đình người ta là hợp lý sao?"

Ba Dư oan ức bĩu bĩu môi: "Anh hỏi điều kiện cá nhân của người ta, diện mạo nhân phẩm xem có đối xử tốt với con gái anh không thôi mà."

Dư Điền Điền bật cười, "Bát tự còn chưa so đâu, con cũng không biết có thể phát triển tới bước đó không nữa."

Sau đó trong cả bữa ăn ba người đều vui vẻ cười cười nói nói, buổi tối cô liền lên phòng cô ở trước đây ngủ một đêm, ngày mai sẽ trực tiếp tới hội thảo.

Trước khi ngủ, mẹ Dư lặng lẽ đi vào phòng cô, bà muốn hỏi về chuyện đối tượng tiềm năng kia của cô một chút, Dư Điền Điền chỉ nói vài câu tóm tắt, là hai người quen nhau khi tham gia hội thảo y học, anh là bác sĩ bệnh viễn phẫu thuật chỉnh hình, cụ thể có thành đôi hay không còn phải chờ tương lai mới biết.

Nhưng mà cô vạn lần không nghĩ tới, vài ngày sau đó, cô bỗng nhiên nhận được điện thoại của dì, dì cô nói nghe ba mẹ bảo hiện tại cô đã có đối tượng.

Dư Điền Điền quýnh lên nói: "Không có không có, hai đứa con chỉ là bạn bè bình thường thôi!"

Dì cô như trút được gánh nặng cười , "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, trước đây ba mẹ con còn nói con đã 25 tuổi mà còn chưa quen bạn trai, chẳng phải ý bảo dì thu xếp giới thiệu một người cho con sao? Ngày hôm qua dì gọi điện thoại qua nhà con, ba mẹ con lại nói con có đối tượng rồi, làm dì sợ giật cả mình! Dì bảo nếu con đã có đối tượng thì dì phải ăn nói với người ta thế nào! May mà con chưa có."

Dư Điền Điền lại bắt đầu đau đầu rồi.

Dì cô là một bà mối nghiệp dư, bình thường bà thích nhất là nhắc đi nhắc lại chuyện trong khu chung cư có mấy đôi vợ chồng là do bà giới thiệu mà thành đôi, trong đơn vị lại có bao nhiêu đôi vợ chồng đã qua tay của bà mới có hôm nay…

Vấn đề là Dư Điền Điền không muốn đi xem mặt.

Cô hi vọng tình yêu của mình là thuận theo tự nhiên nước chảy thành sông, mà không phải hai người tuổi còn trẻ đã ngồi chung một bàn đem điều kiện của mình tô vẽ thật đẹp sau đó phô trương thể hiện, mặc cho người ta chọn lựa.

Vì thế cô đột nhiên nhanh trí, vội vàng nói: "Dì à tuy rằng hai đứa con bây giờ vẫn chỉ là bạn bè bình thường, nhưng cũng rất nhanh sẽ đột phá cửa lớn, căn bản là chuyện này ván đã đóng thuyền! Cho nên dì cũng đừng bận tâm về con, con nói thật, hai đứa chúng con cũng đã quyết định với nhau vài chuyện rồi !"

Dì cô không giống ba mẹ cô dễ dụ như vậy, bà kéo dài giọng nói: "Vậy sao, đã quyết định vài chuyện rồi sao?"

"Đúng đúng đúng, năm ba ngày nữa nhất định có thể thành đôi!" Dư Điền Điền đưa ra lời thề son sắt.

"Nhất định sẽ thành đôi sao." Dì cô sảng khoái dứt khoát nói, "Vậy dì sẽ từ chối bên kia hộ con."

“Dạ!” Dì cô quả là người tốt!

“Nhưng tối cuối tuần này con mời đối tượng của con cùng ăn một bữa đi , dì sẽ tới giúp con nhìn người ta xem sao, ánh mắt dì rất tốt, hơn nữa lại là người từng trải, có thể nhìn thấy những thứ mà mấy người trẻ tuổi như các con không thấy được đâu.”

“…” Dư Điền Điền bị dọa cho sợ.

Kết cục cuối cùng chính là cô không lay chuyển được dì cô, vừa cúp điện thoại xong cô liền bắt đầu lo lắng, cô phải đi đâu tìm đối tượng hợp tiêu chuẩn của dì cô đây?

Càng nghĩ cô vẫn là quyết liều một phen, cô sẽ làm để một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã, bằng không chuyện xem mặt này sợ là sẽ phải tiếp tục kéo dài.

Lần đầu tiên cô chủ động gửi tin nhắn cho Thiệu Binh qua WeChat,cô có chút thấp thỏm nói với anh người nhà ép cô đi xem mặt, bất đắc dĩ cô đành nói dối là đã có bạn trai, câu nói cuối cùng tương đối vô liêm sỉ.

“Bác sĩ Thiệu, tôi có thể mượn anh một đêm sao? Tôi mời anh ăn một bữa, chỉ cần anh không vạch trần tôi là tốt rồi…”

Khi cô đang thấp thỏm bất an chờ đợi tin nhắn của Thiệu Binh thì di động lại bỗng nhiên có cuộc gọi, là Thiệu Binh tự mình gọi tới.

Cô vội vàng tiếp: “Bác sĩ Thiệu?”

Người đàn ông đầu bên kia cười nói: “Thời gian, địa điểm?”

Không biết làm sao, anh cứ lời ít mà ý nhiều trả lời như vậy bỗng làm cho cô thở phảo nhẹ nhõm.

Nhà hàng cô hẹn anh là một hoa viên bên cạnh con sông lớn, giá cả có hơi đắt chút, nhưng lại có một không gian đẹp, vừa vặn có thể bổ sung không gian tình yêu lãng mạn của cặp đôi tình nhân giả là cô cùng Thiệu Binh.

Dư Điền Điền cũng không nói cho ai biết, chỉ đem chuyện này kể cho Lục Tuệ Mẫn nghe.

Lục Tuệ Mẫn chần chừ nói: “Tớ thấy chuyện này nhất định sẽ từ trò đùa phát triển thành chuyện thật, trong phim truyền hình không phải đều như vậy sao! Hơn nữa tên bác sĩ Thiệu kia lại thoải mái đồng ý như vậy, không chừng hắn ta thật sự có ý gì với cậu.”

Dư Điền Điền cười nói: “Vậy thì thật là tốt, bữa cơm này cũng không phí tiền.”

“Này tớ nói, lần trước uống cà phê cũng là cậu mời khách, lần này ăn cơm cũng là cậu mời khách, hắn là đàn ông mà không biết xấu hổ sao?” Lục Tuệ Mẫn nói.

“Lần trước là mình chịu nhận lỗi, lần này là hắn giúp mình, chẳng lẽ không phải do mình mời?”

“Nói thì nói như thế không sai, nhưng thân là đàn ông cũng nên có chút galang mới đúng chứ!”

Dư Điền Điền nghe thấy không đúng liền phản bác, “Có phải cậu không thích bác sĩ Thiệu không?”

“Sao có thể được, mình cũng không quen biết hắn!” Lục Tuệ Mẫn chống cằm nghĩ ngợi, “Nhưng mình vẫn đang suy nghĩ một chuyện, nếu Bác sĩ Trần ghét hắn ta đến mức không muốn hắn xuất hiện trong giờ giảng của mình, vậy thì nhất định sẽ có nguyên nhân của anh ấy…”

Vừa nghe đến tên Trần Thước, tâm trạng của Dư Điền Điền liền không tốt.

“Bác sĩ Trần bác sĩ Trần, tên bác sĩ Trần này có chỗ nào tốt đến mức cậu coi trọng anh ta như vậy? Anh ta ghét ai cậu cũng muốn ghét người đó sao?”

Lục Tuệ Mẫn nghiêm túc nói: “Tiểu Ngư, đấy là vì cậu có thành kiến với bác sĩ Trần! Thực sự từ trước đến giờ nếu ai đã làm việc cùng anh đều biết anh ấy là người không thích cố tình gây sự với ai cả.”

“Không thèm nói chuyện với cậu nữa.” Dư Điền Điền khoát tay, vào phòng tìm bộ váy thích hợp đi tham dự đại tiệc.

Lục Tuệ Mẫn còn đang ở bên ngoài ồn ào nói với vào: “Mình nói thật mà, cậu phải để ý chuyện này một chút! Bác sĩ Trần tuy rằng độc mồm độc miệng, nhưng rất ít khi đối xử hà khắc với người khác, nếu như anh ấy làm như vậy, nhất định là do đối phương đã xúc phạm đến nguyên tắc của anh ấy —— Này này! Cuối cùng cậu có chịu nghe mình nói gì không vậy?”

***

Lục Tuệ Mẫn càng nghĩ càng cảm thấy không yên lòng, vì vậy ngay khi kết thúc giờ làm việc chiều thứ tư , cô quyết định tới văn phòng Trần Thước một chuyến.

Trần Thước vừa nghe cô nói Dư Điền Điền muốn tiến thêm một bước với Thiệu Binh thì chân mày nhất thời chau lên, trên mặt hiện ra vẻ không kiên

nhẫn, "Cô ấy bị úng não sao? Chưa bao giờ đem lời khuyên của người khác để vào lòng! Tôi đã từng nhắc cô ấy tránh xa tên họ Thiệu một chút, rốt cuộc có cái dây thần kinh não nào của cô ấy bị hỏng sao?"

Lục Tuệ Mẫn lập tức thả lỏng người, nhìn đi cô biết ngay tên họ Thiệu kia có vấn đề mà!

Cô lo lắng hỏi: "Bác sĩ Trần, tên Thiệu Binh kia rốt cục là người như thế nào, vì sao anh ghét hắn ta như vậy?"

"Hắn ——" Trần Thước chỉ nói một chữ, thì không có nói tiếp nữa, anh liền đứng dậy đem áo blouse trắng thay thành áo khoác trên giá treo,rồi lại nói, "Nói xấu sau lưng người khác sẽ chỉ là nói miệng mà không có bằng chứng, nếu Dư Điền Điền cứ nhất quyết không tin tôi như vậy, tôi chỉ có thể để cô ấy tận mắt chứng kiến Thiệu Binh là loại người gì!"

Trước nay xen vào việc của người khác không phải phong cách của Trần Thước, nhưng mặc kệ Dư Điền Điền là loại con gái xấu tính không có đầu óc bị người lừa gạt, anh cũng không muốn làm ngơ để cô bị người khác lừa.

Sáng ngày hôm sau, khi Dư Điền Điền đang đứng trực ban thì bỗng nhiên Trần Thước hùng hùng hổ hổ bước vào tầng bốn, nắm tay cô trực tiếp kéo ra ngoài.

Một đám người liền mau chóng nhìn qua bên này, vẻ mặt đều rất phong phú.

Dư Điền Điền kinh sợ: "Này này, anh làm gì vậy?"

"Đi theo tôi." Trần Thước nói lời ít mà ý nhiều.

"Tôi đang trực ban, anh định kéo tôi đi đâu?" Dư Điền Điền tức giận cãi lời.

Trần Thước bỗng nhiên đứng lại, xoay người lại nhìn cô, anh vốn định lớn tiếng trách mắng cô không có não, nhưng nhìn thấy xung quanh nhiều người như vậy, anh vẫn nên nhịn cô mới phải, anh liền đem giọng nói đè lại thật thấp , chỉ dùng âm lượng mình cô có thể nghe thấy , không kiên nhẫn mà nói: "Không phải cô muốn biết vì sao tôi rất ghét Thiệu Binh sao? Tôi sẽ dẫn cô đi gặp người mà cô luôn cho là 'Đạo đức tốt' bác sĩ Thiệu!"

Khi nói ra ba chữ "Đạo đức tốt" anh liền nghiến răng nghiến lợi giọng nói lúc cao lúc thấp.

Bỗng nhiên Dư Điền Điền không chống cự lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trần Thước gần như là lôi cô nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe, lời ít mà ý nhiều ra lệnh: "Lên xe!"

Dư Điền Điền vừa mở cửa vừa do dự nói: "Tôi còn chưa xin nghỉ phép, đây không phải là tự tiện ra ngoài sao?"

Trần Thước chờ cô thắt xong dây an toàn sau đó mới xuất phát, trong lúc đó anh liếc cô một cái, "Cô yên tâm, bệnh viện có nhiều y tá nhiều như vậy, thiếu y tá chất lượng kỹ thuật bằng 0 như cô một lát cũng không chết người được đâu."

"…" Dư Điền Điền nhịn nhịn.

Anh lại liếc cô cái nữa, phát hiện sắc mặt cô khó coi chết đi được, Trần Thước rốt cuộc mới nói: "Tôi đã giúp cô xin nghỉ nửa ngày."

Tốc độ xe cũng giống như tính tình nóng nảy của Trần Thước, Dư Điền Điền không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Anh đi nhanh quá rồi đấy!"

Trần Thước nhìn không chớp mắt nói: "Không đi nhanh một chút, sợ tên kia tốc chiến tốc thắng, cô sẽ không thể bắt trực tiếp tại hiện trường."

"Cho nên mới nói bác sĩ Trần à rốt cục anh muốn cho tôi thấy cái gì?"

Vừa dứt lời, Trần Thước liền phanh gấp, "Đến rồi."

Ô tô đỗ lại trên một con phố sầm uất tại trung tâm thành phố.

Dư Điền Điền vừa muốn xuống xe, lại bị Trần Thước nắm lấy cổ tay, "Đừng đi xuống, nếu cô đi xuống ngược lại sẽ kinh động tới rắn trong hang, cô ngồi trên xe cũng có thể nhìn thấy."

"Nhìn chỗ nào?"

"Nhà hàng tây phố đối diện, bàn thứ ba sát gần cửa sổ."

Dư Điền Điền theo lời anh nhìn lại, bàn thứ ba sát cửa sổ là một đôi nam nữ ăn mặc lịch sự đang ngồi, dáng vẻ dùng cơm rất tao nhã, không khí cười nói vui vẻ.

Người đàn ông liên tục trêu chọc khiến cô bạn gái khúc khích kia không phải ai khác, mà chính là Thiệu Binh.

Cô ngẩn người, xoay đầu lại hỏi Trần Thước: "Thứ anh muốn tôi nhìn thấy chính là cảnh này?"

Trần Thước không kiên nhẫn nói: "Cái gì mà chính là cảnh này? Cô còn chưa nhìn thấy gì sao?"

"Có, bác sĩ Thiệu đang ăn cơm cùng một cô gái." Dư Điền Điền nghe lời đáp lại.

Lần này đến lượt Trần Thước ngẩn người, "Cô, cô không cảm thấy ghen tị? Không tức giận sao?"

Dư Điền Điền buồn cười nhìn anh, "Trước tiên tôi và bác sĩ Thiệu chưa thân thiết đến mức là người yêu của nhau, cho dù chúng tôi có hẹn hò, anh ấy ăn cơm với bạn thì sao tôi lại tức giận ? Ai quy định một người đàn ông không được ăn cơm với nhiều bạn giới tính nữ?"

Trần Thước im lặng nhìn cô nửa ngày, cười lạnh một tiếng, "Tôi biết bắt gian một lần cô chắc chắn sẽ không tin tưởng."

Anh đợi đợi, lại nói: "Bọn họ lập tức sẽ thanh toán tiền, cô nhìn kỹ một chút."

Dư Điền Điền lại nhìn về hướng bàn của Thiệu Binh, hắn đang định móc túi lấy tiền, nhưng động tác có vẻ hơi chậm, liền bị cô gái đối diện giành trước.

Hắn có chút xấu hổ nói gì đó, cô gái cười lên thật dễ nhìn, sau đó hai người liền đứng dậy rời đi.

Trần Thước lại lái xe đưa Dư Điền Điền về bệnh viện, Dư Điền Điền hỏi anh: "Vì sao anh muốn tôi nhìn cảnh đó?"

Anh biết giờ phút này Dư Điền Điền vẫn không nghi ngờ Thiệu Binh, cho nên anh cũng không nói nhiều, chỉ tắt máy xong ra khỏi xe, là nhanh chóng bước tới thang máy.

Trong lúc lên tầng hai thì anh xoay đầu lại nhìn Dư Điền Điền nói, "Y tá Dư, tuy rằng kỹ thuật y tá không tốt và chỉ số thông minh không có quan hệ trực tiếp gì với nhau, nhưng với người trí tuệ kém như cô. Cô nên mở mắt to một chút, đừng để những tên sở khanh lừa gạt."

Lại nữa, lại nữa rồi!

Tên này có thể nói lời dễ nghe một chút không?

Từng câu từng chữ luôn mang theo vũ khí đả thương người, động một cái là nghi ngờ chỉ số thông minh của đối phương, quả thực là làm cho người ta tức giận.

Dư Điền Điền không hiểu tại sao lại bị anh sạc cho một trận, cô nghiêm mặt đánh trả: "Anh yên tâm, bác sĩ Trần, đối với anh tôi vẫn rất tin tưởng, tuyệt đối sẽ không để bị lừa gạt. Tôi nhất định sẽ nhìn xuyên hiện tượng để hiểu rõ bản chất, nhận rõ anh chính là kẻ điên khùng mặt người dạ thú!"

Trần Thước không thèm để ý đến cô, cửa thang máy vừa mở ra liền bước ra.

Suốt cả một buổi chiều, Dư Điền Điền luôn nghĩ về một màn đã thấy hồi trưa. Cô không có cảm giác ghen tức chút nào, chỉ là đang suy nghĩ, có thể bác sĩ Thiệu vốn là người luôn đối xử hòa nhã thân thiện với bất cứ cô gái nào, hóa ra trước đây là do cô đã nghĩ nhiều, cho nên mới nghĩ rằng anh ta có ý khác với mình?

Tiểu Bạch lại gần hỏi cô: "Này này, Tiểu Ngư à, trưa nay cậu và bác sĩ Trần đi đâu vậy?"

Cô sửng sốt, vừa muốn nói gì lại nhịn thôi không nói nữa, "Không có gì, anh ta gọi tớ ra ngoài cãi nhau một trận, lần trước còn cãi nhau chưa đủ."

Tiểu Bạch: "…"

Không nghĩ tới, giờ tan việc buổi chiều Trần Thước lại tới tìm cô.

Cô nghe thấy có người nói chuyện trên hành lang: "Dư Điền Điền đâu?"

Cô nhanh chóng từ phòng thay quần áo nói vọng ra: "Đợi một chút đợi một chút, tôi đang thay đồng phục tí!"

Kết quả là vừa đẩy cửa ra, lại thấy Trần Thước đang đứng trên hành lang chờ cô.

"Làm gì vậy?"

"Đi!" Lại là phong cách nói ít mà làm nhiều của Trần Thước, anh mau mau chóng chóng lôi Dư Điền Điền đi về phía thang máy, ra tới bãi đỗ xe rồi phóng

xe đi.

Đã có kinh nghiệm, Dư Điền Điền đại khái liền hiểu anh đang muốn làm gì , cũng không kháng cự, chỉ là làm mặt lạnh trên cả đoạn đường, cuối cùng cô hỏi anh một câu: "Lại đi 'Bắt gian' sao?"

Trần Thước liếc cô một cái, không để ý tới giọng điệu giễu cợt của cô, "Ha ha, cô đang nói mỉa tôi đấy sao, đợi khi nào cô hiểu rõ tên Thiệu Binh kia là loại người gì, không biết ai mỉa mai ai đây!"

Dư Điền Điền nhịn nhịn.

Sự tình liên quan đến việc chung thân đại sự, dù có phải ngồi cùng xe với tên tiểu nhân đáng ghét này, Dư Điền Điền cũng vẫn cam tâm tình nguyện mà ngồi đây.

Bởi vì cô đã coi Thiệu Binh là một ứng cử viên trong danh sách bạn trai tương lai của mình, đặc biệt trong danh sách kia trước mắt chỉ có một mình hắn, cho nên chuyện này cũng rất quan trọng với cô .

Nếu như thật sự Thiệu Binh chỉ là vô tình đối xử tối với cô, tốt nhất cô cũng không cần ôm chờ mong gì nhiều, không khéo chỉ càng thêm xấu hổ.

Ô tô đỗ lại trước cổng một tiệm cà phê ngoài trời.

Dư Điền Điền nhìn xung quanh cũng không phát hiện ra người nào,cô đang chuẩn bị mỉa mai Trần Thước,thì Trần Thước liền liếc cô một cái: "Tôi nói này ,cô kiên nhẫn một chút có được không? Cả người đều để lộ ra tính cách vội vàng nôn nóng, lúc tiêm cũng vậy, nói yêu đương cũng vậy, ngay cả bây giờ đang bắt gian cũng thế."

Dư Điền Điền lại tức giận, đang định chuẩn bị những từ ngữ kịch liệt đáp trả thì Trần Thước lại ngắt lời: "Nhìn đi nhìn đi, tôi vừa thấy vẻ mặt này của cô liền biết cô lại nôn nóng muốn đấu khẩu với tôi đây mà !"

A a a!

Dư Điền Điền sắp phát điên rồi.

Cô không hiểu vì sao một người lại có thể khiến người ta ghét đến mức độ này.

Cũng vừa lúc đó, Trần Thước giơ tay chỉ một cái: "Bọn họ tới rồi."

Dư Điền Điền quay đầu qua nhìn, Thiệu Binh vẫn mặc bộ quần áo như buổi trưa, nhưng cô bạn gái bên cạnh đã thay đổi rồi.

Cô gái buổi trưa xinh xắn hoạt bát, là loại con gái dễ thương; cô gái hiện tại là người cao gầy gợi cảm, ngay cả khuôn mặt cũng rất xinh đẹp.

Bọn họ cùng ngồi dưới ô che nắng, ngắm nhìn bóng chiều tà phản chiếu trên mặt nước, nam đẹp trai nữ xinh gái.

Dư Điền Điền bỗng chốc không thể thốt nên lời.

Thiệu Binh vẫn khiến người ta thích như vậy, chỉ với vài câu nói hắn cũng có thể làm cô gái kia che miệng cười vui vẻ, bất kể là cô nàng lạnh lùng hay cô nàng dễ thương, hắn ta chỉ cần uốn ba tấc cái lưỡi không xương của mình cũng đã có tác dụng rồi.

Nhìn cảnh tượng như thế, cô bình tĩnh nói: "Đi thôi."

Trần Thước lại không thuận theo, đợi đến lúc đôi cẩu nam nữ kia tính tiền, anh còn nhắc nhở Dư Điền Điền: "Cô nhìn kỹ đi!"

Một màn như lúc trưa lại được trình diễn.

Đầu óc và miệng lưỡi Thiệu Binh đều xoay chuyển rất nhanh, nhưng động tác móc túi lấy tiền luôn cố ý chậm hơn phái nữ một chút, không phải lại thế sao, hắn luôn để các cô gái giành trả tiền trước!

Hắn lại nói thêm câu gì đó, làm cô gái kia cười thật ngọt ngào, còn bản thân thì hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ khi một người đàn ông phải để phụ nữ giành trả tiền trước.

Trần Thước khởi động xe, dọc cả đường đi Dư Điền Điền đều không nói gì.

Anh liền tự động lý giải vì Dư Điền Điền đang đau khổ vì tình, bị đả kích gấp bội, vì thế anh nghiêm giọng ý tứ sâu sa: "Lần này cô đã tin tôi chưa? Thiệu Binh chính là kẻ ăn bám phụ nữ! Một năm trước khi tôi tới bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình tiến hành hướng dẫn nghiên cứu sinh, liền thấy tên tiểu tử này liên tục liếc mắt đưa tình với các y tá. Lúc ấy có người nói cho tôi biết, hắn ta chính là kẻ tâm địa gian sảo, suốt ngày muốn tán tỉnh phụ nữ nhằm ăn bám họ, hắn làm được như vậy cũng chỉ nhờ vào gương mặt khá được kia."

Nếu là người khác họ sẽ khen Thiệu Binh rất đẹp trai, chứ không phải khen miễn cưỡng "khá được", nhưng vì người đang nói là Trần Thước, cho nên không ai có thể phản bác lời anh.

Bởi vì nói về diện mạo, quả thực khuôn mặt anh vượt trội hơn hẳn khuôn mặt non nớt như thư sinh của Thiệu Binh quá nhiều.

Thấy Dư Điền Điền không nói lời nào, anh lại chuyển đề tài: "Tôi nói chỉ số thông minh của cô thấp thì cô không nhận,còn như chó cắn Lã Động Tân[1] nói tôi không phải người tốt, bây giờ cô đã thấy rõ ai là người tốt ai là kẻ xấu chưa? Y tá Dư, cô nói một chút xem có việc gì cô làm mà đã suy nghĩ kĩ chưa? Lúc tiêm cho bệnh nhân cũng dùng cảm giác, làm việc cũng bằng trực giác, nếu cô có đầu óc một chút tôi sẽ kệ cô , nhưng đầu óc cô cũng không tốt, lấy đâu ra tự tin để tin tưởng vào cảm giác và trực giác của bản thân vậy?"

[1] Chó cắn Lã Động Tân: xem điển tích này ở đây. Người đời sau dùng tích "chó cắn Lã Động Tân" để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đàng lại mang vô cổ, làm ơn mà mắc oán.

Anh còn nói: "Tôi biết đây thường là suy nghĩ của con gái, họ luôn không thể kiềm chế mà coi trọng dáng vẻ không tệ của đối phương, lại chỉ thích lắng nghe những lời ngon ngọt.Chính là vì hắn ta biết được lối suy nghĩ nông cạn này của cô, cho nên mới tiếp cận cô. Bằng không cô cho rằng dựa vào cái gì hắn ta coi trọng cô? Coi trọng kỹ thuật tiêm xuất sắc kia của cô, hay dáng vẻ thục nữ dễ thương kia của cô?"

Từng câu từng từ anh nói đều vô cùng khó nghe, hoàn toàn không coi Dư Điền Điền trước mặt là cô gái đáng thương phải an ủi.

Dư Điền Điền rốt cuộc cũng nổi giận, nén giận gào lên một tiếng: "Anh mau dừng xe lại cho tôi!"

"Này, tôi mới nói cô vài câu cô đã tức giận rồi?" Trần Thước như cười như không nghiêng đầu nhìn cô, "Không phải là thẹn quá hóa giận đấy chứ?"

Tên tiện nhân này!

Sống đã bao nhiêu năm nay, cô chưa từng gặp kẻ nào miệng ti tiện xấu xa như Trần Thước!

Dư Điền Điền không thể nhịn được nữa nói với anh:

"Bác sĩ Trần, anh nói ít đi vài câu sẽ chết sao? Người nhà anh chưa từng dạy anh cách giao tiếp lịch sự với xã hội văn minh này sao? Chẳng lẽ chưa có ai từng nói với anh, anh thực sự là một kẻ rất đáng ghét vô cùng đáng ghét sao? Xin anh dừng xe lại, một giây một khắc tôi cũng không muốn ngồi cùng xe với anh!"

Gần như là ngay lập tức, Trần Thước liền phanh xe lại.

Dư Điền Điền bởi vì chịu lực quán tính mà đổ người hướng ra phía trước, may sao có dây đai an toàn bảo vệ cô.

Dù là như thế, thân thể cô cũng bị dây an toàn kéo lại đau đến mức chảy nước mắt.

Trần Thước nghiến răng nghiến lợi nói: "Y tá Dư, tôi đây lại bị chó cắn Lữ Đồng Tân! Tôi phí tâm cố sức giúp cô hỏi thăm kế hoạch của Thiệu Binh, lại lãng phí thời gian sinh mệnh lại lãng phí xăng xe đi hai chuyến với cô, cô hồi báo tôi như vậy à! Chỉ số thông minh của cô đã thấp đến mức không phân rõ người tốt kẻ xấu sao hả?"

Dư Điền Điền nhanh chóng cởi dây thắt an toàn ra, cô vừa ngẩng đầu nhìn Trần Thước thì đột nhiên tỉnh táo lại:

"Bác sĩ Trần, anh mở miệng ngậm miệng là không ngừng động vào chỗ đau của người ta, anh nghĩ anh là người tốt lắm à? Đúng, tôi là y tá kỹ thuật không ra gì, chẳng lẽ tôi không cố gắng sao? Từ lúc bắt đầu lên xe, anh đã nói đến kỹ thuật tiêm kém cỏi của tôi bao nhiêu lần? Phiền anh đếm lại xem anh đã công kích chỉ số thông minh của tôi bao nhiêu lần. Làm người tôi có thể không thông minh như anh, cũng không có kỹ thuật mở miệng ra là mắng người như anh, nhưng ít nhất tôi cũng hiểu được một đạo lý, giữa con người với nhau thì phải biết tôn trọng nhau, còn anh thì sao?"

Trước khi mở cửa xuống xe, câu nói cuối cùng của Dư Điền Điền là như vậy ——

"Anh toàn thân tài trí hơn người chẳng qua là vì anh có điều kiện bên ngoài, nói về cái tâm hồn bên trong, anh mới chính là người đáng bị coi thường."

Cô tức giận đến mức không thèm để ý Trần Thước đang ở đằng sau la hét gọi tên cô, chỉ là vừa quay đầu cô liền nhanh chóng bước đi.

Trần Thước cũng là tức giận đến mức muốn dậm chân bình bịch, rõ ràng là anh đang giúp cô, lại đổi lấy bị cô mắng chửi một trận.

Anh lớn tiếng gọi tên cô, chỉ cảm thấy không gọi cô mắng thêm một trận thì trong lòng cảm thấy khó chịu.

Nhưng cũng chỉ suy nghĩ trong nháy mắt, anh bỗng nhiên nhận ra trước khi cô xuống xe quay đầu lại mắng anh thì dường như có cái gì trong suốt lấp lóe nơi khóe mắt.

Trần Thước bỗng nhiên im lặng.

Ngồi hơn nửa ngày, anh chỉ có thể nặng nề mà nện thật mạnh xuống vô lăng, miễn cưỡng coi như là đang phát tiết cơn giận.

Anh nghĩ, đời này anh sẽ không bao giờ quan tâm chuyện của người khác nữa!

Đặc biệt là những chuyện có liên quan đến phụ nữ!

Đặc biệt là chuyện của Dư Điền Điền cô gái tính tình tệ hại muốn chết kia!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Cả buổi tối hôm nay Trần Thước đều rất bực mình, ngay cả lúc về đến nhà, Hot dog nhào người lên chào đón anh, anh cũng không cảm thấy vui vẻ hơn.

Hot dog là một con chó lông vàng lớn, là chó cưng của Trần Thước.

Anh hậm hậm hực hực ngồi trên sofa, thối mặt hỏi Hot dog

"Mày nói xem tao còn phải nói ngắn gọn dễ nghe như thế nào nữa? Chỉ nói vài câu cô ấy cũng chịu không nổi, tao thật sự còn muốn nói cho cô ấy biết tao còn nghe được trong wc của hội trường hắn ta cá cược với đồng nghiệp trong vòng một tháng sẽ theo đuổi được một y tá nào đó trong đợt hội thảo này, cuối cùng cả đám nhất trí chọn người thoạt nhìn trông rất khá là cô ấy,nếu tao nói vậy không phải trái tim pha lê yếu đuối mỏng manh của cô ta sẽ vỡ sao?"

Hot dog gục lỗ tai nghiêng đầu hai mắt nhìn anh, vô tội hừ hừ hai tiếng.

Bởi vì tâm trạng Trần Thước không tốt, anh cũng không giống như ngày thường trên đường dắt nó đi dạo mua cho nó hai chiếc bánh hotdog, Hot dog dường như là không vui, gấp đến độ đôi mắt nhỏ nhìn loạn xung quanh, còn không ngừng dùng mũi đẩy đẩy Trần Thước.

Trần Thước nói: "Đừng đẩy tao, có đẩy tao cũng không mua bánh cho mày đâu."

Hot dog trong nháy mắt liền đứng im, lặng lẽ mà đứng đối diện anh trong chốc lát, sau đó nó liền quay đầu bỏ chạy .

"Này, này, mày chạy cái gì mà chạy?" Trần Thước quát lên, "Mày đừng dùng bài này với tao! Mày đường đường là một giống đực sao lại có trái tim mong manh yếu đuối như con gái thế hả?"

Hot dog chạy như bay lên tầng hai, nó không thèm để ý đến anh nữa.

Trần Thước có chút khó chịu, anh thở hổn hển nói: "Không phải là mày chưa từng gặp Dư Điền Điền sao? Sao có thể học cái tính xấu của cô ấy thuần thục như vậy? Mày mau trở lại cho tao!"

Anh cũng không ngẫm lại bản thân có tư cách gì nói người khác xấu tính, lời này truyền đi không phải buồn cười chết người sao.

***

Sau khi về nhà Dư Điền Điền tắm rửa xong, cô ngồi trên sofa ngẩn người một lát, tâm trạng cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Cảm xúc dao động vừa nãy thay vì nói là vì Thiệu Binh, chi bằng nói là bị Trần Thước làm cho tức chết.

Cô tự hỏi bản thân, có phải cô thật sự đã thích Thiệu Binh?

Nhưng khi đưa tay xoa xoa lồng ngực, trái tim kia vẫn đập rất bình thường, không có chút cảm giác đau thương nào, điều duy nhất cô cảm thấy tiếc nuối là, cho tới nay cô luôn cho rằng bác sĩ Thiệu dịu dàng như thế nhưng đúng như lời Trần Thước nói, hắn ta là một tên củ cải lăng nhăng.

Nhiều lắm là mất đi một người bạn bình thường, nhưng cô cũng học thêm được một điều biết người nhưng không thể biết được lòng người đó.

Vừa vặn lúc này điện thoại di động kêu lên, là Thiệu Binh gửi tin nhắn qua WeChat, là một emotion cười mỉm: Tiểu Ngư, cô ăn cơm chưa?

Cô dừng một chút, vừa đánh vài chữ, lại rất nhanh xóa đi.

Một lát sau, phía bên kia lại nhắn tin tới: sao vừa nói một nửa lại không nói nữa?

Cô hiểu Thiệu Binh hẳn là nhìn thấy bốn chữ "Đang nhập văn bản", nhưng cô vẫn không muốn đáp lại.

Trước ăn một quả lê, Thiệu Binh thừa lúc này lại gửi thêm mấy tin nhắn nữa.

"Tiểu Ngư, sao cô lại không để ý đến tôi nữa?"

"Hôm nay tôi đi qua rạp chiếu phim có nhìn thấy poster quảng cáo phim, gần đây có mấy bộ phim nổi tiếng vừa được công chiếu, không bằng mấy ngày

nữa chúng ta cùng đi xem nhé?"

Một tin cuối cùng là: "Con gái các cô đều thích xem phim tình yêu lãng mãn, cô thấy bộ phim này thế nào?"

Sau đó hắn gửi kèm hình ảnh poster của phim, là một bộ phim tình cảm thanh xuân rất nổi gần đây.

Lần này, Dư Điền Điền vô cùng thất vọng với hắn.

Buổi chiều còn có thể tự an ủi bản thân, Thiệu Binh cùng cô gái kia ăn cơm có thể là xã giao bình thường, hoặc là hắn thật sự muốn phát triển quan hệ với hai cô gái kia, chỉ cần coi cô là bạn bè bình thường cũng không sao.

Nhưng anh hẹn cô đi xem phim, vừa nói ngay lập tức lại chọn một bộ phim tình cảm ướt át…

Dư Điền Điền rốt cuộc cũng động ngón tay, phát một tin nhắn qua: Bác sĩ Thiệu, đã khuya lắm rồi, đừng nhắn tin lại cho tôi nữa, tôi ngủ rồi.

Bên kia cuối cùng cũng không có động tĩnh gì nữa.

***

Dư Điền Điền cho rằng cô nói lời lạnh lùng như thế ,có lẽ Thiệu Binh sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã mà nhắn tin cho cô nữa, nhưng là không nghĩ tới , ngày hôm sau hắn ta lại tự mình tới cửa tìm cô.

Buổi chiều vừa tan tầm thì bỗng nhiên hắn xuất hiện tại cửa bệnh viện, trong tay cầm một bó hoa tươi, ăn mặc gọn gàng lại rất phong cách đứng tại chỗ đó.

Dư Điền Điền cùng Lục Tuệ Mẫn đi ra theo hướng cổng chính của bệnh viện, từ xa liền nhìn thấy một người đang cầm bó hoa hồng đỏ rực.

Lục Tuệ Mẫn nói: "Này này này, chẳng lẽ người kia muốn tỏ tình trước mặt đám đông phải không?"

Xem ra thì rất giống.

Vừa nhìn, chân Dư Điền Điền liền cứng lại, không thể tin cô mở to hai mắt nhìn chằm chằm, hắn ta lại chính là Thiệu Binh?

Cô rất sợ Thiệu Binh đang đứng đó chờ cô.

Nếu đúng như vậy, chuyện sắp tới nhất định sẽ rất mất mặt.

Cô lôi kéo tay Lục Tuệ Mẫn quay đầu bước đi, "Chúng ta đi cửa sau!"

"Làm gì vậy, xem náo nhiệt không vui sao?" Lục Tuệ Mẫn kháng cự, "Sau khi tốt nghiệp đại học chúng ta chưa từng được chứng kiến cảnh thổ lộ công khai nào cả, cậu để mình ôn lại một chút không khí thanh xuân đi?"

Ôn lại cái đầu cậu ấy!

Thiệu Binh không biết xấu hổ nhưng cô còn muốn giữ cái mặt này!

Nếu như không xảy ra chuyện ngày hôm qua, nói không chừng cô sẽ cảm thấy hành động này của hắn tuy rằng quá khoa trương không cần thiết, nhưng vẫn có thể xem như lãng mạn, nhưng ngày hôm qua cô đã tận mắt chứng kiến Thiệu Binh vô cùng lấy lòng hai cô gái kia, hôm nay bất luận anh có làm gì lãng mạn cô cũng cảm thấy thật giả tạo.

Thiệu Binh nhìn thấy trong dòng người vội vã đi về lúc tan tầm bỗng nhiên có hai cô gái đang đi chợt quay người bỏ chạy, nhìn kĩ lại lần nữa, hắn nhận ra Dư Điền Điền.

Hắn cầm bó hoa tươi đẩy đám người đi nhanh vào trong, bỗng nhiên lớn tiếng gọi tên Dư Điền Điền.

Lục Tuệ Mẫn sửng sốt, Dư Điền Điền khốn đốn.

Cuối cùng cô vẫn không thể bỏ chạy được.

Thiệu Binh tự xưng là thâm tình vọt tới trước mặt Dư Điền Điền, ánh mắt đưa tình mà nhìn cô xoay người lại, sau đó hắn đem bó hoa hồng trong tay đưa cho cô, trăm lời vạn từ cũng không cần nói.

Dư Điền Điền vô cùng xấu hổ, đặc biệt là phải đối mặt với những ánh mắt tò mò hưng phấn của đám người đi ra đi vào bệnh viện.

Cô không đưa tay tiếp nhận bó hoa kia, chỉ thấp giọng nói: "Bác sĩ Thiệu, anh đừng như vậy."

Thiệu Binh thấy cô làm ra vẻ rụt rè, thì liền kéo tay cô, "Tiểu Ngư, anh thích em, có thể trở thành bạn gái anh không?"

Dư Điền Điền nóng nảy, vội vàng rút tay về, "Bác sĩ Thiệu, nơi này là khu công cộng, anh chú ý một chút!"

Cô lui về sau một bước, lắc đầu nói: "Tôi không thích anh, thật xin lỗi."

Sau đó cô liền kéo tay Lục Tuệ Mẫn xoay người muốn bỏ đi.

Thiệu Binh nào có thể cam lòng để con vịt đã nằm trong nồi nước sôi như cô trốn thoát? hắn đã đánh cược với lũ bạn, bỏ qua món đồ đặt cược là chiếc đồng hồ hàng hiệu không nói, thanh danh của hắn trên tình trường trước nay đánh đâu thắng đó mới là quan trọng nhất .

Hắn quyết đoán đuổi theo, một phen túm lấy khuỷu tay Dư Điền Điền, lúc này đây hắn gia tăng thêm lực, Dư Điền Điền không thể gạt tay hắn được.

"Tiểu Ngư, không phải em cũng thích anh sao? Anh biết anh làm như vậy là hơi nhanh một chút, nhưng mà, nhưng mà…" kỹ năng diễn xuất của hắn giống y như thật, thế nhưng dưới tình huống cấp bách như hiện nay thật khó để mở lời, cuối cùng hắn liền ra vẻ người đàn ông thâm tình, "Nhưng kể từ lúc anh gặp em ở hội thảo hôm đó, anh liền quyết định người đó chính là em!"

Dư Điền Điền da gà cũng nổi lên rồi,cô đang muốn nói chút gì đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của hắn,thì lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc khác vang lên trước cô một tiếng.

"Là quyết định cô ấy hay là quyết định chiếc đồng hồ Rolex[1] trong tay bạn bè cậu, hả đại tình thánh?"

[1] Đồng hồ Rolex: thương hiệu đồng hồ nổi tiếng.

Giọng nói kia lạnh lùng bao hàm cả sự chế nhạo.

Dư Điền Điền cùng Thiệu Binh đồng thời quay đầu lại, bên cạnh là Trần Thước đang ngồi trên ghế điều khiển,vẻ mặt anh không mặn không nhạt nhìn một màn này, ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm Thiệu Binh.

Dư Điền Điền hỏi: "Đồng hồ Rolex là cái gì?"

Thiệu Binh trưng ra vẻ mặt thẹn quá thành giận, bất thình lình nói không ra lời.

Hắn đương nhiên biết tên Trần Thước chính là đầu sỏ đã hại hắn bị lãnh đạo ra sức mắng chửi, nếu như không phải vì cái tên thích chen vào chuyện của người khác này, đem chuyện hắn cá cược với lũ bạn ở WC rằng sẽ theo đuổi được một cô gái trong đợt hội thảo nói cho lãnh đạo, sao hắn có thể bị đuổi khỏi cuộc hội thảo này?

Ngày đó hắn bị gọi vào phòng làm việc của sếp, câu nói đầu tiên tiếp đón hắn chính là: "Giáo sư chủ giảng nói, anh ấy không hi vọng loại người như cậu lấy công việc làm vũ khí tán gái trong giờ dự thính, tránh làm bẩn mắt người ta!"

Nhưng khi gặp lại Dư Điền Điền ở siêu thị hôm đó, ngược lại biểu hiện của cô là vô cùng muốn xin lỗi hắn, vừa lúc cô giải thích, hắn mới biết được thì ra Dư Điền Điền hiểu lầm bởi vì hiềm khích giữa Trần Thước và cô cho nên hắn mới bị liên lụy.

Chiếc đồng hồ Rolex kia trị giá hơn ba vạn, làm sao hắn có thể dễ dàng buông tha như vậy?

Dựa vào Dư Điền Điền không biết rõ chân tướng sự việc, nên mới có những chuyện sau đó.

Thiệu Binh chỉ là hoảng sợ trong nháy mắt, nhưng lập tức hắn liền bình tĩnh lại.

Hắn quay đầu sang hỏi Dư Điền Điền: "Tiểu Ngư, chuyện của chúng ta không cần người ngoài can thiệp, không bằng chúng ta tìm một nơi yên tĩnh rồi từ từ nói chuyện được không?"

Trần Thước lại cười, "Là từ từ nói chuyện, hay là từ từ nói dối?"

Dư Điền Điền cũng không ngốc, vừa rồi Trần Thước nói đến đồng hồ Rolex kia tuy rằng cô nghe không rõ, nhưng cũng hiểu được trong chuyện của Thiệu Binh còn có chi tiết nào đó cô chưa biết hết, tuy rằng cô không biết vì sao trước đây Trần Thước lại không nói với cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Binh, giờ đây khi đã biết một chút sự thật dối trá, lại nhìn khuôn mặt hòa nhã tuấn tú này, cô liền cảm thấy sao hắn ta có thể dối trá như vậy .

"Bác sĩ Thiệu anh về đi, sau này nếu không có việc gì thì đừng đến tìm tôi nữa, cũng không cần nhắn tin cho tôi, tôi sẽ đưa anh vào danh sách đen." Cô bình tĩnh nhỏ giọng nói.

Thiệu Binh vẫn tiếp tục phí công năn nỉ: "Tiểu Ngư, không phải em từng nói với anh bác sĩ Trần là kẻ mồm miệng độc địa sao? Chẳng lẽ em tin những lời nói dối của anh ta, lại vì mấy lời của anh ta mà tuyệt giao quan hệ với anh?"

Hắn trưng ra vẻ mặt oan ức cùng không thể tin nổi.

Đám người vây xem xung quanh càng ngày càng nhiều, Dư Điền Điền chỉ đơn giản đi lướt qua hắn mà nhìn về phía trước, Lục Tuệ Mẫn đi sát phía sau cô, trừng mắt lại nhìn Thiệu Binh.

“Được rồi bác sĩ Thiệu, cậu còn không ngại chưa đủ mất mặt sao? Tỉnh lại đi, đem chút tình thánh của cậu về đại bản doanh bệnh viên phẫu thuật đi, các y tá bên đó thích hợp với cậu hơn .”

Thiệu Binh rốt cuộc thẹn quá thành giận, một phát ném bó hoa hồng xuống đất, sau lại muốn xông tới túm lấy tay Dư Điền Điền đòi nói chuyện tử tế một lần nữa.

Không ngờ động tác của Trần Thước còn nhanh hơn hắn, gần như là anh vừa xuống xe liền chạy mấy bước là có thể đuổi kịp hắn, một cái liền nắm chặt tay hắn.

“Làm gì đây, cậu muốn gây chuyện trước cổng bệnh viện số hai?”

Hắn đau đến mức gào lên một tiếng.

Dư Điền Điền cùng Lục Tuệ Mẫn mới đi được vài bước liền quay đầu lại nhìn.

Trần Thước khinh miệt liếc hắn, rồi dùng sức đẩy hắn một cái thật mạnh, hắn lảo đảo lùi ra sau vài bước, sau đó mới có thể đứng vững lại.

“Trần Thước mày là tên khốn khiếp! Mày khá lắm khá lắm —— “

“Tôi vẫn rất tốt, cám ơn sự quan tâm của cậu.” Trần Thước cười lớn lộ ra hàm răng trắng không chút khách khí mà trả lời hắn, “Nhưng còn cậu cứ đứng gây chuyện trước cổng bệnh viện số hai, tôi không dám chắc cậu có thể nguyên vẹn về nhà đâu.”

Trần Thước nheo mắt lại, toàn thân khí thế bừng bừng muốn xông lên đánh nhau với hắn.

Thiệu Binh vốn là loại hình đàn ông mặt mũi thư sinh, nhìn cánh tay đôi chân của hắn mà xem, không có bao nhiêu khí lực, nay trên mặt lại lúc đỏ lúc trắng ,hắn tức giận liền quay đầu bỏ đi, miệng còn la hét: “Mày nhớ kỹ cho tao!”

“Không cần thiết phải nhớ, cậu còn không bằng một rễ hành [2], tôi nhớ cậu làm gì?” Trần Thước còn đang nhàn nhã đổ thêm dầu vào lửa.

[2] Câu nói này bắt nguồn từ câu “Đừng nghĩ mình là rau cải, trong mắt ta ngươi không bằng một rễ hành”: ý chỉ sự coi thường

Thiệu Binh gần như là tức sùi bọt mép mà bỏ chạy.

Dư Điền Điền đứng cách anh vài bước quan sát một màn này, cô đột nhiên cảm thấy kỳ thật Trần Thước cũng chẳng phải là người khiến người ta ghét lắm.

Cô là một người, nếu người khác đối với cô mềm, cô bất luận thế nào cũng không thể làm người ta mất mặt. Cho nên dù Thiệu Binh là một kẻ hèn hạ dối trá, chỉ cần hắn giả mù sa mưa trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào cô, thì cô cũng không thể nhục nhã hắn trước mặt mọi người được.

Ngược lại, nếu có người làm khó cô, cô sẽ càng kiên quyết dũng cảm hơn, có thể cứng hơn dối phương gấp trăm ngàn lần, ví dụ như khi cô đối xử với Trần Thước.

Nhưng là hiện tại, Trần Thước đã giúp cô tiêu diệt nhuệ khí hung hăng của Thiệu Binh, cơn giận trong lòng cô cũng đã tiêu tan gần hết.

Lại nhìn Trần Thước đứng ở đó dáng người cao gầy,nhìn như thế nào cũng là người thẳng thắn cương trực thành thật chứ không phải giống như Thiệu Binh là loại tiểu nhân giả dối luôn ra vẻ đạo mạo hơn người .

Dòng người chậm rãi giải tán, cô đi đến trước mặt Trần Thước, thật lòng nói: “Bác sĩ Trần, cám ơn anh, nếu như không có anh —— “

“Nếu như không có tôi, bây giờ cô đã là cá nằm trên thớt mặc người ta xử lý rồi, cô cũng sẽ giống như chiếc đồng hồ Rolex kia, trở thành chiến lợi phẩm của tên Thiệu cầm thú, hơn nữa còn ngốc nghếch mà giúp người ta đếm tiền.” Trần Thước từng câu từng chữ vẫn sắc bén như vậy, “Chỉ là đối với Thiệu cầm thú mà nói, chiếc đồng hồ Rolex kia cũng đáng tiền hơn cô một chút.”

Dư Điền Điền lại một lần bị dọa sợ.

Không phải vừa rồi anh đã giúp cô sao? Vì sao vừa giúp xong liền lập tức thay đổi sắc mặt?

Trần Thước vẻ mặt âm trầm nhìn cô chằm chằm, từng câu từng chữ chất vấn cô: “Miệng tôi độc địa lắm đúng không? Tôi có ý tốt giúp cô thì nhận được kết cục như vậy đấy, cô nói với tên cầm thú kia tôi là người như vậy?”

Dư Điền Điền nhất thời chột dạ.

“Không phải bác sĩ Trần, lúc ấy tôi không biết Thiệu Binh là sói đội lốt cừu, cũng không biết anh kỳ thật là sói khoác da dương, không phải tôi chỉ phạm sai lầm lần đầu thôi sao? Hiện tại tôi đã biết rõ ai là người tốt, thật sự xin lỗi, tôi không nên nói anh như vậy … Tuy rằng miệng anh hơi độc chút, nhưng thực lòng vẫn là người tốt —— “

Trần Thước tức giận đến muốn dậm chân xuống đất!

Nói tới nói lui vẫn bảo anh độc miệng? Giải thích như vậy có gì khác không giải thích sao?

Anh vừa tức giận lên xe, vừa quay đầu nói với cô: "Dư Điền Điền cô nhớ kỹ cho tôi, sau này nếu tôi không có mắt mà đi giúp cô nữa, TMD [3] tôi sẽ tự đi cắt chân tay mình!"

[3] TMD: con mẹ nó…. hơi bậy nên để chữ vậy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vì thế tối thứ sáu sẽ không có đối tượng tiêu chuẩn của cô, cũng không có bữa tiệc lớn nào được tổ chức ở Hoa viên giữa trời nữa.

Dư Điền Điền không thể đưa tên Thiệu cầm thú đến lừa gạt dì cô được, đơn giản là vì cô sẽ không nhận điện thoại của hắn, hơn nữa sau khi tan làm cô luôn lên thư viện ôm một chồng sách chuyên ngành về nhà nghiên cứu.

Sách khoa y nằm ở tầng bốn, khi cô ôm một chồng sách cao bước vào đại sảnh tầng bốn thì quyển sách cao nhất liền rơi bộp một tiếng xuống đất, vì vậy đã quấy rầy vài người đang ngồi ở tầng này.

Cô cúi người xuống nhặt sách, cũng không phát hiện ở giá sách thứ hai trong cùng có một người vừa nghe thấy tiếng động liền nhìn qua, khi thấy rõ mặt cô thì dường như anh dừng lại một chút.

Bác gái quản lý nhận ra Dư Điền Điền, bà cười chào hỏi cô: "Cháu đã đọc xong đống sách này nhanh như vậy rồi sao?"

Sở dĩ bà rất ấn tượng với cô gái này, là bởi vì rõ ràng dáng người cô rất thấp bé, nhưng liên tục nửa tháng nay tuần nào cũng đến mượn sách chuyên ngành, dù có ôm một đống sách lớn nặng đến thế nào cũng không chê mệt.

Dư Điền Điền xấu hổ cười, "Tất cả cháu đều đã đọc xong, cũng không biết có nhớ được nhiều không nữa."

"Bây giờ cũng không dễ mà gặp được cô gái nào chăm chỉ như cháu đâu!" Bác gái vừa quét mã sách cho cô, vừa khen ngợi cô hết lời.

Dư Điền Điền cũng không dám nhận lời khích lệ này, ngượng ngùng giải thích: "Là vì kỹ thuật y tá của cháu không tốt, chỉ có thể đọc sách nhiều hơn để bổ sung kiến thức thôi."

Trả sách xong, cô rất nhanh đi đến giá sách dành cho y tá khoa nhi, bắt đầu tìm kiếm một đợt nhiệm vụ mới.

Giá sách cô đang đứng nằm sát đất gần cửa sổ, những tia nắng còn sót lại của buổi chiều vừa đúng lúc rọi tới đây, chiếu thẳng vào người cô, phản chiếu cái bóng dưới chân, cả người cô chìm trong một màu ánh sáng vàng nhạt ấm áp.

Trần Thước đang đứng cách đó không xa đằng sau giá sách khoa ngoại, giờ phút này đôi mắt nheo lại, anh nhìn cô kiễng chân lên cố gắng lấy quyển sách trên đầu mình.

Cô thử một lần lại một lần, đến lần thứ tư, phía sau cô có một chàng trai trẻ không nỡ nhìn cô chịu khổ, liền giơ tay giúp cô lấy quyển sách kia xuống.

Cô vừa vui vẻ vừa xấu hổ, nhanh chóng nhận lấy quyển sách mặt đỏ bừng mà nói lời cám ơn, khi cô cong khóe miệng cười với đối phương lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, nhọn nhọn, anh lại cảm thấy cô có phần dễ thương.

Thấy vậy, chân vừa bước được vài bước Trần Thước liên dừng lại, trong lòng bàn tay có chút cảm giác hơi ngứa ngáy.

Nhưng anh nhanh chóng liền mất hứng , bởi vì cô gái kia đối với một người xa lạ lấy hộ cô quyển sách cũng cười dễ nhìn đến thế,mà dựa vào cái gì khi anh giúp cô chuyện lớn như vậy, nhưng cô cũng chẳng cho anh một chút sắc mặt tốt?

Dư Điền Điền ôm một chồng sách cao đặt trên một chiếc bàn trống rồi ngồi xuống, từ trong ba lô lấy ra một cây bút, một quyển notebook, vừa đọc sách vừa nghiêm túc nhanh chóng ghi lại những điểm quan trọng.

Cô cũng không biết người cô vô cùng chán ghét là bác sĩ Trần cũng đang ở trong thư viện, hơn nữa anh còn đứng cách cô một khoảng không xa, đang không ngừng chuyển mắt quan sát nhất cử nhất động của cô.

Đại khái là hơn nửa tiếng sau, ánh nắng cũng sắp tắt dần, Dư Điền Điền rốt cuộc cũng thu dọn sách vở chuẩn bị rời đi. Bởi vì đống sách quá nặng, ba lô không thể chưa đủ, cô đành phải ôm một chồng sách lớn rất vất vả mà đi ra.

Thư viện cách trạm xe bus một đoạn khá xa, cô thở hổn hển ôm sách chạy đến trạm, bụng đói đến mức muốn gọi mẹ rồi.

Trần Thước không biết dây thần kinh nào của anh bị nối nhầm, từ nãy đến giờ anh luôn lái xe đi theo sau cô giống như một chú ốc sên chậm chạp , trong đầu có hai kẻ đang liên tục giao chiến trả lời cho câu hỏi có nên tiến tới đề nghị chở cô về nhà không.

Nhìn xem dáng người cô nhỏ nhắn như vậy, còn phải ôm một chồng sách nặng thế kia, đương nhiên anh muốn chở cô là vì xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo.

Nhưng hôm qua không phải anh vừa nói sẽ không bao giờ giúp cô nữa sao?

Trần Thước nhắc nhở chính mình ngàn vạn lần không được quan tâm đến cô nữa, cô ta thích ôm sách thì cứ để cô ta ôm đi, anh cũng đừng làm ra chuyện ngốc gì để cô lôi chuyện hôm qua ép anh tự đi cắt chân tay mình thì thật là xấu hổ.

Nhưng đến đoạn đường chuẩn bị rẽ ra đường lớn, anh lại bị thần xui quỷ khiến nghiêng đầu qua nhìn cô một cái,

Thật sự thân hình nhỏ bé của cô có sức ôm đống sách nặng như vậy sao?

Bạn nhìn cô ấy mà xem, eo cũng sắp cong xuống vì không thể ôm nổi rồi …

Vì thế khi Dư Điền Điền vừa đưa tay xếp lại quyển sách ở trên cùng thì nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc đỗ bên cạnh mình.

Trần Thước mở cửa sổ xuống, thối mặt nói với cô: "Lên xe!"

Dư Điền Điền vừa định hỏi anh bảo cô lên xe làm gì, anh liền dùng vẻ mặt càng thêm khó coi hung dữ quát cô: "Mọi người đều biết tôi chở cô tuyệt đối là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, nhìn thấy cô đi trên đường như vậy thì không đành lòng để cô bị sách đè chêt. Cô đừng được tiện nghi còn ra vẻ, nếu cô dám nói những lời như bảo tôi tự đi cắt tay chân mình đi, tôi tuyệt đối sẽ lái xe đè chết cô!"

Dư Điền Điền đầu óc mơ màng nhủ thầm: tôi có nói gì… sao?

Không phải là cô không kịp nói câu nào đấy sao?

Trần Thước nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, vẻ mặt anh trở nên dễ nhìn hơn một chút, lại thấy cô cứ đứng đó không chuyển động, anh liền giúp cô mở cửa xe, "Một lần cũng mượn nhiều sách như vậy, cô nghĩ ăn nó cũng mập thêm sao? Đi lên, tiện đường tôi đưa cô về nhà."

Dư Điền Điền đứng im không nhúc nhích, lông mày nhíu chặt, dường như cô đang suy nghĩ đến cùng có nên tham gia bữa tiệc Hồng Môn Yến[1]này hay không đây.

[1] Bữa tiệc Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc. Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Nó ám chỉ bữa tiệc được tổ chức để mượn cớ hại người, đọc thêm thông tin về điển tích này ở đây

Trần Thước lại xụ mặt xuống, "Cô làm gì vậy? Tôi chủ động đưa cô về nhà cô còn muốn giả vờ cho tôi nhìn? Cô có lên không đây, không lên thì tôi đi trước. Tôi cho cô biết, quanh đây không có nhà nào cũng không có quán nào đâu, chuyến xe bus gần nhất cũng phải nửa tiếng nữa mới có một chuyến chính cô cũng biết mà…"

Anh một mình cằn nhằn nói mãi không xong, bỗng nhiên Dư Điền Điền rất muốn cười. Từ sau chuyện ngày hôm qua, nhìn anh cũng không đáng ghét như cô vẫn nghĩ nữa, cô mím môi, quyết định lên xe.

Trần Thước liền im bặt không nói tiếp được nữa.

Dư Điền Điền cũng giả vờ nghiêm mặt với anh, "Bác sĩ Trần, anh có định lái xe hay không? Không phải anh muốn đưa tôi về nhà sao? Đừng để tôi vừa lên xe anh liền nói chỉ muốn chọc ghẹo tôi thôi đấy , rồi lại đuổi tôi xuống, nếu thật sự anh muốn ăn đòn như vậy, tôi sẽ lấy đống sách này đập chết anh cho xem!"

Cô vốn cũng chỉ muốn đùa một chút thôi, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng bỗng nhiên cô phát hiện chuyện này có thể chỉ là vì anh muốn trêu đùa cô mà thôi!

Trần Thước miệng độc như vậy, chuyện này không chừng có thể xảy ra!

Nghĩ như vậy, cô bỗng chốc cảnh giác hơn, ngẩng đầu nhìn Trần Thước vô cùng cẩn thận.

Trần Thước có chỗ nào không biết cô đang suy nghĩ gì, anh nhấn chân ga một cái, lại quay sang liếc cô: "Cô nghĩ tôi là người thế nào?"

"Là người bụng dạ hẹp hòi nhất khoa ngoại tầng hai." Dư Điền Điền thành thật trả lời.

Trần Thước thiếu chút nữa tức muốn ngất đi.

Cái gì gọi là người bụng dạ hẹp hòi nhất khoa ngoại tầng hai?

Người bụng dạ hẹp hòi là loại người gì vậy?

Khuôn mặt anh tối sầm, đang muốn phản công, liền nghe thấy tiếng điện thoại di động của Dư Điền Điền vang lên.

Điện thoại là do nhân viên nhà hàng Hoa viên giữa trời gọi tới, hỏi Dư Điền Điền bao lâu nữa mới đến, thời gian đặt bàn đã tới rồi.

Dư Điền Điền chần chừ một chút, cô giải thích nguyên nhân mình muốn hủy bàn đã đặt, vì có việc nên cô không tới được nữa.

Điện thoại vừa cúp, dì cô liền gọi điện thoại tới.

Dư Điền Điền chậm chạp không muốn nhận cuộc gọi, cô dứt khoát cầm điện thoại điều chỉnh về trạng thái im lặng.

Trần Thước hỏi: "Cô muốn tới Hoa viên giữa trời ăn cơm?"

"Không muốn." Dư Điền Điền uể oải trả lời.

"Làm sao lại không đi?"

"Nhờ phúc của anh, người tôi mời ăn cơm đã tuyệt giao với tôi rồi."

"Ừm, đúng là nhờ phúc của tôi." Trần Thước gật gật đầu, lại chỉ chiếc điện thoại đang vang lên không ngừng của cô, "Sao cô không nhận điện thoại đi?"

Dư Điền Điền bĩu môi, "Tôi vốn đã nhờ tên Thiệu tiểu nhân kia giúp tôi diễn một vở kịch, tránh để dì tôi bắt tôi đi xem mắt, kết quả là bây giờ Thiệu tiểu nhân không có, bữa tối dưới ánh nến cũng không có nữa, tôi lấy gì mà qua mắt dì tôi?"

Trần Thước đột nhiên nhanh trí, chỉ chỉ vào mình, "Cô cảm thấy tôi thế nào?"

"…" Mặt người dạ thú.

Đương nhiên, Dư Điền Điền chỉ dám nghĩ cũng không dám nói.

"Tôi rất thích ăn beefsteak của nhà hàng Hoa viên giữa trời, không thì cô thử xin tôi đi, đêm nay tôi sẽ giúp cô, cùng cô diễn hết vở kịch ?" Trần Thước lại chủ động đề nghị.

Đề nghị này quả thực làm lòng người dao động.

So với Thiệu Binh, Trần Thước quả thực là tốt hơn nhiều, anh không có điểm nào kém hắn cả.

Dư Điền Điền nhìn anh chằm chằm, trong lòng suy nghĩ, nhưng cô vẫn không tin Trần Thước sẽ có lòng tốt như vậy.

Cô cẩn thận nhìn Trần Thước, hỏi anh: "Trong hồ lồ nhà anh đang muốn làm gì?"

Trần Thước mặt đen lại, "Cái gì mà trong hồ lô nhà tôi đang muốn làm gì? Tôi thành tâm thành ý muốn giúp cô, cô lại nói như vậy?"

"Nhưng hôm qua anh vừa nói nếu anh giúp tôi nữa sẽ tự đi cắt chân tay mình đó thôi." Dư Điền Điền lên án anh.

Trần Thước mặt càng đen hơn.

Anh thối mặt lái xe một lúc lâu, thế nhưng lại lái xe theo hướng đến Hoa viên giữa trời, sau khi dừng xe ngoài cửa mới không được tự nhiên nói: "Tôi quên mang chìa khóa nhà."

Dư Điền Điền nhìn anh, đôi mắt vẫn không chuyển hướng.

Trần Thước trên mặt có chút hồng, "Chìa khóa dự phòng tôi để lại nhà người bạn, nhưng anh ấy vừa đi công tác mấy ngày nay, mười giờ tối hôm nay mới trở về."

Dư Điền Điền gật đầu, "Ừm."

Cô còn đang chờ anh nói tiếp.

Anh nhịn nhịn, khuôn mặt dần trở nên đỏ bừng, "Ví tiền tôi cũng để ở nhà."

"…" Sau đó thì sao?

"Tôi đói."

"…" Dư Điền Điền khóe miệng bắt đầu co giật.

Đến tận lúc Trần Thước rốt cuộc không thể nhịn được nữa trừng mắt nhìn cô: "Ý tôi là, muốn cô mời khách tôi một bữa thôi mà, huống chi bữa cơm này cũng đâu phải miễn phí, không phải tôi còn bán nhan sắc giúp cô sao? Nói một câu thôi, cô đồng ý hay không đồng ý?"

Dư Điền Điền nhìn dáng vẻ anh thẹn quá thành giận, rốt cuộc cũng mở miệng cười, "Vậy được rồi, tôi sẽ cố mời anh ăn một bữa, bác sĩ Trần anh cũng không cần cám ơn tôi đâu,cũng vì chủ nghĩa nhân đạo mà thôi!"

Đi chưa được vài bước, cô lại quay đầu cười hì hì nói: "Dù sao tôi cũng không thích dọa người khác như ai đó, cũng không nói mấy lời kiểu như nếu tôi giúp ai sẽ tự đi cắt chân tay mình, anh nói có đúng không bác sĩ Trần?"

Đúng không bác sĩ Trần???

Đúng hay không cái đầu cô á!

Trần Thước mặt cứng lại, nếu không phải anh đói bụng đến mức muốn gọi mẹ, cơm tối còn phải dựa vào cô gái nhỏ thù dai này, anh thật hận không thể xuống tay thật nặng chặt thêm mấy đao vào sau gáy cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hoa viên giữa trời nằm bên cạnh một con sông, nó được xây trên tầng cao nhất của tòa nhà mười tầng nằm giữa không trung, hoa viên được thiết kế theo lối kiến trúc Châu Âu càng làm con người ta cảm nhận được không khí tươi mới trong phong cách, hơn nữa từ đây du khách còn có thể ngắm nhìn phần lớn toàn cảnh thành phố C.

Dư Điền Điền muốn tới nơi này đã lâu rồi, nhưng ngại một phần vì giá cả đắt đỏ, thứ hai là vì không có người đi cùng, đến đây cũng chỉ như người mù ngắm cảnh đẹp.

Vừa mới ngồi xuống, Trần Thước liền hỏi cô: "Cô cứ nhìn tôi bĩu môi làm gì?"

Anh nghĩ rằng cô đang hối hận vì đã mời anh ăn cơm.

Dư Điền Điền nói: "Chỉ là tôi không ngờ mình sẽ đem lần đầu tiên quý giá này tặng cho anh."

Trần Thước xụ mặt xuống trừng cô:

"Dư Điền Điền, cô ăn thì có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói lung tung. Lời này của cô nếu truyền ra ngoài, không phải là làm bẩn trinh tiết quý giá của tôi sao! Tôi là tình nhân trong mộng của ba tỉ cô gái trên thế giới này, là đối tượng lý tưởng trong lòng họ, chỉ một câu của cô cũng có thể phá tan lòng ái mộ và lý tưởng nhân sinh của họ đấy, cô nói xem cô làm thế không phải đã tự tạo nghiệp chướng sao?"

Dư Điền Điền cười vui vẻ, "Này này? Bác sĩ Trần trinh tiết anh vẫn còn sao? Nhìn đạo hạnh của anh như vậy, tôi còn cho rằng nó đã bị chó ăn từ tám trăm năm trước rồi chứ."

Trần Thước cũng không khí, nhếch môi cười, "Đúng vậy, nguyên nhân nó sở dĩ khoẻ mạnh như vậy không phải vì chờ đến hôm nay bị chó cắn lén sao?"

Dư Điền Điền nói không lại anh, đau đầu hỏi anh: "Bác sĩ Trần, có ai từng nói với anh cái miệng này của anh làm người ta rất ghét chưa?"

"Không có." Trần Thước nói dối mà không biết ngượng, "Nhưng cũng không ít người từng nói với tôi, gương mặt này của tôi thật sự làm người ta rất thích."

"Vậy hôm nay tôi quyết định sẽ làm chuyện tốt một lần, nói sự thật cho anh biết miệng anh rất độc, bác sĩ Trần anh cố gắng sửa lại đi, tuyệt đối không được từ bỏ, hy vọng luôn xuất hiện ở khắp mọi nơi."

"Vậy còn cô, Dư Điền Điền, có ai từng nói cho cô biết, khi cô giương nanh múa vuốt muốn cắn người ta một cái thì vẻ mặt vô cùng dữ tợn, vô cùng không thục nữ, vô cùng muốn dọa chết đối phương, sau đó phải sống một đời độc thân chưa?"

"Không có." Dư Điền Điền cũng tức giận nói, "Nhưng cũng không ít người từng nói với tôi, tính cách tôi thẳng thắn, hiền lành lại giỏi giang, sau này ai cưới được tôi quả thực là phúc khí của người đó."

Trần Thước gật gật đầu:

"Vậy hôm nay tôi cũng muốn làm chuyện tốt một lần, nói cho cô biết lý do thực sự vì sao cô không tìm được chân mệnh thiên tử, y tá Dư cô phải cố

gắng cố gắng, tuyệt đối không được từ bỏ. Tuy rằng tôi thấy cô cũng không có hy vọng gì lắm, nhưng vì cô nói với tôi hy vọng có ở khắp mọi nơi, nên tôi cũng sẽ thành tâm thành ý chúc phúc, cầu nguyện cho cô sớm lấy được chồng ."

Dư Điền Điền bị anh làm tức nghẹn đến nửa ngày, cuối cùng thở hậm hực hỏi anh:

"Bác sĩ Trần sao anh có thể nói chuyện thiếu đạo đức như vậy, thật sự tôi tò mò muốn chết đi được, sao anh có thể thuận lợi mà sống được đến ngày hôm nay vậy? Trong quá trình trưởng thành anh lại không bị người ta đánh chết quả thực là quá may mắn rồi!"

Trần Thước không thèm để ý đến cô, anh thấy cô nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đã lâu, vẻ mặt nhịn cười cũng sắp nhịn không nổi nữa rồi, thì liền nhận lấy menu từ trong tay cô.

Nhìn xong những muốn mình muốn chọn, anh cũng không vội vã gọi món, mà để Dư Điền Điền gọi trước, coi như là có phong độ đàn ông.

Dư Điền Điền do dự lật menu, không biết nên gọi gì mới tốt.

Trần Thước đề cử cho cô: "Nơi này có món chân gà nướng kèm sữa chanh cũng không tệ, cô có thể thử xem sao."

Sau đó cô quyết định gọi món chân gà nướng này, Dư Điền Điền vừa cắn một ngụm, rất tươi mới mà lại nhiều nước, ngoài giòn trong mềm, ăn một miếng liền cảm thấy cuộc sống tràn ngập hy vọng, ngay cả kẻ ngồi đối diện là tên gian xảo vừa đề cử cho cô món này cũng trở nên thuận mắt hơn nhiều.

Cô cười hỏi: "Bác sĩ Trần, tại sao anh biết tôi sẽ thích món này?"

Trần Thước nhe răng cười để lộ hàm răng trắng sáng đều như hạt bắp, bắt chước giọng điệu của cô cùng vẻ mặt như tên thần kinh khoa trương mà nói: "Bác sĩ Trần, tôi có tình cảm mãnh liệt với chân gà, anh tuyệt đối tuyệt đối không được lãng phí nó, nhất định phải ăn cho bằng hết đấy nhé!"

Dư Điền Điền liền muốn đem chiếc chân gà còn lại nhét vào miệng anh, để chặn cái miệng thối của anh lại, nhưng chân gà này ăn quá ngon, cô tiếc lắm.

Cô chỉ hừ hừ hai tiếng, tiếp tục vùi đầu chiến đấu.

Dì cô nói sẽ đến theo dõi đối tượng, vì vậy Dư Điền Điền liên tục quay đầu nhìn về hướng cửa ra vào, nhưng cũng không phát hiện bóng dáng dì cô đâu.

Ngược lại ăn được nửa bữa thì cô nhận ra cách mình hai bàn có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang dùng bữa cứ nhìn về phía bọn họ nãy giờ.

Cô nhỏ giọng hỏi Trần Thước: "Anh nhìn hai người bàn bên kia đi?" Cô dùng cằm hướng về phía bên đó, "Hai người họ luôn nhìn chúng ta nãy giờ."

Trần Thước ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, chỉ một cái liếc mắt, vẻ mặt anh nhất thời xấu hẳn.

Anh nhìn Dư Điền Điền thấy cô ăn cũng không còn nhiều, vì thế đặt dao trong tay xuống dùng khăn lau tay thật sạch, sau đó bình tĩnh nói: "Chúng ta đi thôi."

Dư Điền Điền giật mình, "Tại sao phải đi? Đồ ngọt của tôi còn chưa mang lên mà!"

"Không ăn nữa, lần sau có cơ hội tôi sẽ đưa cô đến đây, mời cô ăn một bữa thật no mới thôi." Trần Thước nói xong liền đứng lên, không suy nghĩ nhiều anh liền kéo Dư Điền Điền tới quầy tính tiền.

Là nguyên nhân gì mới khiến anh không muốn ngồi chờ thêm vài phút, ngay cả chờ nhân viên tới đây tính tiền anh cũng không chờ được, cứ như vậy vội vội vàng vàng muốn rời đi?

Dư Điền Điền không nhịn được quay đầu nhìn lại hai người đang ngồi kia, đôi nam nữ kia cũng đang nhìn về phía bọn họ, dường như đang nói gì đó.

Vừa vào thang máy thì Dư Điền Điền liền đánh bạo hỏi Trần Thước: "Bọn họ là ai vậy?"

Trần Thước không đáp lời cô.

"Không phải bạn gái cũ của anh và bạn trai hiện tại của cô ta đấy chứ?" Dư Điền Điền có ý muốn xoa dịu bầu không khí căng thẳng, liền cười ha ha.

Trần Thước liếc cô một cái, "Cô vừa từ Bắc Cực trở về sao? Cũng không nhìn xem mùa đông bên ngoài khắc nghiệt thế nào, nói chuyện buồn cười như vậy cũng hợp thời tiết sao?"

Dư Điền Điền tự chuốc lấy nhục nhã, cũng chỉ có thể nhỏ giọng nói dỗi một câu: "Lại bị chó cắn Lã Đồng Tân."

Trần Thước lập tức trừng mắt nhìn cô: "Cô nói ai là chó!"

"Ai cắn Lã Đồng Tân người đó chính là chó."

"Vậy xin hỏi Lã Đồng Tân, cô giúp tôi cái gì?"

"Anh trưng ra vẻ mặt đau khổ muốn chết, tôi an ủi anh một chút kể chuyện cười cho anh nghe, kết quả là anh cắn ngược lại tôi một cái, anh nói xem có

phải tôi giống Lã Đồng Tân không?"

Trần Thước đột nhiên không lên tiếng, quay đầu nhìn bóng dáng mình trong gương thang máy, hình như là anh đang cẩn thận phân biệt vẻ mặt của mình có phải giống như lời Dư Điền Điền mô tả hay không.

Nhìn một chút, anh cũng không nói gì nữa.

Thang máy cuối cùng cũng xuống đến bãi đỗ xe tầng một, đinh một tiếng, cửa liền mở ra.

Trần Thước đi ra ngoài trước, đi chưa được hai bước, cửa thang máy bên cạnh cũng vừa mở, từ bên trong có hai người đi ra, cô gái có chút vội vàng kêu thành tiếng: "Anh hai, anh chờ em một chút!"

Hai người kia chính là đôi nam nữ liên tục quan sát bọn họ trong phòng ăn vừa rồi.

Dư Điền Điền chợt thấy Trần Thước cứng người lại, chân cũng chỉ tạm dừng một chút, rồi sau đó tiếp tục coi như không có chuyện gì xảy ra,lại đi về phía trước.

Cô nhỏ giọng nói: "Này, có người đang gọi anh kìa."

Cô gái trẻ rất nhanh chạy đến trước mặt Trần Thước,cô nàng đưa tay kéo tay anh:

"Anh hai, sao anh thấy em cũng không nói gì vậy? Hại em vội vội vàng vàng đuổi theo, cơm cũng chưa ăn xong nữa. Anh cũng biết món beefsteak ở đây ăn ngon nhất mà, trước đây anh còn thường xuyên dẫn em tới đây ăn, cuối cùng beefsteak cũng chưa ăn được bao nhiêu đã phải chạy đi tìm anh rồi."

Là kiểu giọng nói nũng nịu.

Cô nàng còn cười híp mắt đem bạn trai kéo tới đây, sau đó dễ thương nháy mắt với Trần Thước mấy cái, "Anh, đây là Vu Gia, bạn trai của em. Anh đã nghe ba nói rồi phải không, tháng sau chúng em sẽ kết hôn, anh nhớ phải cho em một hồng bao thật lớn nha!"

Dư Điền Điền có chút không hiểu gì cả.

Nếu nói hai người này là anh em thì thật quái, em gái quả thật có dáng vẻ nũng nịu với anh trai, nhưng cái tên được gọi là anh trai kia lại chỉ đứng im tại chỗ không đáp lời.

Huống chi có người em gái nào tháng sau sẽ kết hôn, mà tháng này anh trai mới gặp được em rể không?

Cũng không biết là do ánh sáng ở bãi đỗ xe quá tối hay vẻ mặt của anh quá đen, thậm chí Dư Điền Điền cảm thấy vẻ mặt Trần Thước vô cùng lạnh lùng, khác xa thái độ lạnh nhạt khi cô kể chuyện cười cho anh nghe, hay là vì thời tiết mùa đông rất khắc nghiệt.

Vẻ mặt anh không thay đổi đứng tại chỗ đó, khuôn mặt bị ánh sáng mờ nhạt của đèn đường bao phủ, ánh mắt giống như bị che kín bởi một màng sương, không thể nhìn rõ.

Người đàn ông tên là Vu Gia đi tới, theo vị hôn thê của mình cũng gọi Trần Thước một tiếng anh hai, mà Trần Thước ngay cả nhìn cũng không nhìn anh ta một cái,ngay lập tức quay đầu nói với Dư Điền Điền: "Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi thôi. Không phải cô nói món beefsteak của nhà hàng này ăn không ngon, muốn tới ăn tôm hùm uống bia đêm sao?"

Anh lại coi như không nhìn thấy đôi nam nữ này, dường như coi đối phương là không khí vậy.

Dư Điền Điền quả thật mở to mắt có chút ngạc nhiên nhìn anh, nhìn Trần Thước đem mọi chuyện coi như tự nhiên đến thế, cô cũng còn đứng không vững ,mà người trong cuộc bình tĩnh đến mức coi như mọi chuyện như chưa từng xảy ra vậy.

Cô gái trẻ có chút nóng nảy dậm chân, "Anh hai, sao anh có thể không để ý đến người ta như vậy? Em gái anh cũng sắp kết hôn rồi, muốn giới thiệu em rể cho anh, anh cũng không thèm quan tâm! Chẳng lẽ anh muốn giận em cả đời này sao? Anh —— "

"Ai là anh trai cô?" Trần Thước vẫn không nói gì, giờ phút này lại mở miệng cắt đứt lời cô ta bằng một câu chất vất lạnh lùng.

Bỗng nhiên anh nắm thật chặt tay Dư Điền Điền, kéo cô bỏ đi cũng không thèm quay đầu lại nhìn hai người kia. Đi chưa được vài bước lại nhớ ra điều gì đó, anh dừng bước nhưng cũng không quay đầu chỉ ném lại một câu: "Trần Lộ Dao, cô nhớ kỹ cho tôi, đời này tôi chỉ có một người em gái, còn cô —— "

Sau khi dừng lại một chút, anh dùng một giọng nói lạnh đến thấu xương: "Cô nghĩ mình là ai?"

Dư Điền Điền không thể phân biệt được sau lưng cô giờ đây là tiếng khóc hay tiếng la gì, cũng chỉ mơ hồ nghe thấy người đàn ông tên Vu Gia kia dường như đang an ủi vị hôn thê của mình, thậm chí cô không kịp suy nghĩ tại sao lại có cuộc trò chuyện khôi hài này, có phải bên trong ẩn chứa tình huống cẩu huyết gì không.

Cô kinh ngạc mà để Trần Thước nắm tay mình đi, thậm chí cô cũng không thể rút được tay về.

Bởi vì đôi tay kia thon dài sạch sẽ, từng khớp ngón tay rõ ràng, đây là bàn tay của thằng cha Trần Thước khiến người ta ghét cay ghét đắng, nhưng giờ phút này anh lại coi cô như nhánh cỏ cứu nạn mà nắm tay cô thật chặt, lực nắm rất mạnh, hơn nữa tay anh còn hơi run run.

Nhiệt độ cơ thể anh không biết từ lúc nào đã trở nên lạnh như vậy, bàn tay kia rất giống như vừa từ hầm băng đi ra.

Dư Điền Điền gần như không thể nhịn được mà run người một cái.

Hai người không nói gì đến chỗ anh đỗ xe, Trần Thước đứng đó một lúc lâu, sau đó như lên cơn điện giật mà rút tay về.

Dường như lúc này anh mới ý thức được bản thân mình vừa làm gì, gần như là trong nháy mắt anh lui về sau ba bước, mở miệng giải thích không được tự nhiên cho lắm: "Tôi không phải cố tình muốn nắm tay cô."

Dư Điền Điền nhìn anh hồi phục tinh thần rồi lại bày ra dáng vẻ cứ như tay cô có virut gây bệnh vậy, cô tức mà không biết nói sao,liền trừng mắt liếc nhìn anh, "Đúng đúng đúng, là tôi cố ý muốn anh dắt đi được chưa !"

Ngồi vào trong xe, Trần Thước hình như vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sau chuyện vừa rồi, anh thất thần một lát,rồi mới hỏi Dư Điền Điền: "Cô sống ở đâu? Tôi đưa cô về nhà."

Sau đó dọc cả đường đi hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Không nghĩ tới lần đầu tiên hiếm hoi hai người chung sống hòa bình lại là như vậy, một câu vỡ mồm cũng không có, nhưng đối diện với bầu không khí cứng nhắc như này Dư Điền Điền nhịn không được lại bắt đầu nhớ tên bác sĩ Trần xấu tính mồm miệng độc ác kia rồi.

Dư Điền Điền kỳ thật vô cùng tò mò, ví dụ như cô gái tên Trần Lộ Dao kia thật sự là em gái của anh sao, vậy thì tại sao Trần Thước lại dùng đối xử với cô ấy kì cục như vậy, thậm chí còn nói ra những lời không thèm để ý đến mặt mũi người ta nữa.

"Cô nghĩ mình là ai?"

—— Lời này thật sự là lời của một người anh nói với em gái của mình sao?

Cô ngẩn ngơ nghĩ lại lời nói lạnh như băng kia, thì chợt nhận ra đó mới là dáng vẻ hận thù đối địch thực sự của Trần Thước.

Sau đó cô mới ý thức được, trước đây những lời anh nói với cô cũng cũng chỉ mang theo giận dỗi mà thôi, căn bản không tính là gì cả.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên lại cảm thấy thật vui vẻ, thật may mắn, may mắn cô không thực sự kết thù với anh.

Dư Điền Điền liên tục quan sát Trần Thước từ kính chiếu hậu, cô nhìn thấy anh không nói gì chỉ chăm chú lái xe, rõ ràng đó là một gương mặt rất đẹp trai nhưng lại rất căng thẳng, trên mặt anh viết năm chữ lớn: muốn sống chớ lại gần.

Kỳ thật khuôn mặt anh rất sáng sủa, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh liền suy nghĩ, nếu như anh mặc áo blouse trắng đến khoa nhi cười dịu dàng với bọn nhóc một cái, không chừng mấy đứa trẻ cũng không sợ tiêm nữa.

Đôi mắt kia đen mà sáng ngời, như những ngôi sao trên bầu trời đêm, như mặt hồ gợn sóng phản chiếu trên đó là những gì đẹp nhất.

Cô mơ hồ nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trước đây, rồi nhìn anh trong kính chiếu hậu đang nhíu chặt lông mày, đôi môi mím chặt, đột nhiên cô cảm thấy thực buồn bực.

Rốt cuộc là hoàn cảnh trưởng thành như thế nào mới có thể tạo ra một người có tính cách phức tạp như vậy?

Rõ ràng là một người có những điều kiện khiến kẻ khác hâm mộ, có thể trở thành một bác sĩ khoa ngoại được người người yêu quý, nhưng vì sao Trần Thước lại cố tình đi nhầm đường, trở thành kẻ tính tình nóng nảy như bây giờ, thậm chí có thể được cho là người đàn ông xấu bụng hẹp hòi như vậy?

Cô vẫn tin tưởng hoàn cảnh trưởng thành sẽ có ảnh hưởng mạnh mẽ tới tính cách của một người, mà hiện tại, cô không nhịn được bắt đầu suy đoán quá khứ của Trần Thước.

Tuy rằng cô vẫn canh cánh trong lòng những lời anh nói với mình trước đây, nhưng đến giờ phút này khi nhìn thấy dáng vẻ từ chối giao tiếp với thế giới bên ngoài của anh, cô đột nhiên nhận ra rằng, có lẽ anh giống như con nhím đang dựng bộ lông đầy gai mà chống chọi với những nỗi đau từ thế giới bên ngoài, cũng chỉ vì dưới tấm áo giáp nặng nề thô cứng kia,đang cất giấu một trái tim yếu đuối mỏng manh, rất dễ bị tổn thương.

Cô tự hỏi, anh đã từng trải qua nỗi đau đến thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ô tô đỗ lại trước cổng lớn của khu chung cư, Trần Thước thấy trong khu chung cư tối đen như mực, đến đèn đường cũng không bật, anh liền lập tức lái xe đi thẳng vào .

Dư Điền Điền nói: "Kỳ thật anh đỗ xe ở cổng lớn cũng được rồi."

Trần Thước không nói gì.

Anh không có thói quen giải thích việc tốt mình đã làm, cho nên cũng không nói rõ với cô là vì anh lo cô là con gái, lại đi một mình trong đêm hôm khuya vắng thế này thì không an toàn.

Anh lái xe đưa Dư Điền Điền đến dưới tòa nhà chung cư, nhìn cô mở cửa xe đi ra ngoài, thấy cô xoay người nói với anh: "Vẫn muốn cám ơn anh vì đã đưa tôi về nhà, bác sĩ Trần. Tuy rằng anh không nói cám ơn tôi vì đã mời anh ăn cơm, hơn nữa mới ăn được một nửa đã kéo tôi đi mất, suýt chút nữa đã ăn được bánh ngọt cao quý nhưng vừa đến miệng đành phải lãng phí."

Trần Thước khóe miệng hơi co giật, vẻ mặt rốt cuộc cũng không cứng nhắc như vậy nữa.

Anh tự cao tự đại trước sau như một, nói với Dư Điền Điền: "Bao nhiêu người mời tôi đi ăn cơm tôi cũng không đi, hôm nay nể mặt mũi ăn một bữa với cô, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, cô cứ vui thầm trong lòng là được."

Dư Điền Điền co rút khóe miệng, vừa muốn cười, lại vừa muốn mắng người.

Nhìn anh khôi phục lại tinh thần, còn biết đấu võ mồm với mình, cô cũng không thèm thông cảm với anh nữa, lườm anh một cái rồi xoay người đi lên. Trước khi đi còn không quên quay đầu nhắc nhở anh: "Bác sĩ Trần, anh đã nói lần sau sẽ mời tôi tới Hoa viên giữa trời ăn một bữa no bụng, bù lại món bánh ngọt cho tôi, hi vọng anh tuyệt đối không được có trí nhớ giống cún!"

Trần Thước liếc cô một cái, "Nếu như tôi quên, đó cũng gọi là con người hay quên, mấy lời như trí nhớ của cún hình như thích hợp với cô hơn thì phải."

Dư Điền Điền đi thang máy lên nhà, từ tầng mười ba nhìn xuống, cô thấy xe của Trần Thước vẫn chưa rời đi, không biết anh ở trong xe đang làm gì.

Cô tắm rửa một trận, ước chừng hai mươi phút trôi qua, vừa đến bên cửa sổ sấy tóc thì cô vẫn nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ lại dưới nhà, không chịu nhúc nhích.

Dư Điền Điền ngẩn người.

Đồng hồ treo tường đã chỉ 10:40 phút, Trần Thước nói chìa khóa dự bị nhà anh đang ở nhà anh bạn, mà bạn anh đi công tác, mười giờ đêm mới trở về.

Nếu là như vậy, bây giờ anh có thể về nhà rồi mà…

Cô tựa vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài một lúc,liền bị gió lạnh bên ngoài thổi làm cho người lạnh run, vì thế cô đóng cửa sổ, nghĩ ngợi một chút,cô đi về hướng cửa lớn .

Lục Tuệ Mẫn đang chơi game, tò mò nghiêng đầu qua hỏi cô: "Buổi tối khuya lắm rồi, cậu còn định đi đâu?"

Cô cũng không lên tiếng trả lời, khoác chiếc áo khoác mỏng thường mặc ở nhà, loẹt quoẹt đôi dép liền chạy xuống lầu.

Khi Trần Thước đang tựa vào ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi, anh liền nghe thấy có người đang gõ cửa xe cộc cộc, anh mở mắt quay đầu lại thì sửng sốt, "Dư Điền Điền?"

Vừa quay đi quay lại mà tóc cô đã ướt nhẹp thế kia, cô cúi người xuống nhìn anh qua cửa kính đen xì, "Bác sĩ Trần, sao anh còn chưa về nhà?"

Trần Thước mở miệng, nhưng cũng không nói chuyện.

"Không phải anh nói bạn anh mười giờ sẽ về nhà sao? Sao giờ còn chưa đên nhà anh ta lấy chìa khóa?"

Cô khép khép chiếc áo khoác trên người, lạnh đến mức di di chân, "Mùa đông bên ngoài trời rất lạnh, anh cứ ngồi trong xe cũng không ấm áp thêm được đâu, mau mau về nhà đi!"

Trần Thước nói không ra lời.

Chìa khóa anh để quên trong nhà, nhưng anh cũng không có người bạn nào cả, chìa khóa dự bị chẳng qua là cất trong ngăn kéo văn phòng ở bệnh viện.

Anh cũng không biết mình ngồi ở đây lâu như vậy làm gì, chỉ là…

Chỉ là anh không biết mình phải đi đâu.

Đang có chút hoang mang dao động trong lòng, anh bỗng nhiên mở miệng hỏi Dư Điền Điền: "Bữa cơm tối nay không để cô ăn no, bây giờ có có đói bụng không?"

Dư Điền Điền kinh ngạc nhìn anh.

"Tôi đói bụng rồi, mau đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn tôm hùm, uống bia đêm." Anh mở cửa xe, đột nhiên cười với cô, cũng không hề độc miệng cũng không hề hung dữ, đôi mắt cười cong cong nhìn cô.

Dư Điền Điền lập tức kinh ngạc đứng tại chỗ, một câu cũng không nói được ra lời.

Bác sĩ Trần như vậy…

Thần xui quỷ khiến, vậy mà cô lại lên xe.

Chỉ lo suy nghĩ lung tung, Dư Điền Điền cũng quên nghĩ tới một vấn đề —— Trần Thước không mang tiền.

Cho nên bữa này có vẻ vẫn là cô phải mời anh, đáng sợ nhất là đến khi cô vui vẻ ăn đĩa tôm hùm mới nhớ ra sự thật đáng sợ này.

Thậm chí Trần Thước còn ngồi bên cạnh vừa lau miệng, dáng vẻ tao nhã cong cong khóe môi nói với cô, "Hôm nay tôi nhìn cô tương đối thuận mắt, cố gắng nhìn mặt cô cả ngày nay rồi, lại để cô chiếm tiện nghi được ăn cùng tôi bữa nữa, có phải cô nên thật sự cảm ơn tôi đúng không?"

Dư Điền Điền chỉ tiếc không bóp cổ anh để anh nôn toàn bộ những thứ vừa ăn vào miệng ra.

Trời rất lạnh bác sĩ Trần không biết là tâm huyết dâng trào đến mức nào, anh lại kêu thêm mấy chai bia, Dư Điền Điền chỉ nhìn cũng cảm thấy lạnh đến mức run cả người, nhưng anh lại uống một ngụm rồi một ngụm.

Dư Điền Điền nhìn anh nửa ngày, lại hỏi câu: "Anh có tâm sự?"

Trần Thước không nói chuyện.

Sau khi tống nửa đống bia vào bụng, anh mới ngồi trong quán ăn ven đường, nheo mắt nhìn chiếc bóng đèn sáng rực ngập mùi dầu mỡ trên đầu cô, thấp giọng nói: "Người hôm nay cô gặp, Trần Lộ Dao, cô ta không phải em gái tôi."

Dư Điền Điền nhìn anh không đáp lời.

"Em gái tôi tên là Trần Hi, Hi trong nắng sớm sương mờ, con bé nhỏ hơn tôi năm tuổi, là người rất xinh đẹp." Anh nói rất tự nhiên, tầm mắt vẫn dừng lại trên chiếc bóng đèn kia, thỉnh thoảng uống một hớp bia, "Em ấy rất bám người, từ nhỏ đến lớn đều bám lấy tôi, tôi đi đâu nó sẽ theo đó, nếu không cho nó theo nó sẽ ăn vạ khóc lớn lắm."

Nói tới đây, anh cong khóe miệng cười dịu dàng, hai bên má cũng lộ ra hai chiếc má lúm đồng tiên nhỏ, nhìn qua lại thấy có vài phần thật dễ thương.

Anh nói: "Năm ấy nó bảy tuổi, lần đầu tiên tôi một mình xa nhà đi tham gia trại hè, lúc tôi đi nó khóc rất đau lòng, sau đó tôi nghe mẹ nói qua điện thoại, bà nói nó khóc nguyên một đêm, lúc ngủ cũng thút tha thút thít gọi anh hai, khóc đến sưng cả hai mắt."

Anh hỏi Dư Điền Điền: "Cô đã đọc tiểu thuyết 'Thằng bù nhìn canh gác đồng lúa mạch" chưa?"

Dư Điền Điền lắc đầu, do dự nói: "Tôi chỉ mới đọc truyện 'Người bảo vệ giả của tổng giám đốc lạnh lùng …"

Chưa nói hết lời, lại nhìn thấy ánh mắt cá chết của Trần Thước, cô tự giác liền ngậm miệng.

Trần Thước nói cảnh tượng trong câu chuyện < Thằng bù nhìn canh gác đồng lúc mạch > cũng giống như chuyện của anh và em gái, khi anh trai xảy ra tranh cãi với cha mẹ, cậu ta cố ý muốn bỏ nhà đi, người em gái liền đập vỡ con heo tiết kiệm từ nhỏ cô thích nhất, đem số tiền mừng tuổi giao lại cho anh hai.

Anh nhìn mảnh gốm vỡ tung tóe trên sàn, khiếp sợ hỏi Trần Hi: "Không phải em thích nhất con lợn này sao?"

Năm ấy, cô ngẩng cái đầu nhỏ nghiêm túc nhìn anh, "Em sợ anh phải chịu đói."

Từng câu từng chữ rất nghiêm túc, rõ ràng cô chỉ là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng trong lòng tràn ngập tình cảm dành cho người anh trai yêu quý.

Trần Thước chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ mới mười hai tuổi, cậu định thu dọn xong ba lô chuẩn bị nửa đêm thì xuất phát, lại đi ngang qua phòng khách thì nghe thấy tiếng cọt kẹt mở cửa phòng của Trần Hi, con bé tinh nghịch này lại cứ thế mở cửa, tay phải cầm cặp sách Barbie, tay trái ôm gấu nhỏ, vụng về chạy về phía anh.

Cô bé ngẩng đầu nhìn anh trai, "Em muốn đi cùng anh!"

Tất nhiên là Trần Thước không đồng ý.

Anh vừa vội vừa giận ra lệnh cho Trần Hi trở về phòng ngủ, ngày hôm sau ngoan ngoãn tới trường.

Trần Hi gấp đến độ khóc lên, vừa ôm chặt chân anh hai, vừa nức nở nói: "Cùng lắm thì em cũng không mang gì đi nữa, em không mang gấu nhỏ, cũng không mang váy công chúa nữa, không mang gì đi nữa, anh hai anh mang em đi theo được không?"

Cô khóc rất đau lòng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, âm thanh lại không dám khóc lớn, cô sợ đánh thức ba mẹ, anh hai sẽ bị mắng.

Cuối cùng cô bé ôm anh hai, dùng đôi mắt tràn ngập nước mắt nhìn anh: "Em không muốn xa anh hai…"

Bỗng nhiên Trần Thước mềm lòng, rốt cuộc cậu không thể nói lời từ chối, nhận lệnh đem ba lô về phòng, cũng không bỏ đi nữa.

Khi kể câu chuyện này thì Trần Thước bỗng trở nên không độc miệng chút nào, tính tình cũng không nóng nảy như trước.

Khóe môi anh tràn ngập ý cười dịu dàng, hóa ra khi anh cười lên khuôn mặt lại dễ nhìn như vậy, dường như trên gương mặt cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, cũng coi như không cô phụ khuôn mặt đẹp trai kia.

Giọng nói của anh trở nên rất nhẹ rất chậm, dường như là sợ nếu không cẩn thận sẽ làm kinh động đến vị thần thời gian, khiến ông tức giận mà phá hủy những kỉ niệm đẹp trong ký ức của anh.

Anh cúi đầu uống thêm một ngụm bia nữa, cười nói: "Trần Hi là đứa em gái tốt nhất trên thế giới này, con bé là người thân duy nhất của tôi."

Giờ khắc này, Dư Điền Điền bỗng cảm thấy thật hâm mộ những người có anh chị em, cô thở dài, tiếc nuối nói: "Từ nhỏ đến lớn tôi luôn mong có một người anh trai, anh xem, ngay cả kẻ xấu tính luôn khiến người ta ghét như anh, cũng sẽ đứng lên bảo vệ em gái mình, đối với người khác thì tệ hại như vậy, nhưng đối với cô ấy thì rất tốt."

Cô cho rằng Trần Thước sẽ lập tức trở mặt đấu võ mồm cùng cô, nhưng ai biết sau khi cô vừa nói ra lời này, Trần Thước đột nhiên không lên tiếng nữa.

Cô nghiêng đầu qua nhìn anh, chỉ thấy anh quay đầu sang một bên, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng lại có thể thấy rõ những ngón tay khi nắm chai bia kia thì nắm chặt hơn khiến nó trở nên trắng bệch.

"Làm sao vậy?" Cô sợ hãi, "Tôi chỉ thuận miệng nói bừa một chút thôi, anh, anh tức giận sao?"

Nếu anh tức giận như vậy, không chừng sẽ đánh cô một trận.

Dư Điền Điền trong lòng có chút sợ hãi.

Nhưng Trần Thước chỉ im lặng trong chốc lát, vừa xoay đầu qua anh lại coi như không có chuyện gì xảy ra, anh hỏi cô: "Ăn xong rồi sao? Ăn xong thì tính tiền đi, không ít tiền đâu."

Dư Điền Điền: "…"

Anh ta cố ý sao?

Cố tình muốn cô cảm thấy có lỗi, là vì biết rõ cô sẽ suy nghĩ canh cánh trong lòng chuyện trả tiền.

Cô vẫn không nhịn được, trên đường quay về nhà cô liền hỏi ngược lại: "Bác sĩ Trần, anh không cảm thấy anh luôn tiêu tiền của phụ nữ sao, trong vòng một ngày anh để phụ nữ mời mình đến hai lần, về bản chất thì có khác gì tên Thiệu cầm thú?"

Trần Thước tùy tiện nhếch khóe miệng, nói cho có lệ: "Đương nhiên có chỗ khác, cô gái bên cạnh cậu ta đẹp như hoa như ngọc, còn người con gái bên cạnh tôi —— "

Anh quay đầu lại đánh giá toàn thân Dư Điền Điền từ trên xuống dưới, rồi nghiêm túc nói: "Người đang ngồi bên cạnh tôi rõ ràng là một cô gái tính cách thô lỗ như đàn ông."

Dư Điền Điền hít sâu một hơi, giả vờ như mình không nghe thấy gì cả, dù sao nghe thấy cũng phải cãi nhau, mà cô thì không cãi được với anh, quả thực là uổng phí sức lực.

Trần Thước đỗ xe lần nữa dưới lầu, còn cô bước nhanh vào cửa lớn, khi sắp bước vào thang máy lại nhịn không được quay đầu nhìn qua một cái.

Đêm nay thật kỳ lạ, bác sĩ Trần cũng không xấu tính cho lắm, giờ đây anh đang ngồi trong ô tô không chịu nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Một phút trước anh còn đang ba hoa với cô, nhưng giờ đây anh hoàn toàn không có chút ý cười nào, chỉ một mình lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ xe.

Tư thế của anh giống như một người rất cô đơn, đang cố gắng muốn tìm ánh sao nào đó làm bạn, vì thế theo bản năng cô cũng nhìn lên bầu trời thì chợt nhận ra bầu trời đêm nay không có vì sao nào.

Đây là lần đầu tiên, Dư Điền Điền phát hiện Trần Thước cũng có thể được coi là một người cô đơn.

Cô nghĩ, may mắn anh còn có Trần Hi.

Anh miêu tả Trần Hi là một người tốt như vậy,cô ấy giống như một cô gái bước ra từ chuyện cổ tích ,nhất định tình cảm của bọn họ rất tốt, anh mới có thể vừa nhắc đến cô liền cười dịu dàng như vậy.

Sau một lát Dư Điền Điền mới nhận ra, tại sao cô có thể thông cảm cho anh được?

Phì phì phì, một cô em gái tốt tính như vậy lại có một người anh trai xấu tính, thật là xui xẻo tám đời cho cô ấy!

Sau khi về nhà, Dư Điền Điền thấy Lục Tuệ Mẫn còn chưa ngủ, liền lại gần hỏi một câu: "Cậu đã gặp em gái bác sĩ Trần bao giờ chưa?"

Lục Tuệ Mẫn nói: "Hả? Bác sĩ Trần? Bác sĩ Trần có em gái sao?"

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của cô nàng, Dư Điền Điền chỉ có thể trợn mắt một cái, "Còn dám nói là đồng nghiệp cùng khoa, ngày nào cũng làm việc với nhau, kết quả ngay cả chuyện người ta có em gái cũng không biết."

Lục Tuệ Mẫn không phục nói: "Cho dù anh ấy có em gái, thì từ trước đến giờ cũng chưa từng tới bệnh viện, vậy làm sao tớ biết được?"

Dư Điền Điền vừa thay quần áo, vừa không yên lòng nghĩ, theo như lời Trần Thước nói, tình cảm hai anh họ có vẻ rất tốt, Trần Hi không phải rất bám anh sao? Nhưng cô ấy lại chưa bao giờ tới bệnh viện đi tìm anh?

Dù sao việc này cũng không liên quan tới cô, cô ngáp một cái, cất bước về phòng ngủ.

Trước khi nhắm mắt, cô có chút mơ hồ nhớ lại câu chuyện Trần Thước đã kể, thì chợt nghĩ , nếu như cô cũng có một người anh trai thì thật là tốt.

Trần Hi quả là một cô gái rất may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Những ngày sau đó, hội thảo nghiên cứu y học cũng kết thúc, theo lý thuyết mà nói Dư Điền Điền và Trần Thước không có lý do gì để gặp mặt nhau nữa,cô cũng không cần thiết thận trọng từng chút từng chút hay khi gặp anh thì coi như kẻ địch, nhưng cô vẫn duy trì thái độ cẩn thận tỉ mỉ mỗi lần tiêm hay khám bệnh cho bệnh nhân.

Vì chuyện cô sợ nhất chính là bản thân không cẩn thận sẽ có những thao tác sai lầm, quay người lại liền thấy kẻ mặc áo blouse trắng đang đứng ở cửa phòng bệnh, trên mặt mang theo nụ cười chế nhạo không có ý tốt, anh sẽ cười cô là y tá tốt nghiệp từ Lam Tường không đủ tư cách làm y tá.

Sách chuyên ngành cũng không rời tay cô mọi lúc, mỗi tuần cô đều tới thư viện mượn sách đọc, ngay cả thi cuối kì ở đại học cô cũng chưa từng học hành vất vả như vậy.

Tiểu Bạch hỏi cô: "Cậu giác ngộ được điều gì vậy? Quả thực là thay da đổi thịt làm người lại từ đầu!"

Dư Điền Điền nghiêm túc nói: "Điều đầu tiên là nếu con người không chịu tiếp thu những lời nhận xét về mình, thì sao hiểu rõ được bản thân; điều thứ hai là nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm."

Tiểu Bạch: "…"

Vẻ mặt cô nàng u oán: "Trình độ của mình thấp cậu đừng đối xử với mình như vậy" .

Vào thời gian nghỉ trưa của một ngày nào đó Trần Thước gặp Lục Tuệ Mẫn, anh thuận miệng hỏi cô một câu Dư Điền Điền gần đây thế nào, Lục Tuệ Mẫn trung thực nói: "Cô ấy giống như bị trúng tà ấy, mỗi ngày đều rất chăm chỉ học một đống kiến thức lý luận, có đôi khi còn chủ động tăng ca, ở lì trong phòng trị liệu một mình luyện tập với mô hình người."

Dường như Trần Thước rất kinh ngạc.

Sau một lát, anh hỏi: "Tại sao bỗng nhiên cô ấy quyết tâm như thế?"

Lục Tuệ Mẫn khéo léo nói: "Cô ấy không chịu nói, dù sao từ sau hôm kết thúc hội thảo nào đó trở về cô ấy khóc một trận thật lớn, rồi sau này cứ như vậy …"

Dịch Tiểu Vũ cầm cơm hộp từ phía sau ló đầu ra, "Bị Bác sĩ Trần đâm một dao vừa trúng điểm yếu của mình, cô ấy đương nhiên phải cố gắng thật nhiều,

tránh một lúc nào đó lại bị anh nắm được điểm yếu rồi lại mất mặt trước đám đông!"

Trần Thước vô cùng dịu dàng liếc mắt nhìn Dịch Tiểu Vũ một cái, "Không sao, lần sau tôi sẽ đem cơ hội quý giá này giữ lại cho cô, cũng để cô quyết chí tự cường chăm chỉ học tập một lần xem sao."

Dịch Tiểu Vũ vừa nghe liền hoảng sợ.

***

Ngay sau giờ tan việc ngày hôm ấy, Dư Điền Điền vừa từ thang máy đi ra, cô liền nhìn thấy một người mặc áo khoác màu tro đang đứng tại lối rẽ tầng một, từ sau gáy nhìn lại có vẻ hơi quen.

Cô nhanh chóng quay người đi về hướng ngược lại nhưng chưa đi được vài bước, không ngờ kẻ mặc áo khoác tro nghiêng đầu liền đúng lúc nhìn thấy cô, anh lớn tiếng gọi cô: "Dư Điền Điền, cô lại đây một chút!"

Âm thanh này…

Giọng điệu này…

Dư Điền Điền tức giận quay đầu lại, "Bác sĩ Trần anh tìm tôi có việc?"

Trần Thước mở miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng chỉnh tề, "Không có chuyện tôi tìm cô làm gì?"

Lời kịch này cũng thật quen tai.

Dư Điền Điền không chút khách khí đáp lại: "Là bác sĩ Trần tìm tôi có việc hay là tôi tìm bác sĩ Trần có việc? Nếu bác sĩ Trần tìm tôi có việc, tôi có điên đâu mà tự dưng chạy đến trước mặt anh?"

Lúc này đây Trần Thước cũng không tức giận, chỉ là hai tay vẫn đặt trong túi quần, nhanh chân bước về phía cô, khi đứng trước mặt cô thì anh cúi người xuống tiến lại gần cô nói một câu: "Tôi không cố ý muốn nhằm vào cô."

Dư Điền Điền không hiểu gì cả.

"Sau khi sơ cứu trách mắng cô trước cửa siêu thị, trong buổi hội thảo mời cô lên sân khâu thực hành sau đó chỉ ra lỗi sai cho cô cùng với chuyện đuổi Thiệu Binh khỏi hội trường, những chuyện tôi làm không phải vì muốn trêu chọc cô,cũng không phải muốn nhằm vào cô."

Dư Điền Điền tin anh mới là lạ, nhưng cô không hiểu tại sao anh bỗng nhiên chạy đến trước mặt cô nói mấy câu khó hiểu như vậy. .

Cô dùng một ngón tay ngăn cản vị đại ca này cứ một mực đang muốn tiến lại gần cô, "Vậy tôi cám ơn đại ân của bác sĩ Trần vì anh đã không nhằm vào tôi, sau này phiền anh tránh xa tôi một chút, tôi cũng cám ơn anh trước vì đã không cản đường."

Trần Thước cảm thấy buồn cười, đầy hứng thú nhìn cô, "Dư Điền Điền, miệng lưỡi sắc bén đến trình độ này là học từ ai vậy?"

Dư Điền Điền nghiêm túc nói: "Anh quên là tôi đã tốt nghiệp từ Lam Tường sao? Mười tám chiêu bài mọi thứ tôi đều tinh thông, miễn phí học thử một tháng không thu tiền, khi đăng ký còn được tặng kèm notebook."

Trần Thước cười lớn thành tiếng.

Thấy Dư Điền Điền tức giận liếc nhìn anh một cái, rồi quay đầu đi về phía trước, Trần Thước ở phía sau lớn tiếng nói theo: "Dư Điền Điền, làm nghề y chữa bệnh không như làm bài thi, một lần thất bại sẽ không thể làm lại lần nữa, cũng không ai cho cô cơ hội sửa lại lỗi sai, bởi vì mạng người rất quan trọng, nhất định không thể có sai sót được."

Dư Điền Điền nghe vậy thì ngẩn người, lúc này cô mới xoay người lại nhìn anh.

Người đàn ông kia không mặc blouse trắng như ngày thường, mà đang khoác trên mình một chiếc áo khoác dài màu tro, trên cổ còn quàng một chiếc khăn màu đen. Nhưng bất cứ giây phút nào trông anh vẫn như đang mặc áo bloues trắng, thật sự rất giống một vị bác sĩ tài giỏi được mọi người tôn kính mà nhìn cô như vậy, lời nói cũng rất nghiêm túc từ tốn:

"Thừa lúc cô chưa nếm mùi vị thất bại thực sự, tôi muốn nghiêm khắc phê bình cô, để cô tự cảm thấy xấu hổ, để cô cảm thấy không thể trốn tránh mà sau này trong quá trình làm việc sẽ có tinh thần hơn, nếu như trong thời gian này thái độ của tôi làm cô cảm thấy bị tổn thương, tôi sẽ không nói lời xin lỗi."

Anh đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

"Như bây giờ cô đang làm việc rất tốt, tôi cảm thấy những lời nói trước đây của mình cũng không uổng phí chút nào."

Trong một khoảnh khắc, Dư Điền Điền không thể nói được gì.

Những lời anh nói rất đúng, một bác sĩ Trần cương trực ngay thẳng như thế là lần đầu tiên cô nhìn thấy, anh nói những lời đó làm cô rất ngạc nhiên, gần như làm cho cô hoài nghi có phải trước đây chính cô mới là kẻ lòng dạ hẹp hòi tính tình ích kỉ.

Cô mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì, giống như một giây sau cô có thể sẽ nói cảm ơn với anh vậy.

Trần Thước bỗng nhiên không quen nói chuyện lịch sự với cô.

Sao vậy sao vậy, sao cô lại nhìn anh với anh mắt ngưỡng mộ như vậy?

Cô còn có thể vui vẻ đấu võ mồm với anh nữa không?

Anh không được tự nhiên ho khan hai tiếng, lại bắt đầu không đứng đắn nhếch miệng cười, "Ha ha ha ha, tôi đã dọa cô rồi sao? Thực ra tôi muốn kích thích cô một chút là thật, cảm thấy nhìn cô đặc biệt không thuận mắt cho nên muốn chèn ép cô cũng là thật, cô nên soi gương nhìn khuôn mặt của mình bây giờ đi, ha ha ha thật buồn cười —— "

Lời còn chưa dứt, Dư Điền Điền thẹn quá thành giận nâng cao chân, nặng nề dẫm lên chân anh một cái.

Trần Thước vừa cười đã chuyển sang đau kêu ra thành tiếng.

Dư Điền Điền nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn anh, nổi giận đùng đùng rồi bỏ đi.

Tên điên này, đúng là đẹp trai chưa đến hai giây, nhưng ti tiện thì cả một đời!

***

Nhưng đêm hôm ấy, Dư Điền Điền nằm trên giường trằn trọc khó ngủ, bên tai cô vẫn loáng thoáng những lời nói sáng nay của Trần Thước.

Anh nói làm nghề y chữa bệnh không như làm bài thi, một lần thất bại sẽ không thể làm lại lần nữa, cũng không ai cho cô cơ hội sửa lại lỗi sai, bởi vì mạng người rất quan trọng,nhất định không thể có sai sót được.

Anh còn nói thừa dịp cô chưa nếm mùi thất bại thực sự, anh muốn nghiêm khắc phê bình cô, để cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, cảm thấy không thể trốn tránh để sau này trong quá trình làm việc sẽ luôn có tinh thần, nếu như trong thời gian này thái độ của của anh làm cô cảm thấy bị tổn thương, anh cũng không nói xin lỗi.

Đại khái đây chính là lần đầu tiên Dư Điền Điền nghe anh nói chuyện nghiêm túc như vậy, khi đó trông anh như thế nào?

Anh không còn cười cợt nữa, trong ánh mắt tràn đầy sự nghiêm túc.

Bởi vì nghiêm túc, trên mặt anh cũng không mang theo nụ cười xấu xa như trước nữa, ngược lại là vẻ mặt thành thục chững chạc hơn nhiều.

Anh còn cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô mà nói, "Như bây giờ cô làm việc rất tốt, tôi cảm thấy những lời nói trước đây của mình cũng không uổng phí chút nào."

Đôi mắt anh.

Trong đôi mắt ấy dường như đang phản chiếu hình ảnh tươi đẹp trên mặt hồ phẳng lặng, đó là những gợn sóng lăn tăn loáng thoáng xuất hiện vì cơn gió xuân, hay là những tia nắng mặt trời dịu dàng còn xót lại lúc hoàng hôn.

Lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, Dư Điền Điền quyết định khoác áo ngoài đơn giản ngồi dậy tiếp tục đọc sách.

Lục Tuệ Mẫn nửa đêm ra ngoài đi WC, khi đi qua phòng ngủ của cô, liền phát hiện bên trong vẫn sáng đèn, cô nàng lại gần vừa nhìn, suýt nữa bị cô hù chết.

Cậu ta bị chuyện gì kích thích sao? Hơn nửa đêm vẫn đang ngồi đọc sách chuyên ngành?

Ngày hôm sau cô liền đem chuyện này kể lại cho Trần Thước, vẻ mặt Trần Thước cũng thay đổi liên tục.

"Tôi biết rồi." Anh vốn còn muốn nói điều gì nữa, nhưng có một ca phẫu thuật đang chờ anh, anh chỉ có thể vội vàng đi đến phòng phẫu thuật,nên cũng không nói thêm gì.

Trần Thước hạ quyết tâm giờ tan việc sẽ tới gặp Dư Điền Điền nói chuyện lần nữa, cô chịu khó học hỏi là tốt, nhưng sức khỏe mới là tiền vốn của cách mạng, nghĩ như vậy,trước khi vào phòng phẫu thuật, anh quay đầu đi nói với Lục Tuệ Mẫn: "Cô bảo Dư Điền Điền tan việc chờ tôi một lát, tôi có việc muốn nói với cô ấy."

Lục Tuệ Mẫn gật đầu.

Nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện chẳng ai ngờ, đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc cũng là ba tiếng sau, trong lúc phẫu thuật vì bệnh nhân xuất huyết quá nhiều máu, hơn nữa lại xuất hiện biến chứng, đợi đến khi Trần Thước vẻ mặt mệt mỏi đi ra từ phòng phẫu thuật, đồng hồ đã chỉ bảy rưỡi tối rồi.

Khi anh quay lại văn phòng thay áo blouse trắng thì đột nhiên nhớ tới Dư Điền Điền, chẳng lẽ cô còn đang ở trong phòng làm việc chờ anh sao?

Có lẽ là không.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, chờ mười phút không thấy anh tới, nhất định cô đã sớm bỏ về rồi.

Nhưng Trần Thước lại không có số điện thoại của Dư Điền Điền, để đảm bảo Dư Điền Điền chắc chắn không còn chờ anh nữa, anh chần chừ trong chốc lát, trước khi về vẫn quyết định lên tầng bốn một chuyến.

Trong phòng trực ban của y tá không có cô, trong phòng bệnh cũng không có, Trần Thước thở phào một cái, đang chuẩn bị rời đi, thì bỗng nhiên anh lại nghĩ tới một nơi.

Phòng trị liệu.

Anh đi tới cửa, từ bên ngoài cửa đang khép hờ nhìn vào trong, Dư Điền Điền lại đang thực sự ở đó!

Cô vừa lật xem tài liệu bên cạnh, vừa múa bút thành văn.

Bên ngoài mặt trời đã sớm xuống núi, trong phòng trị liệu cô cũng chỉ bật một bóng đèn, ánh sáng thật tối, đúng là không thích hợp để đọc sách.

Trần Thước đi vào, cạch một tiếng anh mở bóng đèn đang ở trên đầu cô, Dư Điền Điền giật mình tới mức đánh rơi cả bút, vừa sợ hãi kêu lên một tiếng vừa nhảy dựng lên.

Sau khi nhìn rõ người vừa đến, cô mặt đỏ tai hồng mắng anh: "Anh là quỷ sao? Đi vào cũng không nói tiếng nào?"

Trần Thước liếc cô một cái, "Tôi đi rất mạnh chân mà, mỗi bước còn dậm chân một lần, chỉ vì cô quá nhập tâm nên không nghe thấy thôi, lại còn muốn trách tôi à?"

Mỗi bước đều dậm chân một lần?

Dư Điền Điền cảm thấy có chỗ nào không đúng, lại thấy Trần Thước đi đến trước bàn cúi đầu nhìn những chữ cô vừa viết, thấp giọng đọc: "Làm nghề y giống như làm người vậy, từng bước đều phải cẩn thận —— "

Anh vừa đọc xong một câu, mặt Dư Điền Điền liền đỏ lên, cô đoạt lấy quyển notebook anh đang cầm trên tay.

Trần Thước như cười như không hỏi cô: "Câu này là gì vậy? Sao lại nghe quen tai thế nhỉ? Tôi nói này, Dư Điền Điền không phải cô đem mấy lời tôi nói ghi lại trong sổ đấy chứ, định coi nó là danh ngôn của danh nhân mà học thuộc à?"

Dư Điền Điền trừng mắt nhìn anh, "Đây là những điều tôi tâm đắc, muốn đưa vào báo cáo công tác y tá hàng năm của tôi!"

Trần Thước nhớ ra rồi, hàng năm cứ vào thời gian này, bệnh viện sẽ yêu cầu các bác sĩ y tá nộp một báo cáo công tác hàng năm, trong báo cáo đó thuật lại những ca bệnh trong một năm và những vấn đề lớn nhỏ người đó phải đối mặt, đồng thời phải đưa ra các biện pháp đối phó với những vấn đề đó, cuối cùng còn phải viết lại những điều tâm đắc mà mình đã đọc được. Phần báo cáo này sẽ được đưa vào hồ sơ của từng nhân viên y tế, hơn nữa báo cáo này cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền thưởng và đợt bình xét danh hiệu cuối năm của mỗi người.

Trước đây, anh vẫn nghĩ bài báo cáo này nhiều người luôn coi nó là nhiệm vụ phải viết mỗi năm nên thường làm cho có lệ nhưng đối với Dư Điền Điền báo cáo công tác hàng năm cô cũng viết rất nghiêm túc.

Anh cúi đầu nhìn một đống sách tham khảo đặt bên cạnh, "Viết báo cáo công tác cũng phải đọc mấy quyển sách này làm gì?"

Dư Điền Điền bất đắc dĩ giải thích: "Trước đây tôi có làm sai một vài kỹ thuật, tôi đang kiểm tra xem mình sai ở đâu, thuận tiện cũng củng cố kiến thức một chút, tránh để sau này lại mắc sai lầm lần nữa"

Trần Thước khóe miệng cong lên.

Dư Điền Điền trừng anh: "Anh lại muốn mắng tôi?"

Lần đầu tiên anh nhìn cô với vẻ mặt hòa nhã nụ cười dịu dàng đến thế, giọng nói anh ấm áp: "Cô làm việc nghiêm túc, cẩn trọng lại tỉ mỉ, tại sao phải mắng?"

Dư Điền Điền sửng sốt.

Anh đặt notebook lại xuống bàn, sau đó đưa tay trái ra với cô, tay phải làm động tác vén ống tay áo trái lên, để lộ một chiếc đồng hồ hàng hiệu giá trị không hề nhỏ.

Dư Điền Điền trợn mắt với anh: "Khoe khoang sẽ chết sớm."

Trần Thước lập tức đen mặt, anh thật sự muốn bóp chết cô ngay lập tức.

“Tôi muốn cô nhìn xem mấy giờ rồi! Bây giờ cô còn ngồi đây viết báo cáo, thân thể cô cũng chịu nổi sao? Cơm cũng không ăn, ngủ cũng không ngủ, cô muốn làm thiên sứ y tá thì cứ nói thẳng, tôi chiều theo ý cô chém cho cô một đao để cô lập tức thăng thiên,mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp.”

Anh cũng rất buồn bực, sao anh và cô nàng Dư Điền Điền lại không hợp nhau đến vậy, tùy tiện nói vài câu cũng có thể cãi nhau cho được?

Anh chỉ hận rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Dư Điền Điền liền nói: “Cất xong đống sách thì đi theo tôi!”

“Sao tôi phải đi theo anh?” Dư Điền Điền liếc anh.

“Không theo tôi sao? Không theo tôi cũng được, vậy bữa cơm tôi nợ cô ở Hoa viên giữa trời lần trước —— “

“Đi! Đi dĩ nhiên là theo!” Dư Điền Điền giống như vừa uống thuốc kích thích vậy, cô nhanh chóng nhét hết đống sách đang đặt trên bàn vào túi xách, nhất thời hài lòng nói với anh, “Nói nhanh đi cho xong!”

Trần Thước khuôn mặt tối sầm, nhấc chân liền bước ra ngoài, “Chưa ra đến cửa bệnh viện tôi đã cảm thấy hối hận rồi, bữa này vẫn là thôi đi, tránh cho vừa ra đến cửa người ta thấy tôi đi cùng một kẻ tâm thần như cô, quả thực là làm nhục thanh danh một đời của tôi!”

Dư Điền Điền vui vẻ đeo túi xách lên tràn ngập sức sống đi ra, cô vừa đuổi theo anh vừa kêu lớn: “Bác sĩ Trần nếu anh nói lời không giữ lời như thế, cũng đâu xứng với thanh danh một đời của anh chứ?”

Bộ dáng vui vẻ của cô quả thực giống như một học sinh tiểu học vậy, từ đầu đến chân đều tỏa ra ánh sáng hài lòng.

Trần Thước liếc mắt nhìn cô một cái, khóe miệng không khống chế được mà cong lên.

Thật giống học sinh tiểu học, bị thầy giáo phê bình thì cẩn thận sửa lỗi sai, vừa được khích lệ một chút hay cho cô cái kẹo thì có thể vui mừng nhảy múa như vậy.

Nhìn cô như vậy làm anh bỗng nhớ tới Trần Hi.

Chỉ cần anh hơi tốt với cô một chút, dù chỉ là cười với cô một cái, cô cũng liên tục gọi anh hai anh hai liều mạng mà lấy lòng anh, còn cô thì vui vẻ đến mức muốn bay lên trời.

Nghĩ đến đây, tòa thành trong lòng anh bỗng sụp đổ, trái tim chợt có cảm giác dịu dàng không có gì sánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Hai tuần liên tục cô và Trần Thước cùng nhau tới Hoa viên giữa trời ăn cơm, không biết có phải khuôn mặt Trần Thước rất dễ nhận ra hay không, mà nhân viên tiếp khách ngoài cửa lại nhận ra bọn họ,cô cười ngọt ngào nói với Dư Điền Điền : “Kính chào quý khách, hai vị lại tới rồi?”

Không nói thì không biết, vừa nói ra thì thật kỳ diệu.

Dư Điền Điền cũng cảm thấy rất thần kỳ, cô lại có thể cùng Trần Thước đến một nơi lãng mạn thích hợp với hẹn hò xem mắt này tới hai lần.

Cô quay đầu qua nhìn anh bên cạnh, anh lịch sự cười lại với nhân viên tiếp khách, hai chiếc má lúm đồng tiền liền xuất hiện.

Ông trời đúng thật là không công bằng, cho anh cái miệng độc địa như vậy, nhưng cũng cố tình cho anh bộ da mặt người cũng dễ nhìn không kém.

Ăn cơm dù sao cũng phải tìm chút đề tài tâm sự, Dư Điền Điền lại nghĩ tới câu chuyện lần trước khi cô và Trần Thước cùng nhau uống bia đêm hôm đó, liền nhớ tới em gái anh, Trần Hi.

Cô hỏi anh: “Em gái anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Thước chỉ nói: “Tôi năm nay 29 tuổi, con bé nhỏ hơn tôi năm tuổi.”

Dư Điền Điền cảm thấy anh thật tự kỷ, rõ ràng người cô hỏi là em gái anh, anh lại nhất định muốn đem tuổi của mình ra nói, cứ như là thuận mồm mới nhắc đến tuổi của Trần Hi vậy.

Cô hỏi: “Vậy em gái anh bây giờ đang làm gì?”

Trần Thước nghĩ nghĩ, trả lời: "Từ nhỏ nó luôn muốn trở thành một họa sĩ, khi còn bé cha mẹ tôi từng đưa nó đi học vẽ, bây giờ trong nhà còn treo mấy bức tranh nó vẽ."

Dư Điền Điền muốn hỏi hiện tại cô ấy đang làm gì, có phải trở thành họa sĩ tự do đường phố hay không, nhưng nhân viên phục vụ đúng lúc đưa rượu đỏ lên, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Trần Thước nói: "Chúng tôi không gọi rượu đỏ."

Nhân viên phục vụ cười giải thích: "Hôm nay là thứ tư, cũng là đêm tình nhân, vì thế chai rượu đỏ này là nhà hàng muốn tặng cho hai vị ."

Trần Thước vừa định mở miệng, Dư Điền Điền liền nhanh chóng cắt lời anh, cô nhìn nhân viên phục vụ cười ngọt ngào, "Cám ơn cô."

Nhìn nhân viên phục vụ đi xa, cô vừa chiếm được đồ tốt nên tâm trạng cao hứng, cô thả lỏng nói với Trần Thước: "May mà tôi thông minh, không để anh giải thích với anh ta. Dù sao nhà hàng người ta thành tâm muốn tặng rượu đỏ, không uống không phải kẻ ngốc sao!"

Trần Thước thấy cô hăng hái liền nói, "Cô nghĩ gì mà cho rằng tôi đang định giải thích với anh ta? Tôi định nói rõ ràng với anh ta hai chúng ta là vợ chồng, cao hơn tình nhân một bậc, rượu này có phải cũng nên tặng loại cao cấp hơn một bậc hay không."

Dư Điền Điền sửng sốt nửa ngày, tặng anh một ngón cái.

"Cao thủ!"

Cô rất thích nghe chuyện về anh trai và em gái nhà anh, vì thế quấn lấy Trần Thước muốn anh kể chuyện cho cô nghe.

Kỳ thật ngoại trừ Dư Điền Điền, anh hầu như chưa từng kể lại cho ai nghe những kỷ niệm nho nhỏ hồi bé của anh và Trần Hi. Nhưng nhìn cô tràn đầy hưng thú bừng bừng, anh cũng không nỡ từ chối, nghĩ ngợi một chút, vẫn là mở miệng kể lại.

Anh và Trần Hi thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau, lần cãi nhau ấn tượng sâu đậm nhất là khi anh 15 tuổi, năm ấy Trần Hi 10 tuổi.

"Cụ thể nguyên nhân cãi nhau là gì tôi cũng quên mất rồi, hình như là vì tôi muốn đi tham gia sinh nhật cậu bạn, nhưng hôm ấy cũng là ngày Trần Hi phải đi học vẽ tranh. Trước đây tôi đã đồng ý đưa con bé đi học, sau đó đón nó trở về, nhưng thời gian không kịp, liền gạt con bé vụng trộm bỏ đi sinh nhật, để mẹ tôi đưa nó đi học vẽ tranh."

"Sau đó thì sao? Cô ấy phát hiện anh bỏ trốn, liền tức giận?"

Nghĩ đến đây, Trần Thước cúi đầu cười bất đắc dĩ rồi nói: "Chạy đi đâu được mà chạy? Con bé đúng là quỷ tinh nghịch, sau khi nghe được cuộc nói chuyện của tôi và cậu bạn, nó liền cảm thấy tôi sẽ bỏ trốn, cho nên bám sát theo tôi cả ngày hôm đó, ngay cả lúc tôi đi WC nó cũng đứng canh giữ ở ngoài cửa."

"Sau đó anh và cô ấy cãi nhau một trận?"

"Không có, tôi muốn giảng cho con bé hiểu, nhưng nó không chịu nghe, khóc lóc la hét nhất quyết muốn tôi đưa nó đi học. Không còn cách nào, tôi đành phải gọi điện thoại cho cậu bạn nói tối nay mới có thể đến,vì tôi còn phải đưa em gái đi học vẽ."

Ngày ấy ,Trần Thước mới 15 tuổi đang ở độ tuổi trẻ con hiếu thắng,anh không muốn thỏa hiệp , cũng không nhịn được liền nói vài câu giận dỗi với Trần Hi .

Anh vừa thay giày ra cửa, vừa lạnh nhạt nói với cô: "Cũng chỉ có anh mới vô điều kiện nhường em như vậy, dung túng cho em làm bừa! Nhưng chỉ một lần này thôi, không còn có lần sau. Nếu sau này em cứ cố tình gây sự như vậy, anh sẽ không thèm để ý đến em nữa, em đi tìm người khác mà gọi anh hai, tóm lại đừng tìm anh."

Anh trưng ra bộ mặt tức giận nhìn Trần Hi, còn hù dọa cô nói: "Anh luôn nói thật, nếu có lần sau, anh sẽ không nhận đứa em gái này nữa!"

Trần Hi khóc lớn, cô bé tức giận đến mức đoạt lấy quyển vở vẽ trong tay anh hét: "Em không cần anh đưa đi ! Anh đi đi, sau này em sẽ không gọi anh là anh hai nữa!"

Trần Thước cũng tức giận, quay đầu bước đi, "Được rồi, không cần anh đưa đi thì anh không đi nữa, em nghĩ anh muốn đưa em đi lắm à?"

Anh sải bước đi ra khỏi nhà, đầu cũng không thèm quay lại nhìn cô.

Nhưng chỉ vừa ra đến phố lớn, anh liền nhanh chóng quay đầu nhìn lướt một cái, con bé kia đang đi sau lưng anh một đoạn, vừa đi vừa lau nước mắt nhìn anh hậm hực.

Thấy anh quay đầu lại, cô chạy thật nhanh đến đoạn đường dành cho người đi bộ qua đường, để sang bên đường đối diện, nhằm chứng tỏ chính mình là người có cốt khí, cô không thèm đi theo anh, chỉ là vừa đúng lúc đi trên cùng một con phố mà thôi.

Lúc thấy cô chạy đến đường dành cho người đi bộ để sang đường, tim Trần Thước cũng muốn ngừng đập theo luôn .

Anh hận không thể chạy lên trước ngăn cản mấy chiếc xe đang đi trên đường, để tránh Trần Hi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, may mắn, may mà con bé qua đường thuận lợi.

Anh không thể xuống nước làm hòa, chỉ có thể vừa đi, vừa quay đầu nhìn bóng dáng của Trần Hi từ trong tủ kính.

Cứ nhìn như vậy, anh cũng nhận ra Trần Hi vẫn đang nhìn về phía anh.

Mắt của cô sưng lên, vẻ mặt đỏ lên vì tức, nhưng lại tràn ngập khát vọng nhìn anh, như là đang chờ anh hai chủ động nhận sai, đi sang đường lại dịu dàng nắm lấy tay cô như trước.

Cô cắn môi dưới, hai tay cầm chặt quyển vở vẽ, dáng người bé nhỏ cứ đi trong mơ màng như vậy.

Sau đó cô không cẩn thận va phải một người qua đường, cô ngẩng đầu nhìn lên, đó là một người đàn ông trung niên thoạt nhìn rất hung dữ, nhất thời cô khóc ra thành tiếng.

Vừa thấy hai mắt cô đẫm nước mắt, bỗng nhiên không biết từ lúc nào đã thấy Trần Thước chạy băng qua đường, anh nhanh chóng ôm cô vào lòng, "Đụng vào đâu rồi? Đụng vào đâu rồi? Nói cho anh hai, anh hai xem chỗ nào đau!"

Anh nói rất vội vàng, vừa nói xong vài câu liền khiến Trần Hi khóc càng lớn hơn.

Cô thút tha thút thít ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt từng giọt từng giọt trào ra từ trong khóe mắt.

Cô nói: "Chỗ này, chỗ này đau lắm."

Là giọng nói nũng nịu của đứa bé, nhưng khàn khàn, còn mang theo tiếng khóc.

Bàn tay mập mạp xoa xoa lên lồng ngực, vì không biết trái tim là nằm bên nào, cuối cùng còn buồn cười chỉ vào bên phải.

Cô khóc thút tha thút thít đáp: "Anh hai không cần Hi Hi nữa, Hi Hi đau lắm…"

Giây phút ấy, đôi mắt Trần Thước cũng đỏ lên rồi.

Đây là đứa em gái anh thương yêu vô cùng.

Bất luận có thứ gì tốt, anh đều sẽ nghĩ đến cô đầu tiên, muốn dành tặng nó cho cô.

Đây là Hi Hi đứa em gái anh nuông chiều nhất.

Anh nhận sai , đồng ý thỏa hiệp , tối hôm ấy anh cũng không đi sinh nhật cậu bạn nữa, chỉ cầm tay Trần Hi cùng vẽ tranh, chờ cô vẽ xong sau đó đưa cô đi ăn kem, kiên nhẫn cùng cô chơi búp bê.

Đêm đó hai người về nhà rất muộn, lúc ấy trên trời đã lấp lánh ánh sao, cô gái nhỏ cảm thấy mệt mỏi, đi không nổi, giọng nói ngái ngủ quấn lấy anh hai đòi cõng. Còn cô thì tự do tự tại nằm trên lưng anh trai vui vẻ hát ca, hát được một lúc, giọng hát bỗng nhiên nhỏ dần, sau đó thì im hẳn.

"Tôi quay đầu nhìn con bé, liền thấy nó nhắm mắt ngủ rất say, còn dang hai tay ôm chặt cổ tôi, hai mắt hơi sưng, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười ngọt ngào."

"Tôi cõng con bé, từng bước từng bước đi về nhà, bầu trời thì lấp lánh ánh sao, xung quanh là tiếng côn trùng ồn ào xao động. Tuy đường về nhà còn rất dài, nhưng tôi lại không cảm thấy mệt chút nào, lúc ấy tôi đã nghĩ, nếu như có thể để cho con bé cả đời này cứ an tâm ngủ trên lưng tôi cũng được, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì tôi cũng nhất định sẽ bảo vệ nó, vậy cũng tốt."

Trần Thước giọng nói dần dần nhỏ lại, vì giọng anh luôn trầm thấp mà càng trở nên buồn hơn, nhưng lại rất dịu dàng, giống như anh đang vẽ nên một bức tranh rất sinh động, khiến người nghe như Dư Điền Điền cũng có ảo giác mình đang ở đêm hôm đó, dường như cô cũng nhìn thấy một thiếu niên 15 tuổi đang cõng Trần Hi ở ngay trước mắt.

Dáng người anh cao gầy, trên lưng cõng một cô bé vì mệt mà ngủ thiếp đi, mặc dù trông anh cũng rất mệt, nhưng từng bước chân bước đi lại vô cùng mạnh mẽ kiên định.

Dư Điền Điền không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn anh, cô chỉ thấy trong đôi mắt kia có một thứ rất dịu dàng rất yên tĩnh.

Giống như mặt hồ yên ả, dù bất kỳ cơn gió nào thổi lay đám cỏ đều phản chiếu trên mặt hồ, mà ngay cả bản thân nó cũng ẩn chứa vẻ đẹp rung động lòng người nhất thế gian này.

Cô thấp giọng nói: "Trần Hi thật hạnh phúc."

Là thật lòng hâm mộ, hâm mộ vì cô có một người anh trai yêu thương cô như vậy.

Trần Thước lại chỉ cúi đầu cười nhẹ, sau đó hỏi cô: "Vậy còn cô, cô không có anh chị em gì sao?"

Dư Điền Điền lắc đầu, có chút phiền muộn nói: "Tôi á, tôi là con gái duy nhất."

"Con gái duy nhất có gì không tốt? Cha mẹ lại nâng niu yêu thương cô như hòn ngọc trên tay, sẽ không vì anh chị em mà bỏ quên cô."

"Nếu thật sự được làm hòn ngọc quý trên tay thì tốt biết mấy." Dư Điền Điền tức giận nói, nghĩ tới cha mẹ mình, cô vừa cảm thấy chán lại vừa cảm thấy hạnh phúc.

Cô nói cha mẹ cô xem như là nửa nghệ thuật gia lại thêm nửa nghệ thuật gia nữa, cộng lại vừa tròn là một.

Cha cô là giáo viên dạy vẽ, mẹ cô là giáo sư học viện âm nhạc.

Điều đáng tiếc là cô không nhận được tế bào nghệ thuật nào di truyền từ cha mẹ, hồi còn học tiểu học cứ đến giờ mĩ thuật cô luôn vẽ nhưng thứ khiến thầy mỹ thuật suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, đến tiết âm nhạc vừa mở miệng hát liền khiến người khác buồn cười đến đau cả bụng, quả thực là ngũ âm không hoàn chỉnh.

Cũng may cô còn là đứa con gái biết nấu ăn, biết đi chợ mua đồ, biết mặc cả, từ khi còn nhỏ, nước điện khí than trong nhà mọi thứ đều do cô quản lý, cả nhà đều được cô xử lý rất gọn gàng ngăn nắp.

Cũng bởi vậy, cha mẹ cô là nghệ thuật gia không dính bụi trần, ngược lại cô có đôi khi giống như con buôn.

Đại khái cũng bởi vì tính cách cha mẹ cô quá hiền lành, cho nên vì là con gái của họ ngược lại cô phải trở nên kiên cường hơn, sớm đảm đương trách nhiệm bảo vệ cha mẹ mình.

Họ hàng đều nói, cô và cha mẹ cô phải đổi vị trí cho nhau mới đúng.

Dư Điền Điền mất tập trung cắt một miếng beefsteak đưa vào miệng:

"Anh có biết mẹ tôi làm việc nhà kém cỏi đến mức nào không? Năm tôi 12 tuổi, có một ngày tôi vừa tan học về nhà, liền nhìn thấy bà đang sợ hãi đứng trên ghế sofa, nước trong máy giặt đã tràn hết vào phòng khách, giống như nhà tôi vừa bị mưa lụt vậy. Tôi chạy vào WC nhìn,thì phát hiện ra vì bà không biết nên đã làm vỡ ống nước nằm sau chiếc máy giặt ,nên dù có tắt tắt bật bật máy giặt cũng vô dụng, trời biết nước là từ trong ống nước kia chạy ra, bà liều mạng tắt bật cái máy giặt cũng có tác dụng gì!"

Cô tức giận như vậy, nhưng Trần Thước vừa nghe xong thì cười lớn, "Mẹ cô cũng đúng là nhân tài."

"Không được nói xấu mẹ tôi!" Dư Điền Điền trừng mắt.

Trần Thước đen mặt, "Chuyện này chẳng lẽ không phải do cô kể ra trước?"

"Mẹ tôi đương nhiên chỉ có tôi mới có thể nói, sao có thể để người khác nói?" Cô vẫn rất tức giận.

Trần Thước trừng mắt nhìn cô, mất hứng nói: "Dư Điền Điền cô là người không chịu nói đạo lý."

"Không nói đạo lý là đặc quyền của phụ nữ." Dư Điền Điền có lý chẳng sợ phản công.

"Vậy cô nói xem đàn ông có đặc quyền gì?"

"Khi phụ nữ không nói đạo lý, anh phải nhường nhịn cô ấy, không được so đo đặc quyền với cô ấy."

"…" Trần Thước nhìn cô nửa ngày, cuối cùng nhếch miệng cười, "Hóa ra tôi có đặc quyền ấy, nhưng quyền ấy không có tác dụng với cô. Đàn ông đúng là nên nhường phụ nữ một chút, nhưng cô không phải phụ nữ, mồm miệng sắc bén tính cách lại thô lỗ như đàn ông."

Dư Điền Điền nổi giận đùng đùng chọc đĩa ăn về phía anh: "Bác sĩ Trần, tôi thấy thầy giáo chỉ dạy anh cách phẫu thuật, cũng không dạy anh cách làm người như thế nào có phải không?"

Trần Thước bị cô chọc cười vui vẻ, cuối cùng anh vừa cười vừa lắc đầu, mở chai rượu đỏ rót rượu vào hai ly, cầm lấy một cái trong số đó lắc lắc.

"Khó có dịp chúng ta chung sống hoà bình một lần, Dư Điền Điền, chúng ta vẫn nên chạm cốc, chúc mừng một chút đi."

Dư Điền Điền vừa cùng anh chạm cốc, vừa hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta chung sống hoà bình khi nào? Không phải vừa cãi nhau đó sao…"

Nhưng vừa nói xong, cô liền nhấp một ngụp rượu đỏ, không nhịn được khóe miệng cong lên.

Kỳ thật, bác sĩ Trần đã bắt đầu nhường nhịn cô rồi.

Bạn thấy không, lời nói cuối cùng của anh rõ ràng chứng tỏ anh đang muốn nhường cô đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sau ngày hôm đó, số lần Dư Điền Điền tình cờ gặp Trần Thước cũng tăng lên, khi hai người gặp mặt tuy rằng bầu không khí luôn ở trong trạng thái giương cung bạt kiếm , nhưng cuộc chiến đấu võ mồm cũng nhiều hơn là cuộc chiến đấu khí.

Ví dụ như trong giờ làm việc nếu hai người gặp nhau trong tháng máy, Trần Thước sẽ nhe răng cười với cô, "Ơ, đây không phải thần tiêm y tá của chúng ta, y tá Dư sao?"

Dư Điền Điền cũng cười ngọt ngào phản công, "Ai gu, đây không phải bác sĩ nam thần có bàn tay phẫu thuật của chúng ta, bác sĩ Trần sao?"

Trần Thước nhíu mày, "Có y tá Dư ở đây, lũ nhóc khoa nhi rốt cuộc cũng không sợ tiêm nữa rồi, cô cười với bọn nhỏ như vậy, tim chúng nó cũng tan chảy ra mất!"

Dư Điền Điền cong môi nói, "Nhưng tôi làm sao so được với bác sĩ Trần? Khoa ngoại có anh, phẫu thuật cũng không cần thuốc mê , các bệnh nhân chỉ cần nhìn anh một cái, lập tức cũng say mê đến mức thất điên bát đảo rồi!"

Lại ví dụ như khi hai người gặp nhau tại căn teen trong giờ ăn trưa ,Trần Thước sẽ cầm đĩa thức ăn đi về phía bàn của Dư Điền Điền, thăm dò đĩa thức ăn của cô một chút, "Ơ, y tá Dư hôm nay không ăn món cô thích nhất là chân gà à?"

Dư Điền Điền còn chưa kịp đáp lời, liền nhìn thấy Trần Thước gắp lên một chiếc chân gà màu vàng rượm từ trong đĩa của mình ,anh cắn một miếng thật to rồi cứ thế thả lại vào đĩa của cô.

"Trần Thước tôi luôn làm chuyện tốt không cần lưu danh, cô cứ gọi tôi là Lôi Phong[1] sống đi!" Anh giả vờ nghiêm túc nhìn cô gật đầu một cái, sau đó ngẩng cao đầu mà cầm đĩa thức ăn đi thẳng.

[1] Lôi Phong: là một chiến sĩ giải phóng quân của Trung Quốc. Ông là một chiến sí hết lòng phục vụ Đảng, phục vụ nhân dân, sống vô cùng giản dị.

Dư Điền Điền: "…"

Bởi vì Báo cáo công tác y tá có yêu cầu hạn chế về số chữ, mà Dư Điền Điền lại vô cùng nghiêm túc với báo cáo này, cho nên trong một tuần sau đó, mỗi ngày tan việc cô đều ở lại bệnh viện thêm một tiếng, vừa xem lại ghi chép công việc của mình, vừa tổng kết ghi vào báo cáo.

Trong một tuần đó cô cũng gặp Trần Thước tới hai lần.

Lần đầu tiên là tại thang máy, anh vừa đi tới, liền kinh ngạc nhìn Dư Điền Điền, "Sao bây giờ cô mới về?"

Dư Điền Điền giải thích: "Tôi đang viết báo cáo công tác." Sau đó lại tò mò hỏi một câu, "Vậy sao anh…"

"Phẫu thuật." Trần Thước đưa tay xoa xoa mũi, vẻ mặt mệt mỏi. Một lát sau liền thả tay xuống, anh nói, "Để tôi đưa cô về."

Lần thứ hai là cô đang đứng ở trạm xe bus gần bệnh viện đợi xe bus, Trần Thước đỗ xe dừng trước mặt cô, "Lại chủ động tăng ca viết báo cáo công tác sao?"

Cô cũng liếc mắt nhìn anh, "Vậy còn bác sĩ Trần, anh lại bất đắc dĩ phải tăng ca làm phẫu thuật sao?"

Trần Thước giơ tay ý bảo cô lên xe, vừa nói: "Cô tăng ca cũng không có tiền lương, tại sao lại chăm chỉ như vậy."

Dư Điền Điền vừa thắt dây an toàn, vừa lặp lại những lời anh đã từng nói:

"Là ai nói cho tôi biết, làm nghề y chữa bệnh không giống như làm bài thi, thất bại cũng không thể làm lại lần nữa? Tôi đang nghiêm túc phân tích những khuyết điểm của mình, còn anh bây giờ lại quay sang châm chọc tôi không có tiền lương thì tăng ca làm gì?"

Cài dây an toàn xong, cô phát hiện Trần Thước đang nhìn mình chằm chằm,cô không nhịn được lúng túng hỏi, "Anh nhìn tôi làm gì?"

Trần Thước lúc này mới quay đầu lại lái xe, xì một tiếng đáp: "Trên xe tổng cộng cũng chỉ có hai người là tôi và cô, tôi không nhìn cô thì nhìn ai?"

"Được, tôi biết rồi, là vì tôi rất xinh đẹp đây mà." Dư Điền Điền bình tĩnh xoa xoa gương mặt mình, nhìn kính chiếu hậu sau đó thốt ra bốn chữ: "Hoa nhường nguyệt thẹn."

"Tôi có cảm giác hình như cô dùng sai thành ngữ rồi?" Trần Thước cười như không cười liếc mắt nhìn cô từ trong kính chiếu, hời hợt nói ra một câu: "Rõ

ràng là Lão nhãn hỗn hoa[2].”

[2] Lão nhãn hỗn hoa: đây không phải thành ngữ chỉ là mình để cho vần với bên trên thôi, ý anh muốn bảo chị mắt mờ chậm chạp

Dư Điền Điền tức giận phồng má trợn mắt, lại không phát hiện khóe miệng người bên cạnh đã chậm rãi cong lên, ánh mắt anh nhìn cô cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Trần Thước thật sự không nghĩ Dư Điền Điền lại là người nghiêm túc như vậy.

Không phải anh không biết cái miệng của mình độc địa không tha người cỡ nào, cũng không phải anh không biết chuyện anh đã làm với cô làm tổn thương lòng tự trọng của một người con gái đến mức nào.

Nhưng cô cũng không thèm so đo với anh.

Tuy cô cũng tùy tiện cùng anh đấu võ mồm đấu trí, nhưng rồi cô sẽ bắt đầu tìm nguyên nhân ở chính bản thân mình, sau đó lại không ngừng kiên trì cố gắng trau dồi kiến thức để chính mình ngày càng trở nên ưu tú hơn.

Có những lúc, anh cảm thấy chính anh dường như cũng rất kính nể cái cô y tá trông rất bình thường đôi khi lại ngốc nghếch này.

Khi anh đưa Dư Điền Điền về đến dưới cửa chung cư thì bỗng nhiên anh quay người lại nói với cô, “Dư Điền Điền, tôi phát hiện ra hình như tôi bắt đầu thích cô mất rồi?”

Dư Điền Điền cực kỳ hoảng sợ, theo bản năng lấy hai tay che ngực, “Không cần đâu bác sĩ Trần, tôi, tôi cũng không thể kiểm soát được cảm xúc của anh..!”

Trần Thước cười thật to, vừa cười anh vừa hỏi cô: “Vùng đất trước ngực cô rất bằng phẳng, cô che cái gì mà che ?”

“…” Dư Điền Điền lập tức tức giận buông lỏng tay ra, bực mình liền quên mất định nói gì tiếp, cô ngẩng đầu ưỡn ngực, “Anh tự nhìn xem đây là cái gì? Vùng đất bằng phẳng? Anh mới là kẻ mắt mờ chậm chạp! Đây mà là vùng đất bằng phẳng sao? Đây rõ ràng là hai ngọn núi trùng trùng điệp điệp cao vút trong mây!”

Trần Thước cười đến nước mắt cũng sắp chảy ra được rồi.

“Dư Điền Điền ơi là Dư Điền Điền, tại sao trước kia tôi không phát hiện ra cô lại thú vị như vậy? Cô yên tâm, cảm giác thích ấy không phải tình yêu nam nữ, ý tôi là thích giống như người anh em thân thiết vậy, dĩ nhiên giữa chúng ta chỉ có tình cảm anh em.” Anh còn liếc bộ ngực Dư Điền Điền một cái, sau đó cố gắng nhịn cười, “Có phải tôi nên bày tỏ niềm tôn kính với hai ngọn núi trùng điệp điệp cao vút trong mây của cô không?”

Dư Điền Điền mặt đỏ lên, giả vờ bình tĩnh ném lại một câu: “Không cần đâu bác sĩ Trần, sự kính nể cùng thưởng thức của anh tôi đã thấy trong ánh mắt cá chết ti hí kia rồi, cái gì gọi là giỏi về nghe lời đoán ý tôi cũng lĩnh hội được rồi.”

Sau đó cô liền vội vàng đẩy cửa xuống xe, chạy biến như làn khói.

Vừa chạy cô vừa bực mà nghĩ, Trần Thước đáng ghét, suốt ngày tìm cơ hội chọc ghẹo người ta!

Một ngày anh không cãi nhau với cô thì ăn cơm sẽ nghẹn chết hay sao?

Càng nghĩ càng giận, cô quay đầu lại hung hăng liếc Trần Thước, lại không để ý phía trước chính là bậc thang, cô bị vấp một cái lập tức liền lảo đảo ngả người về phía trước, vừa đúng lúc đụng đầu vào cánh cửa.

Đau đau đau!

Đau đầu muốn chết.

Cô hai mắt đẫm lệ nhanh chóng quẹt thẻ bỏ chạy, cũng không muốn biết kẻ ngồi trong xe có phải đang cười sắp phát điên rồi không.

Cô nghĩ không sai, Trần Thước đúng là đang ngồi trong xe cười chảy cả nước mắt.

Nhưng dù cười , anh cũng không nhịn được nheo mắt nghĩ lại… kỳ thật khi cô ấy đỏ mặt càng làm cho người ta thích hơn.

***

Nhưng cuộc sống luôn có lúc trầm lúc bổng lúc nhấp nhô nhiều sóng gió, tâm trạng vừa mới khá lên của Dư Điền Điền vì chung sống hoà bình cùng Trần Thước cũng không kéo dài được bao lâu.

Đầu tháng mười hai, là thời hạn cô và các y tá phải nộp Báo cáo công tác hàng năm.

Y tá trưởng nói với bọn họ: “Năm nay sẽ có ban lãnh đạo trên tỉnh đích thân xuống khảo sát, họ đã chỉ mặt đặt tên muốn thẩm duyệt Báo cáo công tác hàng năm của bệnh viện số hai chúng ta.”

Nói là qua loa cho xong chuyện thế thôi nhưng cũng khiến mọi người bắt đầu lo lắng.

Y tá trưởng nhìn mọi người một vòng, rồi lại cười cười, "Tôi biết là rất phiền, nhưng dù sao cũng là chuyện tốt. Nếu như được cấp trên điểm danh khen ngợi, lương thưởng cuối năm và xét nhận danh hiệu ưu tú cũng sẽ được nhận, nhỏ thì sang năm được cầm Tam bát hồng kỳ[3], lớn thì cuối năm được nhận danh hiệu chiến sĩ thi đua."

[3] Tam bát hồng kỳ: giấy chứng nhận nhân viên xuất sắc kiểu như này

Bệnh viện số hai luôn có một truyền thống, nếu nhân viên nào vinh dự nhận được danh hiệu chiến sĩ thi đua trong năm thì sẽ được nhận một chuyến du lịch vào kỳ nghỉ cuối năm, đồng thời khi xét nhận danh hiệu nhân viên ưu tú cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Có danh hiệu lại kèm thêm tiền lương, ai mà không muốn có được cơ hội này chứ?

Dư Điền Điền cũng không hy vọng chuyện tốt này đậu xuống đầu cô, trong lòng cô biết rõ năm nay quả thật cô làm việc không tốt lắm, nhưng sang năm, sang năm sau cô nhất định sẽ thật cố gắng phấn đấu vì mục tiêu này!

Vào giữa tháng mười hai, bệnh viện công bố nhân viên ưu tú mỗi khoa để tổng kết cuối năm, bởi vì lần này có lãnh đạo trên tỉnh xuống tham dự kiểm tra, cho nên ban lãnh đạo của bệnh viện cũng hết sức coi trọng.

Dư Điền Điền cùng mọi người vây quanh bảng thông báo ngoài hành lang nhìn hồi lâu, bình tĩnh thoải mái đón nhận sự thật trên danh sách không có tên mình.

Cô vốn cũng không đặt nhiều kỳ vọng vào báo cáo lần này, cho nên cũng không quá thất vọng.

Sau khi danh sách công bố được ba ngày, Dư Điền Điền cũng không có cảm xúc gì.

Cho đến ngày thứ tư, năm nay lãnh đạo quyết định thay đổi cách thức xét duyệt danh hiệu so với năm ngoái, đồng thời công bố những báo cáo công tác của các nhân viên ưu tú, để mọi người cùng học tập.

Khi Dư Điền Điền tuân theo tinh thần học hỏi đồng nghiệp cùng Tiểu Bạch "Chiêm ngưỡng" các tác phẩm của đồng nghiệp trên bảng thông báo thì đột nhiên cô đứng ngây ngẩn cả người.

Cái tên đầu tiên trong danh sách khen thưởng cuối năm, là tên của y tá trưởng khí thế bức người hấp dẫn ánh mắt của bao người kia.

Nhưng trong phần tổng kết đề mục của cô ta lại có một câu Dư Điền Điền cảm thấy vô cùng quen thuộc ——

Làm nghề y cũng giống như làm người vậy, từng bước đều phải cẩn thận.

Đó là câu nói cô đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định ghi vào báo cáo và đây cũng là lời Trần Thước từng nói với cô, sau đó cô còn vô cùng cao hứng mà đúc kết lại.

Đó là một buổi chiều hoàng hôn, người nói những lời này đứng trước bàn cô đang viết báo cáo, anh lơ đãng cầm mấy tờ nháp lên, sau đó như cười như không đọc đoạn tiêu đề.

Đó là tiêu đề của cô.

Là báo cáo tổng kết cuối năm của cô.

Là những chữ cô đã đọc đi đọc lại trong miệng không dưới mười lần.

Dư Điền Điền thấy ánh mắt ngập tràn ngưỡng mộ của mọi người đang nhìn danh sách nhân viên ưu tú được dán trên bảng thông báo kia, còn nghe bọn họ mồm năm miệng mười thảo luận chuyện năm nay bệnh viện sẽ cho những người may mắn đó đi du lịch nghỉ mát ở đâu.

"Tôi đoán là ở núi Trương Gia Giới[4], năm ngoái tôi đã nghe bác sĩ chủ nhiệm nói qua mà ban lãnh đạo cũng vô cùng vừa ý chỗ đó."

"Mùa đông lạnh như vậy, đến cái núi hoang sơ hẻo lánh Trương Gia Giới làm cái gì? Tôi thấy lần này nhất định là tới Núi Tuyết Tây Lĩnh[5], đến đó được trượt tuyết, tắm suối nước nóng, đây mới gọi là hưởng thụ."

Dư Điền Điền nghe không hiểu bọn họ đang nói những gì, nhưng cô đột nhiên lại cảm thấy rất lạnh.

Bây giờ trời đã vào đông, là mùa lạnh nhất trong năm, tuy cô đang đứng giữa đám người nhưng lại có cảm giác lạnh cóng cả người.

[4] Núi Trương Gia Giới: nằm ở phía Tây Bắc của tỉnh Hồ Nam Trung Quốc. Cảnh đẹp thần tiên, từ núi non, đến sông nước hữu tình .Đặc biệt, với rừng đá sa thạch hùng vĩ, nơi đây còn được mệnh danh là "Pandora trên trái đất".

[5] Núi Tuyết Tây Lĩnh: một dãy núi nằm ở phía Tây của tỉnh Tứ Xuyên Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dư Điền Điền quần áo chỉnh tề đứng trong văn phòng sạch sẽ, cô không có tâm trạng quan tâm đến những thứ được sắp xếp vô cùng tinh xảo trên bàn làm việc của người phụ nữ kia, cũng không có hứng đi nhìn hàng đống giấy khen thưởng vinh dự cá nhân hay giấy khen thưởng công tác chi đoàn kia, cô chăm chăm nhìn Trương Giai Tuệ đang ngồi sau bàn làm việc.

Trương Giai Tuệ là lãnh đạo trực tiếp của cô, cũng là y tá trưởng.

Năm nay cô ta đã 35 tuổi, nhưng vì chăm sóc thân thể rất tốt,mặc dù đã sinh hai đứa nhỏ nhưng gương mặt Trương Giai Tuệ vẫn trang điểm rất khéo, nhìn qua cứ như gái chưa tới 30 tuổi.

Chính cô ta cũng không ngờ rằng báo cáo tổng kết năm nay sẽ được trưng bày triển lãm, giờ đây khi đối mặt với chủ nhân chân chính của nó, cũng khó tránh mà có vài phần chột dạ.

Cô ta đẩy đẩy chiếc kính trên mũi, dùng giọng điệu thật dễ nghe nói: "Tiểu Ngư à, xấu hổ quá, kỳ thật tôi…"

Nói tới đây, cô ta do dự.

Sau một lát, cô thở dài, "Xin lỗi, tôi không nên cướp phần thưởng của cô, nhưng hai đứa nhỏ nhà tôi mấy hôm nay cứ la hét đòi đi trượt tuyết. Cô cũng biết đấy thời buổi này nuôi một đứa nhỏ là không dễ dàng đến mức nào, càng khỏi nói tôi phải nuôi tới hai đứa. Thằng anh thì học ở trường Tiểu học quý tộc, con em thì cũng học ở trường mầm non tư nhân, số tiền chi tiêu cho hai đứa nó quả thật khiến tôi không chịu nổi."

Dư Điền Điền không lên tiếng.

Trương Giai Tuệ trên mặt tràn đầy u buồn nói: "Tôi cũng không muốn làm chuyện thiếu đạo đức lại hèn hạ như vậy, nhưng mấy đứa nhỏ cứ xin xỏ hết lời, tôi là một người mẹ lại không nỡ từ chối nguyện vọng của hai đứa nó, cho nên tôi… cho nên khi tôi thấy báo cáo của cô viết rất xuất sắc như thế đã…"

Cô ta nói rất chân thành, tràn ngập ý muốn xin lỗi.

Dư Điền Điền vẫn không nói gì.

Trương Giai Tuệ nhìn cô, ủ rũ cúi đầu nói: "Nếu cô cảm thấy tức giận trong lòng, có thể đi nói cho lãnh đạo, tôi… cùng lắm thì nói cho mấy đứa nhỏ biết năm nay chúng nó sẽ không đi được, sang năm… haiz, nếu có cơ hội sau này tôi sẽ dẫn chúng nó đi trượt tuyết vậy."

Cô ta tựa người vào ghế, vẻ mặt chán nản cúi đầu, bởi vì hơi nhíu lông mày, nên rốt cuộc cũng lộ ra một vài nếp nhăn nơi khóe mắt

Dư Điền Điền ngẩng đầu nhìn cô ta, cuối cùng thấp giọng nói: "Thôi được, tôi sẽ không báo cáo với lãnh đạo."

Trương Giai Tuệ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui sướng khó có thể tin.

Trước khi Dư Điền Điền rời khỏi phòng làm việc, cô nhìn thẳng mắt của Trương Giai Tuệ chậm rãi nói: "Y tá trưởng, lòng thương hại không phải lần nào cũng đều có tác dụng, cũng không phải là ai cũng đều cho. Cô đánh cắp thành quả lao động của người khác, chỉ cần sửa lại tên là được, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng người ta đã vì thành quả đó, mà đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cùng tập trung bao nhiêu tinh lực."

Lúc nói giọng nói của cô nhỏ dần.

Thôi đi, nói nhiều cũng vô ích, dù sao báo cáo tổng kết kia bây giờ cũng không phải là của cô nữa.

Dư Điền Điền xoay người rời đi, tâm trạng xuống dốc giống như sắc trời bên ngoài, bầu trời mờ mịt, gió lạnh tùy ý tạt vào người qua đường.

Nhưng cô cũng không nhìn thấy, sau khi cô rời đi, Trương Giai Tuệ bỗng nhiên không tỏ ra dáng vẻ đau lòng đáng thương như trước nữa, ngược lại cô ta nở nụ cười, gọi điện thoại báo tin vui.

"Alo, chồng yêu à, anh đang làm gì vậy? Nói cho anh biết một tin tốt, cuối tháng này được nghỉ năm, em đã nhận được phần thưởng là chuyến du lịch miễn phí tới núi trượt tuyết Tây Lĩnh, chúng ta có thể đưa mấy đứa nhỏ đi trượt tuyết miễn phí tắm suối nước nóng rồi!"

"Làm sao chiếm được? Còn không phải vẫn dùng biện pháp cũ sao, em chỉ động tay một cái, xem báo cáo tổng kết của ai viết tốt nhất! Chỉ là lần này

tương đối phiền toái, lại bị cô y tá kia phát hiện. May mà em thông minh, chỉ cần khéo miệng một chút thì…"

Bên ngoài gió đang thổi rất mạnh, tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái tôn, che lấp âm thanh vui sướng trong phòng làm việc kia.

***

Mấy ngày nay, tâm trạng Dư Điền Điền rất buồn bực.

Báo cáo tổng kết cuối năm cô cực khổ mới viết được lại trở thành của người khác, buồn cười nhất là rõ ràng người đuối lý không phải là cô, nhưng cô lại bị ép phải thỏa hiệp tiếp nhận sự thật này, rồi âm thầm chịu đựng không thể phát tiết.

Lục Tuệ Mẫn thấy dáng vẻ này của cô mà tức không biết nói sao, "Cậu ra vẻ muốn chết không muốn sống thì có ích gì? Cho cậu mười lá gan cậu cũng không dám tố cáo với lãnh đạo, không phải chỉ cần nói một câu thôi sao? Chỉ cần cậu nói Trương Giai Tuệ ăn cắp báo cáo của cậu, cái danh hiệu khen thưởng kia lập tức sẽ là của cậu."

Nhưng Dư Điền Điền lại nghĩ tới những lời nói kia của Trương Giai Tuệ.

Cô ta có hai đứa nhỏ, làm mẹ thực không dễ dàng, vừa phải tính toán sinh hoạt phí của cả gia đình, lại vừa phải thực hiện nguyện vọng của mấy đứa nhỏ.

Dư Điền Điền bản thân cô chưa lập gia đình, cũng không hiểu những gian khổ đó, nhưng cô cũng không đành lòng phá vỡ nguyện vọng tốt đẹp của hai đứa nhỏ ấy.

Cô thở dài, chỉ nói một câu: "Thôi đi, cũng không phải chuyện gì lớn."

Vì thế tại thời điểm ăn cơm dưới cangteen, Trần Thước nhìn thấy cô từ rất xa, anh liền bưng đĩa trần đầy phấn khởi đi tới, "Này, y tá Dư hôm nay lại không gọi chân gà à? Có muốn tôi nhịn đau cắt thịt, nhượng lại chân gà lại cho cô không?"

Dư Điền Điền ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, chỉ lặng lẽ thở dài, cô buồn bã bưng đĩa cơm mới ăn được vài miếng rời đi.

Trần Thước đang chờ cô phản công, lại thấy cô lại cứ thế bỏ đi như vậy, anh giật mình.

Giờ tan làm buổi chiều, Dư Điền Điền đang đứng trên hành lang tầng hai đợi Lục Tuệ Mẫn thay quần áo, đúng lúc gặp Trần Thước vừa thay xong blouse trắng đi ra ngoài, vừa nhìn thấy cô đứng tại chỗ đó, anh mở miệng cười.

"Tôi nói này Dư Điền Điền, tại sao hôm nào tôi cũng thấy mặt cô vậy, không phải cô thích tôi rồi, cho nên vẫn lén lút theo dõi tôi, tìm cơ hội xuất hiện trước mặt tôi để tôi cảm thấy quen thuộc với cô đấy chứ?"

Dư Điền Điền liếc anh một cái, cũng không thèm nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài, buồn bã cùng Lục Tuệ Mẫn vừa từ phòng thay đồ ra rời đi.

Đây là tình trạng hai lần ngẫu nhiên anh và cô gặp nhau, còn những lúc khác không cần nói thêm, biểu hiện của Dư Điền Điền vẫn rất bình tĩnh… hoặc có thể nói là vì cô buồn bã đến mức không thèm đấu khẩu với Trần Thước.

Trần Thước tự chuốc lấy nhục, không thể cãi nhau với cô, cả người anh đều cảm thấy rất khó chịu.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, rốt cục anh cũng không nhịn được nữa, lúc đang kiểm tra giường bệnh anh liền gọi Lục Tuệ Mẫn ra ngoài.

Đứng cuối hành lang, anh nhỏ giọng hỏi cô: "Dư Điền Điền làm sao vậy? Tôi thấy gần đây cô ấy hơi khác, miệng lưỡi sắc nhọn đâu sao không thấy nữa?"

Lục Tuệ Mẫn cũng đang rất buồn bực, cô nàng liền đem chuyện y tá trưởng ăn cướp thành quả lao động của Dư Điền Điền kể lại cho anh nghe.

Trần Thước ngạc nhiên, "Cô ấy cứ yếu đuối để cho kẻ khác bắt nạt như vậy, không định ra tay cướp lại sao?"

"Cô ấy thương hại người ta, thấy người ta có hai đứa nhỏ, vì kế sinh nhai mà buồn bã nên đã giơ cao đánh khẽ." Lục Tuệ Mẫn trợn mắt kể.

Trần Thước cân nhắc nhiều lần, anh vẫn quyết định thời gian nghỉ trưa sẽ lên tầng bốn một chuyến.

Anh hơi mất tự nhiên vừa nghĩ tại sao mình lại xen vào việc của cô, vừa khí thế đầy mình tự nhủ với bản thân: tuy rằng chuyện người khác ăn cướp thành quả lao động của Dư Điền Điền không liên quan tới anh, nhưng trong báo cáo tổng kết kia không chỉ có tâm huyết của một mình Điền Điền, chỉ bằng cái tiêu đề trong báo cáo của cô là do anh đúc kết chân lý mấy năm làm bác sĩ của mình mới có đã đủ lý do để anh quan tâm chưa ?

"Làm nghề y như làm người, từng bước đều phải cẩn thận…."

Đây chính là tâm huyết anh đúc kết ra, Dư Điền Điền buông tay nhường cho người ta, cô đã từng hỏi qua anh có đồng ý hay không chưa?

Nhưng lên tầng bốn anh cũng không thấy bóng dáng Dư Điền Điền đâu.

Trần Thước hỏi mấy bác sĩ y tá của khoa nhi, cuối cùng cũng biết được tung tích của cô: "Y tá Dư sao? Vừa rồi hình như tôi thấy cô ấy lên sân thượng."

Trần Thước ngẩn ra, anh nhanh chóng vào thang máy lên tầng cao nhất.

Hôm qua trời vừa mưa nên hôm nay cũng không có trời quang mây tạnh, trên nền xi măng sân thượng ướt nhẹp, khắp nơi đều là vũng nước.

Anh đẩy cánh cửa đang khép hờ,liền nhìn thấy Dư Điền Điền đứng đưa lưng về phía anh bên cạnh lan can, giống như cô đang quan sát cả thành phố từ xa vậy. Gió lạnh thổi mạnh rét run cả người, cũng khiến chiếc áo trắng cô đang mặc bị thổi đến mức như cánh cò trắng đang muốn bay lên, ngay cả mái tóc cô cũng tùy ý mà thổi loạn.

Anh đi đến bên cạnh bóng dáng nhìn như rất gầy kia, ho khan hai tiếng.

Dư Điền Điền nghiêng đầu nhìn anh một cái, có chút giật mình, "Bác sĩ Trần? Sao anh lại lên đây?"

Trần Thước bỗng nhiên có chút lúng túng.

Anh mở miệng, sau đó bừng bừng khí thế nói: "Thì sao, sân thượng này được cô bao thầu à, người khác không được lên?"

"Ý tôi không phải như vậy." Dư Điền Điền liếc anh một cái, không biết anh lấy khí thế lớn như thế từ đâu ra.

Trần Thước hỏi mấy câu rất ngu ngốc, ví dụ như: "Trời lạnh như thế, xương cốt cô mới bị thiêu xong nên mới chạy tới đây đón gió lạnh sao?"

Dư Điền Điền nói: "Tôi không lạnh, nếu anh lạnh, có thể đi xuống trước."

Trần Thước bị nghẹn, sau đó lại hỏi: "Có phải da cô rất dày không? Rõ ràng mặc ít quần áo như thế, người cũng không cảm thấy lạnh?"

Dư Điền Điền nói: "Có thể, cho nên người da mỏng kia mau mau xuống đi."

Trần Thước thật sự tức giận rồi.

Tại sao cô gái Dư Điền Điền này một chút đáng yêu cũng không có? Anh nói nhiều như vậy còn mang vẻ chế nhạo, còn cô tại sao không thèm cãi lại anh chút nào?

Y tá Dư không cãi nhau với anh thì không phải y tá Dư đáng yêu!

Anh đứng đó tức giận hồi lâu, thấy Dư Điền Điền không có ý muốn nói chuyện , rốt cuộc anh không nhịn được nói: "Dư Điền Điền có phải bệnh thánh mẫu của cô phát tác rồi? Bị người ta ăn cắp thành quả lao động, cũng không truy cứu coi như thôi đi, còn một mình trốn ở đây ra vẻ giận dỗi là sao?"

Dư Điền Điền sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trần Thước không kiên nhẫn gãi đầu, "Không phải báo cáo tổng kết của cô bị người ta tự ý sửa lại thành tên mình sao? Chuyện đó có gì lớn? Cô tùy tiện đi tới phòng làm việc viện trưởng ngồi xuống, đem mọi chuyện nói ra rõ ràng với ông ta không được sao? Một mình ở đây đắn đo suy nghĩ cũng có ích lợi gì?"

Dư Điền Điền chỉ ngây ngốc nhìn anh, mở miệng rồi lại không thể nói thành lời.

"Đúng, cô thấy nhà người ta rất nghèo, nghèo đến mức không có tiền nuôi nổi đứa nhỏ , còn cô thì có tiền, danh hiệu vinh dự cũng không cần, được xét chức danh cũng không xét, du lịch cũng không đi, lại thích làm từ thiện. Cô cũng không nhìn xem Trương Giai Tuệ mặc cái gì, còn cô mặc cái gì? Túi xách của người ta đều là túi xách hiệu Gucci mấy vạn tệ, còn cô thì sao?" Trần Thước nói đến nước miếng tung bay tứ tung:

"Lần trước tôi thấy cái túi xách cô mang, là của hãng Meters nổi tiếng cách đây mười mấy năm ở Mỹ đúng không? Tự cô thử nói xem bây giờ còn cô gái nào chịu dùng cái túi xách đã hết thời mấy chục năm trước không? Thật đúng là không thể tin được!"

Dư Điền Điền mở to hai mắt nhìn anh, hơn nửa ngày mới nói ra một câu: "… cái túi ấy là của Lục Tuệ Mẫn."

"…" Trần Thước tức giận muốn ngất đi.

"Cái túi xách kia là của ai có quan trọng không? Tôi đang thảo luận với cô về nhãn hiệu của cái túi xách sao? Tôi muốn hỏi cô tại sao lại suy nghĩ nhiều như vậy, người làm sai cũng không phải cô, cô tỏ ra buồn bã cho ai coi? Tôi chế nhạo cô mà cô cũng không thèm cãi lại, cô có biết mình cứ xuống dốc thế này thật sự muốn nghẹn chết tôi không?"

Trần Thước một mình thở phì phò nói hồi lâu, cuối cùng anh nói: "Nếu cô thật sự tức không chịu nổi, đi, bây giờ tôi dẫn cô tới phòng viện trưởng nói cho rõ ràng!"

Anh nói xong liền muốn kéo tay Dư Điền Điền đi tới phòng viện trưởng.

Dư Điền Điền nhanh chóng giữ chặt tay anh lại, "Không không không, tôi không buồn vì chuyện ấy."

"Còn dám nói là không có? Cô nói dối thậm chí không thèm chuẩn bị trước sao?" Trần Thước mắt to trừng mắt nhỏ nhìn cô.

Dưới con mắt soi mói của anh Dư Điền Điền chậm rãi đỏ mặt, sau đó đưa tay xoa xoa mũi, "Là sự thật, tôi, chỉ là dì cả của tôi vừa tới… tôi đau bụng, nên không có tinh thần cãi nhau với anh…"

Trần Thước gương mặt cứng đờ, tay cũng thả lỏng ra.

"Cám ơn anh bác sĩ Trần, tôi không nghĩ anh quan tâm tôi đến thế." Dư Điền Điền chân thành nhìn anh, sau đó nghi ngờ hỏi, "Này, sao mặt anh lại đỏ quá vậy?"

Trần Thước lập tức nhảy ra xa cách cô tám mét, cứ như là bị người khác nắm được đuôi, "Mặt tôi đâu có đỏ? Đỏ cái đầu cô ấy! Sân thượng gió thổi mạnh như vậy, giống như dao chém vào mặt người ta, da mặt tôi mỏng nên gió thổi làm đỏ mặt được chưa? Cô cho rằng mặt ai cũng dày như mặt cô sao? Đồ thần kinh!"

Anh hùng hùng hổ hổ xoay người làm như muốn đi.

Dư Điền Điền bỗng nhiên cười rộ lên, vui vẻ gọi lại anh: "Bác sĩ Trần!"

Trần Thước dừng chân lại, đen mặt quay đầu nhìn cô, "Làm sao?"

Cô cười đến mắt cũng cong lên, "Cám ơn anh."

"Cám ơn tôi làm gì?" Trần Thước mặt lại đỏ hơn.

"Cám ơn anh đã quan tâm đến tôi, muốn giúp tôi giải quyết vấn đề." Dư Điền Điền nói.

Trần Thước nhanh chóng phủ định: "Không, là cô suy nghĩ quá nhiều rồi. Nếu không phải trong báo cáo tổng kết kia của cô cũng đúc kết tâm huyết cùng danh ngôn của tôi, thì tôi không thèm quan tâm nó có bị người ta ăn cắp hay không đâu!"

Anh nói rất quyết đoán, nói xong liền nhanh chóng quay đầu bỏ đi, như là mông đang bị đốt cần đi dập lửa vậy.

Dư Điền Điền đứng tại chỗ cười ha ha, cười giống như mọi phiền não đều đã tan biến.

Nhờ có tính kiêu ngạo của anh, đã lập tức kéo cô thoát khỏi cảm xúc tồi tệ mấy ngày nay.

Cô vừa hát vừa rời khỏi sân thượng, vừa nhảy nhót đuổi theo vừa gọi lớn: "Bác sĩ Trần, kỳ thật tâm trạng tôi vẫn không khá lắm, bằng không anh mời tôi ăn chân gà đi?"

Trần Thước hừ lạnh hai tiếng, kiêu ngạo quay đầu lại nhìn cô, "Xem cái trí nhớ giống cún của cô kìa, cô vừa xuống từ sân thượng, nhưng lại quên không mang cái mặt để trên đó về à?"

Thế nhưng Dư Điền Điền cũng không tức giận chút nào.

Cô còn có cảm giác dáng vẻ này của bác sĩ Trần… thật sự rất đáng yêu?

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, trong lúc cửa vừa mở ra, Dư Điền Điền bỗng nhiên xoay đầu qua nghiêm túc nhìn Trần Thước, "Khi tôi còn nhỏ, bởi vì cha mẹ toàn tâm toàn ý đắm chìm trong thế giới mĩ thuật và âm nhạc của họ, hai người chưa từng đưa tôi đi du lịch lần nào."

Trần Thước ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại nhìn cô.

"Từ nhỏ đến giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi đó là có thể nhìn một trận tuyết rơi chân chính, đáng tiếc là ở Phương Nam không có tuyết, cha mẹ vì quá bận, nên không thể thực hiện nguyện vọng này của tôi."

Dư Điền Điền giọng nói rất nhẹ, ánh mắt cũng dịu dàng chớp chớp, "Cho nên tuy rằng tôi rất muốn đoạt lại báo cáo tổng kết kia về, nhưng nhờ nó thì có thể thực hiện được nguyện vọng của hai đứa nhỏ, tôi muốn giúp bọn họ thực hiện điều đó. Tôi hi vọng hai đứa có thể bù đắp tiếc nuối của tôi, được ngắm một trận tuyết rơi thực sự, dù ở Phương Nam cũng có thể nhìn thấy tuyết rơi."

Vì vậy cô không cần giấy khen vinh dự, không cần có tên trong dánh sách bình xét chức danh, cũng không cần chuyến du lịch miễn phí kia, tất cả những thứ đó giờ đây không còn quan trọng nữa.

Cô cong khóe miệng, đi ra khỏi thang máy đồng thời vẫy tay tạm biệt với Trần Thước, "Được rồi, thánh mẫu y tá Dư đã phụ lòng câu danh ngôn đúc kết tâm huyết của bác sĩ Trần, giờ tôi chỉ chờ lần sau anh sẽ nói vài câu danh ngôn thật chất, sang năm tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, để được có tên trong danh sách báo cáo xuất sắc cuối năm!"

Đúng lúc này, cửa thang máy cũng khép lại.

Kỳ thật, Trần Thước rất ghét môi trường làm việc tại nơi này bởi vì sẽ có lúc bạn phải mềm lòng mà ngậm đắng nuốt cay, ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh. [1]

[1] ‘Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh’ của Lỗ Tấn: thể hiện sự bất đắc dĩ, đồng tình và phẫn nộ của ông với nhân dân Trung Quốc thời kỳ đó.

Danh ngôn đời này của anh, chính là đời này bạn chỉ được sống một lần, hãy làm những việc đừng để bản thân hối hận. Cho nên từ trước đến nay anh thích làm gì sẽ làm, mặc dù việc đó có chút ấu trĩ, có chút tùy hứng.

Nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy một khía cạnh khác trong con người Dư Điền Điền ,mặc dù cô để người khác bắt nạt không phản kháng, nhưng đột nhiên lại khiến anh cảm thấy trong lòng mềm mại hơn rất nhiều.

Có đôi khi, nhượng bộ dường như cũng là một đức tính tốt.

Ví dụ như Dư Điền Điền lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nơi ở của Trần Thước cách bệnh viện không xa, căn hộ này là sau khi tham khảo ý kiến của mấy vị đồng nghiệp anh mới mua được, khu chung cư này tương đối mới, quang cảnh xung quanh cũng rất tốt.

Anh chuyển tới đây cũng được hơn một năm rồi.

Bệnh viện có vài vị đồng nghiệp đang ở đây, đương nhiên vì khu chung cư này tương đối đắt nên không phải bất cứ ai cũng có khả năng mua được một căn.

Trần Thước nhớ rõ, gia đình Trương Giai Tuệ cũng ở đây, một nhà bốn người.

Trên đường về nhà anh vừa lái xe, vừa cẩn thận nhớ lại tại anh đã gặp cô ta vài lần ở ngoài khu chung cư, hình như chồng cô ta hẳn là nhân viên văn phòng, bởi vì có một hôm tan việc anh nhìn thấy cô ta đi cùng anh chồng mặc đồ tây trang công sở.

Còn vài lần gặp nhau nữa là lúc nào nhỉ?

Có mấy lần là anh gặp cô ta ở công viên lúc đang đưa Hot dog đi dạo sau khi kết thúc bữa cơm chiều.

Có một lần là gặp cô ta ở trước cửa chung cư hôm ấy do anh tăng ca về muộn.

Hầu như lúc đó đều là bảy rưỡi tối.

Trần Thước về nhà nấu một bát mì trứng, vừa ăn anh vừa nhìn đồng hồ treo trên tường.

Trong lúc đó Hot dog lại đang nằm bên chân anh chậm rãi cọ tới cọ lui, cuối cùng nó dứt khoát kê mông ngồi trên đôi dép của anh.

Trần Thước tức giận cúi đầu nhìn nó, “Làm sao làm sao nữa? Không phải vừa rồi mày mới ăn hai chiếc hot dog và một chén cơm trộn gan lợn sao?”

Hot dog hai mắt lấp lánh nhìn anh, rồi nhìn sang bát mì trứng đang bốc hơi nghi ngút mà thè lưỡi nịnh nọt.

Trần Thước gắp một miếng trứng và vào miệng, vừa ăn, vừa mơ màng nói lung tung: “Sủa đi, mày cứ sủa, tao cứ ăn thôi!”

Phiên dịch theo ngôn ngữ loài chó: “Không được, không thể cho mày, đây là của tao.”

Hot dog bắt đầu chạy vòng vòng xung quanh anh, vừa chạy vừa thở hồng hộc phát ra những tiếng gầm nhẹ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu đôi mắt buồn nhìn Trần Thước.

Trần Thước trừng mắt nhìn nó, “Chó ngốc, mày nghĩ mày tự ngược tao sẽ thương mày sao? Tao đau lòng cho mày, ai đến đau lòng cho tao?”

Hot dog tăng nhanh tốc độ, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng hưng phấn, cuối cùng bỗng nhiên nó nằm lăn ra đất, lật ngửa người quay trái quay phải không ngừng sủa loạn, quả thực rất giống đứa nhỏ đang ăn vạ.

Quay qua quay lại một hồi, bỗng nhiên có một cái cái đĩa đặt bên cạnh nó, trong đĩa có nửa miếng trứng, bởi vì anh dùng đũa đảo trứng cho nên hơi nát một chút, thoạt nhìn có chút khó coi.

Nhưng nó đâu quan tâm nhiều như vậy? Một phát liền bật ngửa người lên, kêu gâu gâu hai tiếng, vui sướng thò đầu lưỡi đi ăn miếng trứng.

Trần Thước tức giận lại gắp một ngụm mì và vào miệng: "Chó ngốc, mày thấy chủ nhân của mày yêu mày như nào chưa, cũng sắp moi tim moi phổi ra yêu mày rồi, nhưng sao mày không biết thương tao chút nào!"

Hot dog vừa ăn trứng, vừa dùng đầu cọ cọ vào anh chân, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy yêu thương khó nói.

Trần Thước lại bắt đầu đắc chí.

"Hừ, tao biết mày vẫn rất thương tao …"

Nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, Hot dog liền nhanh chóng kéo bàn chân ra đứng dậy, đôi mắt thèm thuồng nhìn nửa miếng trứng gà còn lại trong bát anh.

Trần Thước trên mặt đầy vạch đen, nhanh chóng bưng bát đứng dậy, "Nửa miếng trứng còn lại là của tao, mày cút qua một bên cho lão gia!"

Anh bưng bát mì sợi giận đùng đùng chạy tới ban công, vừa ăn vừa mắng: "Hóa ra mày không thương tao, thứ mày thương là miếng trứng trong bát tao! Con chó ngốc… Chó ngốcc!"

Lúc bảy giờ rưỡi, anh thay một chiếc áo khoác,rồi kéo Hot dog ra ngoài.

Nhớ lại vài lần trước chỗ anh gặp Trương Giai Tuệ, anh liền đi dọc theo con đường đá đi ra đến cổng chung cư, nhưng hôm nay anh không gặp Trương Giai Tuệ.

Tiếp tục đi dọc con đường, là tới cửa siêu thị ở cuối đoạn đường, anh cũng không gặp Trương Giai Tuệ.

Anh đành kéo Hot dog vào siêu thị, vừa vào đến cổng bảo vệ liền nói với anh không thể dẫn chó vào siêu thị, anh đành phải lôi Hot dog ra ngoài, chạy vài vòng quanh những khu gần siêu thị.

Vừa đi, Trần Thước vừa mắng yêu Hot dog: "Chó thối, mày nói xem mày còn có thể làm gì? Ngoại trừ việc cướp thức ăn của tao, còn hại tao không vào được siêu thị, mày thật không có chút tích sự nào!"

Hot dog vô tội ngẩng đầu nhìn anh một chút, đôi mắt nhỏ tràn ngập buồn bã.

"Đừng ra vẻ dễ thương với tao!" Trần Thước hung dữ quát.

Vừa nói xong, phía sau truyền liền đến một tiếng cười khẽ, có người đang gọi anh: "Bác sĩ Trần, sao anh phải so đo nhiều với một con chó làm gì?"

Trần Thước hơi cứng người lại, vừa quay đầu thì phát hiện Trương Giai Tuệ đang cùng hai đứa nhỏ đứng trước cửa siêu thị, trong tay cô ta còn xách đống túi nilon lớn nhỏ.

Thật đúng là đi mòn gót giày cũng không gặp, còn lúc không muốn tìm thì lại gặp được chẳng tốn chút thời gian nào.

Anh nhếch khóe miệng, "Y tá trưởng cũng đi siêu thị sao?"

Tầm mắt anh dừng lại trên tay hai đứa nhỏ kia.

Đứa lớn cầm một hộp kem Haagen-Dazs, đứa nhỏ thì xách một túi bánh kem.

Xem ra… là rất nghèo?

Mặt không biến sắc anh thu hồi ánh mắt, rồi nhìn về phía Trương Giai Tuệ.

Trương Giai Tuệ hoàn toàn không biết gì cả còn cười với anh, sau đó nói: "Tôi vừa hẹn với anh chồng, lát nữa sẽ dẫn hai anh em nó đi xem phim "Jupiter Ascending"[1]. Chồng tôi đang tới gara lấy xe, hai đứa trẻ lại ầm ĩ đòi ăn gì đó, tôi liền dẫn bọn nhỏ đi mua chút đồ lấp bụng."

[1] Jupiter Ascending: Phim Người thừa kế vũ trũ (2015)

Thì ra Haagen-Dazs cùng bánh kem cũng chỉ là đồ để lấp bụng.

Trần Thước rất muốn chế nhạo cô ta hai câu vì anh có chút ngứa mồm rồi, nhưng vừa định mở miệng, anh bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì lại đành ngậm miệng lại.

Anh kéo Hot dog định về nhà rồi quay sang nở nụ cười như có như không nói: "Y tá trưởng cũng đừng quá nuông chiều mấy đứa nhỏ, trời lạnh như này mà ăn kem cẩn thận sẽ bị đau bụng."

Trương Giai Tuệ cười nhắc hai đứa nhỏ chào tạm biệt anh, nhưng hai đứa nhỏ kia đang lo ăn đồ của mình, đâu có thèm quan tâm chào tạm biệt Trần Thước.

***

Một tuần liên tục, xác suất để Trương Giai Tuệ gặp được Trần Thước quanh khu chung cư bỗng tăng lên đáng kể.

Cô ta vốn có thói quen đi bộ sau bữa cơm tối, Trần Thước đã thăm dò ra quy luật này, vì thế mấy ngày nay anh cũng thường xuyên gặp cô ta quanh khu nhà.

Quần áo cô ta mặc đều là nhãn hiệu cao cấp dành cho nữ giới, quần áo mấy đứa nhỏ mặc nhìn cũng biết là rất đắt,còn về phần anh chồng, đi con ô tô hơn sáu mươi vạn, chắc hẳn cũng là một tinh anh công sở.

Sau khi Trần Thước kéo Hot dog về nhà, toàn thân đã run cầm cập, anh liền mở điều hòa sưởi ấm, khi ngồi trên sô pha còn không quên ôm Hot dog vào lòng cho ấm hơn.

"Mày đã nhìn thấy chưa? Đấy chính là con người." Anh lại nhéo lỗ tai Hot Dog một cái, "Lòng tham con người là không đáy, cuộc sống của mình thì tốt hơn người khác bao nhiêu, nhưng vẫn tham lam muốn chiếm phần thưởng của người khác."

Hot dog nghiêm túc gật đầu.

Trần Thước cười: "Chó ngốc, mày cứ làm như đang hiểu tao nói gì ấy nhỉ."

Hot dog lại tiếp tục gật gù.

Tuy rằng nó không hiểu tiếng người, nhưng nó biết khi chủ nhân nói với giọng điệu nghiêm túc như vậy thì hơn phân nửa là đang phê bình nó, lúc này nó phải ngoan ngoãn gật đầu nhận lỗi là tốt nhất.

Trần Thước cười cười, anh chợt nghĩ tới Dư Điền Điền, nhớ tới cuộc nói chuyện cùng hôm đó trong thang máy.

Trong lòng cô chỉ quan tâm đến nguyện vọng của hai đứa nhỏ kia, dù cho núi tuyết chính là nơi cô muốn tới nhất từ bé đến giờ, cũng đem cơ hội chắp tay nhường cho người ta.

Nhưng cô hoàn toàn không biết người cô đang giúp lại là loại người tham lam hèn hạ đến mức nào, lợi dụng lòng thương hại của người khác còn bản thân mình thì không chút áy náy hưởng thụ cơ hội không thuộc về mình.

Nghĩ như vậy, Trần Thước bỗng nhiên không cười được nữa.

Nếu như cô gái kia biết lòng tốt của mình đang bị người ta lợi dụng, chắc chắn sẽ tức giận phải không?

Anh ôm Hot dog vào lòng, thở dài, nói thầm một câu: "Cô gái ngốc này, không biết trong đầu cô ấy chứa những gì nữa?"

Nghiêng đầu qua anh thấy Hot dog đang nhìn bát cơm, anh bĩu môi, "Chắc chỉ chứa cơm trộn gan heo…"

***

Ngày hôm sau, khi Dư Điền Điền tan việc, cô vừa mới ra khỏi phòng thay đồ, bỗng nhiên phát hiện có người đang đứng bên cạnh cửa, dáng vẻ vô cùng nhàn rỗi.

Đầu tiên là cô bị dọa giật mình, sau đó liền tức giận nói với Trần Thước đang cố ra vẻ nhàn rỗi: "Anh đứng trước cửa phòng thay đồ nữ làm gì vậy, bác sĩ Trần?"

Trần Thước nói: "Đương nhiên là chờ người, bằng không tôi đứng đây còn có thể làm gì?"

"Còn có thể nhìn lén." Dư Điền Điền theo phản xạ có điều kiện nói ra.

Vừa nhìn thấy mặt Trần Thước nhất thời đen lại, cô nhanh chóng ho nhẹ hai tiếng, "Bác sĩ Trần anh chờ tôi làm gì vậy? Có phải lại muốn mời tôi tới Hoa viên giữa trời ăn một bữa không?" Cô mặt dày mở miệng cười, "Tại sao anh biết tôi rất nhớ món chân gà ở đó thế?"

Trần Thước liếc cô một cái, nghĩ thầm: Cứ cười đi cười đi, đợi đến khi tôi cho cô thấy chân tướng sự việc, không chừng lại muốn khóc cũng không khóc được.

Anh chỉnh lại khăn quàng cổ: "Đi thôi, tôi dẫn cô đến một nơi."

Trên đường đi, Dư Điền Điền luôn mồm hỏi anh đang muốn đưa cô đi đâu, Trần Thước chỉ nói: "Đi rồi cô sẽ biết, tin tôi đi, tôi sẽ không hại cô."

Dư Điền Điền hừ nhẹ hai tiếng, "Ai biết được? Tôi lại xinh đẹp như hoa như ngọc thế này, không chừng bác sĩ Trần coi trọng gương mặt đẹp này của tôi, còn muốn —— "

"Tỉnh lại đi, ban ngày mà cô đang mơ gì vậy?" Trần Thước nhìn cũng không thèm nhìn cô, lại không chút nể mặt đả kích cô, "Cũng không mang theo gương bên mình mà soi xem, soi vào kính chiếu hậu đi rồi hãy nói mấy lời đó."

Dư Điền Điền còn quả thật làm bộ làm tịch nhìn vào kính chiếu hậu soi soi, vừa soi vừa nói: "Ái chà, cô gái này là ai vậy, sao lại xinh đẹp như vậy? Đẹp tới mức làm bệnh tim của người ta cũng sắp phát tác rồi!"

Trần Thước cười há há hai tiếng, nhại theo giọng nói của cô: "Ái chà, cô gái này là ai vậy, tại sao ánh mắt lại kém như thế? Nói mấy lời ngốc nghếch liền làm cho đầu não tôi cũng phát ngốc theo cô ta luôn rồi!"

"Anh ngốc là vấn đề gien nhà anh, chuyện này không thể đổ lỗi cho tôi được!" Dư Điền Điền liếc anh.

"Cô xấu cũng là vấn đề gien nhà cô, quả thật chỉ có thể hỏi ba mẹ cô." Trần Thước gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Cho nên bác sĩ Trần hôm nay anh tới tìm tôi là vì muốn đấu khẩu với tôi sao?"

Trần Thước không nói gì.

Kỳ thật anh cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ muốn cho Dư Điền Điền tận mắt chứng kiến cuộc sống của Trương Giai Tuệ trôi qua như thế nào. Nhưng cho đến khi anh lái xe đưa Dư Điền Điền đến cổng khu chung cư, mới nhớ bọn họ hẳn là nên ăn cơm tối trước, cũng không thể đứng đây đợi mấy tiếng được?

Anh lái xe vào gara, sau đó nói: "Muốn cho cô nhìn vài chuyện, nhưng mà trước khi xem, thì tới nhà tôi ăn bữa cơm đi."

Dư Điền Điền nháy mắt bắt đầu cảnh giác hơn, "Chúng ta…cô nam quả nữ, ở chung một phòng?"

"…"

Trần Thước mặt không thay đổi liếc mắt nhìn cô khinh bỉ: "Cô thoải mái một chút đi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Rõ ràng là hai thằng đàn ông với nhau, nếu thật sự phải lo lắng có chuyện gì xảy ra, thì cũng phải là tôi lo mới đúng, dù sao nếu hai chúng ta ở cùng nhau thì tôi mới là người khiến cô sinh ra ý đồ xấu."

Dư Điền Điền rất muốn phản bác, nhưng buồn bực nghĩ lại mới phát hiện, lời nói của Trần Thước có vẻ rất có lý.

Cô không nhịn được lại hỏi một câu: "Rốt cục anh muốn tôi nhìn cái gì?"

Trần Thước nghĩ một lúc, đột nhiên trở lên nghiêm túc, thở dài nói: "Tôi muốn cho cô thấy một chuyện rất khó coi, sau khi thấy có thể cô sẽ tức giận, mức độ tức giận có thể rất nghiêm trọng, nhưng tôi hi vọng cô sẽ không giận quá."

Cuối cùng, anh đã được toại nguyện khi nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Dư Điền Điền.

Sau đó vài giây, Dư Điền Điền chống cằm hỏi, "Bác sĩ Trần, nói chuyện dễ hiểu một chút thì anh sẽ chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Dư Điền Điền cứ như vậy lên nhà Trần Thước, vừa vào cửa đầu tiên cô còn chút do dự nhỏ giọng hỏi một câu: "Bác sĩ Trần, nếu bạn gái anh biết tôi tới nhà anh, có khi nào sẽ ghen không?"

Trần Thước liếc nhìn cô một cái: "Cô thấy tôi giống người có bạn gái sao?"

Dư Điền Điền nhịn cười, ra vẻ nghiêm túc đáp lại: "Ừm, là vô cùng không giống."

Trần Thước hừ một tiếng: "Vậy được rồi, đẹp trai như bổn đại gia đây, yêu cầu của ta đối với bạn gái rất cao, cô gái có thể xứng đôi với ta hiện tại vẫn chưa xuất hiện đâu!"

Dư Điền Điền phì cười một tiếng, "Bác sĩ Trần anh lo xa quá rồi, ngược lại người có thể xứng đôi với anh rất nhiều, nhưng anh miệng độc như vậy, người có thể chịu được anh ít vô cùng. Dù sao ngoài việc phải chịu đựng cái tính kiêu ngạo của anh, còn phải giỏi về trong việc phát hiện vẻ đẹp trong một đống hỗn độn, đó không phải việc người bình thường có thể làm được đâu."

Trần Thước vừa mở cửa, anh liền ném thẳng chìa khóa vứt trên tủ giày, xoay người lại chế nhạo cô: "Dư Điền Điền, tôi phát hiện quả thật đầu tôi bị ngập nước nên mới quan tâm chạy tới giúp cô như vậy, đây mới là Lã Đồng Tân có ý tốt nhưng lại bị chó cắn !"

Dư Điền Điền phản xạ có điều kiện cãi lại:

“Bác sĩ Trần anh mà cũng biết đầu mình bị ngập nước sao, tôi cũng cảm thấy mừng thay cho anh, kỳ thật tôi vẫn luôn đau khổ không biết phải nói sự thật này với anh thế nào, dù sao tôi cũng là cô gái thiện lương hay chăm sóc người khác mà —— “

Nhưng mới nói được một nửa cô bỗng nhiên lại dừng lại, sau đó lập tức hỏi một câu: “… Anh giúp tôi?”

Trần Thước lấy từ trong hộp giày cho cô một đôi dép lê sạch sẽ, sau đó anh đi thẳng vào phòng bếp, cũng không thèm quay đầu lại, hỏi cô một câu, “Muốn ăn cái gì?”

Dư Điền Điền bị anh chuyển hướng đề tài, nghĩ nghĩ nói: “Tôi muốn ăn beefsteak.”

Anh lắc đầu: “Không có.”

Dư Điền Điền lại hỏi: “Vậy thì cơm rang trứng đi?”

Trần Thước lắc đầu: “Không có.”

Dư Điền Điền lại nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy anh cứ làm cho tôi vài món ăn quen trong bữa cơm hàng ngày đi.”

Trần Thước khóe miệng cong lên: “Xấu hổ quá, trong tủ lạnh nhà tôi không có rau cũng không có thịt.”

Dư Điền Điền đen mặt: “Không có thịt, không có rau anh hỏi tôi muốn ăn làm quái gì!”

Trần Thước nhún nhún vai tỏ vẻ không có chuyện gì, “Tôi cũng chỉ tùy tiện khách khí hỏi cô thế thôi, không ngờ cô thật sự mặt dày như vậy. Bình thường tôi cho rằng làm khách sẽ vô cùng khách sáo mà nói: Anh làm gì tôi ăn cái đó.’ ai mà biết cô không giống người bình thường đến thế.”

Dư Điền Điền nhịn.

Trần Thước vừa thấy dáng vẻ giận giữ của cô thì không nhịn được muốn cười, vừa lấy đồ từ trong tủ lạnh ra, vừa nhại theo giọng điệu của cô: “Vậy được rồi, ai bảo tôi là bác sĩ tốt chuyên quan tâm chăm sóc cho mọi người? Đại gia tôi hôm nay sẽ hào phóng một lần, để cô được nếm món ăn sở trường của tôi!”

Anh không cho Dư Điền Điền vào phòng bếp, vì thế Dư Điền Điền chỉ có thể đi lại trong phòng khách, xem như đang tham quan nhà anh vậy.

Lượn được hai vòng, cô cho vài kết luận như sau:

Căn hộ nhà bác sĩ Trần thật to.

Trần Thước là một người đàn ông độc thân nhưng lại rất thích sạch sẻ.

Trình độ thẩm mỹ của bác sĩ Trần cũng không tệ lắm, trên tường có treo mấy bức họa, cô đều cảm thấy chúng mang vẻ đẹp rất tươi mát.

Dư Điền Điền đi đến cửa thư phòng thì trong phòng bỗng có một bóng đen đột nhiên xông ra, dọa cô giật nảy mình, theo phản xạ có điều kiện cô lui về sau hai bước.

Nhưng sau khi nhìn thấy rõ ràng, cô mới phát hiện đây đâu phải bóng người? Rõ ràng là bóng một con chó.

Hot dog lông vàng vẻ mặt cảnh giác nhìn Dư Điền Điền, trên mặt gầm gừ ra vẻ người muốn sống chờ lại gần.

Dư Điền Điền cũng không dám động đậy, dù sao con chó này cũng lớn như vậy, thân mình cũng cao qua đùi cô rồi.

Trần Thước nghe thấy tiếng động thì ló đầu ra từ phòng bếp, anh nói với Hot dog: “Có khách tới, mày mau ra tiếp đón khách cho tao, chủ nhân của mày còn đang bận.”

Kết quả Hot dog cảnh giác nhìn chằm chằm Dư Điền Điền, nó lúc lắc cái đuôi, oạch một cái chạy thẳng vào phòng bếp, canh chừng bên cạnh Trần Thước không chịu đi ra.

Trần Thước tức giận nói: “Bình thường lúc đòi ăn thì mặt dày như thế, bây giờ nhìn thấy phụ nữ người ta thì ra vẻ thẹn thùng xấu hổ lắm cho ai nhìn?”

Hot dog đem đầu chôn sau người anh, sống chết không chịu thò đầu ra, dáng vẻ như cô vợ nhỏ đang xấu hổ.

Trần Thước đành phải đi ra khỏi phòng bếp, nói với Dư Điền Điền: “Cô xem TV trước đi cho đỡ buồn, tôi sẽ làm cơm nhanh thôi.”

Dư Điền Điền đâu có tâm tư gì xem TV, cô chỉ cảm thấy người này sao lại thần thần bí bí như vậy , đưa cô tới đây cũng không biết vì chuyện gì, vì vậy cô đành ngồi trên sofa nghịch di động. Vừa nghịch vừa lắng nghe cuộc nói chuyện vui vẻ của một người một chó trong bếp.

Trần Thước nói: “Tránh ra tránh ra, tao đã làm xong đâu, nằm một bên chơi đi!”

Hot dog sủa: “Gâu gâu gâu.”

Trần Thước nói: "Đừng nhìn tao với ánh mắt ấy, nhìn tao cũng vô dụng, đã nói rồi còn không làm, mày không hiểu tao nói gì à?"

Hot dog lại sủa: "Gâu gâu gâu gâu."

Trần Thước hừ một tiếng: "Ôm đùi cũng vô dụng, nằm một bên hóng mát đi! Rõ ràng là chó đực, tại sao tính cách còn đàn bà hơn chó cái vậy?"

Hot dog tiếp tục sủa gâu gâu gâu không ngừng.

Dư Điền Điền ngồi một mình trên sô pha cười ha ha, cười đến không khép được miệng.

Cô thầm nghĩ, thì ra mỗi ngày bác sĩ Trần đều trôi qua như vậy? Là một người đàn ông độc thân, cuộc sống hàng ngày của anh quả thực rất thoải mái, đối mặt với một con chó cũng có thể khoe khoang trình độ mồm mép của mình, cuối cùng cô cũng biết kỹ năng độc miệng của anh là luyện thành thế nào rồi.

Trông cô ấy cười vui vẻ chưa kìa, trong phòng bếp lại truyền đến giọng quát của Trần đại nhân: "Mày thấy chưa, người phụ nữ bên ngoài kia đang cười mày đấy, mày còn định tiếp tục ra vẻ đàn bà thế à? Tao cho mày biết, đừng có giở tính cáu gắt của chó ra đây, mày mau ra ngoài tiếp khách cho tao, đừng để tao mất mặt!"

Anh vừa nấu ăn, cái miệng cũng nói không ngừng, cuối cùng Hot dog bất đắc dĩ bị anh đuổi ra khỏi phòng bếp, nó ngồi trong phòng khách cùng Dư Điền Điền mắt to trừng mắt nhỏ.

Dư Điền Điền học dáng vẻ của Trần Thước cùng nó bồi dưỡng tình cảm: "Xin chào, tao là Dư Điền Điền."

Hot dog không nói lời nào, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô.

Dư Điền Điền nghĩ ngợi, lại hỏi: "Tên của mày là gì vậy?"

Hot dog vẫn không sủa lời nào, mắt vẫn không chớp nhìn chằm chằm cô.

"Kỳ quái, tại sao mày không nói gì? Vừa rồi không phải còn ở trong phòng bếp sủa gâu gâu gâu không ngừng sao?" Dư Điền Điền tự làm mình mất mặt.

Người đàn ông trong phòng bếp không biết đã đi ra từ lúc nào, anh dựa người ở cửa phòng khách nhìn cô, trên mặt mang vẻ chế nhạo, "Đầu cô vừa bị cửa kẹp à? Nó là chó, sao có thể hiểu cô đang nói gì?"

Dư Điền Điền bĩu bĩu môi, không phải vừa rồi anh và nó cãi nhau rất vui vẻ trong phòng bếp đấy à?

Trần Thước hừ một tiếng, "Hai người khác nhau, tôi là tôi, cô là cô. Chó ngốc nhà tôi cũng biết nhận chủ nhân đấy, đừng tưởng rằng tùy tiện đến nhà người ta làm khách mà thân thiết được với nó, nó cũng là một chú chó rất có khí chất đấy."

Dư Điền Điền phải nhịn cười thật khổ, cô tiếp tục đấu mắt cùng con cún có khí chất, cô muốn xem nó có chỗ nào không giống chó bình thường.

Trần Thước rất nhanh liền mang ra hai bát mì trứng từ phòng bếp, đắc ý nói với cô: "Mau tới nếm thử món sở trường của tôi đi!"

Dư Điền Điền buồn cười không chịu được, "Đây chính là món ăn sở trường của anh sao? Món này từ lúc mới lên tiểu học tôi đã làm được rồi."

Trần Thước mặt tối sầm: "Tôi làm cho cô ăn là tốt rồi, nói nhiều như thế làm gì?"

Dư Điền Điền ngồi xuống, vươn tay nhận chiếc đũa từ anh, nếm thử một miếng, hương vị này thật ra cũng không tệ lắm.

Trần Thước vẫn cẩn thận quan sát nét mặt của cô, gương mặt chờ mong nhưng còn cố ra vẻ không quan tâm nhìn cô, "Thế nào, tôi nói không sai chứ?"

Tuy rằng anh nói không sai …

Dư Điền Điền yên lặng gật gật đầu, rất muốn hỏi anh: món này sao có thể nói là ngon, không phải chỉ là một bát mì thôi sao? Chẳng lẽ còn có thể ăn ngon hơn sơn hào hải vị, hàng tá món ăn khác của Trung Hoa Dân Quốc hay sao?

Nhưng đối diện với ánh mắt nhỏ mong chờ của bác sĩ Trần, cô cảm thấy anh đã chịu nhân nhượng hạ mình xuống bếp làm đồ cho cô cũng không dễ dàng gì rồi, vì thế đành đem những lời này lặng lẽ nuốt vào bụng.

Lúc này kẻ kích động nhất chính là Hot dog, khi nó thấy Dư Điền Điền là một người xa mà lại được ăn bữa tối Trần Thước làm trước nó, nó liền bắt đầu không ngừng chạy vòng quanh cô, đôi mắt nhỏ ngập tràn mong mỏi cùng khát vọng, còn thỉnh thoảng cào cào trên sàn gỗ hai lần, phát ra âm thanh muốn hấp dẫn sự chú ý của cô.

Dư Điền Điền bị một con chó nhìn chằm chằm lại khát khao như vậy, trong lòng có chút không được tự nhiên, vì thế cô lúng túng hỏi nó: "Mày có muốn ăn không?"

Hot dog sủa hai tiếng, cào đến càng vui mừng hơn.

Nhìn thấy ánh mắt nôn nóng của con chó này, Dư Điền Điền buồn cười không nhịn được, cô vớt ra miếng trứng từ trong bát thả xuống cho nó.

Hot dog lập tức cắn miếng trứng vào miệng, sau đó nó vui sướng nuốt sạch, ăn xong liền bắt đầu vẫy đuôi vây quanh Dư Điền Điền làm nũng liên tục, hai chiếc chân nhỏ không ngừng lay lay bắp đùi của cô.

Dư Điền Điền bị nó làm cho ngứa buồn, vừa cười ha ha, vừa ngẩng đầu nói với anh: "Nó không phải một con chó rất hung dữ sao? Không ngờ chỉ một miếng trứng cũng có thể thu phục được nó."

Trần Thước mất hứng, vừa hùng hổ mắng mỏ Hot dog vài câu, vừa ngồi xuống ăn bát mì trước mặt mình. Miệng nói đơn giản Hot dog đã làm mất mặt anh, biết vậy lúc trước anh nên mua giống chó Chihuahua có khí chất, chứ không nên mua giống chó lông vàng chỉ vì miếng ăn mà nịnh nọt người ta xấu hổ như nó vậy.

Sau bữa cơm anh nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, vẫn chưa tới 7 giờ rưỡi, vì thế anh cầm bát vào phòng bếp chuẩn bị dọn dẹp, Hot dog cũng đi theo anh chạy vào phòng bếp.

Dư Điền Điền ngồi trên bàn cơm tò mò nghe cuộc hội thoại của chủ nhân và chó vang lên trong phòng bếp, tất nhiên bác sĩ Trần còn chưa nguôi giận với chú chó cưng không có khí chất nhà mình.

"Bình thường đối với tao thì mày hung hăng như vậy, hừ, còn với một người xa lạ tới nhà cho mày miếng trứng, thì mày nịnh bợ người ta như vậy à, đạo đức giả!"

Hot dog sủa gâu gâu gâu, như là đang phản đối.

Trần Thước phê bình nó: "Phản đối cũng không vô hiệu, một miếng trứng cũng có thể để mày vứt bỏ khí chất của một chiến binh chó sao?"

Hot dog sủa gâu gâu gâu, ngữ điệu có một chút nhỏ lại, dường như đang nhận lỗi.

Trần Thước giọng nói cũng dịu đi: "Hừ, biết sai là tốt rồi, lần sau phải tỏ ra có tự trọng một chút cho tao, làm một con chó có khí chất có đạo đức nghe chưa."

Dư Điền Điền đang ngồi ở bàn cơm cười ha ha, không ngờ bác sĩ Trần lại dễ thương như vậy, ở nhà một mình thì thường xuyên nói chuyện vui vẻ với chó.

Lúc Trần Thước từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy Dư Điền Điền cười đến miệng cũng không khép lại được, anh vừa lau tay vừa không nhịn được đỏ mặt hỏi cô, "Cô cười cái gì mà cười? Tôi nói chuyện với chó nhà tôi thì liên quan gì tới cô mà cười. Vô duyên!"

Dư Điền Điền vừa cười vừa nói: "Bác sĩ Trần, không ngờ anh dễ thương như vậy."

Mặt Trần Thước càng đỏ hơn, "Dễ thương? Dễ thương cái gì mà dễ thương? Lão gia là đẹp trai, là lạnh lùng, là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất! Đừng dùng mấy từ của phụ nữ mà khen tôi như thế!"

Ngẩng đầu anh lại nhìn đồng hồ treo tường cái nữa, vừa sắp tới giờ nên anh liền với lấy chiếc áo khoác, nói với Dư Điền Điền: "Đi thôi, không đi sẽ không kịp nữa."

Dư Điền Điền đầu óc mơ hồ hỏi anh: "Đi đâu?"

Trần Thước cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, anh nhìn cô nửa ngày, không nhanh không chậm nhại theo giọng điệu trầm thấp mang nhiều ẩn ý của MC quốc dân Triệu Trung Tường trong < Thế giới động vật > nói: "Dẫn cô đi xem bộ mặt thật của con người."

Dư Điền Điền: "…"

Khi Dư Điền Điền đi theo Trần Thước ra tới cổng lớn khu chung cư, bầu trời đã tối đen, Trần Thước dẫn cô đến một gốc cây cách cửa chung cư không xa, làm như là đang đợi ai đó.

Dư Điền Điền hỏi anh: "Đợi ai vậy?"

Trần Thước không nói chuyện, chưa qua được mấy phút, anh nhìn đồng hồ trên tay một chút, sau đó mới nói: "Sắp tới rồi."

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, từ cửa một tòa nhà khác trong chung cư có một đôi nam nữ đang đi ra, hai người ăn mặc không hề tầm thường, người phụ nữ còn xách theo một chiếc túi hàng hiệu.

Trần Thước không nhanh không chậm dắt Dư Điền Điền đi theo, Dư Điền Điền nhìn kỹ, cô nhận ra người phụ nữ kia chính là Trương Giai Tuệ, còn người đàn ông bên cạnh hắn là chồng cô ta.

Cô không nói gì.

Bọn họ theo sát hai người kia không quá xa mà cũng không quá gần, Trần Thước vừa đi, vừa nhỏ giọng nói với Dư Điền Điền đang ở bên cạnh: "Túi

xách cô ta đang mang là mẫu mới nhất của hãng Gucci, bằng nửa năm tiền lương của cô cũng không mua nổi đâu.”

“Cô có thấy đôi giày chồng cô ta đang đi không, đôi này là mẫu mới vừa được thiết kế ở Italy, giá của nó cô tự nghĩ ra rồi đấy.”

Sau khi ra khỏi khu chung cư, đôi nam nữ kia vào một tiệm bánh ngọt, Trương Giai Tuệ cúi người quan sát tủ bánh ngọt một chút, rồi chọn bánh Hessen mà cô ta thích ăn nhất, còn gọi thêm một chiếc bánh gato bé.

Trần Thước lại nói: “Đây là thói quen của bọn họ, mối tối đi dạo, Trương Giai Tuệ sẽ mua hai chiếc bánh, có thể là cô ta ăn cũng có thể mang về cho hai đứa nhỏ.”

Giá của hai chiếc bánh kia, chỉ cần nhìn tấm biển hiệu của cửa hàng bánh này, Dư Điền Điền cũng có thể đoán ra tám chín mươi phần trăm.

Hai người đang đứng cách cửa hàng bánh ngọt không xa lắm, đợi đến khi đôi nam nữ kia đi ra, Trần Thước nói bây giờ bọn họ sẽ tới công viên.

Công viên cách khu chung cư không xa, đi bộ chưa đến mười phút liền đã tới.

Anh chồng Trương Giai Tuệ vừa nhận được cuộc gọi, Trần Thước khẽ giọng nói với cô: “Chiếc điện thoại di động kia cô nhận ra phải không, không cần tôi nói giá.”

Trước cổng công viên có một quầy bán vé số, Trương Giai Tuệ và chồng cô ta theo thói quen sẽ tới đó, khi đi ra liền cầm trong tay một xấp xổ số, Trần Thước nói bọn họ thường không quan tâm mình có trúng thưởng không, đây cũng chỉ là thói quen mà thôi, mỗi ngày hai người đều sẽ mua hơn mười tờ vé số.

Khi anh nói tới đây, Dư Điền Điền vẫn không nói gì, anh nghiêng đầu qua nhìn cô, dưới ánh đèn đường mờ vàng nhạt anh nhìn vẻ mặt người bên cạnh, Dư Điền Điền dường như có chút ngây ngốc, cô cũng không tức giận giống như anh tưởng tượng, ngược lại trên mặt mang nét mờ hồ khó hiểu.

Hai người cứ đi theo vợ chồng Trương Giai Tuệ như vậy, từ lúc bọn họ vào công viên bắt đầu đi bộ, cho đến lúc bọn họ ra khỏi công viên về nhà.

Dư Điền Điền bỗng nhiên dừng bước.

Cô hỏi Trần Thước: “Anh muốn tôi nhìn cái gì vậy?”

Trần Thước nói: “Thứ tôi muốn cô nhìn, không phải cô đã thấy rồi sao?”

Tháng mười hai gió đông thổi mạnh tạt vào mặt cô như lưỡi dao sắc nhọn, không chút nương tay làm hai gò má đau buốt.

Dư Điền Điền nhìn đôi vợ chồng hoang phí kia rốt cuộc cũng biến mất ngoài cổng lớn công viên, cô chậm rãi thu hồi tầm mắt, cô không biết nên đối mặt với Trần Thước thế nào nữa.

Lý trí nói cho cô biết, cô nên cười cám ơn anh, cám ơn vì anh đã giúp cô thấy rõ bộ mặt thật gian dối của Trương Giai Tuệ.

Nhưng sâu trong lòng cô còn có một thứ cảm xúc bất an đang bắt đầu lên men.

Anh cũng chỉ là người qua đường đứng xem nhưng rất dễ dàng nhìn thấu được bộ mặt thật của Trương Giai Tuệ, cũng có thể do anh cảm thấy thương hại cô, cho nên muốn giúp cô vạch trần chân tướng sự thật, không muốn cô mơ màng thiếu hiểu biết như thế.

Nhưng anh sẽ nghĩ cô như thế nào?

Thật đúng là đồ ngốc, cô còn tự cho mình là Bạch Liên hoa ban phát lòng tốt, thật không ngờ chỉ là một tên ăn mày vừa mới vất vả lấy được chút tiền lại đi nhét vào túi kẻ giàu có đi ngang qua đường.

Mặt cô dần dần trắng bạch, cô ngẩng đầu lên nhìn Trần Thước thì quả nhiên từ trong mắt anh cô thấy được sự thương hại và cảm thông.

Cô thở dài một cái, lúc này mới phát hiện ra bản thân đúng là một kẻ ngu ngốc.

Một kẻ ngốc thật đáng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Nhìn Dư Điền Điền cúi đầu không lên tiếng liền khiến Trần Thước giật mình.

Anh cho rằng cô sẽ rất giận dữ, sẽ tiến lên mà cãi nhau với Trương Giai Tuệ, dù sao cũng sẽ tỏ ra tức giận khó chịu, nhưng cô không có.

Cô chỉ cúi đầu không nói tiếng nào , ai cũng không biết cô đang suy nghĩ gì.

"Dư Điền Điền." Trần Thước mở miệng gọi cô, "Cô đang suy nghĩ gì vậy? Vì sao không mau chóng đuổi theo?"

Dư Điền Điền không lên tiếng.

"Dù sao tôi cũng tự mình đưa cô tới xem cuộc sống xa hoa của Trương Giai Tuệ, nhưng cô lại không có phản ứng gì? Cô không tức giận? Không muốn lấy lại cơ hội vốn dĩ thuộc về mình? Không muốn vạch trần lời nói dối để cô ta cảm thấy xấu hổ sao?" Trần Thước cảm thấy khó có thể tin được.

Bỗng nhiên Dư Điền Điền cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cô ngẩng đầu lên nhìn bóng đèn đường mờ vàng trên đầu, có chút buồn cười hỏi: "Anh cho rằng việc này chỉ cần tôi nghĩ thì có thể làm được sao?"

"Vì sao lại không làm được?"

Vì sao lại không làm được?

Dư Điền Điền buồn cười nhìn về phía Trần Thước, anh còn cao hơn cô một cái đầu nhiều, cho nên khi cô đối mặt với anh tất nhiên phải cố gắng ngẩng đầu thật cao mới có thể nhìn anh.

Anh cũng rất phối hợp cúi đầu đối diện với cô nhưng chỉ cô mới nhìn rõ gương mặt anh vì anh đứng ngược phía ánh sáng, trên gương mặt thu hút nhất là đôi mắt sáng không hề tầm thường kia hơn nữa còn mang theo chút khó hiểu cùng tức giận.

Đương nhiên cô biết vì sao anh tức giận, anh cảm thấy chính mình đã lãng phí thời gian cùng cô đi theo dõi Trương Giai Tuệ một ngày, kết quả là cô lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Dư Điền Điền nhìn anh trong chốc lát, bỗng nhiên cô bình tĩnh lại hỏi anh: "Bác sĩ Trần, anh nghĩ tôi là người thế nào?"

Đây thật sự là một vấn đề khó mà trả lời được.

Trần Thước không chút nghĩ ngợi nói: "Cô là một y tá miệng lưỡi sắc xảo, kỹ thuật y tá rất tệ, đầu óc không linh hoạt, đôi khi còn có chút bệnh thánh mẫu nhưng có lúc lại rất tốt bụng, tốt bụng đến mức ngu ngốc, có đôi khi —— "

"Không phải tôi muốn hỏi tôi là người thế nào."

Dư Điền Điền lên tiếng cắt đứt anh, sau đó lại tự mình trả lời vấn đề kia, cô nói, "Tôi là một y tá, một y tá làm việc ở bệnh viện nào cũng được, cũng như các y tá khác phải bận rộn làm việc suốt ngày. Tôi luôn có cảm giác, nếu bệnh nhân không cần tôi, họ sẽ không gọi tôi tới phòng bệnh; nếu bác sĩ không cần tôi, cũng sẽ không gọi tôi tới, lại càng không nói tới những vị lãnh đạo cấp cao ."

Trần Thước ánh mắt nheo lại, đang chờ đợi cô nói tiếp.

Cô cúi thấp đầu nhìn cái bóng của mình, có chút tự giễu nói:

"Nhưng Trương Giai Tuệ không giống tôi, cô ta là y tá trưởng, là người độc nhất vô nhị, là người tuy cũng mặc đồng phục y tá nhưng không giống chúng tôi. Lãnh đạo cấp cao đều biết đến sự tồn tại của cô ta, phần thưởng kia cho cô cũng là có mục đích. Nếu như tôi thật sự đi tìm viện trưởng, đòi lại phần thưởng thuộc về tôi, vậy thì sao? Y tá trưởng vẫn là cô ta, tôi vẫn chỉ là một y tá nhỏ không chút quan trọng, anh cảm thấy cuộc sống sau này của tôi còn có thể dễ chịu sao? Trương Giai Tuệ còn cho tôi chút sắc mặt tốt sao, cô ta sẽ không đi gây chuyện với tôi mà để tôi yên ổn tiếp tục làm việc ở bệnh viện sao?"

"Cô nhát gan đến mức này à? Cô không muốn đem chuyện thất đức của cô ta phanh phui trước mọi người sao, cô ta có thể sẽ không được làm y tá trưởng nữa cũng sẽ không có cách nào uy hiếp uy hiếp cô được?" Trần Thước tức mà không biết nói sao, "Bình thường không phải mồm miệng rất nhanh nhạy sao? Chỉ cần tôi nói cô một câu, cô không đâm lại tôi một nhát thì cứ như không sống nổi ấy, vì sao đối mặt với người ta thì bỗng nhiên cô biến thành cừu non bé nhỏ vậy? Định ngồi chờ bị lột da sao?"

"Có thể anh nói đúng, cô ta có khả năng sẽ không được tiếp tục làm y tá trưởng, nhưng vẫn có khả năng cô ta vẫn là người lãnh đạo trực tiếp của tôi. Mà phần lớn y tá xung quanh tôi đều do cô ta quản, nếu cô ta không cho tôi sắc mặt tốt, ai còn có thể quang minh chính đại làm phản với cô ta, chạy tới bên cạnh tôi chống cô ta? Nếu như tôi liều lĩnh vạch mặt cô ta, anh muốn tôi sẽ giống như virus bị mọi người cách ly ra sao?"

Dư Điền Điền mờ mịt nhìn mặt hồ trong công viên, bên cạnh là một đám trẻ đang chơi cầu trượt trong bãi đất trống gần hồ, tiếng cười hi hi ha ha vang lên truyền đi rất xa rất xa.

Cô nhẹ giong thở dài:

"Bác sĩ Trần, cám ơn anh đã vì chuyện của tôi mà phí tâm như vậy nhưng tôi cũng không phải trẻ con nữa, có rất nhiều chuyện không thể chỉ dựa vào vì mình thích mà có thể làm. Kết cục đã định, phải đi thế nào thì cứ đi thế ấy thôi, tôi cần gì phải hao tổn tâm tư đi thay đổi kết quả đó? Hiện tại không phải như bây giờ cũng rất tốt sao? Mọi người đều vui vẻ. Trương Giai Tuệ chịu cho tôi sắc mặt tốt, tôi cũng có thể thuận lợi làm công việc của mình."

Đầu óc cô cũng không thông minh, lúc đi học thành tích cũng rất bình thường, bằng không sao có thể chạy tới đây làm một y tá nhỏ.

Dù cha mẹ cung cấp những điều kiện tốt hơn cũng không thể biến cô trở thành một người xuất sắc được, nhưng cô đã dựa vào năng lực bản thân mà thi vào bệnh viện này, cho đến hôm nay cô có thể tự tay làm hàm nhai cũng coi như là miễn cưỡng sống qua ngày.

Cô không có bản lĩnh đi tranh đấu với y tá trưởng.

"Đi thôi, về nhà, đứng đây lâu chúng ta sẽ bị cảm mất." Cô nỗ lực lấy lại tinh thần, cảm thấy đã thuyết phục được chính mình, vì thế cô vừa bước đi vài bước liền quay đầu nhìn Trần Thước, nở một nụ cười tươi với anh, "Dù sao cũng không ai để ý báo cáo tổng kết đó là do tôi viết. Cùng lắm thì sang năm tôi cố gắng một lần nữa là được!"

Trần Thước nhìn cô một hồi lâu cũng không nói gì.

Cô vốn cho rằng bản thân mình che giấu rất tốt vì thế cứ không tim không phổi mà cười như vậy. Nhưng kỹ thuật diễn của cô lại quá vụng về cho nên cũng không biết nụ cười của cô đã bán đứng mình vô cùng rõ ràng.

Nụ cười kia cùng lắm là tốt hơn khóc một chút, cô ta trưng ra bộ mặt xấu xí như vậy rốt cuộc là muốn tra tấn ai đây?

Trần Thước cảm thấy trong lòng tức đến khó chịu.

Anh không nói câu nào nhanh chóng đi theo cô, bên tai vẫn quanh quẩn câu nói kia của cô —— Dù sao cũng không ai để ý báo cáo tổng kết cuối năm đó là do tôi viết.

Cô nói không đúng!

Trong lòng anh kiên quyết muốn phản bác ý kiến của cô, chính vì câu nói này khiến mà anh cảm thấy khó chịu.

Dọc đường đưa Dư Điền Điền về nhà, Trần Thước im lặng không nói.

Dư Điền Điền cũng không lên tiếng, cho đến lúc tới trước cửa chung cư, khi cô cởi giây kéo an toàn rồi xuống xe, quay đầu cười nói với anh: "Hôm nay thật sự đã làm phiền anh rồi, bác sĩ Trần, sau này tôi sẽ mời anh ăn cơm!"

Trần Thước liếc cô một cái, chỉ nói hai chữ: "Đừng cười."

Dư Điền Điền có chút mơ màng nhìn anh, "Sao cơ?"

"Tôi bảo cô đừng cười." Trần Thước khó chịu nói, "Không phải thật lòng muốn cười thì đừng cười, cười lên xấu như vậy cô không biết người khác nhìn sẽ khó chịu sao?"

Anh thấy Dư Điền Điền đứng ngoài cửa xe không nói được gì thì không biết tại sao tâm trạng lại khó chịu như vậy.

Hít sâu một hơi, anh nhìn thẳng đôi mắt có chút oan ức kia, nói rõ từng từ từng chữ: "Tôi rất để ý."

Về chuyện cô cười nhạo tự nhủ không ai thèm quan tâm báo cáo tổng kết là do cô viết, Trần Thước nói rất thong thả, từng câu chữ rất rõ ràng: "Đó là những bài học cô nhận được sau những lần bị phê bình nghiêm khắc, khi đó chẳng những cô không oán hận tôi, mà ngược lại bản thân càng thấy có lỗi, hơn nữa phải trải qua khoảng thời gian cố gắng không ngừng mới có thành quả như vậy. Dư Điền Điền, nếu cô vẫn cho rằng nó chỉ là một báo cáo tổng kết cuối năm bình thường thì chính cô đã phụ lòng sự cố gắng của mình, cũng phụ cả sự phê bình của tôi."

Sau đó lại là khoảng im lặng rất lâu.

Trần Thước nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ giọng nói: "Cô đã từng nói cách cha mẹ cô đối nhân xử thế rất giống trẻ con, họ luôn đắm chìm trong thế giới nghệ thuật của chính mình, cũng bởi vậy cô đã sớm trưởng thành, trở nên hiểu chuyện hơn. Nhưng hiểu chuyện không có nghĩa là yếu đuối, cũng không có nghĩa là phải khuất phục dưới tay kẻ có quyền thế."

Bởi vì cũng có người giống như cô đã sớm đánh mất sự quan tâm chăm sóc và dạy bảo của cha mẹ, cũng giống như cô lựa chọn một con đường hoàn toàn khác để đi tiếp.

Nhưng cô yếu đuối.

Anh kiên cường.

Cô nước chảy bèo trôi.

Anh luôn làm theo ý mình.

Nhưng anh cũng không nói ra, chỉ là trước khi khởi động xe, anh bình tĩnh nói: "Dư Điền Điền, những thứ thuộc về cô, cô phải tìm cách lấy lại nó. Người bên ngoài muốn cướp là chuyện của họ, việc cô phải làm thế nào đừng hỏi đạo lý đối nhân xử thế mà phải hỏi trái tim cô."

Nói xong những lời nói này, anh quay đầu lại, không chớp mắt lái xe bỏ đi, để lại cho Dư Điền Điền chỉ là một cái bóng biến mất rất nhanh trong màn đêm.

Gió lạnh vẫn còn đang gào thét, trong khu chung cư vài người đi đường đang xoa xoa tay làm dịu cơn lạnh rồi mau chóng chạy vào nhà.

Đêm đã khuya, nhiệt độ ngoài trời càng xuống thấp, ai còn ngơ ngẩn đứng bên ngoài để hứng gió lạnh, đó không phải là kẻ ngốc sao?

Nhưng Dư Điền Điền chính là một kẻ ngốc như vậy.

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, bỗng nhiên nói không ra lời cũng không thể di chuyển được.

Cô liên tục nhớ lại những lời Trần Thước vừa nói, trong lòng liền cảm thấy bối rối, không biết nên thay đổi hay kiên trì giữ lại ý định ban đầu.

Cô chỉ có thể nhìn Trần Thước biến mất trong màn đêm mà chậm rãi nắm chặt bàn tay thành nắm đấm.

Giờ phút này, cô bỗng nhiên cảm thấy cái người vừa mới đi xa kia không giống bác sĩ Trần trong ấn tượng của cô, nhưng rốt cuộc có chỗ nào không đúng đây?

Cô không thể trả lời, chỉ cảm thấy dây thần kinh trong đầu lại giống như dây đàn vừa bị người ta kích thích khiến dư âm chưa tan.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Sau khi Dư Điền Điền về đến nhà thì chính là ngơ ngẩn bước về phòng của mình nhưng lúc đó cô liền bị Lục Tuệ Mẫn gọi lại.

"Mấy ngày nay cậu có chuyện gì thần bí giấu mình?" Lục Tuệ Mẫn lấy tai nghe xuống, không khách khí trừng mắt nhìn cô, sau đó cô nàng nhanh chóng phi ra phòng khách ấn bả vai cô xuống đè cô ngồi lại sofa:

"Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị. Thời gian của tớ hữu hạn, bằng hữu còn đang chờ tớ tới ngăn cơn sóng dữ, cho cậu ba phút thoải mái kể lại, bằng không chúng ta nhất định sẽ cùng nhau chết."

Cô nàng làm như thật mà cúi đầu mắt nhìn đồng hồ, "Nếu vượt quá một phút thì phải nạp cho mình một trăm tệ."

Dư Điền Điền trên mặt đầy vạch đen, "Đi đi đi, đi chơi trò chơi của cậu đi, cậu muốn tớ nói cái gì?"

"Nói cái gì?" Lục Tuệ Mẫn hai tay vẫn khoanh trước ngực, hai mắt tập trung nhìn chằm chằm cô, "Nên nói gì, cậu tự biên tự diễn đi. Ví dụ như sau khi vào cửa sao lại trưng ra vẻ mặt 'Tôi là kẻ ngốc' hay ví dụ như vừa rồi người lái xe đưa cậu về nhà là ai, lại ví dụ như vì sao cậu gạt mình có đàn ông bên ngoài…"

Dư Điền Điền: "…"

Lục Tuệ Mẫn nhìn thấy cô ngồi xe của Trần Thước về?

Cô vừa định nói đó là Trần Thước nhưng ngẫm lại nếu quả thật thẳng thắn sẽ được khoan hồng mới lạ, với tính cách của Lục Tuệ Mẫn không chừng cô ấy sẽ bùng cháy mất, đến lúc đó cô muốn giải thích cũng không giải thích được.

Cô phản ứng rất nhanh, gần như là vừa nghĩ xong một cái liền trả lời ngay: "Đó là xe taxi hãng Ubo mình mới gọi."

Lục Tuệ Mẫn vui vẻ gật gật đầu, "À, ra là tài xế của Ubo phải không?"

Dư Điền Điền bình tĩnh tự nhiên gật đầu, "Đúng là tài xế của Ubo."

Một giây sau, Lục Tuệ Mẫn nghiêm mặt lại, cô nàng liền vươn tay muốn nhéo lỗ tai cô, "Tại sao mình không biết bác sĩ Trần nghèo đói tới mức ấy, anh ta còn phải tới Ubo làm tài xế taxi à? Dư Điền Điền trước khi nói dối cậu không chuẩn bị gì phải không?"

Dư Điền Điền vừa né cô nàng vừa gào lên: "Vậy còn cậu? Rõ ràng cậu biết đó là xe của bác sĩ Trần, còn giả vờ giả vịt thử mình làm gì? Chẳng phải cậu cũng là kẻ lừa gạt?"

"Đấy là mình muốn xem cậu có chịu thừa nhận hay không thôi nhưng cậu lại dám nói dối mình, cậu biết cái gì chứ!" Lục Tuệ Mẫn rít lên.

“Đấy là mình không muốn cậu suy nghĩ lung tung rồi kết luận vớ vẩn, cậu mới hiểu cái rắm ấy!” Dư Điền Điền lớn giọng át lại cô nàng.

Hai người cứ cãi nhau như vậy, đến lúc Lục Tuệ Mẫn vừa nhìn đồng hồ, mẹ ơi, quá ba phút rồi ! Cô nàng nhanh chóng vội vội vàng vàng chạy đến trước máy tính, nào biết cô vừa mới đeo tai nghe vào, trên màn hình vừa lúc xuất hiện hai chữ Game Over.

Cô nàng oán hận quay đầu trừng Dư Điền Điền: “Đều là do cậu làm hại!”

Dư Điền Điền sung sướng vung vung tay, “Đừng đừng đừng, mình không cần cậu kể công đâu rõ ràng đây là do cậu tự làm tự chịu!”

Một bước đi ba bước nhay cô trở về phòng thì nghe thấy tiếng Lục Tuệ Mẫn nghiến răng nghiến lợi nói:

“Ở nhà thì bắt nạt tớ sao ra ngoài thì không mạnh mồm như thế? Chỉ giỏi khua môi múa mép với tớ thôi! Báo cáo tổng kết cuối năm bị người ta cướp mất rồi, sao cậu lại chịu để yên như vậy? Sao không thấy cậu đi mắng bà y tá trưởng kia đi?”

Lại bị người ta hung hăng chọc đúng chỗ đau, Dư Điền Điền lập tức không cười nổi nữa.

Cô ngả mình xuống giường nhìn trần nhà ngẩn người một hồi lâu, trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Đó là kết quả nửa tháng ngày nào cô cũng tăng ca, đống tế bào não cũng chết theo mấy vạn chữ kia rồi nhưng kết quả là bị người ta không tốn sức cướp lấy, làm sao có thể nói cô không tức giận cho được?

Tức giận thì rất tức giận nhưng cô biết mình không thể đắc tội với Trương Giai Tuệ.

Đã phải ngậm bồ hòn làm ngọt rồi chẳng lẽ như vậy cũng sai sao?

Cô nghiêng đầu qua, liếc mắt nhìn thấy trên đèn bàn vẫn treo chiếc vòng cá nhỏ kia —— đó là món quà Thiệu Binh tặng cô trong hôm họp hội thảo nghiên cứu y học.

Không vứt đi không phải vì nhớ tình cũ mà là lười, cô muốn để đó thuận tiện dùng nó nhắc nhở chính mình, sau này phải cẩn thận nhìn người cho rõ ràng, không được mơ mơ hồ hồ để người ta lừa nữa.

Dư Điền Điền thở dài một hơi, đem mặt chôn trong chăn.

Người ta luôn nói ngã một lần sẽ khôn hơn nhưng sao sau vụ tiện nhân Thiệu Binh, cô lại tiếp tục giẫm lên vết xe đổ lần nữa?

***

Trước ngày hôm đó, mỗi tuần Dư Điền Điền đều sẽ gặp Trần Thước vài lần, ở cangteen, thang máy, tại cửa chính bệnh viện cũng gặp, thậm chí là ở trạm xe bus, bọn họ luôn có thể vừa khéo gặp nhau ở bất cứ nơi nào, ngay cả cô cũng cảm thấy vận mệnh quả thật là một điều thực kì diệu.

Nhưng sau ngày hôm đó, đã một tuần nay Dư Điền Điền cũng không gặp lại Trần Thước nữa, cô bắt đầu ca thán vận mệnh thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cô thấp tha thấp thỏm bất an nghĩ, nhất định là bác sĩ Trần thấy cô quá yếu đuối vì thế anh ta coi thường cô, cho nên anh không muốn nhìn thấy cô nữa.

Mấy ngày nay tâm trạng cô rất khó chịu, lại vừa lúc thấy Trương Giai Tuệ mỗi ngày thay một chiếc túi xách hàng hiệu, gương mặt rạng rỡ mang nó đi làm rồi về nhà.

Dư Điền Điền lửa giận tăng lên vùn vụt.

Đã đóng vai kẻ giả tạo tốt xấu gì cũng nên giả tạo đến cùng, cô ta giả tạo được một nửa rồi bỗng nhiên không giả tạo nữa, làm như vậy thì sao cô có thể kéo đối thủ xuống đài được?

Thứ tư khi ăn cơm trưa tại cangteen, nghe Tiểu Bạch nói chồng của y tá trưởng hình như vừa làm xong một dự án cho nên gần đây cô ta rất đắc ý .

“Mặc dù là nghe người ta nói nhưng chắc là sự thật. Cậu xem, cả tuần lễ nay cô ta thay túi, trang phục cũng mỗi ngày mặc một bộ khác nhau, toàn những bộ trước kia chưa thấy cô ta mặc bao giờ, không chừng đều do ông chồng mới mua cho.”

Dư Điền Điền nhăn mặt không nói chuyện, cơm cũng không ăn nổi nữa.

Cô cảm thấy chính mình ngốc thật quá ngốc, thân là một người nghèo mang balo hiệu Meters còn muốn bố thí găng tay hàng hiệu cho kẻ giàu có!

Sau bữa cơm trưa mấy cô y tá cùng vào thang máy, khi cửa sắp khép lại thì có một bàn tay bỗng nhiên với vào ép thang máy lại mở ra lần nữa.

Trên bàn tay kia từng móng tay còn được thoa lên một lớp sơn bạc, vì làm nail nên họa tiết trên móng tay rất lung linh làm người ta mờ mắt, dưỡng cũng khổ công thật đấy!

Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp?

Trước, mắt, chính, là, như, vậy!

Dư Điền Điền ngẩng đầu lên nhìn, người vừa vào không phải ai khác mà chính là Trương Giai Tuệ.

Cô ta xách một hộp Pizzahut vừa gọi bên ngoài, dưới chân là đôi boots cao gót màu đen, trên người là chiếc áo khoác bằng lông xù, toàn thân trên dưới đều lộ ra vẻ sang trọng quý phái.

Nhưng có đôi khi, quý phái cùng thô tục kỳ thật cũng như nhau cả thôi.

Nhìn thấy Trương Giai Tuệ, mấy y tá đều chủ động chào hỏi, cười rồi gọi một tiếng y tá trưởng.

Tiểu Bạch nói: "Y tá trưởng cô không tới cangteen ăn cơm sao còn gọi pizza?"

Dường như Trương Giai Tuệ hoàn toàn đã quên sự kiện báo cáo cuối năm kia, cho dù nhìn thấy Dư Điền Điền ở đây, cô ta vẫn mỉm cười từ tốn đáp lại: "Gần đây tôi muốn ăn ngon một chút, đồ ăn ở cangteen không tốt cho sức khỏe lắm, hứng lên liền gọi Pizaa là vì không muốn chịu khổ thôi."

Dư Điền Điền trong lòng vô cùng buồn bực.

Một y tá khác trêu ghẹo nói: "Y tá trưởng chỉ mua thức ăn bên ngoài thôi, quần áo cũng mỗi ngày một bộ mà phải không?"

Trương Giai Tuệ lại cười, vén vén lọn tóc bên tai, giọng nói nhẹ nhàng lại rất thoải mái: "Chồng tôi mới mua quần áo cho tôi, lần đầu tiên mặc khó tránh khỏi muốn khoe khoang một chút, mấy cô đừng cười tôi đấy!"

Cô ta còn cúi đầu nhìn chiếc áo khoác của mình, trong mắt ra vẻ rất hạnh phúc.

Dư Điền Điền tức đến muốn nổ phổi, toàn bộ lửa giận đều dồn lên đỉnh đầu rồi.

Người này sao lại không biết xấu hổ đến vậy? Trước thì nói nhà mình không có đủ tiền sinh hoạt phí sống rất khổ, không phải nhà cô ta thiếu thốn lắm sao? Ánh mắt khổ sở đáng thương kia đâu rồi? Giọng nói áy náy xin lỗi mấy đứa nhỏ đâu rồi?

Còn nữa, khi cô ta khoe khoang như vậy, thật sự đang xem cô như không khí sao?

Dư Điền Điền lập tức khó chịu mà nói mỉa mai một câu: "Y tá trưởng quần áo của cô sang trọng thật đấy, làm cho tôi vừa thấy liền nghĩ ngay đến một câu quảng cáo vô cùng nổi tiếng."

Trương Giai Tuệ nụ cười hơi dừng lại một chút, sau đó vẻ mặt đắc ý tiếp tục hỏi: "Câu quảng cáo nổi tiếng nào thế?"

Dư Điền Điền giọng nói vang lên hùng hồn: "Không có thỏa hiệp sẽ không có giết người."

Trong thang máy nhất thời im lặng trong nháy mắt.

Tiểu Bạch vụng trộm lôi kéo góc áo Dư Điền Điền, cô nàng ho khan hai tiếng, cười ha há nói với Trương Giai Tuệ: "Y tá trưởng cô đừng để ý Tiểu Ngư, trưa hôm nay cậu ấy ăn hơi nhiều —— "

"Đâu có nhiều? Hôm nay rõ ràng mình không ăn được tí cơm nào." Dư Điền Điền lập tức chặn lời cô nàng, không rời mắt cô nhìn chằm chằm Trương Giai Tuệ, "Tôi không có nhiều tiền như y tá trưởng mà vui vẻ mặc áo khoác lông đi gọi Pizzahut bên ngoài, tuy đồ ăn trong cangteen vào miệng không có khẩu vị thật nhưng tôi chỉ là người làm công nghèo khổ, sao có thể được ăn ngon như ai đó?"

Mọi người đều im lặng, bao gồm Tiểu Bạch đang muốn giải vây cho cô.

Trương Giai Tuệ trên mặt có vài phần xấu hổ nhưng cũng im lặng không đáp lại.

Đúng lúc này cửa thang máy liền mở ra, cô ta không nói lời nào, giậm chiếc cao gót lộc cộc mà rời đi. Chỉ nhìn bóng lưng đằng sau còn tưởng rằng cô ta là Khổng Tước kiêu ngạo, lỗ mũi cũng sắp hướng lên trời rồi.

Dư Điền Điền thật sự không thể ngồi yên nữa, cô không để ý sau lưng Tiểu Bạch đang lo lắng gọi to tên cô, chỉ theo phản xa cô bước đi như bay chạy theo sau Trương Giai Tuệ.

Tối hôm qua cô lừa mình dối người nói với Trần Thước mọi chuyện đều ổn nhưng đổi lại là tự làm mình mất mặt, cô còn cho rằng bản thân rất có nghĩa khí có thể tha thứ cho những lời nói dối của Trương Giai Tuệ, nhưng kẻ nói dối lại không biết hối hận, cô ta còn nghênh ngang biểu diễn sự giàu có của mình trước mặt mọi người.

Cô là người luôn thích ăn mềm không ăn cứng nhưng lần này cô thật sự không nhịn nổi nữa rồi.

Hoặc có lẽ, kỳ thật chính vì câu nói đó của Trần Thước "Đừng hỏi đạo lý đối nhân xử thế hãy hỏi trái tim của cô" mới là nguyên nhân lớn nhất?

Nhưng dĩ nhiên Dư Điền Điền không rảnh để suy nghĩ nhiều.

Bên kia Trương Giai Tuệ vừa mới vào văn phòng, còn chưa kịp mở điều hòa, đang cởi áo khoác lông xù thì cô liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Câu nói "Mời vào" mới nói được một nửa, người ngoài cửa đã chủ động đẩy cửa bước vào.

Cô ta ngẩng đầu nhìn lên… Người vừa tới chính là Dư Điền Điền.

Người phụ nữ ngồi sau bàn làm việc bình tĩnh cởi áo khoác lông xù, lại mặc vào chiếc áo blouse trắng, cô ta vừa ngồi xuống mở hộp pizza ra vừa cong khóe miệng khách khí hỏi: "A, hóa ra là Y tá Dư à, cô tìm tôi có việc gì sao?"

Gương mặt cô ta trang điểm rất đậm, ý cười bên môi cũng rất lịch sự.

Một chút cảm giác áy náy hay xấu hổ cũng không hề có.

Dư Điền Điền nhìn cô ta, chậm rãi nheo mắt đi đến chỉ hỏi một câu: "Y tá trưởng tâm trạng không tệ nhỉ?"

"Cũng tạm." Trương Giai Tuệ vẫn còn đang cười.

Gương mặt tươi cười kia trong mắt Dư Điền Điền vô cùng chói mắt cứ như đang muốn chế nhạo cô vậy.

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm giấu trong tay áo khoác, vài giây sau, cô ngẩng đầu nhìn thẳng Trương Giai Tuệ nói:

"Nếu y tá trưởng có tâm trạng tốt như vậy, chồng cô gần đây lại kiếm được nhiều tiền, vậy không bằng mời cô trả lại báo cáo tổng kết cuối năm cho tôi, đem mọi thứ của tôi cũng trả lại cho tôi đi… Dù sao tôi thấy cô cũng không cần nó đâu, hơn nữa so với những thứ cô đang có, nó quả thực không đáng để nhắc tới."

Bầu không khí đông cứng lại trong nháy mắt.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Một lát sau, Trương Giai Tuệ kinh ngạc mở to hai mắt đáp lại: "Báo cáo tổng kết nào? Trả lại cô cái gì? Y tá Dư, cô đang nói gì vậy? Tại sao tôi nghe mà không hiểu gì cả?"

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Dư Điền Điền chưa từng gặp kẻ nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy.

Cô đứng đó ngỡ ngàng chừng vài giây, dĩ nhiên một chữ cũng không nói được thành lời.

Trương Giai Tuệ chậm rãi mở hộp bánh pizza, trông kìa mười ngón tay thon dài được chăm sóc thật tinh xảo.

Cô ta còn tận tay bóc từng miếng bánh, sau đó ngẩng đầu cười hỏi Dư Điền Điền: "Y tá Dư, một mình tôi cũng không ăn hết đống bánh pizza này, cô có đói không? Nếu đói, có muốn nếm thử một miếng không?"

Dư Điền Điền xiết chặt nắm đấm trong lòng tay.

Trương Giai Tuệ còn đang cười, vừa cười vừa làm ra vẻ thoải mái, dùng giọng điệu hơn người nói tiếp: "Đây là loại bánh mới của Pizzahut, y tá Dư cô nói cô chưa ăn bao giờ vậy thì đừng khách sáo, tới đây, ăn thử xem sao."

Từng câu từng từ đều bao hàm ý thân thiện rồi lại như đang chế nhạo cô.

Dư Điền Điền biết bản thân mình trong mắt cô ta chỉ là kẻ nghèo hèn như những y tá khác, cầm số tiền lương ít ỏi mà tiết kiệm sống qua ngày.

Mặc dù quả thật cô ta là y tá trưởng nên có rất nhiều tiền, nhưng thái độ của cô ta vô cùng kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức Dư Điền Điền từ trước đến nay vốn hiền lành chưa từng ra tay đánh người bao giờ, lần này cũng vô cùng muốn động thủ đánh người.

Đương nhiên, Dư Điền Điền không chỉ nghĩ mà cô thật sự đã làm vậy.

Nhưng cô cũng chỉ tiến lên mấy bước sau đó dùng một tay thể hiện công phu mà thôi, Dư Điền Điền lật tung hộp bánh Pizza kia, Trương Giai Tuệ tránh không kịp, liền bị những miếng pizza đang còn nóng hổi trong hộp văng hết lên người.

Cô ta hét lên một tiếng, nhanh chóng chống tay vịn vào bàn đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn chiếc áo lông trắng bị đổi màu do dính đầy dầu mỡ thì vẻ mặt cũng nhanh chóng méo xẹo lại.

"Có phải cô bị điên không?" Cô ta xanh mặt ngẩng đầu nhìn Dư Điền Điền lớn giọng quát, "Dư Điền Điền cô lên cơn à? Cô đang làm gì vậy!"

"Làm chuyện tôi phải làm từ lâu rồi nhưng không có can đảm làm." Dư Điền Điền mặt không biến sắc đáp trả, tiếp theo cô cầm mấy miếng bánh pizza còn xót lại trên bàn, ném thẳng vào mặt Trương Giai Tuệ.

Sau đó cô liền xoay người bỏ đi, không thèm để ý Trương Giai Tuệ đang ở phía sau lớn giọng nói sẽ không để cô tiếp tục sống yên ổn tại bệnh viện.

Cô biết Trương Giai Tuệ đang nghĩ gì, lúc trước khi danh sách được thông báo thì cô không lên tiếng, cũng không nói với bất kỳ ai báo cáo tổng kết kia là do cô viết. Nay đã qua hơn nửa tháng, bỗng nhiên cô lại nói Trương Giai Tuệ cướp thành quả lao động của cô thì ai tin?

Đổi lại nếu cô là người qua đường nào đó, cô cũng sẽ không tin.

Trong nháy mắt, Trương Giai Tuệ vọt tới cửa văn phòng, tức giận đến mức liều lĩnh nhìn bóng lưng Dư Điền Điền quát: "Dư Điền Điền, nếu như cô không muốn cho thì sao không nói sớm! Bây giờ cô làm như vậy là có ý gì? Cô có thấy mất mặt không?"

Thì ra cô ta muốn ngả bài với cô rồi.

Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, đám y tá túm năm tụm ba tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm, có y tá đang ngồi ngủ gật trên bàn, có người thì đang bận rộn.

Nhưng Trương Giai Tuệ lại hét lớn như vậy, mọi người đều liếc mắt quay đầu nhìn lại.

Dư Điền Điền dừng bước lại, chậm rãi xoay người lại nhìn cô ta, "Cô nói tôi không biết xấu hổ?"

Trên thế giới này đôi khi có những chuyện làm cho người ta không phân rõ đen trắng xấu tốt, bởi luôn có những kẻ rõ ràng làm việc xấu nhưng lại dùng cách thức của mình để che mắt người khác.

Trên hành lang mọi người đều quay ra chứng kiến một màn này.

Mọi người đều thấy trên chiếc áo lông trắng của Trương Giai Tuệ có vết dầu mỡ thật thu hút và bóng dáng Dư Điền Điền đang chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Dư Điền Điền cười, nhìn Trương Giai Tuệ lạnh lùng nói: "Có cấp trên không biết xấu hổ như cô, công việc này tôi cũng không muốn làm nữa."

Cô kéo chiếc mũ y tá đang đội trên đầu xuống, mặc kệ mấy chiếc cúc mũ đang cố thoát ra, mang theo bao nhiêu sợi tóc mới có thể làm cho đầu cô đau như vậy, nhưng cô cũng không do dự mà ném thẳng cái mũ xuống đất.

"Đời này gặp được cô đúng là may mắn lớn nhất của tôi, bằng không tôi cũng không biết trên thế giới này còn có người hèn hạ vô liêm sỉ ích kỷ tự lợi tiểu nhân như cô. Trương Giai Tuệ, những gì cô đã làm, trời cũng biết. Tôi sẽ chờ xem cô có kết quả gì tốt."

Câu nói cuối cùng gần như là nghiến răng mà nói ra.

Dư Điền Điền lấy tư thế của người thắng cuộc xoay người bỏ đi, trong đầu các dây thần kinh đang rất căng thẳng, vì thế cô căn bản không nghe rõ Trương Giai Tuệ đang la hét cái gì sau lưng cô.

Cô tự nói với bản thân mình, phải cách xa người này ra một chút.

Nếu như không bỏ đi, cô thật sự không thể nào giữ được bình tĩnh mà xúc động muốn nhào lên đập cho cô ta một trận.

***

Mặc dù bỏ đi với tư thế là người chiến thắng, nhưng chỉ có cô mới biết, thật ra cô mới là kẻ thất bại.

Vừa bước vào thang máy, Dư Điền Điền liền khóc òa lên.

Cô sợ bộ dáng chật vật khóc lóc của mình nếu ra khỏi thang máy sẽ dọa các y tá bác sĩ thậm chí là bệnh nhân, cho nên hai mắt đẫm lệ mơ màng cô ấn nút lên tầng cao nhất.

Giờ phút này, trong đầu cô có rất nhiều suy nghĩ đang lướt qua.

Nếu nói cô ngả bài với Trương Giai Tuệ thì có hối hận không? Trước đây lại làm như thánh mẫu không vạch trần bộ mặt thật của cô ta có hối hận không? Nếu trước đây chịu nhịn nhất thời bây giờ lại không nhịn được mà vạch mặt cô ta có hối hận không?

Câu trả lời đều là không.

Điều duy nhất cô hối hận, chính là trong cơn giận dữ cô đã ném chiếc mũ y tá xuống đất.

Cô bước ra khỏi thang máy, lên tới tầng cao nhất nơi gió lạnh đang rít gào, vì đang là mùa đông giá rét nên trên sân thượng tầng mười hai không có một bóng người.

Khuôn mặt đẫm nước mắt lại bị gió lạnh tạt qua đau rát nhưng cô vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Mày khóc cái gì hả Dư Điền Điền? Cô tự hỏi bản thân.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện cô hiểu rõ nhất chính là khóc coi như biểu hiện của kẻ yếu, khi con người ta đến bước đường cùng mới khóc. Nếu là những người mạnh mẽ, họ sẽ nén nước mắt nuốt vào lòng, bởi vì dù bạn khóc, mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi, tại sao không dùng thời gian khóc đó mà đi làm chuyện khác có ích hơn?

Nhưng cô không ngăn được mình, nước mắt cứ theo nhau rơi xuống.

Cô khóc vô cùng đau lòng, gục mặt xuống lan can trên sân thượng, cô chỉ cảm thấy trời đất này rộng lớn quá nhưng không biết ngày mai của cô sẽ thế nào.

Đang giãy giụa trong cơn đau khổ cùng mơ màng hoang mang thì bỗng nhiên cô nghe thấy đằng sau truyền tới tiếng ai đó.

"Dư Điền Điền…"

Hai mắt đẫm nước mắt cô quay đầu lại, chợt nhìn thấy một bóng người đang đứng trước cửa sân thượng, đó là một người mặc áo blouse trắng đến chói mắt, gió lạnh vù vù thổi qua cả người anh giống như một con hạc trắng sắp bị gió thổi cuốn đi mất vậy.

***

Khi Trần Thước đang ăn cơm ở văn phòng, chợt nghe mọi người nói Dư Điền Điền đã cãi nhau với Trương Giai Tuệ.

Ca phẫu thuật buổi sáng kết thúc hơi muộn, khi anh ra khỏi phòng giải phẫu thì cangteen đã không có thức ăn. Anh đành buồn bực lôi gói mì tôm trong ngăn kéo ra, vừa mới ngâm mì xong, còn chưa kịp ăn đến miếng thứ hai, liền nhìn thấy cô y tá khoa nhi họ Bạch luôn ăn cơm trưa cùng Dư Điền Điền chạy nhanh qua văn phòng anh.

Sau đó anh liền nghe thấy tiếng cô thở hồng hộc giọng nói lại rất lo lắng: "Lục Tuệ Mẫn, không xong rồi, Tiểu Ngư cãi nhau một trận ầm ĩ với y tá trưởng, bây giờ không biết cậu ta đã đi đâu! Cậu ta có tới tìm cậu không?"

Trần Thước cứng tay lại, sợi mì đang bốc khói cứ đứng im trong không trung.

Anh bất chấp cái bụng đói đang ồn ào kháng nghị, lúc này nhanh chóng buông đũa xuống đi ra khỏi văn phòng, anh hỏi Tiểu Bạch: "Dư Điền Điền cãi nhau với y tá trưởng sao?"

Tiểu Bạch gấp đến độ muốn khóc:

"Đúng vậy cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc chúng tôi vừa ăn cơm xong ra khỏi cangteen vẫn bình thường, khi vào thang máy liền gặp y tá trưởng vừa đi lấy Pizzahut bên ngoài, thì bỗng nhiên Tiểu Ngư bắt đầu nói mấy câu chế nhạo nhằm vào y tá trưởng. Sau đó vừa tới tầng bốn, cô ấy liền chạy vào văn phòng y tá trưởng, lúc đi ra thì cả người y tá trưởng đều ngập mùi dầu mỡ của bánh Pizza ——"

"Vậy cô ấy đâu rồi?" Trần Thước cắt ngang lời Tiểu Bạch.

"Tôi không biết, cô ấy vứt mũ y tá xuống rồi bỏ đi, chúng tôi vừa xuống lầu tìm cô ấy nhưng cũng không tìm được. Tôi nghĩ chắc cô ấy sẽ đi tìm Lục Tuệ Mẫn, dù sao hai cô ấy cũng ở chung với nhau…"

Không đợi Tiểu Bạch nói hết, Trần Thước đã xoay người bỏ đi rồi.

Môi anh mím chặt, lông mày cũng chau lại, đôi mắt âm u.

Trong lòng anh hung dữ mắng Dư Điền Điền, đây là lúc thích hợp để cô cãi nhau với cô ta sao?!

Có tác dụng gì chứ?

Báo cáo tổng kết cuối năm sẽ lấy lại được?

Trong đầu cô gái kia có những gì vậy? Bã đậu sao hay là chân gà vắt chanh nướng?

Thật ngốc!

Trần Thước vọt vào thang máy, muốn xuống lầu dưới tìm Dư Điền Điền, nhưng ngón tay vừa định chạm vào nút tầng một thì chợt ngừng lại, cuối cùng

anh vươn tay chạm vào con số mười hai.

Anh vốn đang rất tức giận, vừa thấy mặt đã muốn hung hăng mắng Dư Điền Điền một trận mắng cô không suy nghĩ làm việc lỗ mãng.

Nhưng với mấy chục giây ngắn ngủn đứng trong thang máy, anh bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện hôm trước của hai người trên sân thượng.

Hôm ấy khi anh và Dư Điền Điền đi từ sân thượng xuống cũng đứng trong thang máy này. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh nói từ nhỏ đến lớn cha mẹ cô đều bận rộn với công việc của họ, nên chưa từng đưa cô đi du lịch lần nào.

"Từ nhỏ đến giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi đó là có thể nhìn một trận tuyết rơi chân chính, đáng tiếc là ở Phương Nam không có tuyết, cha mẹ vì quá bận nên không thể thực hiện nguyện vọng này của tôi." Dư Điền Điền giọng nói rất nhẹ, ánh mắt cũng dịu dàng chớp chớp, "Cho nên tuy rằng tôi rất muốn đoạt lại báo cáo tổng kết kia về, nhưng nhờ nó thì có thể thực hiện được nguyện vọng của hai đứa nhỏ, tôi muốn giúp bọn họ thực hiện điều đó. Tôi hi vọng hai đứa có thể bù đắp tiếc nuối của tôi, được ngắm một trận tuyết rơi thực sự, dù ở Phương Nam cũng có thể nhìn thấy tuyết rơi."

Cô còn cong khóe miệng cười tươi với anh, lúc ra khỏi thang máy thì vẫy tay chào tạm biệt anh, cô còn nói năm sau sẽ trả lại cho anh một báo cáo tổng kết xuất sắc hơn, để không phụ lòng anh đã phê bình hướng dẫn cô.

Khi đó cô cười giống như con thỏ nhỏ, ánh mắt sáng ngời, trong mắt lại có thứ ánh sáng lấp lánh nào đó.

Đó là lần đầu tiên Trần Thước biết, thì ra lòng tốt là một viên ngọc sáng, khi bạn được tận mắt chứng kiến vẻ đẹp của nó thì sẽ không thể dời mắt được.

Anh lại nhớ tới buổi tối hôm anh đưa cô đi nhìn rõ bộ mặt thật của Trương Giai Tuệ, cô đứng trong công viên ánh mắt mơ màng mà tự coi thường bản thân mình, thì anh liền cảm thấy lo lắng rối bời, hoàn toàn không thể thả lỏng được.

Không phải như vậy.

Người tốt không thể nhận kết cục như vậy.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai.

Khi anh bước lên sân thượng, vừa nhìn thấy cô đang gục mặt xuống lan can hai bờ vai run rẩy thì tất cả cảm xúc trong anh chợt ngừng lại.

Cô là một người rất nhỏ, cái đầu nhỏ, trái tim nhỏ, cả người đều rất nhỏ bé.

Gió thổi mái tóc cô tung bay, thổi tung cả đồng phục y tá màu trắng của cô, giống như sắp thổi bay cả người cô vậy. Anh liền bắt đầu lo lắng, thân thể cô gầy nhỏ như vậy, có thể nào sẽ bị gió thổi bay mất không?

Anh từ từ gọi tên cô, Dư Điền Điền.

Cô gái kia dường như đang rất sợ hãi, theo bản năng xoay đầu nhìn anh, không ngoài dự đoán trên mặt cô toàn là nước mắt.

Trái tim của anh thắt lại, chợt có một cảm giác rất kỳ lạ làm anh thấy không thoải mái.

Giống như có người đang dùng tay bóp nát trái tim anh vậy, rất đau, đau đến mức không thể thở được.

Anh sẽ không an ủi cô, vì chính anh cũng đang rất đau lòng, vì vậy khi anh nhấc chân đi về phía Dư Điền Điền, anh vừa đi vừa nói: "Khóc, khóc cái gì mà khóc? Sao cô không nghĩ lúc cô đang khóc thì có kẻ đang cười?"

Khi anh đến gần cô, thấy rõ vẻ mịt mờ trong đôi mắt cô, cũng thấy rõ khuôn mặt cô đã đỏ lên vì gió thổi mạnh.

Thật ngốc nghếch.

Khó coi chết đi được.

Vẻ mặt anh rất tệ, vô cùng không tình nguyện lấy khăn tay của mình ra, đó là một chiếc khăn tay dạng vuông màu xanh thẫm, "Đây, dùng xong nhớ giặt sạch cho tôi, nó đắt lắm đấy, đây là quà sinh nhật người ta tặng cho tôi."

Nói xong anh còn bổ sung thêm một câu: "Không phải tôi muốn quan tâm cô, mà vì tôi thấy cô khóc trông xấu quá, không thể chấp nhận được. Vậy nên cô cũng không cần cám ơn tôi đâu, tự cảm ơn mình vì đã khóc quá xấu xí nên mới được dùng khăn của tôi đi."

"…"

Dư Điền Điền không biết vì sao cô bỗng nhiên không muốn khóc nữa, cô tự hỏi bản thân bây giờ đang muốn làm chuyện gì nhất, đáp án dĩ nhiên là đem đống nước mắt nước mũi bẩn chùi hết lên cái khăn tay này, sau đó ném thẳng vào khuôn mặt đáng ghét kia cho đỡ ngứa mắt !!!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Trên sân thượng, từng cơn gió tạt qua mặt giống như lưỡi dao sắc, hai mắt cũng vì cay không chịu được mà hơi nheo lại.

Mái tóc dài của Dư Điền Điền đang tung bay trong gió, mang đến cho người ta một cảm giác thu hút rất mãnh liệt.

Trần Thước cũng không nhìn kĩ vẻ mặt của cô, anh chỉ nhếch miệng cười mà hỏi cô: "Này, Dư Điền Điền, có biết bây giờ trông cô giống ai không?"

Dư Điền Điền nhìn anh, không thèm phản ứng lại.

Vì thế Trần Thước cười hớn hở nói ra đáp án: "Này, trông cô bây giờ giống Phạm Băng Băng lắm nhé."

Trong một giây, nhất thời Dư Điền Điền tưởng lỗ tai mình có vấn đề.

Sao Trần Thước có thể khen cô giống Phạm Băng Băng? Trước tiên không nói khuôn mặt này của cô này kém xa gương mặt xinh đẹp của Phạm Băng Băng, hơn nữa với loại miệng độc địa của Trần Thước, tình tình thì thôi, làm sao anh ta có thể mở mồm ra khen cô được?

"Phạm… Phạm Băng Băng?" Cô chần chừ nói.

Trần Thước gật đầu xác nhận, "Đúng vậy, chính là Phạm Băng Băng, nữ thần Quốc Dân cũng là người đóng vai Võ Mị Nương."

Cô vừa định nói chuyện, liền thấy Trần Thước nhếch miệng cười đểu: "À, quên chưa nói, đó là tình tiết lúc Phạm Băng Băng diễn vai nữ chính bị tẩu hỏa nhập ma trong "Bạch phát ma nữ" [1], khi ấy mái tóc cô ta cũng bay tứ tung trong gió, nhìn qua trông giống ma nữ thần kinh thật."

[1] Bạch phát ma nữ: có phim vietsub trên YTB nhé ^^

À, cho nên ý anh ta muốn nói cô không phải nữ thần mà là ma nữ thần kinh.

Dư Điền Điền cũng không ngạc nhiên lắm khi Trần Thước nói cô như vậy, nếu anh ta thật sự khen cô thì ngày mai mặt trời sẽ mọc ở phía Tây mất.

Trong lòng vốn đã không dễ chịu, lại bị Trần Thước cắt ngang cảm xúc nhưng cô chợt cảm thấy tâm trạng khá hơn nhiều.

Ngược lại bây giờ lỗ tai lại là người chịu khổ, tên này nói chuyện muốn như đấm vào tai cô vậy, nghe xong lỗ tai thật không thoải mái.

Nghĩ như vậy, cô cầm chiếc khăn sạch sẽ kia đưa đến trước mặt, thoải mái lấy hơi xì một cái thật mạnh, kèm theo đó là tiếng nước mũi chảy ra thật xấu hổ, rồi cô vui vẻ đem khăn tay của anh lau mũi thật sạch, sau đó nhét lại vào tay Trần Thước.

Trần Thước … Trần Thước hóa đá rồi.

Dư Điền Điền ngẩng đầu vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn anh mà nói: "Bác sĩ Trần tôi cám ơn khăn tay của anh, nhưng bây giờ tâm trạng tôi không tốt lắm, tối nay về nhà có thể sẽ chùm chăn khóc, cho nên không có thời gian giặt khăn tay cho anh. Chỉ đành phiền anh đã làm việc tốt thì nên làm tới cùng, đã tiễn Phật thì đưa tới Tây Thiên, khăn này… anh tự giặt nhé."

Cô nói vô cùng thành khẩn, vẻ mặt cũng rất chân thành tha thiết, nói xong còn chớp chớp đôi mắt cún cảm kích nhìn anh.

Trần Thước cảm thấy bực bội, gần như vừa chạm vào chiếc khăn tay thì người anh liền bị điện giật, anh nhanh chóng vứt khăn tay xuống đất rồi làm ra vẻ nếu chạm vào nó một giây sau sẽ bị nhiễm virus vậy.

"Dư Điền Điền cô cố ý …là cố ý phải không?"

Dư Điền Điền nhìn chiếc khăn vừa bị vứt bỏ kia kêu thành tiếng: "Ơ, không phải anh nói đó là món quà một người bạn tặng sao? Không phải nó rất đắt à?"

"Cô mà cũng biết nó rất đắt?" Trần Thước nổi giận đùng đùng, nói xong thì hận không thể đánh vào cái gáy kia mấy cái, tốt nhất đánh mấy cái liền nổi u đi, "Biết nó đắt cô còn dùng nó lau nước mũi? Cô là ngứa da phải không?"

"Tôi không phải ngứa da, tên tôi là Dư Điền Điền mà bác sĩ Trần!" Dư Điền Điền vẻ mặt lo lắng nhìn anh

"Bác sĩ Trần tôi và anh từ từ nói chuyện, nhưng anh nhất định không được tức giận. Mỗi lần tức giận chỉ số thông minh sẽ giảm xuống, anh nhìn anh bây giờ đi, ngay cả tên tôi cũng không nhớ nổi! Bác sĩ Trần, hai chúng ta đều làm việc ở bệnh viện này, tuy rằng anh ở khoa ngoại, không phải khoa não, nhưng hai khoa cũng chỉ cách nhau mấy tầng thôi, anh nói xem lúc đi khám bệnh có phải rất tiện không! Sao anh không đi khám sớm đi? Ở bệnh viện kiêng nhất là giấu bệnh sợ bác sĩ, sao anh không lấy mình làm gương, bắt đầu trị bệnh của mình trước đã? Anh như vậy đám bệnh nhân phải làm thế nào?"

Cô nói rất chân thành rất thực lòng, thật giống như vô cùng lo lắng cho bệnh tình của Trần Thước, xổ một tràng dài không đầu không đuôi công kích Trần Thước khiến anh á khẩu không nói được câu gì.

Trần Thước cảm thấy như anh vừa cầm đá tự đập vào chân mình vậy, vui vẻ mà ngồi trong căn phòng ấm áp ăn bát mì nóng hổi thì không thích cơ, cứ nhất định phải chịu đói chịu khổ lên đây nghe cô công kích.

Anh đen mặt rồi nói với Dư Điền Điền: "Đúng là tôi ăn no dửng mỡ!"

Đây là anh ăn bao nhiêu shit khiến trong đầu toàn shit rồi lú lẫn mà đi quan tâm lo lắng cho cô cún ngốc kia?

Trần Thước tức giận quay đầu bỏ đi.

Nhưng vừa đi đến cửa sân thượng thì anh lại không tự chủ được mà dừng bước, quay đầu nhìn cô gái không thèm lên tiếng phản công anh nữa.

Nhưng anh không thấy rõ mặt cô.

Mái tóc dài tùy ý tung bay trong gió, vài sợi tóc bay bay vương lại trên má che lấp khuôn mặt mơ hồ của cô.

Giờ đây Trần Thước chỉ thấy một cô gái nhỏ bé đơn độc đứng trước lan can, dáng vẻ vẫn giống như lúc anh vừa thấy cô khi bước lên sân thượng, giống như gió sẽ thổi bay cô bất cứ lúc nào vậy.

Anh chợt nhớ ra, đêm qua cô vừa khóc.

Cô bị người ta lừa gạt, bị người ta lợi dụng, bị người ta lấy chức quyền đè dưới chân.

Cô rất đau lòng.

Nhưng cô gái này luôn giương nanh múa vuốt với anh, công kích anh bằng miệng lưỡi sắc nhọn, Trần Thước không muốn quan tâm đến cô nữa.

Nhưng anh biết, nếu anh bỏ đi, để cô lại đây một mình cô ấy sẽ tiếp tục khóc phải không?

Nghĩ đến đây, bất luận thế nào anh cũng không nhấc chân nổi nữa.

Dư Điền Điền thấy Trần Thước vẫn đứng trước cửa sân thượng thì trái tim như lỗi mất vài nhịp.

Cô cho rằng cô đã chọc giận khiến anh bỏ đi, nhưng giờ phút này cô bỗng nhiên không biết mình đang có cảm giác gì, có lẽ là cô hối hận rồi.

Anh có ý tốt lên đây đưa cho cô khăn tay để lau nước mắt, tuy rằng ngoài miệng nói có chút khó nghe, nhưng thực sự là vì anh quan tâm cô. Sao cô không kiềm chế lại mà cãi nhau với anh làm gì?

Dư Điền Điền không muốn ở đây một mình nữa.

Cô đứng cách đó không xa nhìn Trần Thước, bỗng nhiên cô rất mong anh có thể ở lại, vì thế trái tim bắt đầu đập thình thịch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, cuối cùng ngưng lại treo giữa không trung.

Anh sẽ ở lại với cô sao?

Nhưng Trần Thước cũng chỉ dừng lại trong chốc lát rồi liền nhanh chóng biến mất sau cánh cửa kia.

Trái tim đang treo lơ lửng giữa không trung bỗng nặng nề mà rớt bịch một cái xuống đất.

Dư Điền Điền im lặng không nói gì đứng tại đó, cô cảm thấy bây giờ mình còn buồn bực hơn lúc Trần Thước chưa tới.

Nhưng cũng chỉ mấy phút sau, khi cô đang đắm chìm trong một mớ cảm xúc hỗn độn thì cửa sân thượng bỗng nhiên lại được mở ra lần nữa.

Người đi ra chính là bác sĩ Trần vừa đi kia, tay trái anh xách túi bia, tay phải cầm một túi bóng màu đỏ đang chứa gì đó, anh thở hồng hộc mà xuất hiện trước mặt cô lần nữa.

Anh tức giận đi về phía cô, vừa đặt túi bia xuống đất liền nói:

"Xem đi, thấy cô tâm trạng không vui, tôi liền mở lòng tốt cùng cô uống một bữa, uống xong cô phải thu lại cái vẻ mặt như mấy bà vợ góa chồng cho tôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng! Cô phải phấn chấn lên mới được!"

Dư Điền Điền ngơ ngác nhìn anh.

Anh ném thẳng cái túi màu đỏ đang đựng gì đó cho cô, "Ai bảo cô nhất định muốn chọn nơi lạnh lẽo như sân thượng này? Sợ cô chết cóng nên tôi mua đó, cầm lấy đi, dán vào cả người!"

Dư Điền Điền theo bản năng vươn hai tay nhận lấy chiếc túi màu đỏ kia, cô vừa cúi đầu nhìn vào, là một gói miếng dán giữ nhiệt loại lớn [2], là loại một gói gồm 20 miếng dán giữ nhiệt.

[2] Miếng dán giữ nhiệt: chống chỉ định dán trực tiếp vào tay và bề mặt da mỏng chi dán vào lòng bàn chân, lưng, bụng dưới, sau gáy, đầu gối, bả vai

Bỗng nhiên cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Dán đống này lên toàn thân, anh chắc chắn cô sẽ không bị bỏng chết chứ?

Trần Thước ngồi xuống trên nền đất xi măng, tựa lưng vào tường, anh không muốn bị gió thổi bay như cô vậy.

Anh còn liếc mắt nhìn Dư Điền Điền, "Làm sao làm sao nữa, đừng nhìn tôi với ánh mắt muốn trao thân báo đáp, chỉ vì tôi muốn uống bia nên mới tiện tay mua mấy thứ đó thôi!"

Anh vừa lải nhải, vừa vươn tay cầm túi giữ ấm đang nằm trong tay Dư Điền Điền, anh giúp cô xé túi lớn bên ngoài, chăm chú nghiên cứu xem thứ này sẽ sử dụng thế nào.

"Chỉ với một miếng dán bé tí này cũng có thể giữ nhiệt trong sáu tiếng? Cô bé ngoài siêu thị có phải lừa tôi rồi không?" Anh lật qua lật lại quan sát miếng giữ nhiệt màu trắng bé tí kia tỏ vẻ không tin.

"Anh thử thì sẽ biết." Dư Điền Điền khóe miệng từ từ cong lên.

Trần Thước cảm thấy rất hứng thú với miếng dán giữ nhiệt này, vì thế anh nhanh tay kéo miếng nilon bảo quản ra, lại xắn ông tay phải lên, dán thẳng nó lên cánh tay…

Anh dán trực tiếp lên tay sao?

Dư Điền Điền giật mình.

Cô tinh tế nhắc nhở: "Bác sĩ Trần, để tôi hướng dẫn anh cách dùng miếng dán này đi…"

"Không cần không cần, tôi chỉ thử qua một lát thôi, nghiên cứu xong liền trả ngay cho cô." Trần Thước cảm thấy chuyện này cũng dễ làm mà cần gì phải hướng dẫn?

Cô bé trong siêu thị đã nói với anh ….. 'Anh chỉ cần tháo lớp nilon bảo quản bên ngoài, rồi dán mặt dính lên người, để vài phút sau toàn thân sẽ ấm lên.'

Dư Điền Điền còn đang muốn nói gì đó, lại thấy Trần Thước trưng ra vẻ mặt "Đừng coi tôi là kẻ ngốc", thì liền lặng lẽ ngậm miệng lại.

Vì thế mấy phút sau, khi miếng dán giữ nhiệt phát huy tác dụng… thì có người nào đó bị bỏng mà nhảy dựng lên.

Cuộc thử nghiệm sử dụng miếng dán giữ nhiệt đã làm bác sĩ Trần nhe răng trợn mắt kêu to, rồi lại khó hiểu quay sang nhìn cô nàng họ Dư không thèm giữ hình tượng mà ôm bụng cười lăn lộn.

Trần Thước vừa kêu la, vừa giật mạnh miếng dán giữ nhiệt xuống, "Thứ này là cái quái gì vậy? Suýt nữa bỏng chết tôi rồi!"

Anh thật sự là bị bỏng đau đến mức co cả ngón chân lại.

Dư Điền Điền cười rồi lại cười, nước mắt cũng sắp chảy ra vì cười rồi.

Trần Thước hùng hùng hổ hổ lại ngồi xuống lần nữa, anh nhìn Dư Điền Điền cười vui vẻ như vậy, thì trên mặt lại đỏ hồng. Nhưng lại cố ý trưng ra dáng vẻ hung thần ác độc, anh cầm lấy một chai bia quát Dư Điền Điền: "Này, cô còn dám cười tôi! Có bản lĩnh thì cứ cười đi! Có tin cô cười nữa tôi sẽ đập chai bia này vào đầu cô không?"

Dư Điền Điền nhìn anh như đứa trẻ bị người ta thấy chuyện xấu hổ rồi thẹn quá thành giận, thì càng cười to hơn.

Lúc này, Trần Thước liền thật sự cầm chai bia dí sát vào trán cô, nhẹ nhàng gõ một cái, giọng nói mang theo sự uy hiếp: "Nếu cô dám cười nữa, tôi hạ một đòn là cô chết chắc."

Anh ra vẻ như muốn dùng sức gõ đầu cô thật, nhưng khi mới xuống tay được một nửa thì liền phanh gấp lại.

Còn chưa kịp thu tay về cũng không kịp thả chai bia xuống, tay anh chợt cứng lại giữa không trung.

Vì cô ngố Dư Điền Điền vừa cười như điên kia bỗng khóc rồi.

Chính xác mà nói cô vẫn đang cười, đôi mắt cong cong, khóe môi nhếch lên, vành mắt cong như ánh trăng khuyết của bầu trời đêm mùng một.

Nhưng từng giọt nước mắt lớn nhỏ theo nhau đi ra từ khoé mắt cô, rơi lộp bộp xuống nền đất xi măng tựa như vô thanh thắng hữu thanh [3]

[3] Vô thanh thắng hữu thanh: ý nói chị không nói gì mà anh vẫn biết chị buồn.

Trần Thước há miệng, một câu cũng không nói nên lời, anh kinh ngạc nhìn cô vừa cười vừa khóc.

Hơn nửa ngày, anh mới buông chai bia trong tay xuống, có chút bất lực hỏi cô: "Cô, cô khóc cái gì? Tôi gõ mạnh lắm à? Tôi…tôi không phải cố tình muốn đánh cô đâu, cô đừng khóc nữa nhé!"

Anh luống cuống, bởi vì ngoại trừ Hi Hi, anh chưa từng làm người khác khóc, càng chưa bao giờ dỗ dành người khác.

Đã bao nhiêu năm rồi anh chưa dỗ dành người khác, kỹ thuật này cũng cần học hỏi nhiều lắm, mà anh chưa dỗ ai thì làm sao có thể dỗ cô được.

Dáng vẻ Dư Điền Điền khóc nhìn vô cùng buồn cười, có người nào vừa cười vui vẻ xong liền khóc ngay được như cô đâu?

Nhưng khi nhìn cô khóc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cả người Trần Thước liền có cảm giác khó chịu không thể nói thành lời.

Thậm chí để chọc cô cười, anh đã cầm chai bia tự gõ vào đầu mình rồi nói: "Cô nhìn xem, tôi vừa gõ lại rồi, cô đừng khóc nữa, cùng lắm là tôi tự xử mình có được không?"

Dư Điền Điền vẫn đang khóc.

Khóc đến mức không kịp thở.

Trần Thước bực mình, liền đem chai bia nhét vào tay Dư Điền Điền, anh kéo cổ tay cô tự gõ vào trán của mình, "Đừng khóc đừng khóc, nếu cô cảm thấy tôi tự xử còn nhẹ, vậy cô tự làm đi! Gõ vào chỗ này này, nặng một chút cũng không sao, chỉ cần đừng để đầu rơi máu chảy là được, dù sao tôi cũng là bác sĩ khoa ngoại, xử xong tôi tự tiêm phòng uốn ván mấy mũi là ổn …"

Nghe mấy lời ngốc nghếch này, Dư Điền Điền liền ngừng khóc mà mỉm cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Nước mắt rõ ràng vẫn còn vương trên mặt, trên lông mi cũng bị ướt nhẹp, nhưng Dư Điền Điền lại cong miệng nở nụ cười, bộ mặt này khỏi nói kỳ cục đến mức nào.

Nhưng càng kỳ quái hơn là rõ ràng trong lòng cô có cảm giác gì đó khó nói thành lời.

Vì công việc không thuận lợi nên buồn bã, vì bị người ta lừa gạt mà tức giận, lại vì chính tay tự tháo mũ y tá ném xuống đất mà đau lòng, nhưng điều làm cô rơi nước mắt thật sự lại là dáng vẻ buồn cười của người đàn ông trước mắt này.

Anh rõ ràng bị cô làm cho tức giận mà bỏ đi, nhưng cũng chính anh cố tình xách đống bia cùng túi dán giữ nhiệt quay lại an ủi cô.

Anh lo cô sẽ bị cảm lạnh cho nên đã mua một đống miếng dán giữ nhiệt mà ngay cả mình cũng không biết cách dùng.

Anh cho rằng cô khóc là bị anh chọc tức nên đã cầm chai bia tự đập vào đầu mình chọc cho cô cười.

Chưa từng có ai.

Chưa từng có ai vì cô mà làm nhiều việc như vậy.

Cho tới nay đều là do cô trưởng thành sớm biết hiểu chuyện nên chăm sóc ba mẹ, còn Lục Tuệ Mẫn là con nhỏ vô tâm vô phế tùy tiện, một ngày ba bữa đều muốn Dư Điền Điền làm giúp.

Cô đã phải tự trưởng thành một mình quá lâu rồi, vì thế cũng quên mất cảm giác được người ta quan tâm lo lắng là như thế nào.

Rồi bỗng nhiên ngày nào đó đã xuất hiện một người như vậy, anh luôn làm cô tức giận đến mức giậm chân hét to, nhưng cũng luôn xuất hiện trong mọi lúc —— lúc cô vui, lúc cô buồn, lúc cô làm việc, ngay cả khi cô biến mất… Bất chợt anh bỗng trở thành một người quen trong cuộc sống của cô, cho dù con người anh chẳng có điểm nào đáng yêu, nhưng ít ra giờ phút này anh lại khiến cô cảm thấy rất vui vẻ rất cảm động.

Dư Điền Điền lau khô nước mắt, duỗi tay cầm chai bia anh đưa mà uống ừng ực vài hớp, thấp giọng nói một câu: "Mũ…"

“Cái gì?” Trần Thước không nghe rõ.

“Mũ, mũ y tá của tôi.” Dư Điền Điền ôm chai bia, cắn môi đau lòng nói.

“Mũ làm sao?”

“Ném rồi.”

“Ai ném?” Trần Thước tưởng là y tá trưởng làm, lông mày dựng thẳng lên, “Ai ném thì người đó phải tự đi nhặt, không xin lỗi tử tế thì ném cô ta từ tầng mười hai này xuống cho biết mặt!”

Dư Điền Điền càng đau lòng hơn, lại trưng ra vẻ mặt muốn khóc chết đi được.

Trần Thước đau đầu, “Không phải tôi đã cho cô gợi ý rồi sao? Cô đừng khóc nữa, cô vừa khóc tôi liền cảm thấy đau đầu, tôi đã nói với cô tôi không quen nhìn thấy phụ nữ khóc rồi mà!”

“Anh vừa nói sẽ ném tôi từ tầng mười hai này xuống, trước khi ném còn không cho người ta khóc?” Dư Điền Điền bĩu môi, dáng vẻ muốn khóc rất giống người vợ đang giận dỗi mà càu nhàu.

Trần Thước ngẩn người, lúc này mới ngớ người hỏi lại “Là cô tự ném mũ y tá của mình?”

“Y tá trưởng hỏi tôi còn muốn yên ổn làm việc nữa không, vì giận quá nên tôi đã ném mũ xuống đất rồi bảo công việc này tôi thực sự không muốn làm nữa.” Dư Điền Điền lại nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, tức giận đến nắm chặt bàn tay, nhưng sau đó lại bất lực mà thả tay ra.

Cô nhớ tới buổi lễ tốt nghiệp mấy năm trước, đó cũng là buổi lễ tuyên thệ lời thề y tá khó quên nhất trong cuộc đời cô.

Lễ tốt nghiệp năm ấy vào ngày 12/05, là ngày Y tá thế giới và cũng là sinh nhật của Nightingale[1]. Ngày đó, các cô y tá nhỏ sắp sửa bước vào con đường trợ tá cho các bác sĩ cứu người đều đứng trong hội trường lớn của bệnh viện, cùng tiến hành nghi thức trong lễ đội mũ[2] cho y tá rất trang trọng và nghiêm túc.

[1] Nightingale: 12/05/1820 – 13/08/1910, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại, đọc thêm ở đây.

[2] Lễ đội mũ: ngày trao mũ cho các y tá, thường tổ chức vào ngày 12/05 trên thế giới. Hình như VN không có ngày lễ đội mũ cho y tá thì phải.

Lời thề ngày hôm đó Dư Điền Điền vẫn còn nhớ rất rõ.

“Tôi xin thề: Lấy cứu sống, phòng bệnh chữa bệnh mà thực hiện theo lời dạy của chủ nghĩa xã hội và chủ nghĩa nhân đạo, toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ, là mục tiêu thực hiện nhiệm vụ của y tá.

Tôi xin thề: Lấy trái tim mình, tình yêu, trách nhiệm đối xử với mỗi vị bệnh nhân mà tôi chăm sóc.

Tôi xin thề: Sẽ nhớ kỹ sự quyết tâm và lời thề hôm nay, tiếp nhận ngọn nến trong tay các tiền bối, đem quãng đời còn lại dâng hiến cho sự nghiệp y tá thiêng liêng.”

Đó là lời thề của Nightingale và cũng là lời hứa của Dư Điền Điền khi chính thức trở thành một y tá.

Cô và các bạn học cùng khóa đứng bên nhau, một giây trước còn cảm thấy buồn vì sắp phải chia tay mỗi người một nơi, nhưng trong giây phút tuyên thệ ấy, khi cầm trên tay ngọn nến sinh mệnh kia, trong đầu mỗi người liền không thể nghĩ gì được nữa.

Trong hội trường vang lên những tiếng tuyên thệ còn chút non nớt nhưng từng câu từng từ đều rất mạnh mẽ, tràn đầy tinh thần phấn chấn của những con người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết thanh xuân.

Khi mọi người trăm miệng đọc chung một lời thề thì làm sao có thể không cảm động đây?

Cô biết trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn những y tá bình thường giống như cô không có gì đáng nói, suốt ngày ngây ngốc bận rộn làm việc ở bệnh viện, nhưng mỗi con người đó đều mang trên vai trọng trách to lớn.

Mỗi bọn họ đều là người rất quan trọng.

Một người cũng không thể thiếu được.

Ngày đó, khi cô đội chiếc mũ y tá trắng thì đã trở thành một trong những người nối nghiệp “Nightingale”.

Nhưng hôm nay, cô tự tay tháo chiếc mũ kia xuống, còn tức giận nói muốn vứt bỏ công việc này, vứt bỏ lời hứa của mình.

Dư Điền Điền hối hận rồi.

Cô vừa uống bia vừa kể lung tung rất nhiều chuyện với Trần Thước

Ví dụ như hai năm trước bệnh nhân đầu tiên cô chăm sóc là một cậu bé bị viêm ruột thừa cấp tính, khi ấy nó đau đến nước mắt rơi như mưa nhưng khi cô cho một chiếc kẹo que liền nín khóc mỉm cười.

Ví dụ như có một cô bé sống chết không chịu tiêm chạy loạn cả dãy hành lang tầng bốn, còn cô thì mệt bở hơi tai chạy đằng sau đuổi theo liên tục, nó chạy cô đuổi khắp dãy hành lang khiến mọi người đều cười vui vẻ, cuối cùng cô bé nhỏ cũng thỏa hiệp chịu tiêm.

Sau đó cô nói đến bây giờ.

Ví dụ như sáng sớm mỗi ngày cô đều vội vàng tới bệnh viện, từ lúc bước trên xe bus xuống, việc làm đầu tiên luôn là ngẩng đầu lên nhìn thấy tòa nhà màu trắng quen thuộc kia, trong lòng lại xuất hiện cảm giác thân thiết và vui vẻ.

Ví dụ như có một vài ngày khi mặt trời sắp lặn, khi cô chạy tới cuối hành lang của bệnh viện từ cửa sổ nhìn ra ngoài, lúc đó sẽ nhìn thấy một vầng bầu trời màu cam của những tia nắng rực rỡ cuối ngày còn sót lại.

Ví dụ như cô chưa từng cảm thấy bản thân đặc biệt cỡ nào, nhưng công việc này làm cho cô cảm thấy vui vẻ bởi vì mỗi ngày cô đều được giúp đỡ mọi người.

Cô rất hạnh phúc khi nhìn thấy bọn nhỏ lúc tới thì ốm nhưng khi về thì hoạt bát khỏe mạnh.

Những cảm giác đó đều do chiếc mũ y tá mang tới cho cô.

Nhưng những điều đó rồi sẽ trở thành quá khứ trong cuộc sống của cô.

Dư Điền Điền ôm chai rượu rồi lại khóc, buồn cười thật đấy, cô nghĩ có lẽ cả đời này cô cũng không thể khóc nhiều như ngày hôm nay.

Cô muốn lau nước mắt, lại phát hiện tay áo của mình đã ướt nhẹp một mảnh, chắc hẳn là do vừa nãy cô khóc nhiều quá cho nên nước mắt đã thấm ướt tay áo y tá.

Vừa cảm thấy xấu hổ, trước mặt bỗng nhiên lại có thêm một cánh tay, là tay của Bác sĩ Trần đang duỗi về phía cô.

Bàn tay kia là tay của bác sĩ khoa ngoại, thon dài nhìn rất đẹp, từng khớp ngón rất tay rõ ràng, mỗi tấc da tấc thịt, mỗi đường cong đều tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật.

Tay anh ấy thật đẹp.

Ngẩng đầu cô lại nhìn Bác sĩ Trần, cô nhìn thấy hai đôi môi kia động đậy mấy lần.

Trần Thước nói: "Đây, tôi lại tốt bụng cho cô mượn tay áo lau nước mắt."

Lời anh vẫn khó nghe như thế đấy, nhưng nếu nhìn kĩ vào đôi mắt kia cô lại có thể phát hiện ra sự dịu dàng trong đó.

Trần Thước cúi đầu nhìn cô y tá nhỏ nước mắt rơi đầy mặt, nhìn thấy hai má đỏ rát do gió thổi mạnh, rồi những giọt nước mắt đong đầy nơi khóe mắt kia, thì trong mắt anh dường như cũng dịu dàng thêm vài phần.

Anh thầm nghĩ bệnh viện này thật sự tốt như cô nói sao?

Dù sao anh cũng không biết.

Nhưng khi cô nói lung tung kể lể giống như đứa trẻ, trên mặt lại vô cùng hạnh phúc, giống như trong không gian đang ngập tràn những hình ảnh cô vừa vẽ ra.

Điều này làm anh nhớ tới Hi Hi.

Đứa em gái ngây thơ lại đơn thuần của anh, con nhỏ trong đầu luôn có những ý nghĩ kỳ quái Hi Hi.

Chắc hẳn những người giống như cô, trong lòng đều muốn làm một đứa trẻ không chịu lớn, có lúc lại ngây thơ đến ngốc nghếch, nhưng đôi khi ngốc cũng rất tốt.

Những người đơn thuần mà ngốc nghếch sẽ luôn lây nhiễm sang người bên cạnh.

Ví dụ như cô nàng này đây.

Trần Thước dùng ống tay áo lau nước mắt cho cô, im lặng nhìn cô trong chốc lát, sau đó anh hỏi cô: "Hối hận chưa? Thật sự là vì giận nên mới vứt chiếc mũ đi?"

Dư Điền Điền gật gật đầu, ôm chai bia cắn môi không nói.

“Hối hận vậy thì đi nhặt nó về là được!” Trần Thước cướp lấy chai bia trong tay cô đặt xuống đất, anh đứng dậy phủi mông một cái, sau đó từ trên cao nhìn xuống vươn một bàn tay về phía cô.

“Làm gì vậy?” Dư Điền Điền mở to hai mắt.

“Không phải cô hối tiếc vì đã vứt nó sao? Đi, tôi giúp cô tìm lại.” Trần Thước kéo cô đứng dậy, khi cô ngơ ngác đi ra trước cửa sân thượng, anh lại chuyển sang nắm cổ tay cô, khiến cô dừng bước.

“Sao vậy ——“

Dư Điền Điền chưa nói hết câu, bàn tay thon dài kia đã chạm lên má cô, làm một động tác vô cùng tự nhiên anh vén một lọn tóc đang dính nước mắt còn xót lại trên má cô.

Trần Thước giúp cô sửa sang mái tóc bị gió thổi loạn, sau đó anh vỗ vỗ lưng cô, môi hơi cong, giọng nói mạnh mẽ: “Y tá Dư, sẵn sàng chưa. Bây giờ chúng ta phải dũng cảm khí thế bừng bừng quay lại chỗ cô để quên mũ, lấy tinh thần mặt dày không biết sợ mà nhặt lại tôn nghiêm của mình!”

Dư Điền Điền cười xì một tiếng.

Cô nhìn thấy Trần Thước nhướn mày lên, trong đôi mắt sáng ngời kia đong đầy sự dịu dàng của anh.

Anh nói: “Được rồi, đây mới là Dư Điền Điền mà tôi biết, đi thôi, chúng ta đi nhặt mũ!”

Trần Thước dẫn đầu đi thẳng ra khỏi cửa, Dư Điền Điền dừng lại trong chốc lát, cô đứng đó nhìn theo bóng lưng chiếc áo blouse trắng tinh của anh.

Ai nói sắc trắng sẽ luôn làm bạn nhớ tới cái giá lạnh của trận tuyết mùa đông chứ? Ít nhất giờ phút này, thứ cô nhìn thấy là một trái tim nóng bỏng, một trái tim tràn ngập nhiệt huyết, một trái tim làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp.

Cô nhanh chóng đuổi theo anh, cùng anh bước vào thang máy, cúi đầu cô khẽ giọng nói: “Cám ơn anh, Bác sĩ Trần.”

“Cám ơn tôi làm gì?” Trần Thước không được tự nhiên, cố làm ra vẻ ho nhẹ hai tiếng, “Tôi cũng không làm gì, chỉ muốn uống chút bia, nên vừa lúc thấy cô tâm trạng không tốt, nhân tiện tìm thêm đồng bọn cùng nhau uống bia thôi.”

Dư Điền Điền cong khóe miệng cười mà không nói gì.

Cô cảm thấy dường như cô đã nhìn thấu một vài điều bí mật ở anh mà chưa ai nhận ra rồi.

Bác sĩ Trần luôn độc miệng như vậy, mở miệng là nói chuyện chẳng nể mặt gì cả, càng ngày càng khiến người ta bực. Nhưng thôi kệ anh muốn nói gì cũng được, dù sao trong lòng anh cũng không độc địa như cái miệng kia, mà ngược lại trong đó còn ẩn chứa một thứ tình cảm rất riêng rất dịu dàng.

Cô lại cười híp mắt ngẩng đầu lên nhìn anh, “Bác sĩ Trần, sau khi tan làm anh có rảnh không? Tôi mời anh ăn chân gà tẩm chanh nướng!”

Trần Thước liếc cô, giống như đang buồn bực cô gái này làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy, một giây trước còn khóc lóc đau lòng vật vã, một giây sau đã coi như không có chuyện gì xảy ra, còn muốn mời anh ăn chân gà nướng.

Thang máy dừng lại tại tầng bốn, anh vừa bước ra vừa tức giận nói: “Lấy được mũ về rồi nói! Ăn ăn ăn, bây giờ quan trọng nhất là chuyện gì cũng không biết, Dư Điền Điền đầu cô quả nhiên chỉ chứa đầy chân gà nướng. Đúng là ngốc!”

Nếu là trước đây, Dư Điền Điền nhất định sẽ hậm hực vừa đi theo anh vừa mắng anh không biết đạo lý, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa.

Hôm nay, ngược lại cô còn cong khóe môi cười mỉm đi theo phía sau anh, trong lòng cảm thấy vừa bối rối lại vừa mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Sau khi Dư Điền Điền bước ra khỏi thang máy, trên hành lang đám người túm năm tụm ba đang đứng bàn luận ầm ĩ, sau khi thấy cô đến cả đám liền lập tức im lặng.

Không khí thay đổi quá đột ngột nên ai cũng hiểu bọn họ đang bàn luận chuyện gì.

Những ánh mắt nóng rực mang theo ý tò mò đều vây quanh cô, Dư Điền Điền lập tức cảm thấy bản thân giống như kẻ đang không mặc quần áo, thân thể trần truồng cho mọi người chiêm ngưỡng.

Trần Thước dường như không nhận ra không khí kì lạ này, anh quay đầu liếc cô một cái, "Lề mà lề mề đằng sau làm gì vậy?"

Dư Điền Điền không nói lời nào, nhanh chóng đi tới nơi vừa ném mũ y tá nhưng bây giờ lại không thấy đâu nữa.

Đang buồn bực thì một y tá đứng trong đám người mở miệng nói: "Tiểu Ngư, mũ y tá của cậu Tiểu Bạch đang giữ, cậu ấy cầm mũ đi tìm cậu nãy giờ."

Có người gan hơn lại gần cô, mắt vừa nhìn vào văn phòng y tá trưởng vừa lo lắng hỏi cô: "Cậu có chuyện gì vậy? Sao lại cãi nhau một trận với y tá trưởng? Vết tích trên quần áo của cô ta đều là kiệt tác của cậu à?"

Bỗng nhiên những người đang nói chuyện bát quái mau chóng vây quanh cô, hóa ra mọi chuyện cũng không như Dư Điền Điền đã tưởng tượng, cô nghĩ bọn họ sẽ sợ đắc tội với y tá trưởng mà không thèm để ý cô, nhưng ngược lại họ rất thân thiết hỏi cô này nọ.

Trong lòng Dư Điền Điền liền cảm thấy ấm áp, đang chuẩn bị nói chuyện thì cửa phòng Trương Giai Tuệ đột nhiên mở ra.

"Không có chuyện gì làm sao? Các cô nghĩ đây là đâu? Quán bar hay là quán cà phê? Bệnh viện trả lương cho các cô để các cô đứng ngoài hành lang nói chuyện vớ vẩn trong giờ làm việc à?"

Tiếng quát kia càng nói càng to càng gay gắt.

Cô ta đã thay một bộ quần áo khác sạch sẽ và lau sạch vết dầu mỡ trên mặt, khuôn mặt trang điểm tinh xảo lúc trước cũng không còn nữa.

Cô ta nhìn Dư Điền Điền với ánh mắt lạnh như băng, hai bên nhìn nhau trong chốc lát không nói gì.

Dư Điền Điền cứ đứng thẳng người tại chỗ như vậy.

Cho đến khi Trương Giai Tuệ cười một tiếng, thái độ rất thoải mái hỏi cô: "Quay về làm gì? Không phải cô nói không muốn làm việc nữa sao? Nhanh như vậy đã hối hận rồi?"

Đứng trước cửa thang máy cuối hàng lang đang có người đang dõi mắt nhìn Dư Điền Điền chăm chú.

Cô cảm nhận được sức nóng của đôi mắt kia.

Anh giống như cây to lớn đứng đằng sau lưng làm hậu thuẫn cho cô, giúp cô có thêm sức mạnh.

Cô cũng cong khóe miệng bật cười, "Đúng vậy tôi hối hận rồi. Nếu như tôi bỏ đi, chẳng phải là đúng theo mong muốn của cô sao? Tôi sẽ không đi nữa, ít nhất là trước khi những chuyện cô làm được vạch trần rõ ràng, tôi sẽ đợi ở đây cho đến khi đến tận mắt chứng kiến cô gieo gió thì phải gặt bão thế nào."

Trương Giai Tuệ nheo mắt lại trả lời "Nói mạnh miệng cũng phải có mức độ, cô cho rằng bất cứ việc gì chỉ cần to mồm là có thể giải quyết sao?"

Rồi cô ta nhìn mọi người xung quanh lạnh lùng nói.

"Nếu tôi còn thấy ai nói chuyện trong giờ làm việc, viết bản kiểm điểm 3000 chữ không xin xỏ!"

Cô ta xoay người trở về văn phòng, đóng cửa lại rầm một tiếng.

***

Khi Dư Điền Điền ra khỏi bệnh viện, Trần Thước cũng đi cùng cô xuống lầu.

Cô ngạc nhiên hỏi anh: "Bác sĩ Trần anh không đi làm sao? Anh định đưa tôi về nhà à?"

Trần Thước nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng: "Sau khi bác sĩ Trần cùng kẻ đáng thương uống rượu, cô cảm thấy anh ta còn có thể tiếp tục phẫu thuật sao?"

"… Không thể."

"Hàm lượng cồn vượt quá chỉ tiêu, cô cảm thấy anh ta có thể lái xe đưa cô về nhà sao?"

"… Không thể."

"Như vậy vì cô, tôi đã làm việc mất nửa ngày nhưng lại không được nhận lương, thân là người gây chuyện nhưng cô lại không có lời gì muốn nói sao, cô cảm thấy thế nào?"

Dư Điền Điền tạm dừng ba giây rồi quả quyết nói: "Tôi cảm thấy, bác sĩ Trần anh nghĩ quá nhiều rồi."

Nhưng Trần Thước vẫn đưa cô về nhà, là hai người cùng đi bộ.

Anh nhấn mạnh rất nhiều lần, hai chân này của anh quý giá cỡ nào, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi , nay lại phải đem lần đầu tiên hiến tặng cho Dư Điền Điền ——

"Bác sĩ Trần." Dư Điền Điền gia tăng âm lượng, "Lời này của anh có ý lạ!"

Trần Thước mất hứng nói: "Cô phản ứng gay gắt như vậy làm gì? Cho dù có ý lạ, người bị thiệt cũng là tôi mà!"

"Bác sĩ Trần, anh thật tự kỷ." Dư Điền Điền vạch mặt.

Trần Thước không thấy xấu hổ ngược lại còn lấy làm vinh hạnh, chuyển sang giáo dục cô: "Vì vậy ở phương diện này cô nên học tập tôi."

"Học tập cái gì? Học tập bản lĩnh tự kỷ hơn người của anh?"

"Đương nhiên." Trần Thước nói rất tâm đắc, "Một người đầu tiên phải biết yêu bản thân mình trước đã, không yêu bản thân mình sao có thể yêu được người khác? Trong xã hội này, con người cũng cần yêu thương lẫn nhau, ngay cả chính bản thân mình cũng không yêu thì sẽ không thể yêu thương người khác được."

Dư Điền Điền im lặng trong chốc lát, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ.

"Thế nào, có phải cô cảm thấy lời tôi nói rất có lý không?" Trần Thước nhếch miệng.

Dư Điền Điền lắc đầu thở dài, "Tôi chỉ cảm thấy anh thật luyên thuyên, nói nhiều quá làm lỗ tai tôi khó chịu."

Trần Thước tức giận: "Lỗ tai khó chịu? Lỗ tai cô làm bằng gì vậy, nói lý cũng nghe không lọt tai! Còn dám nói khó chịu? Cô tưởng tôi cũng thích thú lắm ấy!"

Cả đường về nhà cô, hai người cười nói thật vui vẻ.

Đương nhiên, chính xác mà nói thực chất là cãi nhau.

Trêu đùa một lúc, Trần Thước hỏi cô định xử lý chuyện này như thế nào.

Dư Điền Điền nghĩ ngợi rồi nói: "Đêm nay về nhà tôi sẽ viết một lá đơn, kể lại mọi chuyện thật rõ ràng, ngày mai tới bệnh viện sẽ tự tay giao cho viện trưởng."

Trần Thước nhìn cô chốc lát hỏi cô: "Vậy nếu như viện trưởng không tin cô hoặc là chuyện này không có chứng cớ cho nên họ để cô sống chết mặc bay thì sao?"

Cô im lặng trong chốc lát rồi mới cười nói: "Ít nhất tôi cũng đã cố gắng nên không cảm thấy hối hận."

Xem như là đáp lại những lời nói anh đã nói đêm đó với cô.

"Dư Điền Điền, những thứ thuộc về cô, cô phải tìm cách lấy lại nó. Người bên ngoài muốn cướp là chuyện của họ, việc cô phải làm thế nào đừng hỏi đạo lý đối nhân xử thế mà phải hỏi trái tim cô."

Về đến nhà, trước khi Dư Điền Điền đi vào thang máy, cô xoay người lại vẫy tay với anh, "Bác sĩ Trần, tôi về trước, hôm nay cám ơn anh."

Trần Thước nhìn thấy đôi mắt cô còn đang sưng, vốn muốn nói "Lần sau đừng gây phiền phức cho tôi thì tôi tạ ơn cô lắm rồi ", nhưng lời vừa đến cổ họng thì bỗng nhiên dừng lại, mở miệng lại là câu khác: "Ngủ sớm một chút, đừng lo lắng nhiều quá."

Câu nói này rõ ràng đã thể hiện sự quan tâm mà anh biểu đạt với cô.

Nhưng cuối cùng anh cũng không nói câu ấy.

"Tôi sẽ giúp cô."

Cho dù đó chính là suy nghĩ trong lòng anh.

Dư Điền Điền về nhà nhưng cô cũng không biết, sau khi Trần Thước đưa cô về nhà, anh liền gọi taxi quay lại bệnh viện.

Anh lên tầng mười một, gõ cửa một văn phòng nào đó.

"Mời vào."

Anh theo tiếng trả lời mà vào.

Trên cánh cửa vừa đóng lại sau lưng anh có viết: Phòng làm việc của viện trưởng.

***

Dư Điền Điền về nhà thì làm ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, viết email xong gửi thẳng vào hộp thư của viện trưởng.

Chuyện thứ hai, chuẩn bị hồ sơ, ngay cả bản nháp của báo cáo tổng kết cuối năm cùng bỏ vào túi hồ sơ.

Chuyện thứ ba, sáng sớm ngày hôm sau ăn mặc gọn gàng tinh thần phấn chấn, cầm tập văn kiện đi thẳng tới bệnh viện.

Cô biết bản nháp báo cáo tổng kết cuối năm có lẽ cũng không có tác dụng lắm, cô có, y tá trưởng cũng có thể "Có".

Trước đây cô chưa từng nói chuyện với viện trưởng, mà y tá trưởng nhất định là gương mặt quen thuộc với ông ta, cô cũng không chắc lời của mình có tác dụng gì hay không.

Nhưng cô vẫn quyết định làm như vậy.

Ngoài dự đoán là trong văn phòng tầng mười một, người đang ngồi đằng sau bàn làm việc là một ông cụ tóc đã bạc hơn nửa, thái đối đối xử với cô cũng không giống phong cách cao cao tại thượng của mấy vị lãnh đạo, ngược lại có vẻ càng giống như ông nội cô rất hòa ái dễ gần.

Sau khi nghe cô trình bày chân tướng sự việc, ông liền xem đống văn kiện trong hồ sơ kia.

Ngẩng đầu lên ông trầm ngâm chốc lát rồi nhìn cô nói, "Y tá Dư, chuyện cô phản ánh rất nghiêm trọng, nếu như thật sự có chuyện này thì Trương Giai Tuệ đã lạm dụng chức quyền cưỡng ép cấp dưới. Không phải tôi không tin cô mà chúng tôi muốn có bằng chứng thuyết phục hơn nữa, bằng không cho dù tôi tin cô, có lòng muốn giúp cô, nhưng cũng không có khả năng xử lý Trương Giai Tuệ, bởi vì những thứ cô đưa không thể là bằng chứng thuyết phục mọi người."

Nhìn thái độ im lặng của Dư Điền Điền, viện trưởng bỗng nhiên lấy ra một tập hồ sơ từ trong ngăn kéo đưa cho cô.

Dư Điền Điền nhận lấy thì nhìn thấy trên đó có ghi "Bản nháp".

Viện trưởng nói: "Đây là văn kiện hôm qua trước khi tan làm Trương Giai nộp lại cho tôi."

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, Trương Giai Tuệ cũng đoán được cô sẽ tố cáo cô ta cho viện trưởng nên đã chuẩn bị chứng cứ giả để đối phó với cô.

Dư Điền Điền nghĩ ngợi, thái độ ôn hòa nhã nhặn nói: "Kỳ thật trong chuyện này tôi có một nhân chứng, tại bệnh viện còn có một vị bác sĩ đã từng thấy tôi viết báo cáo này. Lúc ấy mỗi ngày sau khi tan làm tôi liền ở lại một tiếng trong phòng trị liệu để viết báo cáo, chính anh ấy đã tận mắt chứng kiến tôi viết báo cáo này như nào."

Bởi vì không có anh cũng sẽ không có báo cáo tổng kết này. Cũng sẽ không có tiêu đề "Làm nghề y như làm người, từng bước đều phải cẩn thận" kia.

Viện trưởng cũng không hỏi nhân chứng cô muốn nói đến là ai, ông chỉ thu lại hai bản nháp trên bàn, rồi nhìn cô gật gật đầu, "Tôi hiểu rồi, y tá Dư, chuyện này tôi sẽ nghĩ biện pháp xử lý."

Viện trưởng cho cô nghỉ hai ngày về nhà trước, coi như một kỳ nghỉ phép sau đó sẽ tới tham gia đại hội toàn viện cuối năm.

Dư Điền Điền không biết kết quả sẽ thế nào, cũng không biết viện trưởng có phải đang đối phó qua loa với cô hay không. Nhưng khi cô ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng thì thở phào nhẹ nhõm một cái.

Bởi vì tảng đá lớn trong lòng cô rốt cuộc cũng biến mất.

Vừa mới đi vài bước, Dư Điền Điền nhìn thấy cuối hành lang tầng mười một đang có người đứng đó.

Sau lưng anh là cửa sổ mở toang, toàn thân anh che mất ánh sáng cho nên cũng chỉ nhìn được bóng dáng cao cao của người đó mà không thấy rõ khuôn mặt lắm.

Nhưng trái tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn.

Là anh ấy phải không?

Cô đột nhiên dừng bước.

Người đang đứng trước cửa sổ nhìn cô lải nhải: "Cô đứng đó làm gì? Còn không mau tới đây? Hai mươi phút nữa tôi còn một ca phẫu thuật, mau kể lại mọi chuyện đi, tôi còn phải xuống chuẩn bị một chút!"

Dư Điền Điền bỗng cười thành tiếng.

Cô nhẹ nhàng đi về phía Trần Thước, lại chẳng biết tại sao trái tim cũng giống như một chú chim nhỏ đang muốn bay lên vậy.

Trần Thước mặc blouse trắng đứng trước cửa sổ, đánh giá trên dưới toàn thân cô trong chốc lát, sau đó anh gật gật đầu, "Nhìn cũng được, cũng biết khi gặp lãnh đạo phải trang điểm đàng hoàng cơ đấy."

Dư Điền Điền coi như anh đang khen hôm nay cô rất xinh.

Anh lại hỏi: "Viện trưởng nói thế nào?"

"Ông ấy nói sẽ xử lý chuyện này thật tốt, khuyên tôi đừng nên lo lắng, về nhà nghỉ hai ngày rồi tới."

"Ha ha, lão già này ——" Trần Thước không nhịn được hùng hùng hổ hổ nói nửa câu, nhưng nửa câu sau cũng không nói tiếp nữa.

Dư Điền Điền hoài nghi hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không sao, chỉ cảm thán hiệu suất xử lý công việc của ông ta thôi, xử lý việc nhỏ cũng lâu la như vậy…" Trần Thước thuận miệng nói cho có lệ.

Dư Điền Điền cười ha ha, "Bác sĩ Trần tôi phát hiện càng ngày tôi càng sùng bái anh rồi, cái miệng sứt ti tiện kia ai cũng dám mắng."

"Miệng ai sứt? Tôi có đầy đủ môi hồng răng trắng, cánh môi căng mịn trơn bóng, con mắt nào của cô thấy có chỗ sứt? Ha ha, Dư Điền Điền tôi nói này có phải cô lại ngứa đòn rồi không?" Trần Thước phẫn nộ.

Dư Điền Điền nhìn thấy hai cánh môi được tả "Môi hồng răng trắng"cùng "căng mịn trơn bóng" đang mấp máy liên tục, lần này thật sự cô không nén nổi nữa mà cười ha ha.

Vừa cười cô vừa nói: "Bác sĩ Trần anh lại quên rồi, tôi là Dư Điền Điền, không phải tên ngứa đòn đâu!"

Trần Thước trừng mắt liếc cô, anh lôi cô vào thang máy, đi xuống lầu.

"Không cãi nhau với cô nữa, hai ngày nay cô ngoan ngoãn ở nhà hưởng phúc đi, nghỉ ngơi cho tốt! Dù sao kỹ thuật của cô cũng tệ, bệnh viện không có nhiều người nhưng bớt đi cô cũng không thiếu."

Mắt thấy sắp đến tầng hai, anh bỗng nhiên lấy trong túi áo blouse trắng một thứ đưa cho cô, "Đây trả lại cô."

Dư Điền Điền cúi đầu vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

Mũ … Mũ y tá của cô sao?

Trần Thước tiện tay liền đội chiếc mũ lên đầu cô che kín đôi mắt, "Sau này nếu dám tùy hứng ném lung tung, tôi mà thấy sẽ đạp nó một cái! Để cô có hối hận cũng không còn cơ hội nữa!"

Cửa thang máy vừa mở, anh liền đi ra, trước khi đi không quên quay đầu nói nhanh với cô một câu: "Cô nợ tôi một bữa cơm đấy nhé!"

Cửa thang máy rất nhanh liền khép lại.

Dư Điền Điền từ từ đưa tay với lấy chiếc mũ y tá trắng trên đầu xuống, sau đó ôm nó vào trong ngực.

Màu trắng.

Cũng giống y đúc màu trắng của áo blouse bác sĩ vậy.

Cũng giống như sự ăn ý không biết tự bao giờ của hai người.

Cô chớp mắt mấy cái khóe môi từ từ cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chủ nhật là ngày giỗ của ba Lục Tuệ Mẫn.

Ba Lục Tuệ Mẫn từng là một tài xế taxi, khi cô nàng đang học năm ba cao trung thì qua đời do một vụ tai nạn giao thông.

Nguyên nhân vụ tai nạn giao thông đêm đó là vì một kẻ sâu rượu đi lung tung ngoài đường, ba Lục vì tránh tên sâu rượu bỗng nhiên chạy ra giữa đường, nên dưới tình thế cấp bách ông đành phải xoay tay lái chuyển hướng đâm vào gốc cây ven đường, vị trí điều khiển vừa lúc va chạm với thân cây, dù đã nhanh chóng đưa đi cấp cứu những vẫn không qua khỏi.

Thăm mộ năm nào cũng là Dư Điền Điền đi cùng Lục Tuệ Mẫn.

Nghĩa trang nằm trên một sườn núi ở ngoại thành, khi hai người trèo lên đến nơi thì đã mệt thở hổn hển.

Hôm nay, Lục Tuệ Mẫn im lặng khác thường, Dư Điền Điền mở nắp bình nước khoáng, lúc đưa cho cô nàng còn vỗ vai động viên, "Đừng buồn, ba cậu là người lương thiện, chết cũng sẽ được lên thiên đường."

Lục Tuệ Mẫn liếc mắt nhìn cô, "Ba mình không tin thiên chúa giáo đâu."

"Nói không chừng Thượng Đế thấy ông ấy hiền lành như vậy nên đặc cách bỏ qua vấn đề tôn giáo, đưa thẳng ông ấy lên đó thì sao?"

"Ha ha, cậu nói hay nhỉ."

Lục Tuệ Mẫn lập tức đi về phía ngôi mộ.

Băng qua bãi cỏ xanh mượt, một người từng sống bằng xương bằng thịt nay cũng hóa thành tấm bia to lẳng lặng nằm lại trên mảnh đất này.

Cô nàng đang quỳ đó luyên thuyên nói chuyện với ba cô, Dư Điền Điền muốn cô có chút không gian riêng, nên đành một mình bước ra chỗ mấy bậc thang nhìn xung quanh.

Dư Điền Điền không biết cảm giác ấy là gì, khoa nhi nơi cô đang làm việc cũng không có đứa nhỏ nào vì bệnh nặng mà qua đời, nên cô cũng chưa từng cảm nhận được nỗi đau khi mất đi người thân.

Đối với cô mà nói nghĩa trang chỉ là nơi rất đau thương mà thôi.

Cô nhìn bầu trời xanh, nhìn rừng cây nơi xa, lại nhìn vài người đang đi qua đi lại trong nghĩa trang, cuối cùng cũng nhìn thấy người quen.

Mới đầu cô cũng không nhận ra đó là ai, sau khi suy nghĩ một chút mới nhận ra.

Trần Lộ Dao… Hình như là cô ta? Người tự xưng mình là em gái Trần Thước.

Đứng bên cạnh cô là hai người đàn ông, một người trẻ tuổi là vị hôn phu của cô, người kia có chút lớn tuổi…

Dư Điền Điền nghĩ một chút.

Khuôn mặt ông ta có vài nét rất giống Trần Thước.

Cô đứng tại đó, nhìn thấy bọn họ xa xa đang đem hoa đặt trước mộ bia, rồi đứng trong chốc lát, sau đó liền rời đi.

Quay đầu cô nhìn Lục Tuệ Mẫn, dám chắc cô nàng còn lải nhải với ba mình một lúc lâu nữa nên Dư Điền Điền từ từ đi xuống mấy bậc thang, băng qua con đường bên kia rồi tới trước mộ bia.

Chỉ là vừa liếc mắt nhìn qua.

Kỳ thực chỉ cần liếc mắt một cái thôi, cô có thể nhận ra người phụ nữ trên tấm bia kia là ai.

Bởi vì bà và con trai bà vô cùng giống nhau, đôi mắt kia sáng ngời giống nhau như đúc, lại càng không cần những chi tiết khác trên khuôn mặt.

Thì ra mẹ bác sĩ Trần cũng ở đây…

Dư Điền Điền ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trên tấm bia mộ, sau đó cô đột nhiên nghĩ, nếu hôm nay có người đến thăm mộ bà, nói không chừng hôm nay chính là ngày giỗ của bà ấy phải không?

Theo bản năng cô quay đầu nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bóng dáng Trần Thước đâu.

Lục Tuệ Mẫn đang đứng trên mấy bậc thang gọi cô, thấy cô chạy về liền hỏi: "Cậu sang đó làm gì vậy?"

Dư Điền Điền muốn nói nhưng nghĩ một chút rồi lại lắc đầu.

Ở chỗ cửa lớn nghĩa trang có vài bậc đá thấp, từ những bậc đá này thông ra rất nhiều con đường nhỏ dẫn tới những nơi khác nhau.

Trước khi rời khỏi nghĩa trang, cô đứng trước cửa lớn quay đầu nhìn lại thì thấy xa xa dường như có người đang đứng trước ngôi mộ vừa nãy.

Là anh phải không?

Bọn họ đã bỏ lỡ nhau sao?

Cô muốn nhìn thêm một chút nhưng lại bị Lục Tuệ Mẫn nhanh chóng kéo đi.

"Đi mau lên, ba mình nói gần đây mình gầy quá, phải bổ sung chút thịt mới được."

"… Nói lúc nào?"

"Vừa nãy đấy, ông ấy nhìn mình với ánh mắt rất lo lắng, bảo mình vừa gầy lại vừa nghèo, tiền lương cũng tốn vào mấy trò game trên mạng rồi nên đành phải nhờ vào cô bạn thân cùng phòng mời khách thôi."

Dư Điền Điền sờ sờ ví tiền, lấy ra hai tờ tiền đưa cho cô nàng, "Mời khách cũng không thành vấn đề, cậu cầm lấy đi, khoa não thẳng tiến, có bệnh sớm phải trị."

***

Buổi tối chủ nhật, Dư Điền Điền nhận được tin nhắn của Trần Thước.

"Cô còn nhớ rõ dàn ý trước khi cô viết Báo cáo tổng kết cuối năm không?"

Dư Điền Điền cong khóe miệng, ngả người vào sofa nhắn lại: "Đương nhiên là nhớ, ít nhiều gì cũng do bác sĩ Trần tận tâm chỉ bảo mà!"

Trong mấy phút tiếp theo, cô không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào màn hình di động, cho đến khi nó sáng lên lần nữa.

Cô nhanh chóng mở tin nhắn.

"Vậy thì tốt, tối nay ăn thêm chút mỡ heo, đừng để đầu óc bị lú."

Tên Trần Thước này vẫn độc miệng như vậy.

Dư Điền Điền thay đổi tư thế, nằm sấp trên sofa bắt chéo hai chân, suy nghĩ nát óc mấy phút rồi nhắn lại: "Người thông minh như tôi, chút mỡ heo kia sao có thể làm mọi người hiểu được sự chênh lệch giữa tôi và họ rõ ràng thế nào, nhưng để bác sĩ Trần yên tâm, để mọi người xung quanh không cảm thấy tự ti khi đứng bên cạnh tôi, tôi sẽ cố gắng 'ăn nhiều' mỡ heo một chút vậy. Ha ha "

Nhắn tin xong, vì cô thấy mình quá thông minh mà cười ha ha, Lục Tuệ Mẫn đang ngồi trước máy tính ngẩng đầu lên, đôi mắt cá chết nhìn cô chằm chằm.

"Đừng ngốc như vậy nữa mình không có đứa bạn nào ngốc như cậu đâu."

Dư Điền Điền không thèm phản bác cô nàng bởi vì tin nhắn của Trần Thước lại tới rồi.

Cô bừng bừng phấn chấn mở ra xem.

"Y tá Dư, nếu rảnh mời cô tới khoa ngoại chúng tôi một lần, để tôi có cơ hội giúp cô phẫu thuật mổ lại não, để xem trong đầu cô chứa bao nhiêu chân gà chưa kịp tiêu hóa hết mới khiến cô tự tin thái vào bản thân quá như vậy."

Cô lại bắt đầu cười vang một trận, cười xong tiếp tục suy nghĩ nát óc xem phải nhắn tin lại với anh thế nào.

Lục Tuệ Mẫn ở bên cạnh lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát, cảm thấy từ trên mặt cô có thể kiếm được chút manh mối gì.

Ngày hôm sau là thứ hai.

Tám giờ rưỡi sáng là Đại hội toàn viện, Dư Điền Điền thay xong quần áo thì cùng Lục Tuệ Mẫn tới bệnh viện.

Hai người bọn họ được xếp ngồi ở hàng gần cuối, Lục Tuệ Mẫn ngồi bên cạnh ngáp lên ngáp xuống, còn cô thì đang cố gắng tìm bóng dáng Trần Thước ở mấy hàng phía trên nhưng không tìm được.

Viện trưởng đã lên sân khấu.

Theo thường lệ, ông phát biểu một vài câu mở màn quen thuộc.

Hàng trước là mấy vị bác sĩ khoa não lại bắt đầu cúi đầu xuống nghịch điện thoại.

Dư Điền Điền có chút buồn bực.

Trong khi cô đang buồn bực tự hỏi vì sao Trần Thước còn chưa tới, tiếng microphone bỗng truyền tới giọng nói của viện trưởng.

"Nửa tháng trước, chúng tôi đã chọn ra một báo cáo tổng kết ưu tú nhất trong các báo cáo, xét thấy năm nay đã bắt đầu công khai tác phẩm của mọi người, vì vậy tôi cũng không ngại có thêm một ngoại lệ nữa…. Xin mời nhân viên đoạt giải lên sân khấu, mong cô có thể trình bày lại tư tưởng chủ đạo khi viết báo cáo và dàn ý để hoàn thành báo cáo cho mọi người cùng học tập."

Khi vị viện trưởng tóc bạc hòa ái dễ gần nói đến đây, ánh mắt ông đảo qua đám người một vòng, khi nhìn đến chỗ Dư Điền Điền thì hơi ngừng lại trong chốc lát.

Tốt rồi, bây giờ cô không còn thấy buồn bực nữa.

Người làm tốt báo cáo tổng kết Trương Giai Tuệ đương nhiên phải là người lên đài đầu tiên, nhưng cô ta chưa được thông báo trước, lại không chuẩn bị tâm lý lên sân khấu diễn thuyết, cho nên khi được nhắc tới tên thì ngơ ngác ngồi phía dưới.

Viện trưởng nhìn cô ta, giọng nói bình thản gọi tên cô ta lần nữa.

Trương Giai Tuệ chậm chạp không có phản ứng.

Dư Điền Điền biết vì sao cô ta không lên sân khấu.

Bản báo cáo tổng kết kia có rất nhiều nội dung, đó là tất cả những sai lầm và thất bại mà cô đã trải qua trong năm qua. Có lẽ bởi vì nội dung quá nhiều mà các ý lại không sắp xếp cụ thể, nhưng tất cả các ý không rõ ràng là do cô cố ý sắp xếp chúng theo trình tự thời gian mà thôi.

Những mốc thời gian kia cô nhớ rất rõ nhưng đối với Trương Giai Tuệ mà nói đó chẳng qua chỉ là một đống các sự việc lộn xộn.

Không cầm báo cáo, Trương Giai Tuệ tất nhiên không thể nói được gì.

Viện trưởng vẫn dịu dàng đứng trên sân khấu, ánh mắt chậm rãi chuyển đến chỗ Dư Điền Điền, ông cong khóe miệng nhẹ nhàng cười nói: "Vậy tôi đành phải mời người thực sự đoạt giải thưởng báo cáo tổng kết xuất sắc nhất lên sân khấu trình bày với mọi người thôi."

Cả hội trường ngạc nhiên ồn ào một trận.

Từng chữ từng chữ truyền qua microphone không nặng không nhẹ vang lên năm chữ: "Mời cô ! Y tá Dư."

Dư Điền Điền chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy ánh mắt mang hàm ý cười kia của viện trưởng, thì cô có chút hoang mang, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Nhưng đó cũng không phải việc gì khó, không phải sao?

Cô mất một tháng.

Trong suốt một tháng ấy, mỗi buổi chiều tan làm cô đều nhốt mình trong phòng trị liệu của khoa, mới đầu là đắm chìm trong những câu mắng mỏ dăn dạy của Trần Thước,mà làm cô quyết tâm quyết chí cố gắng; sau này trong quá trình từ từ cố gắng cô cũng dần dần bớt giận, ngược lại cô nhận ra bản thân mình thiếu sót rất nhiều.

Nếu như cô đủ kiến thức, sao có thể để người ta chọc trúng điểm yếu?

Nếu như anh không khiêu khích, sao cô có thể nhận ra sự thiếu hụt của bản thân mình?

Chuyện này dường như là sự ăn ý vô cùng trùng khớp giữa hai người, cô mơ mơ màng màng bắt đầu cố gắng, sau đó nhờ anh mà cô tìm được mục tiêu của mình.

Mục tiêu đó đã nhắc tới trong báo cáo tổng kết, chỉ gói gọn trong mười lăm chữ:

Làm nghề y cũng giống như làm người vậy, từng bước đều phải cẩn thận.

Dư Điền Điền đứng trên sân khấu, nghe thấy giọng nói của mình truyền qua microphone vang khắp hội trường.

Mười lăm chữ ấy.

Mười lăm con chữ ấy thật mạnh mẽ, vang dội đến mức gần như mỗi ánh mắt đang chăm chú nhìn cô kia, đều giấu trong đó những lời khen khó nói thành lời.

Cô cũng không biết mình làm sao lại lải nhải nói ra nhiều chuyện như vậy, từ chuyện một bác sĩ độc miệng mắng chửi cô đến chuyện cô quyết tâm hăng hái cố gắng, từ chuyện cô tới thư viện kiếm sách chuyên ngành, đến chuyện sau khi trải qua hàng loạt thật vọng lại có thể đứng trên sân khấu này tìm lại hi vọng của mình.

Cô nghe thấy những tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên trong hội trường cũng như tiếng sấm quanh quẩn bên tai vậy.

Cô đang tìm bóng dáng anh trong đám người dưới kia, nhưng không có.

Anh ấy không ở đây.

Cô nói xong vừa định xuống sân khấu, nhưng lại xoay người nhỏ giọng hỏi viện trưởng: "À ừm, xin hỏi viện trưởng, ông có biết bác sĩ Trần giờ đang ở đâu không?"

Viện trưởng nháy mắt mấy cái rồi đáp "Đại hội toàn viện cũng không dám đến, tôi đoán tên tiểu tử kia bây giờ chắc hẳn đang ngồi trong phòng giải phẫu."

Dư Điền Điền nở nụ cười, chân thành nói với ông: "Cám ơn ông, viện trưởng."

Sau đó cô liền chạy đi, chạy thật nhanh ra phòng họp, không thể kiềm chế mà chạy ngay đến khoa ngoại ở tầng hai.

Nhưng sau khi đến đó cô lại chần chừ.

Cô ngồi trên ghế băng bên ngoài phòng giải phẫu đắn đo di di chân, lại nghĩ không biết phải nói gì sau khi gặp anh đây.

Anh quả thực đã giúp cô rất nhiều chuyện.

Nhớ tới tin nhắn tối qua, lại nhớ hôm đó viện trưởng cũng không hỏi nhân chứng kia của cô là ai đã tin lời cô, tất nhiên cô không ngốc đến nỗi đoán không ra là vì Trần Thước đã cố gắng nói tốt cho cô trước mặt ông.

Mọi chuyện đều nhờ đại ma vương ác miệng kia!

Ngoài miệng thì độc địa châm chọc cô nhưng bên trong lại ngầm làm mọi chuyện giúp người ta.

Cô cong khóe miệng mỉm cười, trong lòng cảm thấy thực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cuối cùng Dư Điền Điền cũng không gặp được Trần Thước.

Khi cô chạy ra khỏi hội trường đến khoa ngoại thì cũng vừa lúc kết thúc cuộc họp toàn viện đầu tuần, nhưng Trần Thước vẫn đang trong phòng phẫu thuật.

Lục Tuệ Mẫn vẻ mặt kinh ngạc đi tới, "Tui còn tưởng bà bỗng nhiên chạy khỏi hội trường là có việc gì gấp chứ… bà ở đây làm gì?"

Dư Điền Điền mở miệng nhưng không nói được gì, trong lòng có chút chột dạ.

Lục Tuệ Mẫn nheo mắt nhìn ánh đèn màu đỏ vẫn sáng phòng giải phẫu, thì chớp mắt hỏi "Đang chờ bác sĩ Trần?"

Dư Điền Điền nhanh chóng chột dạ mà cúi đầu đếm kiến, sau đó xoạt một tiếng cô nhảy dựng lên, "Thôi, giải tán giải tán, phải trở về làm việc thôi!"

Trông cô thật giống con thỏ vội vàng bỏ chạy.

Đến trưa, khi cô ra khỏi cangteen thì lại đi thêm một vòng nữa, rồi mới chậm chạp đến gần khoa ngoại.

Nhưng trong phòng phẫu thuật đèn vẫn sáng, văn phòng bác sĩ Trần cũng không có ai.

Cô liền kéo một y tá đi ngang qua hỏi: "Xin hỏi cô có biết bác sĩ Trần đang ở đâu không?"

Câu trả lời vẫn là: "Bác sĩ Trần chắc đang trong phòng phẫu thuật."

Dư Điền Điền đợi rồi lại đợi, nhưng đến khi đồng hồ điểm hai giờ cô lại phải lên phòng làm việc nên không thể đợi đến khi Trần Thước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Suốt buổi chiều làm việc, trong lòng Dư Điền Điền vẫn bận tâm về Trần Thước.

Thật vất vả mới đợi đến lúc tan tầm, cô vừa cầm di động lên liền nhắn một tin cho Trần Thước: "Bác sĩ Trần, anh đã phẫu thuật xong chưa?"

Lần này, chỉ năm phút sau cô cũng nhận được tin nhắn của Trần Thước: "Xong rồi, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật đã nghe mọi người nói, cô đi khắp nơi tìm tôi suốt, sao thế, nghĩ kỹ rồi nên quyết định muốn nhờ tôi giải phẫu não hộ à?"

Đầu dây bên này, Dư Điền Điền cười ha ha đáp lại, cô tắt điện thoại cất vào trong túi, vô cùng vui vẻ đi xuống tầng hai.

Nhưng tới đó Trần Thước cũng không ở tầng hai, y tá nói lúc tan làm anh đã đi trước rồi, Dư Điền Điền gọi điện thoại qua hỏi, Trần Thước liền nói anh đang trên sân thượng.

Dư Điền Điền đành phải lên sân thượng tìm anh, trước khi đi cô y tá kia lo lắng kéo kéo ống tay áo cô, "À này, tôi cảm thấy hôm nay tốt nhất cô đừng chọc ghẹo bác sĩ Trần."

Dư Điền Điền ngơ ngàng hỏi "Có chuyện gì à?"

"Hôm nay, bệnh nhân của anh ấy… đã không thể tiếp tục phẫu thuật trên bàn mổ."

Dư Điền Điền lúc này mới mơ màng nhận ra, vừa rồi trong điện thoại giọng anh có chút mệt mỏi.

Tâm trạng anh không tốt sao?

Cô y tá nhỏ giọng nói: "Bác sĩ Trần thường không muốn chấp nhận sự thật là bệnh nhân đã qua đời, mỗi lần gặp chuyện này, tâm trạng anh ấy sẽ không tốt. Cô đừng trêu chọc anh ấy, bình thường anh ấy cũng đã rất khó tính…"

Câu nói sau đó dừng lại ở đây.

Dư Điền Điền gật gật đầu, khi cô bước vào thang máy, tay vẫn theo bản năng không chùn bước mà nhấn số mười hai.

Trần Thước đang đứng hút thuốc trên sân thượng.

Dư Điền Điền chưa từng thấy anh hút thuốc bao giờ nên đây là lần đầu tiên.

Cô đi đến bên cạnh anh, nhìn thấy anh vẫn đang mặc áo blouse trắng, nhỏ giọng gọi anh: "Bác sĩ Trần."

Trần Thước không quay đầu, nhẹ giọng ừm một tiếng.

Dư Điền Điền vốn đang ngập tràn vui sướng muốn chia sẻ cùng anh, cô muốn nói cho anh biết cô đã giành thắng lợi trong chiến dịch cuối cùng với Trương Giai Tuệ, nhưng thấy tâm trạng Trần Thước buồn bã như vậy, niềm vui của cô cũng bỗng chốc biến mất .

Nghĩ ngợi một chút, cô an ủi anh: "Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình ở đời. Anh đã cố gắng hết sức rồi, đừng quá nghiêm khắc với bản thân mình, đây cũng không phải là lỗi của anh."

Trần Thước hít một hơi dài, thả ra khói thuốc, còn mang theo hơi thở của anh.

Khung cảnh có chút mờ ảo nhưng lại nhìn rất đẹp.

Dư Điền Điền lại nói: "Anh là bác sĩ khoa ngoại, chuyện này ắt hẳn phải trải qua rất nhiều, cũng buồn nhiều lần rồi. Nhưng nếu mỗi lúc có bệnh nhân qua đời, anh đều đau lòng như vậy, sao có thể có tâm trạng tốt tiếp tục phẫu thuật cho những người khác nữa?"

Cô nói liên tục, cằn nhằn xong lại nói vài chuyện lung tung khác nhưng từng câu từng chữ đều thể hiện rằng cô đang quan tâm anh.

Khi cô dừng lại một chút, Trần Thước rốt cuộc cũng mở miệng.

Anh nói: "Mẹ tôi."

Dư Điền Điền dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

"Mẹ tôi cũng vì xuất huyết quá nhiều trên bàn phẫu thuật nên đã không thể tiếp tục phẫu thuật mà qua đời."

Đó là năm Trần Thước mười bảy tuổi, ba mẹ anh đã cãi nhau nhiều năm qua, cuối cùng trong mùa xuân năm ấy, sau khi cãi nhau một trận to với ba thì mẹ anh khóc lớn rồi bỏ nhà đi.

Hôm đó, Trần Thước và Trần Hi trốn trong thư phòng không dám ra ngoài, khi ấy cậu thanh niên Trần Thước còn đang trong thời kỳ phản nghịch nên đeo tai nghe tỏ ra không quan tâm, còn Trần Hi gục đầu vào đầu gối ngồi dưới đất, tâm tình buồn bực nghe tiếng cãi nhau bên ngoài kia.

Khi nghe thấy tiếng mẹ xô cửa mà bỏ đi thì Trần Hi bắt đầu sốt ruột, cô bé liền kéo tai nghe Trần Thước xuống rồi nói: "Anh hai, mẹ bỏ đi rồi!"

…

Trần Thước cũng chỉ kể đến đây.

Đột nhiên anh dừng câu chuyện, hít một hơi thuốc thật dài, anh im lặng nhìn về phía xa xa.

Dư Điền Điền muốn hỏi sau đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao mẹ anh lại qua đời.

Bỗng Trần Thước quay đầu qua nhìn cô, anh chỉ nhìn cô mà thôi nhưng một chữ cô cũng không nói được thành lời.

Trong mắt anh giống như mặt biển thật yên lặng, không có bất kỳ cơn gió nào thổi qua.

Bởi vì có quá nhiều cảm xúc đều đã bị đè nén dưới đáy biển kia.

Nỗi đau của người đàn ông này là kìm nén mà âm thầm chịu đựng.

Cô chỉ có thể mấp máy môi, cuối cùng ngập ngừng nói ra một câu: "Không sao hết, mọi chuyện đều đã qua rồi."

Nhưng ngay cả những lời nói này chẳng qua cũng chỉ là những lời an ủi cứng nhắc bất lực.

Cô đoán mẹ anh đã gặp tai nạn giao thông hoặc là xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà anh chưa từng trải lòng về chuyện ba mẹ mình với bất cứ ai —— vì mẹ qua đời mà đau lòng còn ba chính là mồi lửa dẫn đến sự oán hận trong lòng mình.

Nhưng còn Trần Lộ Dao thì sao?

Chuyện về Trần Lộ Dao là thế nào?

Dư Điền Điền cũng không dám hỏi nữa.

Trần Thước dẫm hết tàn tro dưới chân rồi nói với cô: "Đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

Dư Điền Điền đi theo phía sau anh, nhìn thấy bóng lưng anh gầy gầy xương xương, tự dưng cô nhớ tới một đêm khi anh đưa cô về nhà. Khi cô đứng trong cửa nhà nhìn ra ngoài thì chỉ thấy dáng vẻ cô đơn của anh khi ngồi trong xe mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Bầu trời đầy sao, dưới bóng cây có rất nhiều đôi tình nhân.

Nhưng trong xe chỉ có một mình anh.

Một mình anh lẻ loi ngồi đó, thật giống như đang ẩn mình vào bóng đêm dịu dàng ấy.

Đột nhiên cô không nhịn được chạy thêm hai bước nữa mà sóng vai đi bên anh

Bỗng nhiên trên mặt đất phản chiếu thêm cái bóng của cô. Bây giờ thì tốt rồi, anh sẽ không còn cô đơn nữa.

Cô cúi đầu chợt nhìn thấy đôi tay bên cạnh đang thả lỏng dưới chiếc áo blouse trắng kia, đó là một bàn tay thon dài, từng ngón tay thật dài thật sạch sẽ.

Bỗng nhiên cô không nhịn được mà muốn nắm lấy bàn tay ấy.

Cô giật giật ngón tay nhưng cuối cùng cũng không dám vươn tay tới.

Cô chỉ có thể vụng về móc trong túi xách ra một đôi găng tay gấu bông lông xù, nhét vào tay anh mà nói: "Sân thượng rất lạnh, anh lại đứng lâu như vậy mau đeo vào đi."

Trần Thước im lặng nhấc tay lên, đem hai chiếc găng tay nho nhỏ đến gần trước mặt nhìn qua, sau đó anh chọn một cái rồi đọ thử với bàn tay mình.

Găng tay này nhỏ quá mà chiều dài ngón tay anh thì dài hơn một phần ba cái găng tay.

Dư Điền Điền mặt đỏ bừng, nhanh chóng lúng túng muốn duỗi tay lấy về.

Nhưng Trần Thước đột nhiên lại bỏ đôi găng tay kia vào túi áo blouse trắng.

Dư Điền Điền: "…"

Anh bình tĩnh nói: "Quà đã tặng người ta, tất nhiên không có lý do gì để lấy lại."

"Nhưng anh làm sao dùng được…"

"Cô không phải tôi sao biết tôi không dùng được?"

Thấy anh chơi xấu, Dư Điền Điền liền không nhịn được nghẹn họng: "Vậy anh nói xem anh dùng nó làm gì?"

“Thấy vật nhớ người.”

Bốn chữ, anh nói rất ngắn gọn rõ ràng lại ra vẻ rất đúng tình hợp lý.

Dư Điền Điền ngây người.

Một giây, hai giây, bầu không khí trong thang máy bỗng nhiên ngưng lại.

Cho đến khi Trần Thước vươn tay cốc cốc vào trán Dư Điền Điền, “Ngốc, muốn đùa cô chút thôi, trông mặt của cô kìa, ngơ ngác như vừa ăn phải phân ấy.” =.=

Dư Điền Điền rốt cuộc cũng tỉnh lại, tức giận đập một cái thật mạnh vào sau gáy anh, “Bệnh thần kinh!”

Cửa thang máy vừa mở, cô cũng không thèm quay đầu nhìn anh mà đi ra thẳng.

Trần Thước ở phía sau gọi to: “Này, Dư Điền Điền! Cô chạy đi đâu đấy? Còn muốn ngồi nhờ xe tôi không?”

Dư Điền Điền vừa chạy vừa hung hăng mắng: “Ngồi ngồi ngồi cái đầu nhà anh ấy! Đồ đáng ghét! Bệnh thần kinh…”

Mắng một câu, cô bỗng nhiên bớt giận.

Nhớ lại lúc vừa nãy, khi anh nói thấy vật nhớ người, trái tim cô bỗng nhiên lỗi nhịp một cái, sau đó càng đập càng nhanh, càng đập càng hỗn loạn.

Rồi khi anh nói anh chỉ đang đùa cô thôi, trái tim cô lại đột nhiên hụt hẫng như lao xuống vực sâu.

Cô xoa xoa trái tim đau lòng.

Xong rồi xong rồi, cô bị làm sao vậy…

Trần Thước trơ mắt nhìn Dư Điền Điền bỏ đi, lúc này mới nhớ chính mình còn chưa thay áo blouse trắng nên đành trở lại văn phòng tầng hai thay áo.

Một mình anh đi giữa hành lang khoa ngoại trống vắng, trên đầu là từng chiếc từng chiếc đèn leon đang sáng rực.

Nơi này vắng ngắt lại tràn đầy mùi nước Javel [1].

[1] Nước Javen: công thức hóa học NaClO, được dùng để sát trùng trong bệnh viện.

Anh đứng trước cửa văn phòng, nhìn ánh đèn đã tắt trong phòng phẫu thuật, đứng lặng hồi lâu.

Năm đó sau khi mẹ anh qua đời, chưa tới nửa năm ba anh liền cưới bà vợ khác.

Vì thế Trần Thước rốt cuộc cũng loáng thoáng chắp vá được nguyên nhân câu chuyện khiến bọn họ không ngừng cãi nhau mấy năm nay.

Trước là ba ngoại tình, sau là mẹ qua đời.

Anh nhớ khi ấy, mẹ đang nằm trên bàn phẫu thuật còn anh thì đứng ngoài canh giữ, mắt nhìn ánh đèn màu đỏ trong đó mà đau khổ cỡ nào.

Khi ngồi trên ghế băng ngoài phòng chờ, anh đã nghĩ nếu mẹ rời bỏ hai anh em mình thì anh thật sự vô cùng hối hận.

Anh hối hận vì mấy năm qua anh phản nghịch chống đối ba mẹ, cho nên đã nhiều lần bỏ nhà ra đi.

Anh hối hận vì khi mẹ muốn tâm sự với anh thì anh luôn không chịu lắng nghe mà tỏ thái độ không kiên nhẫn khi nghe bà kể chuyện.

Anh hối hận vì không thể ngăn cản mẹ mình, không thể ngăn cản Trần Hi đuổi theo mẹ.

Năm ấy, cậu thiếu niên mười bảy tuổi vẻ mặt hoảng sợ ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, không ngừng cầu xin ông trời có thể nhân từ một chút mà buông tha cho hai người mình yêu thương nhất.

Nhưng sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình ở đời.

Ai cũng không thoát được khi vận mệnh đã an bài.

Một mình anh chờ đó rồi nhận đả kích thật nặng nề.

Mà ngày đó, cho đến giây phút cuối cùng khi mẹ ngừng thở, ba anh cũng đang kẹt xe mà không thể tới kịp bệnh viện.

Trên hành lang ngoại khoa, Trần Thước từ từ giơ tay lên lau lau nước mắt nơi khóe mắt.

Anh đi vào văn phòng, lúc thay xong áo khoác thì cúi đầu nhìn thấy túi áo blouse trắng căng phồng, hai chiếc găng tay gấu nhỏ đang bình yên mà nằm trong đó, ngây ngốc nhìn anh cười rạng rỡ.

Anh lôi chúng ra, nắm thật chặt trong tay.

Khi anh nhớ tới cô ngố vô tư lạc quan kia thì thở phào nhẹ nhõm.

Cũng chỉ khi nhớ tới cô ngố ấy, anh mới nhận ra bản thân cũng vô lo vô nghĩ như cô, rốt cuộc tảng đá trong lòng cũng bớt nặng hơn đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Buổi sáng khi Dư Điền Điền tới bệnh viện, cô nghe nói Trương Giai Tuệ đã nộp đơn xin từ chức.

Các ý tá túm năm tụm ba ngoài hành lang mải mê bàn luận xôn xao nguyên nhân cô ta từ chức.

Tuy rằng bệnh viện còn chưa có thông báo chính thức, nhưng qua vụ Dư Điền Điền lên sân khấu phát biểu hôm qua trong đại hội toàn viện, đáp án đã nổi rõ ràng trên mặt nước.

Tiểu Bạch bĩu môi quở trách Dư Điền Điền: "Còn nói tui là bạn tốt, xảy ra chuyện lớn như vậy còn phải chịu bao nhiêu ấm ức nhưng cũng không chịu nói với tui mà giấu nhẹm trong lòng."

Dư Điền Điền cười mà không nói gì.

"Y tá trưởng vốn to gan mà, đã biết theo quy định y tá không được sơn móng tay, cô ta còn dám làm, đúng là còn điếc ko sợ súng." Có người bắt đầu chế nhạo, "Nếu như không phải vì chuyện của Tiểu Ngư, cô ta cũng bị đuổi không sớm thì muộn thôi."

"Đúng vậy, quy định bệnh viện đi làm chỉ cần gọn gàng sạch sẽ, cô ta lại luôn ăn mặc trang điểm xinh đẹp, ngay cả chuẩn mực cơ bản nhất của y tá cũng không tuân theo."

Dư Điền Điền không tham gia mấy cuộc trò chuyện kiểu đó, cô chỉ lẳng lặng nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, cho đến khi Trương Giai Tuệ bỗng nhiên đẩy cửa, ôm một thùng đồ đi ra.

Cô ta vẫn trang điểm đậm như vậy, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn thoáng qua tất cả mọi người, lúc nhìn qua Dư Điền Điền, cô ta còn hung hăng lườm Dư Điền Điền một cái.

Tiểu Bạch nói nhỏ: "Rõ ràng là do mình làm sai, còn ra vẻ như cả thế giới đang nợ mình vậy…"

Trương Giai Tuệ nghe thấy liền dừng bước, xoay người lại lạnh lùng nói: "Có bản lĩnh thì quang minh chính đại nói với tôi, lén lút nói huyên thuyên sau lưng người ta thì là cái loại người gì?"

Tiểu Bạch không dám nói nữa.

Dư Điền Điền cười cười đáp lại: "Đúng vậy, quang minh chính đại mà đối đầu không tốt sao? Sao phải lén lút giở trò sau lưng người khác làm gì? Tôi còn tưởng rằng y tá trưởng cô không biết đạo lý này chứ!"

Trương Giai Tuệ sắc mặt chuyển dần sang trắng bạch.

Có người cũng nhanh nhảu tiếp lời: "Ơ, không phải người ta từ chức rồi à? Tiểu Ngư sao cậu còn gọi người ta là y tá trưởng làm gì?"

"Đúng nhỉ, sau này cô ta cũng không phải y tá trưởng nữa, mà không phải chồng của người ta là tổng giám đốc của công ty nào đấy à, sau này phải gọi người ta là phu nhân giám đốc mới đúng!"

Một trận cười hi hi ha ha vang lên.

Trương Giai Tuệ trước giờ đắc tội không ít người, trước đây khi cô ta còn nắm quyền, mọi người dù tức cũng không dám nói, nay rốt cuộc cũng có cơ hội thoải mái uốn lưỡi rồi.

Trương Giai Tuệ cười lạnh một tiếng: "Được rồi, khi mấy người bỏ đá xuống giếng tốt nhất đừng cảm thấy thoải mái quá, cũng đừng cho rằng tôi là kẻ ác, Dư Điền Điền cũng chẳng phải loại người gì tốt! Ngoài miệng một đằng, trong lòng một nẻo, để lật đổ tôi, cô ta sử dụng hẳn mĩ nhân kế cơ mà, còn

theo đuổi được bác sĩ Trần nổi tiếng khó tính của viện. Tôi khuyên các cô, cẩn thận thì giữ thuyền được vạn năm [1], đừng để hôm nay chê cười tôi, ngày mai mấy người cũng giống tôi thôi!"

[1] Nguyên văn 小心驶得万年船 (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói "Cẩn thận năng bổ thiên thu thiền, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền" (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Cô ta vừa nói những lời kia, tiếng cười ha ha liền nhỏ dần.

Không ít ánh mắt kinh ngạc chuyển hướng nhìn về phía Dư Điền Điền.

Lúc này bỗng truyền tới một giọng nói thoải mái của một vị nào đó đang đứng trước cửa thang máy cuối hành lang: "Bác sĩ Trần? Bác sĩ Trần nào vậy? Không phải đang nói tới tôi đấy chứ?"

Ánh mắt của mọi người lập tức chuyển tới hướng vừa phát ra âm thanh kia .

Ngay cả Trương Giai Tuệ cũng quay đầu lại, nhìn người đàn ông dáng vẻ nhàn hạ đang đứng trước cửa thang máy kia.

Trần Thước có chút bất đắc dĩ thở dài, "Tôi cũng vì gặp chuyện bất bình nói một câu thôi, lúc nên ra tay thì ra tay, tại sao lại có scandal rồi?"

Anh đi tới, cao ngạo nhìn Trương Giai Tuệ, mỉm cười, "Y tá trưởng, đống đồ đó có nặng không?"

Trương Giai Tuệ sắc mặt khó coi nhìn anh, nghiến răng nói: "Tránh ra! Tôi không cần anh giả mù sa mưa tới giúp tôi!"

"Ai nói tôi muốn giúp cô?" Trần Thước chớp mắt mấy cái, cười thật dịu dàng, "Ý tôi muốn nói, đống đồ đó nặng như vậy, cô muốn đi thì đi mau đi, đứng mãi ở đây tay cô không mệt sao? Tôi thấy cô chăm sóc tay cũng cẩn thận như vậy, cho dù tay cô không mệt, mắt tôi nhìn cũng mỏi lắm rồi."

Trương Giai Tuệ nổi giận đùng đùng muốn phản bác, nhưng đám người đứng trên hành lang liên tục cười nhạo cô, dù cô ta có tiếp tục nói nữa cũng là tự chuốc lấy nhục nhã.

Ôm thùng giấy đồ, cô ta tức giận bỏ vào thang máy.

Trần Thước xoay đầu nhìn trong đám người, Dư Điền Điền cũng đang đứng trong đó, khi cô nhìn anh khóe miệng cong lên, ánh mắt cũng sáng ngời rực rỡ.

Anh cũng không nhịn được mà nhếch miệng cười, vốn đang có việc muốn nói với cô, nhưng ở đây có quá nhiều người nên cũng không tiện nói.

Vì vậy khi vừa xoay người bước vào trong thang máy, anh lấy di động ra nhắn nhanh một tin cho cô.

"Đại ân này, cô tính xem phải mất bao nhiêu chiếc chân gà ướp chanh nướng mới báo được đây?"

Khi Dư Điền Điền nhận được tin nhắn, cô cười ha ha đáp lại một câu: "Bác sĩ Trần, chân gà ướp chanh nướng tôi báo không nổi, nếu không anh cứ coi tôi là chân gà nhỏ đi, tôi làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của anh có đủ không?"

Mấy phút sau, màn hình di động sáng lên.

Người đàn ông kiêu ngạo kia đáp trả cô: "Chân gà nhỏ? Cô nhìn lại xem cái eo to như thùng nước của mình đi, trông chẳng giống của người chút nào nhưng cũng tuyệt đối không phải là chân gà nhỏ đâu."

Vài giây sau lại có thêm một tin nhắn nữa.

"Rõ ràng là đùi heo."

Dư Điền Điền tức giận muốn đập vỡ điện thoại.

***

Chuyện công việc cũng giải quyết xong rồi nhưng giờ Dư Điền Điền lại có phiền muộn mới.

Sau khi Trương Giai Tuệ đi, cô cũng không có lý do gì xuống tầng hai tìm Trần Thước nữa, không biết có phải trong khoảng thời gian qua bị cái miệng độc địa của anh lải nhải bên tai mỗi ngày nên cô đã quen với nó rồi hay không, mà một ngày không bị độc một lần cả người liền cảm thấy không thoải mái.

Thỉnh thoảng cô cũng tình cờ gặp Trần Thước vài lần, lúc đi làm, trong cuộc họp toàn viện hay giờ cơm trưa ở cangteen.

Trong mọi lúc, dù là vô tình hay cố ý cô đều cố ý tìm kiếm bóng dáng anh trong đám người kia.

Ngay cả cô cũng bị chính mình làm cho giật mình.

Cô buồn bã ủu xìu vùi mình vào ghế sofa, muốn dùng gối tự tử luôn.

Nhưng làm sao bây giờ, cô không có lý do gì gặp lại anh nữa…

Dù sao trạng thái buồn bực đó cũng không kéo dài được bao lâu, một buổi trưa nóng nực nào đó của ba tuần sau, khi cô đang nằm ngả lưng nghỉ trưa trong phòng trực y tá, thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẹ.

"Alo, Tiểu Ngư, con có ở bệnh viện không?"

Giọng nói của mẹ cô rất sợ hãi, âm điệu với bình thường còn cao gấp mấy lần —— tuy rằng giọng của ca sĩ vốn rất cao, nhưng cao hơn bình thường nhiều lần như vậy, nghe thế nào cũng cảm thấy thật kỳ quái.

Dư Điền Điền cảm thấy không ổn liền nhanh chóng ngồi thẳng dậy, "Con đang ở bệnh viện, mẹ làm sao vậy?"

Ngay sau đó, mẹ cô liền khóc lớn, ôm điện thoại mà quát lên với cô: "Làm sao bây giờ, ba con chặt … chặt tay rồi…"

Trong nháy mắt não bộ Dư Điền Điền tiến vào trạng thái tắt máy.

Chặt tay?

Tay của ba bị chặt?

Cô cọ người một chút rồi đứng dậy, giọng nói cũng to hơn: "Cái gì mà tay ba bị chặt? Sao có thể chặt được? Hai người bây giờ đang ở đâu? Con lập tức tới ngay!"

Đầu dây bên kia mẹ cô vẫn khóc sụt sịt: "Chúng ta đang ngồi xe cứu thương đến bệnh viện, chính là bệnh viện của con, bây giờ đang ở khoa ngoại. Ba con bị gãy tay, con nói xem hai chúng ta chỉ có mình ông ấy biết nấu cơm, nếu như tay ông ấy không còn nữa, sau này không phải mẹ con sẽ bị đói chết sao?"

Dư Điền Điền gấp đến mức trong đầu như có tiếng vang mãnh liệt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cô vừa nghe điện thoại vừa chạy thật nhanh vào thang máy, "Mẹ, mẹ đừng nói lung tung nữa, mau nói lại cho con nghe đã xảy ra chuyện gì!"

Giọng nói của mẹ vừa vang lên trong nháy mắt, tiếp sau đó cô nghe thấy một giọng nói trầm ấm quen thuộc của người đàn ông nào đó ở đầu dây bên kia.

"Chào cô, xin hỏi cô là người nhà bệnh nhân Dư Minh Huy phải không?"

Dư Điền Điền ngạc nhiên, giọng nói này…

"Chuyện là như vậy, những lời mẹ cô vừa nói cô đừng lo lắng quá. Ba cô bây giờ đang chụp CT, vết thương cụ thể còn chưa xác định được, mời cô nhanh chóng tới bệnh viện một chút, tôi thật sự rất cần sự giúp đỡ của cô."

Dư Điền Điền căng thẳng trong lòng, "Vết thương của ba tôi rất nghiêm trọng sao?"

Đầu dây bên kia im lặng trong hai giây rồi nói chắc như đinh đóng cột: "Không, là mẹ cô xúc động quá, ba cô có thể giao cho tôi không sao, nhưng còn mẹ cô… ngại quá tôi không xử lý được."

"…"

Đầu dây bên kia vừa nói đến đó, cô đang định nói "Bác sĩ Trần sao anh không nhận ra tôi là Dư Điền Điền đây, tôi lập tức sẽ tới ngay".

Nhưng vừa mở miệng định nói, lời nói còn chưa đến miệng, người ở đầu dây bên kia đã cúp máy nhanh như chớp.

Cô chỉ có thể vội vàng ra khỏi thang máy, chạy tới văn phòng của Trần Thước ở khoa ngoại.

Trong lòng tràn đầy sốt ruột rốt cuộc cũng thả lỏng một chút khi cô nhìn thấy ba bình yên ngồi trước bàn làm việc đang kiểm tra. Mà mẫu thân đại nhân nhà cô thì vẻ mặt kinh hãi, như nai con ngơ ngác mà ngồi bên cạnh, nước mắt lấp lóe nơi khóe mắt, lo lắng nhìn chồng.

Dư Điền Điền: "…"

Có đôi khi cô thật sự nghi ngờ đã nhiều năm như vậy nhưng mẹ cô có phải chưa từng trưởng thành không.

Cô đứng trước cửa, sau khi thả lỏng tâm trạng, ánh mắt liền dừng lại trên người đối diện đang chăm chú nghiên cứu ảnh chụp CT.

Anh hơi nhíu mày, ánh mắt từng chút từng chút đang chiếu theo ảnh chụp CT phần xương.

Cuối cùng anh đặt ảnh chụp CT bày trên bàn, chỉ từng chỗ cho ba Dư nhìn.

"Chỗ này và cả chỗ này nữa, chỗ màu trắng này chính là chỗ xương bị gãy, chỗ này là gãy tuyến tính, còn chỗ này hơi nghiêm trọng hơn một chút, xương bị gãy vụn."

Anh cầm ảnh chụp CT thứ hai rồi chỉ tiếp, "Vết thương bên tay trái nhẹ hơn chút, chỉ là trật khớp thôi, sau khi nắn xương về như cũ rồi bác nghỉ ngơi một thời gian nữa sẽ khỏe lại đừng lo quá."

Khi anh nói xương bị gãy tuyến tính thì mẹ Dư hít vào một hơi lạnh.

Khi anh nói xương bị gãy vụn thì mẹ Dư lại bắt đầu rơi nước mắt tùm lum.

Anh đau đầu muốn quay sang báo cho vị người nhà bệnh nhân lo lắng quá mức kia rằng, gãy xương cũng không phải chuyện gì lớn, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vừa mới quay đầu sang, anh liền nhìn thấy ngoài cửa có người đang đứng.

Anh ngạc nhiên gọi tên cô, "Dư Điền Điền?"

Rồi đứng dậy bước nhanh ra cửa, anh đẩy cái đầu nhỏ tò mò kia ra ngoài rồi nói, "Tôi đang làm việc, bây giờ đừng quấy rầy tôi, làm lỡ việc của bệnh nhân sẽ gây ảnh hưởng không tốt đấy."

Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, còn tưởng rằng cô mất hứng, liền vươn tay ấn nhẹ vào trán cô: "Làm nghề y như làm người, từng bước cần cẩn thận đâu rồi? Đừng giống trẻ con như vậy, mau về đi, muốn làm gì cứ làm gì, hết giờ làm tôi mời cô ăn chân gà nhé, ngoan."

Rõ ràng anh nói cô đừng như trẻ con nữa, nhưng kiểu dỗ dành này không phải cho mấy đứa con nít hay sao?

Dư Điền Điền không nói được gì nữa.

Anh vươn tay xoa xoa mái tóc cô, rồi vừa xoay người lại liền nhìn thấy vị người nhà bệnh nhân đang ngồi trên ghế kia nước mắt lấp lánh run rẩy nhìn về phía anh ——

Theo phản xạ có điều kiện anh chợt lui người sang bên cạnh.

Kết quả là người ta bổ nhào vào tới ôm Dư Điền Điền, căn bản không phải muốn nhằm về phía anh.

Trần Thước trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cảnh này, mà giờ đây Dư Điền Điền ôm mẹ cô, vừa vỗ vỗ lưng của bà, vừa trấn an bà: "Được rồi được rồi, mẹ đừng lo lắng nữa, bác sĩ cũng nói ba không sao mà, chỉ là gãy xương mà thôi! Gãy xương chỉ cần dưỡng thương vài ngày thôi, không có gì vấn đề, mẹ đừng lo lắng như vậy nữa!"

Bác sĩ Trần trưng ra vẻ mặt như thấy quỷ.

"Dì, dì ấy là mẹ cô?"

Dư Điền Điền nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ người đàn ông trung niên đẹp trai sau lưng anh, "Người kia cũng là ba tôi."

Trần Thước đen mặt.

Thế giới này cũng thật nhỏ!

Anh đang muốn nói "Dư Điền Điền cả nhà cô đều là quái nhân", nhưng anh phải nhịn thôi, lời này thật bất lịch sự, có thể nói với Dư Điền Điền nhưng không thể nói trước mặt hai vị đại nhân này được.

Nhưng thật sự hai người này quả là quái nhân =_=

Anh hiếm khi thấy có bệnh nhân nào bị gãy xương cả hai tay, sau đó hoảng mang đến mức ngồi xe cứu thương tới bệnh viện, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu vì sao, còn người nhà bệnh nhân chẳng những không an ủi bệnh nhân, ngược lại còn kích động gấp trăm lần bệnh nhân nữa…

Thời đại này làm bác sĩ thật không dễ dàng gì mà!

Vừa phải chữa bệnh, vừa phải chăm sóc tâm trạng bệnh nhân, còn phải phụ trách an ủi người nhà bệnh nhân!

Dư Điền Điền lo lắng đỡ mẹ ngồi xuống ghế, sau đó sốt ruột hỏi ba cô: "Sao vậy ba? Tự dưng làm gì mà gãy xương?"

Ba Dư vẻ mặt vô tội nhìn cô, thành thật nói: "Thuốc màu của ba vừa dùng hết nên sau bữa cơm trưa định ra ngoài mua lọ mới, kết quả là đang đi trong khu chung cư, trên trời bỗng nhiên có một vật màu đen như mực rơi xuống, theo bản năng ba cứ đưa tay ra đỡ, nên tay …"

Dư Điền Điền mặt đen lại.

Rốt cuộc là tính cách thế nào mới khiến ba Dư ngơ ngẩn như vậy?

Trên trời rơi xuống cái gì đen như mực mà cũng giơ tay ra đỡ?

Hôm đó trên trời có tiền rơi xuống sao?

Cô tức giận không thể nói được gì.

Sau đó ba cô mỉm miệng cười hiền hậu nói: "May mắn mà ba vươn tay ra đỡ đúng lúc, trên tầng kia có hai người đang cãi nhau, không biết làm sao mà ném cả chó xuống, mười tầng đấy! Nếu như nó rơi xuống mà không có ba tiếp được, không phải đã ngã chết rồi sao?"

Mẹ cô hai hàng nước mắt nhào vào lồng ngực ba, cảm động nói: "Lão Dư nhà tôi là người thấy việc nghĩa liền hăng hái làm! Tôi rất tự hào vì ông!"

Dư Điền Điền: "…"

Bác sĩ Trần: "…"

***

Tay ba Dư bị thương, chuyện Dư Điền Điền buồn bực vài tuần nay liền có tin mừng.

Cô có thể quang minh chính đại đi gặp Trần Thước rồi.

Tuy rằng nói cơ hội này khác hoàn toàn với trong tưởng tượng của cô, lại phải dùng chuyện ba cô bị thương đổi lấy cơ hội như thế cũng có chút không vui. Nhưng thôi dù sao cũng là chó ngáp phải ruồi, cứ coi như là trong hên có xui đi.

Mấy tuần sau đó, tay của ba cô phải kiểm tra định kỳ, nếu như chỗ gãy xương bên tay phải không có tiến triển tốt, ông sẽ phải thực hiện nắn lại xương như cũ.

Mỗi tuần một lần, Dư Điền Điền đều tự mình đưa ba cô tới khoa ngoại.

Cô không nói lời nào, lẳng lặng ngồi bên cạnh, nhìn dáng vẻ bác sĩ Trần làm việc rất nghiêm túc, nhìn anh kiên nhẫn dặn dò bệnh nhân phải chú ý những gì, hỏi bệnh nhân hằng ngày có nghỉ ngơi theo lời dặn của bác sĩ hay không.

Sau lưng anh là hai cánh cửa sổ mở toang, ánh nắng mùa đông ấm áp đang vương tại trên ngọn cây.

Anh đứng ngược hướng sáng nên nhìn qua trên người như tỏa ra một vầng sáng.

Giờ phút này, cô bỗng nhiên cảm thấy anh thật dịu dàng.

Anh hết sức chăm chú viết bệnh án, từng ngón tay thon dài nắm chiếc bút máy màu đen, cô từ từ tiến lại gần nhìn những con chữ bay lượn trên mặt giấy Thanh Tuyền.

Anh quả là một người rất ưu tú.

Bạn nhìn anh ấy xem, thái độ cẩn thận ngồi đó ngay ngắn, chỉ cần nói đến chuyện của bệnh nhân, anh ấy sẽ không cười nữa, nghiêm túc đến mức làm cho người ta cảm thấy kính trọng.

Có vài lần Dư Điền Điền đưa ba đến tiệm thuốc bệnh viện, lúc ấy rõ ràng đã là một hai giờ chiều, nhưng lúc cô đi ngang ngó qua phòng anh, vẫn có thể nhìn thấy trên bàn Trần Thước bày một hộp cơm mới chỉ động được vài miếng.

Dịch Tiểu Vũ nói: "Bác sĩ Trần mỗi tuần chỉ khám bệnh ba ngày, những ngày còn lại đều có ca phẫu thuật, cho nên thứ ba thứ tư hàng tuần, số người tới xem bệnh luôn rất nhiều, anh ấy thường không có thời gian ăn cơm."

Dư Điền Điền lại không nhịn được mà lo lắng, anh cứ không ăn cơm đúng giờ như vậy, thân thể chịu nổi sao?

Thừa dịp Trần Thước giúp ba Dư xoa xương cốt, kiểm tra xem vết thương đã tốt hơn chưa thì Dư Điền Điền len lén thả một đống socola tối hôm qua cô cố ý mua ở siêu thị vào ngăn kéo của anh.

Trần Thước nghe thấy tiếng vang, cũng không thèm quay đầu lại mà nói với cô: "Dư Điền Điền, trong ngăn kéo của tôi không có chân gà đâu, cô đừng tìm làm gì."

Anh còn tưởng Dư Điền Điền đói bụng đang tìm đồ ăn.

Dư Điền Điền đầu đầy vạch đen, chân gà, chân gà em gái nhà anh ấy!

Cô bĩu môi không vui trở lại ghế ngồi.

Hừ, Lã Đồng Tân lại bị chó cắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Từ sau khi hai tay ba Dư bị thương, công việc của Dư Điền Điền mỗi ngày liền trở nên bận rộn hơn hẳn.

Ngoại trừ sáng sớm tám giờ đi làm, buổi tối sáu giờ tan tầm, Dư Điền Điền vừa hết giờ làm liền phải chạy về nhà nấu cơm cho ba mẹ.

Trần Thước không chỉ một lần thấy cô vừa tan làm liền hấp tấp chạy nhanh ra ngoài, rõ ràng dáng người nhỏ như vậy, chân cũng ngắn nhưng lại chạy rất nhanh, vài giây sau đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Anh có lòng tốt vừa lái xe ra khỏi gara, liền đỗ lại bên cạnh cô, "Sao chạy nhanh như ma đuổi vậy? Vào đi, tôi đưa cô về."

Dư Điền Điền được sủng mà kinh khoát tay từ chối, "Cám ơn anh bác sĩ Trần, nhưng không tiện đường đâu."

"Sao lại không tiện đường? Chẳng lẽ cô chuyển nhà rồi?"

"Không phải ba tôi bị gãy xương sao? Mẹ tôi lại không biết nấu cơm, tôi phải qua chợ mua đồ ăn trước, sau đó về nhà nấu cơm cho bọn họ."

Dư Điền Điền nhìn đồng hồ, "Xong rồi, nếu tôi không mau qua chợ, không chừng sẽ hết rau mất."

Trần Thước nhàn nhã nhe răng cười, "Khu chợ nhà cô là phụ nữ sao, lại còn mặc váy nữa, mà còn lộ hàng? Mau mau đưa tôi tới đó mở rộng tầm mắt."

[1] Kiểu chơi chữ của 2 ông bà : chữ 走光 ở câu chị Dư ý là mua hết , còn chữ 走光 anh Trần dùng có nghĩ là lộ hàng như kiểu Việt Nam mình có câu "Con ngựa đá đá con ngựa đá" í đồng âm khác nghĩa .

"…"

Dư Điền Điền rất muốn cười, nhưng cô không có thời gian cười nữa, mau chóng phải tới chợ thôi.

Trần Thước mở cửa ra cho cô, "Đi thôi đi thôi, đã làm người tốt thì làm tới cùng, tiễn Phật phải tiễn tới Tây Thiên. Thôi thì tôi đưa cô ra chợ coi như đi chơi một vòng vậy."

"À ừm, vậy tôi cũng không khách sáo nữa!" Dư Điền Điền ngồi vào trong xe, trong lòng cảm động không thôi.

Bác sĩ Trần quả thật là người tốt.

Thời buổi này đàn ông nhiệt tình như vậy thật hiếm thấy!

Cô nhủ thầm dán thêm một mác nhãn cho anh: Lôi Phong sống.

Trần Thước liếc qua thấy trên mũi cô trên trán có chút mồ hôi, ngày mùa đông rất lạnh, mà cô chạy vội vàng như vậy còn ra cả mồ hôi…

"Đây." Anh đưa một chiếc khăn tay sạch qua cho cô.

Lần này là chiếc khăn màu nâu cà phê.

Dư Điền Điền vừa nhận liền nhe răng cười, "Lại là quà sinh nhật của bạn tặng?"

Trần Thước liếc cô một cái, "Cô cũng không biết xấu hổ à mà nhắc lại."

Anh cũng không quên cái khăn tay bị vứt hôm trước trên sân thượng, nếu không phải bị cô bôi đống nước mắt tùm la tùm lum trên đó, nó cũng không bi thảm đến mức bị chủ nhân vứt bỏ.

Ô tô xuất phát chạy êm du hướng thẳng đến chợ.

Cơm trưa ăn rất sớm, cũng ăn chẳng được bao nhiêu, hiện tại Dư Điền Điền đói bụng rồi.

Cô lấy trong túi ra một thanh chocolate hạt dẻ, vừa bóc ra liền đưa thẳng vào miệng, ngọt đến mức trái tim cũng nhũn ra.

Trần Thước liếc nhìn thanh chocolate của cô, chợt tỉnh ngộ.

“Đống chocolate trong ngăn kéo phòng tôi là do cô để vào?”

Dư Điền Điền dừng lại một chút.

Xong rồi, cô hoàn toàn quên mất.

Từ từ nuốt nốt đống chocolate vào bụng, cô ra vẻ bình tĩnh gật gật đầu, “Thấy anh luôn bận rộn đến mức không có thời gian ăn cơn, vừa đúng lúc hôm đó tôi mua rất nhiều chocolate, chỉ thuận tay để vào đó mấy cái thôi.”

Bởi vì có chút khẩn trương, cô lại có tật xấu lải nhải rồi.

“Khi đói bụng, lượng đường máu sẽ giảm xuống, nếu ăn chocolate sẽ làm cho lượng đường trong máu tăng lên, sẽ tạo ra cảm giác no bụng, vì vậy ——“

“Dư Điền Điền.” Trần Thước cắt đứt lời cô.

“Hả?”

“Nghề nghiệp của tôi là gì?”

“… Bác sĩ.”

“Ờ.” Trần Thước liếc cô một cái, “Cô không nói, tôi còn tưởng tôi đang là học sinh trung cơ đấy, còn cần cô dạy những kiến thức y học đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết.”

Dư Điền Điền mặt đỏ lên, ra vẻ có lý nói: “Bác sĩ Trần câu sau của anh như ném đá câu trước ấy. Nếu như đứa trẻ ba tuổi cũng biết kiến thức sinh học thì thân là học sinh trung học sao có thể không biết? Nếu học sinh trung học không biết, làm sao đứa trẻ ba tuổi biết được?”

Trần Thước đau đầu.

Anh bĩu môi, “Tôi không thích ăn chocolate, nó quá ngọt.”

“Vậy anh cho tôi là được.” Dư Điền Điền không vui nói, “Anh cho rằng đống ấy rẻ lắm à? Để đấy tôi sẽ ăn hết một mình, anh có muốn cũng không có mà ăn đâu.”

Trần Thước liếc cô, “Này, giận rồi à?”

“Lã Đồng Tân bị chó cắn lên tục, không giận mới là lạ!” Dư Điền Điền tức giận đáp lại.

Trần Thước nhanh chóng làm bộ muốn quay xe, “Vậy chúng ta nhanh chóng quay lại bệnh viện đi, đầu tiên phải tiêm cho cô một mũi đã, vẫn là sức khỏe quan trọng hơn.”

Dư Điền Điền sửng sốt, “Tiêm cái gì?”

“Vacxin phòng bệnh dại.” Trần Thước cười tủm tỉm, “Không phải cô vừa bị chó cắn sao?”

Ô tô đỗ lại trước cổng chợ, bởi vì người trong chợ đi lại rất đông, lái xe vào đó có chút không tiện.

Dư Điền Điền không còn gì để nói, “Có người vui vẻ tự nhận mình là chó như anh sao?”

Vừa dứt lời, Trần Thước liền bất ngờ kéo nhanh tay của cô tới gần miệng, anh há mồm cắn một cái.

“Á aaa ——” Dư Điền Điền bị dọa giật mình, khi rút tay về thì trên cổ tay đã có thêm hai dấu răng rất rõ.

Kỳ thật cũng không đau lắm, chỉ là có chút cảm giác hơi tê.

Nhưng nguyên nhân càng làm cho cô giật mình hơn.

Cô sững sờ nhìn Trần Thước, “Anh, anh sao lại cắn tôi?”

“Cô nói tôi là chó nhiều lần lắm rồi, cắn Lã Đồng Tân cũng nhiều, nếu tội danh đã bị cô định đoạt, nếu không cắn cô thật làm sao xứng đáng với cái tội ấy chứ ?”

Trần Thước tít mắt cười xuống xe trước cô, đi được hai bước, anh lại quay đầu nhìn người đang ngồi trong xe nói: “Này, không phải đã muộn rồi sao? Còn không mau ra ngoài?”

Dư Điền Điền định thần lại, tâm trạng hoang mang rối loạn xuống xe.

Cô nhìn Trần Thước khóa xe, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Cúi thấp đầu, cô bần thần nhìn hai hàm răng ngay ngắn in trên cổ tay, trên mặt bỗng nhiên cảm thấy nóng rực.

Anh cắn cô…

Một người sạch sẽ như anh lại rất tự nhiên kéo cổ tay cô mà không chút do dự há mồm cắn một cái.

Càng nghĩ cô càng kích động, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô ngây ngốc đi phía sau anh, sợ anh sẽ phát hiện ra sự khác thường của mình, cho nên nhanh chóng giấu cổ tay dưới ống tay áo.

Nhưng dù làm thế nào, hai dấu răng kia hình như cũng vẫn in rõ ràng trên cổ tay, cho dù cách một lớp áo, cô vẫn cảm nhận được sự nóng rực ấy.

Vì thế khi Trần Thước thoải mái tự nhiên đi phía trước ngó đông nhìn tây, xem chỗ này một chút xem chỗ kia một chút. Trái lại Dư Điền Điền, trong lòng không yên, giống như người hầu đang đuổi theo phía sau anh

"Thịt ba chỉ này nhìn không tệ lắm, mua chút không? Làm món thịt kho chắc ngon lắm."

"…"

"Dư Điền Điền?"

"…"

"Dư! Điền! Điền!"

"Ờ hả?"

Dư Điền Điền nhanh chóng ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Trần Thước đang nói chuyện với cô, trên mặt càng đỏ hơn.

Trần Thước nghi ngờ nhìn cô, "Cô ngẩn người làm gì vậy? Tôi hỏi cô có muốn mua chút thịt ba chỉ về làm món thịt kho không?"

"Mua, mua mua mua." Cô gật đầu như giã tỏi.

Sau đó …

"Tỏi tươi! Mau, nhanh mua chút hành hoa tỏi tươi đi, tôi thích nhất thịt xào hành tươi!"

"Được được… Bà chủ, tôi muốn mua một chút hành."

"A, bên kia có cánh gà! Cô biết làm cánh gà xào chua ngọt không?"

"Biết."

"Vậy mua một ít đi, về làm cánh gà chua ngọt."

"Ừm, được… Nhưng không phải anh không thích ăn đồ ngọt sao?"

"Ngốc, ngọt chút cũng có sao? Cô cho ít đường chút là được?"

"Ừm được, không thành vấn đề."

"Dư Điền Điền mau lên, mua chút cá đi!"

"Cá gì?"

"Đương nhiên là cá nheo, tôi không thích ăn cá nhiều xương, cá này ít xương nhất."

"Cá nheo hả… Cá nheo làm món gì? Ngọt chua hay là hấp?"

"Thần kinh, cá nheo đương nhiên phải làm canh cá chua cay rồi!"

"À ừm, được không thành vấn đề."

[2] Cá nheo: là một họ cá da trơn.

Cho đến khi hai người từ chợ đi ra thì Trần Thước đã xách một đống túi lớn túi nhỏ.

“Đống đồ này là gì vậy, chờ một chút!” Dư Điền Điền lơ mơ phát hiện —— “Không phải tôi phải về nhà nấu cơm cho ba mẹ sao? Mua một đống món anh thích làm gì?”

Trần Thước nói như đúng rồi: “Làm gì là làm gì? Tôi làm tài xế miễn phí cho cô? Nếu đã đưa cô về nhà, cô cũng nên mời tôi ăn một bữa cơm mới đúng? Không đồng ý sao?”

Hả, sao mọi chuyện lại thay đổi nhanh như vậy?

Dư Điền Điền mở to hai mắt, “Không phải là tôi không muốn, nhưng mà —— “

“Nhưng mà cái gì? Cô tự nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi?” Trần Thước không kiên nhẫn kéo tay áo lên để lộ chiếc đồng hồ, giơ đến trước mặt cô, “Bảy giờ, đã bảy giờ rồi! Đưa cô về nhà ba mẹ còn muộn hơn. Sao giờ, cô còn nhẫn tâm đuổi tôi về nữa, để tôi lưu lạc đầu đường, bụng đói cũng muốn gọi mẹ rồi?”

Dư Điền Điền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn anh.

Đã gặp qua mấy kẻ ăn trực, chưa thấy kẻ ăn trực nào xấu hổ như anh.

Đã gặp qua những kẻ xấu hổ, chưa thấy kẻ nào không biết xấu hổ mà nói như đúng rồi như anh.

Nói tóm lại, cô mơ màng liền đưa Trần Thước về nhà.

Ba mẹ đều đã đói bụng, ba cô ngồi trên ghết sofa vẻ mặt nhón chân trông ngóng tinh tinh mắt biểu tình, mẹ cô ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, mẹ Dư ngây ngẩn cả người.

“Hả, đây không phải là…”

“Bác sĩ Trần.” Dư Điền Điền bất đắc dĩ giới thiệu một chút, “Anh ấy lái xe đưa con trở về, trời cũng tối rồi nên con mời anh ấy về nhà ăn cơm luôn.”

Ba Dư nhiệt tình đứng dậy, “A, là Bác sĩ Trần sao! Thật sự làm phiền cháu quá, cháu vừa xem bệnh cho tôi, lại còn đưa Tiểu Ngư về nhà …”

“Không sao.” Trần Thước nhếch miệng cười, “Dù sao cô ấy làm phiền cháu cũng không phải chỉ mấy ngày.”

Dư Điền Điền: “…”

Mẹ Dư lấy một đôi dép trong tủ giầy, vui vẻ cười nói: “Không ngờ bác sĩ Trần lại tốt bụng như vậy, Tiểu Ngư nhà chúng tôi mồm mép sắc xảo, chả giống con gái chút nào, tôi còn đang lo đồng nghiệp ở bệnh viện sẽ không thích nó. Hôm nay thấy quan hệ giữa nó và đồng nghiệp rất thân thiết, tôi cũng rất vui mừng.”

Trần Thước vừa nhanh chóng đi xong đôi dép, vừa vô cùng phấn khích nói: “Cô ấy quả thật không giống con gái lắm, một chút dịu dàng cũng không có. Nhưng mà không sao, cháu là đàn ông, nhường cô ấy một chút cũng được.”

Ba Dư mẹ Dư bắt đầu có ấn tượng tốt với bác sĩ Trần.

Nhìn xem người ta đi!

Nhìn xem, cậu ta không chỉ y thuật giỏi dang, khuôn mặt đẹp trai, ngay cả tính cách cũng rất tốt bụng!

Dư Điền Điền đứng sau lưng Trần Thước, yên lặng ngẩng đầu nhìn cái gáy đen như mực của anh.

Không biết gõ mạnh hai cái lên đó sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Ba Dư vội vàng muốn vào nhà lấy lá trà ngon ra chiêu đãi khách nhân, mẹ Dư mau chóng đuổi theo, “Lão Dư, để tôi! Tay ông còn đang bị thương đừng lộn xộn!”

Không có ba mẹ ở đây, Dư Điền Điền không chút nghĩ ngợi cứ theo phản xạ trong đầu, đưa tay gõ mạnh một cái vào gáy Trần Thước.

Sau đó là một tiếng bộp vang lên.

Trần Thước bị đau rít mạnh một cái, anh xoay đầu lại ngạc nhiên nhìn cô, “Dư Điền Điền cô làm gì vậy?”

“Muốn đánh một cái xem có cảm giác gì thôi.” Dư Điền Điền thành thật thú nhận.

“Cô không biết là rất đau sao?” Anh nhe răng trợn mắt, nóng nảy mắng.

Dư Điền Điền trả lời: “Tôi chỉ cảm thấy rất sướng thôi.”

“Dư Điền Điền cô ——” Trần Thước tức giận muốn ra tay đập lại, ăn miếng trả miếng, để cô nếm thử cảm giác bị đánh vào sau gáy.

Dư Điền Điền nhanh chóng xỏ chân vào dép chạy thật nhanh vào phòng khách, vừa chạy vừa nói rất hùng hồn: “Bác sĩ Trần anh là bác sĩ, tuy rằng tôi không phải phụ nữ cũng không dịu dàng chút nào, nhưng anh cũng phải nhường tôi chứ.”

Trần Thước tức đến nghiến răng.

Dư Điền Điền giỏi lắm, dám lấy lời của anh đáp trả lại anh!

Ba Dư mẹ Dư nhanh chóng đi ra, hai người nhiệt tình mời Trần Thước ngồi xuống uống trà.

Dư Điền Điền chạy biến vào phòng bếp, “Con đi nấu cơm, mọi ngươi cứ từ từ trò chuyện!”

Trần Thước nhìn cô chạy còn nhanh hơn mọi lần, trong lòng biết rõ cô đang sợ anh trả thù đây mà.

Trong lòng vừa giận, khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Cô gái ngốc.

Tay anh quả thật có chút ngứa.

Nhưng không phải vì ngứa tay muốn chọc gáy cô, mà là muốn kéo mái tóc đuôi ngựa kia của cô.

Nói tới chuyện này, đã rất nhiều năm qua anh chưa từng kéo tóc đuôi sam của nữ sinh nào, bỗng nhiên anh rất nóng lòng muốn thử làm việc đó.

Dáng người cô nhỏ nhắn đi qua đi lại, tóc đuôi ngựa sau lưng lắc qua lắc lại, khi cô vừa quay đầu lại, đuôi tóc sẽ tung cao hơn.

Anh không yên lòng cầm chén trà mẹ Dư vừa pha, vừa nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải kéo bím tóc của cô một lần…

“Ôi!”

Bỏng chết mất!

Anh luống cuống buông chén trà xuống, chân mày cũng nhíu lại.

Y tá chết tiệt, lại làm náo loạn suy nghĩ của anh!

Bỏng chết bỏng chết mất!

Lần này bác sĩ Trần giận thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bữa cơm tối rất vui vẻ, trong cả bữa ba Dư mẹ Dư rất nhiệt tình thêm đồ ăn vào bát cho Trần Thước liên tục.

Không tiện từ chối sự hiếu khách của chủ nhà, hơn nữa cũng có thể vì tay nghề bếp núc của Dư Điền Điền rất tốt, tối nay Trần Thước ăn thêm một bát so với bình thường.

Căn nhà này rất có không khí của gia đình.

Ba Dư rất chiều vợ, lúc ăn cơm ông luôn nhớ gắp cho bà những món bà thích nhất.

Mẹ Dư lại luôn miệng mắng yêu: “Nhiều tuổi rồi rất dễ béo đấy, ông đứng gắp thêm thịt cho tôi nữa, tôi sợ mai lại lên cân.”

Ba Dư nói: “Không biết bà béo hay gầy, tôi cũng sẽ không chê đâu.”

“Thôi đi, ai sợ ông chê chứ, tôi không thích bị béo thôi.”

Dư Điền Điền chỉ lo cúi đầu cười trộm, ngẩng đầu lên liền đối diện với ánh mắt trêu chọc của Trần Thước.

Mặt cô có chút đỏ lên.

Mẹ Dư vừa chuyển đề tài, bắt đầu hỏi thăm chuyện Dư Điền Điền làm việc ở bệnh viện có thuận lợi hay không.

Trần Thước nhìn lại Dư Điền Điền rồi dừng một chút.

Trong lòng Dư Điền Điền chợt căng thẳng.

Ông trời ơi, xin ông phù hộ cho tên đại vương miệng độc này đừng nói đến kỹ thuật tiêm tệ hại của con…

Nhưng quả là cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

Một phút sau, Trần Thước chỉ khẽ cười đáp lại: "Cô ấy ạ, cô ấy rất cố gắng, báo cáo y tá cuối năm vừa rồi còn đứng hạng nhất toàn viện."

Ba mẹ cô vừa mừng vừa sợ.

Còn Dư Điền Điền thì sao?

Dư Điền Điền cũng sợ ngây người.

Trần độc miệng không những không chế nhạo cô mà ngược lại anh còn khích lệ cô…

Cô ngơ ngẩn ăn hết bữa cơm, lúc ra về ba mẹ còn dặn cô nhớ phải đưa bác sĩ Trần về nhà.

Kỳ thật người lái xe là Trần Thước, rõ ràng là anh ta phải đưa cô về mới đúng.

Trên đường về, hai người cũng không nói chuyện gì, trong lòng Dư Điền Điền cảm thấy rất bất an, hình như gần đây khi ở bên cạnh anh cô luôn có những cảm xúc rất kỳ lạ.

Trần Thước thì ngược lại, tâm trạng anh có chút buồn.

Anh không kìm nén được mà nhớ lại bữa cơm tối vui vẻ vừa rồi, sau đó lại nhớ tới mỗi ngày anh ngồi cạnh HotDog ăn cơm, trong căn phòng vắng ngắt yên tĩnh cho dù anh có nấu nướng thế nào, cũng luôn luôn thiếu một thứ gì đó.

Con người là thế đấy, khi họ cảm thấy mình đang lo lắng, họ sẽ bắt tay vào làm một vài việc bù lại với ý đồ tạo tâm lý an ủi cho bản thân.

Bởi vì cô đơn, cho nên anh nuôi chó trò chuyện với nó làm vui.

Bởi vì yếu ớt, cho nên anh luôn dựng bức tường hung dữ để phòng bị.

Càng là thiếu thứ gì thì càng giả vờ như mình đã có được nó.

Trước khi xuống xe, Dư Điền Điền bỗng nhiên nói với anh: "Vừa rồi sao anh không nói chuyện kỹ thuật tiêm của tôi rất tệ? Tôi nghĩ anh sẽ nói chuyện đó với ba mẹ tôi."

"Tôi ấu trĩ như vậy sao?" Trần Thước không vui đáp lại.

Dư Điền Điền im lặng coi như câu trả lời.

Vì thế Trần Thước càng bực hơn.

Anh đen mặt xoay đầu phản công, "Vừa rồi thật ra tôi nên nói cho ba mẹ cô biết kỹ thuật y tá của cô rất tệ."

"Nhưng tôi đã thay đổi rồi."

"Cô đã thay đổi nhưng quá khứ không thể thay đổi."

Dư Điền Điền bực, "Bác sĩ Trần anh có thể nhớ những điểm tốt của tôi không? Anh định vì chuyện đó mà cãi nhau với tôi cả đời này à?"

Trần Thước nhếch miệng cười, "Ơ kìa, Dư Điền Điền, tôi còn chưa nghĩ xa đến thế đâu, còn cô đã nghĩ đến chuyện cả đời của hai chúng ta rồi?"

"…"

Dư Điền Điền mặt mày đỏ bừng đẩy cửa xuống xe, lớn tiếng mắng "Bác sĩ Trần, da mặt anh dày đến mức lột nó ra cũng quấn được ba vòng trái đất rồi đấy".

Vừa lúc đi tới cửa lớn bỗng nhiên cô lại nghe thấy Trần Thước gọi cô một tiếng: "Này, Dư Điền Điền, đừng chạy!"

Cô dừng chân, quay đầu lại hỏi "Làm sao nữa?"

Cửa bên ghế lái chính vừa mở, Trần Thước bước nhanh chân đi tới, từ trên cao nhìn cô, dường như anh đang mưu tính làm gì đó.

"Làm gì vậy?" Cô hỏi lại, cảnh giác lui về sau một bước.

Nhìn kìa, tên tiểu tử này mắt bỗng sáng rực lên, anh ta đang muốn làm gì đây?

Anh ta muốn đánh cô sao?

Bất chợt Trần Thước bỗng chỉ vào sau lưng cô, "Kia là cái gì vậy?"

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Kỳ quái, sau lưng cô làm gì có cái gì?

Cô vừa quay đầu lại nói: "Làm gì có —— "

Lời nói còn chưa dứt, bím tóc sau đầu bỗng nhiên bị người nào đó kéo một cái.

"Á ——" cô đau đến hét một tiếng, rồi phát hiện ra Trần Thước đang kéo bím tóc của cô không chịu buông tay, "Này, bác sĩ Trần anh đang làm gì đấy?"

Bởi vì đang nghiêng đầu, cho nên cô không nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông kia hả hê thế nào.

Cô chỉ nghe thấy giọng nói rất sung sướng thoải mái của anh: "Tóc rất đẹp đấy, vừa đen nhánh lại sáng bóng, mềm mềm."

"Buông tay mau!" Cô thẹn quá hóa giận, định vươn tay kéo bím tóc về.

"Làm sao làm sao, tôi kéo chút cũng không được à?" Người kia vẫn không chịu buông tay, cứ như tên biến thái cầm chặt đuôi tóc cô.

Dư Điền Điền vừa vội vừa tức.

Cô hơi cúi lưng, đầu cũng hơi nghiêng, tầm mắt nhìn xuống chiếc giày da sáng bóng của anh.

Đột nhiên nhanh trí, cô nhấc chân đạp mạnh một cái.

"A ——" Lần này đổi lại là Trần Thước gào lên một tiếng.

Dư Điền Điền cuối cũng cũng kéo được bím tóc về.

"Bác sĩ Trần anh là tên biến thái hay trẻ con ba tuổi?" Cô thở hậm hực hỏi, "Kéo bím tóc con gái, chuyện này không phải mấy đứa học sinh tiểu học mới làm à?"

"Học sinh trung học cũng có thể làm mà." Anh từng bước dụ dỗ cô, "Lúc tôi học sơ trung cũng rất hay kéo bím tóc của Hi Hi."

Dư Điền Điền không thể nói chuyện với anh nữa rồi.

Mặt cô đỏ lên, nổi giận đùng đùng nhìn anh chằm chằm, "Bác sĩ Trần, anh là học sinh trung học sao? Anh còn nhỏ lắm ấy mà kéo bím tóc con gái? Có bản lĩnh thì về tìm Hi Hi nhà anh mà kéo bím tóc cô ấy? Kéo của tôi làm gì?"

Thật sự không phải cô đang giận đâu.

Rõ ràng cô nhận ra không phải mình đang giận.

Nhưng trái tim cô đang đập thình thịch không ngừng, cô nhìn anh, nghĩ lại chuyện thân mật vừa rồi thì bỗng nhiên không kiềm chế được mà lảm nhảm.

Khi cô khẩn trương sẽ sinh ra tật xấu lảm nhảm.

Cô thấy vẻ mặt Trần Thước cứng lại trong nháy mắt, ngay sau đó, cũng không thấy vẻ đùa cợt trong mắt anh nữa.

Trời đêm mùa đông rất lạnh.

Anh đứng tại đó, con người bỗng trở nên rất lạnh rất lạnh.

Một lát sau, anh xoay người trở lại xe, ngồi vào ghế lái chính, anh nhìn cô rồi nói một tiếng xin lỗi.

Dư Điền Điền ngây người.

Trần Thước nhanh chóng lên xe, vừa lên xe liền khởi động máy.

Dư Điền Điền hoảng hốt chạy theo sau xe anh gọi lớn: "Này, bác sĩ Trần, tôi không giận anh mà!"

Nhưng anh cũng không thèm quay đầu lại mà lái xe đi thẳng.

Tâm trạng Dư Điền Điền cũng lập tức tồi tệ.

Cô nghĩ thầm, vì sao vừa rồi cô lại tỏ ra bực mình? Rõ ràng cô không giận anh mà, tại sao không từ từ nói chuyện với anh?

Anh giận cô rồi?

Cô vẻ mặt đau khổ, buồn bã ảo não đi lên lầu.

Cô nghĩ, để ngày mai đi, ngày mai cô nhất định sẽ tới khoa ngoại tìm anh, nói với anh câu xin lỗi vì hôm nay cô đã nói quá lời.

Nhưng anh xấu tính như vậy, nếu vẫn còn giận cô thì phải làm sao đây?

Dư Điền Điền vắt óc tự hỏi một đêm, cuối cùng cô ra quyết định, nếu anh vẫn giận cô, cùng lắm thì cô đưa đầu cho anh, "Đây, Bác sĩ Trần anh còn muốn giật bím tóc của tôi không? Lần này tôi sẽ không tức giận mà cam tâm tình nguyện."

Cuối cùng cô cũng vừa lòng đi ngủ, đắm chìm trong một cảm giác rất tự hào vì mình thông minh.

***

Nhưng ngày hôm sau, Trần Thước lại xảy ra chuyện.

Nghe nói trên đường làm việc anh tận mắt nhìn thấy ven đường có một bé ăn xin bị quản lý khu phố đuổi, bé ăn xin không chịu đi, cũng không nói gì, chỉ di di chân vào mặt đất, nói gì cũng không chịu đi.

Trong lúc hai bên xô xát, bé ăn xin liền ngã xuống đất, Trần Thước đang đợi đèn xanh thấy vậy liền lao ra khỏi xe, vì muốn giúp bé ăn xin lấy lại công lý, nên đã xảy ra xung đột tay chân với quản lý khu phố.

Đó là một bé trai tàn tật, chắc hẳn chỉ tầm 10 tuổi, bởi vì không có hai tay, nên bé ngồi dưới đất dùng chân giữ bút lông viết chữ.

Hiện tại đang là mùa đông khắc nghiệt, thời tiết lạnh đến mức người ta không muốn ra đường. Nhưng bé trai này lại dùng chân trần viết chữ trong gió lạnh, từng nét chữ viết cực kỳ nghiêm túc, trên chân cũng có nhiều vết nứt, có chỗ đã nứt miệng lớn, lộ ra lớp máu mờ mờ bên trong.

Bên cạnh quảng trường là một bãi đất trống nhỏ, bé vừa viết xong một nửa Tam Tự kinh, nay lại bị quản lý khu phố xua đuổi, bé không muốn bỏ đi nơi khác thì lại phải viết lại từ đầu.

Những chuyện này, Dư Điền Điền đều nghe người khác nói.

Trần Thước bị đưa tới cục cảnh sát nên không thể đi làm.

Cô lo lắng sốt ruột nên sau khi tan tầm buổi trưa liền ra khỏi bệnh viện, vừa gọi điện thoại cho anh vừa chạy tới cục cảnh sát.

Trần Thước không nhận điện thoại.

Cô gọi taxi đến thẳng cục cảnh sát, lần đầu tiên bước vào nơi này nên trong lòng có chút khẩn trương, nhưng vừa nghĩ đến anh đang ngồi trong đó, cô cũng không có thời gian nghĩ nhiều mà đi thẳng vào đó.

Cô tìm từng văn phòng một, cuối cùng cũng tìm được Trần Thước đang ở phòng thứ ba.

Anh đang ngồi ghi lời khai, nhưng lại không chịu nói câu nào, thái độ cực kỳ không phối hợp.

Chú cảnh sát gõ bàn, "Tiên sinh, anh có biết mình đã gây trở ngại cho các cán bộ đang thực hiện nhiệm vụ hay không? Xảy ra đánh nhau thì càng kỳ lạ hơn!"

Anh vẫn ngồi lì đó, không chịu phản ứng.

Cảnh sát đau đầu nói: "Thái độ không chịu phối hợp của anh cũng đang gây trở ngại cho cán bộ chúng tôi, tốt nhất anh hãy kể lại mọi chuyện, thái độ nghiêm túc một chút, tiếp thu giáo dục thì có thể ra ngoài , nếu không chúng tôi sẽ theo quy định yêu cầu anh nộp tiền phạt. Nếu như anh cũng không chịu phối hợp, chúng tôi sẽ tạm giam anh lại."

Trần Thước vẫn không nhúc nhích, ngồi đó như một pho tượng.

Cuối cùng Dư Điền Điền đành phải chạy vào, vừa giải thích vừa xoa dịu, chú cảnh sát vừa hỏi quan hệ hai người là gì, cô đành phải nói cô là bạn gái Trần Thước, bởi vì hai người vừa cãi nhau , nên tâm trạng anh ấy không tốt vì vậy mới xúc động gây chuyện.

Dáng vẻ cô rất dịu dàng, thái độ lại rất nghiêm túc, xấu hổ mà cúi đầu nói xin lỗi không ngừng.

Ông cảnh sát cũng là người biết nói đạo lý, thấy cô ấn đầu Trần Thước muốn anh cúi đầu nhận lỗi, tuy anh không chịu nhưng cô liền thay anh ta nhận lỗi, từ từ, thái độ của ông cũng mềm mỏng hơn.

Ông ta kéo mắt kính xuống, thở dài nói "Bọn trẻ bây giờ thật dễ bị kích động…"

Lắc lắc đầu, ông nói: "Được rồi được rồi, hai ngươi về rồi từ từ nói chuyện, lần sau đừng để xảy ra chuyện như này nữa!"

"Nhất định nhất định rồi, cám ơn chú."

Dư Điền Điền còn đang cúi đầu khom lưng cám ơn, quay người lại thì thấy Trần Thước đã đi xa.

Cô nhanh chóng đuổi theo anh, trong lòng lại vang lên giọng nói.

Anh ấy không phải là người như vậy.

Tuy rằng anh có chút xấu tính, có chút kích động, nhưng từ trước tới nay cũng chưa từng làm chuyện như vậy.

Anh biết việc nào nặng nào nhẹ, nếu như anh làm sai chuyện gì cũng chẳng ngại mà không nhận lỗi, thái độ cũng sẽ mềm mỏng lại.

Nhưng hôm nay, thái độ kỳ quái của anh làm Dư Điền Điền hoàn toàn không hiểu được anh đang suy nghĩ điều gì.

Khi ra khỏi cục cảnh sát, trời bỗng bắt đầu có tuyết rơi.

Trần Thước đi rất nhanh, một mình đi giữa con đường lớn hai bên là hàng cây, Dư Điền Điền phải chạy thật nhanh mới có thể đuổi kịp anh.

"Này, anh đợi tôi chút!" Cô thở hồng hộc gọi theo, tức giận kéo tay áo anh, "Hôm nay anh làm sao vậy? Tôi có công lớn cứu anh, không nói cám ơn thì thôi đi, vừa được thả ra đã bỏ đi như vậy?"

Người kia vẫn không thèm để ý tới cô, tiếp tục đi về phía trước.

Cô càng ngày càng tức giận, đi theo phía sau anh lớn tiếng mắng: "Anh có hiểu thế nào là bất lịch sự không? Làm người cũng không nên như vậy chứ! Trắng đen không phân biệt được thì thôi đi, gây sự với cán bộ thi hành công vụ cũng bỏ qua, tôi có chọc anh à, sao anh lại tức giận với tôi?"

Trần Thước dừng lại trong chốc lát, cũng không thèm quay đầu lại mà nói: "Tôi nhờ cô tới đây sao? Tôi bảo cô tới nghe mắng sao? Không chịu nổi cô có thể đi, không ai bảo cô phải đi theo tôi."

Dư Điền Điền thật sự bực mình rồi.

Cũng vì cô lo cho anh, hơn nữa anh lại không có bằng hữu nào thân thiết, cho nên cô đã chạy từ bệnh viện tới tận cục cảnh sát tìm anh.

Nhưng anh lại nói như vậy để báo đáp lòng tốt của cô.

Cô tức giận quay đầu bỏ đi, không muốn theo sau anh nữa.

Thậm chí cô còn nghĩ thầm trong lòng, sau này cô sẽ không nói chuyện với anh nữa, mặc kệ anh muốn làm gì, cô cũng không thèm để ý đến anh nữa.

Tuyệt giao!

Nhất định phải tuyệt giao!

Nhưng vừa đi được một đoạn, cô lại không nhịn được, quay đầu lại kiếm bóng dáng anh, lại nhìn thấy Trần Thước vẫn đang ở chỗ đó, chỉ là cúi đầu ngồi bên cạnh bồn hoa không nhúc nhích.

Hôm nay, anh thật sự rất lạ.

Cô nhìn dáng vẻ anh thế kia, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng con người anh chỗ nào cũng kỳ lạ.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết.

Câu tuyệt giao vừa rồi còn đang lặp lại không ngừng trong đầu bỗng nhiên mất đi sức mạnh.

Cái gì mà không để ý tới anh nữa, mặc kệ anh, mọi thứ đều biến mất.

Cô chần chừ trong chốc lát, rồi lại từ từ tiến về phía anh.

Người đàn ông kia luôn là ngẩng đầu kiêu ngạo, giống như mình là người tài giỏi nhất thế giới, nhưng hôm nay, anh cúi đầu ngồi ở chỗ đó, cả người đều chìm trong nỗi buồn da diết.

Từng hạt từng hạt tuyết rơi xuống đầu anh, rất nhanh liền xuất hiện một đống tuyêt trắng trên đầu anh.

Anh cô đơn mà ngồi tại đó.

Cô dừng chân, trầm giọng hỏi nhỏ một câu: "Bác sĩ Trần, anh làm sao vậy?"

Cô thấy anh vẫn không chịu phản ứng thì có chút hoảng hốt.

Không nhịn được cô cúi người xuống, muốn nhìn vẻ mặt anh, nhưng còn chưa kịp nhìn được mặt anh, liền bị anh ôm vào lồng ngực.

Anh ôm cô thật chặt giống như đang ôm cọng rơm cứu mạng.

Anh nói: "Đừng đi."

Từ từ, giọng anh nhẹ đến mức như đang thì thầm bên tai cô: "Đừng đi, đừng bỏ tôi lại một mình."

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Dư Điền Điền đã thấy qua rất nhiều mặt trong con người Trần Thước.

Anh có thể bình tĩnh tự nhiên làm CPR [1] cho một bà lão hôn mê giữa đường, lại có thể đứng trước mặt mọi người không kiêng nể gì trách mắng kỹ thuật y tá của cô rất tệ, có thể cùng một chú chó lông vàng thoải mái cãi nhau, cũng có thể vì bệnh nhân qua đời mà tâm trạng suy xụp.

[1] CPR: viết tắt của Cardiopulmonary resuscitation là một kỹ thuật cấp cứu hồi sinh tim phổi cho người bệnh tim.

Nhưng chưa bao giờ cô thấy anh mơ màng bất lực giống như hôm nay.

Anh ôm cô, không cho cô nhìn khuôn mặt anh.

Nhưng Dư Điền Điền lại cảm thấy dường như cô cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh thế nào.

Cô từ từ bình tĩnh lại, đưa tay vỗ vỗ lưng anh, "Tôi đây, có tôi ở đây. Không sao đâu."

Em vẫn ở đây. Sẽ không bỏ anh mà đi

Đã hơn một giờ trưa, tuyết bắt đầu rơi nặng hạt hơn.

Bọn họ ngồi trước bồn hồ bên cạnh vườn hoa, lúc đó cũng chỉ có vài ba chiếc xe đi ngang qua.

Thời tiết rất lạnh, không ai muốn từ từ thả bộ trong khi trời đang mưa như vậy, vì thế chỉ còn hai bọn họ ở đó.

Cả thế giới bỗng như chỉ còn lại hai người đứng trong cơn mưa tuyết mà không biết lạnh là gì.

Dư Điền Điền từ từ ngồi bên cạnh Trần Thước, cô cúi đầu nhìn tuyết trắng đang đọng lại trên mặt đất, thấp giọng nói: "Tôi đang nghe."

Tuy rằng anh cũng chưa nói gì hết.

Nhưng cô biết, lúc này anh nhất định đang muốn nói gì cho cô nghe.

Những mảnh ghép ký ức không muốn ai biết kia kỳ thật cũng không có khó mở miệng như vậy, chỉ cần một cơ hội thích hợp và một người nguyện ý im lặng lắng nghe anh nói.

***

Ba mẹ Trần Thước kỳ thật cũng từng yêu nhau.

Ở thời đại ấy, rất nhiều cuộc hôn nhân đều là nhờ giới thiệu mà quen nhau, do bà mối một tay thúc đẩy. Nhưng ba mẹ anh không như vậy, bọn họ là yêu nhau rất tự nhiên, sau đó vì tình yêu mãnh liệt mà kết hôn.

Cả hai vợ chồng đều có gia cảnh khá, từ nhỏ lớn lên trong hạnh phúc, đàn ông làm kinh tế, phụ nữ dạy học, cho đến khi trong nhà có thêm hai đứa nhỏ, người phụ nữ quyết định thôi việc, chuyên tâm ở nhà giúp chồng dạy con.

Nhưng khi tình yêu đã qua cái thời kỳ ngọt ngào điên cuồng nhất thì tranh chấp và mâu thuẫn cũng theo nhau mà đến.

Đều là bảo bối được ba mẹ nuông chiều trên tay, hai vợ chồng không hiểu được sự nhường nhịn và kiên nhẫn, cứ sau mỗi lần cãi nhau, tình cảm cũng từ từ xuất hiện vết nứt.

Cái dớp bảy năm.

Sau khi kết hôn được bảy năm, con trai lớn sáu tuổi, con gái nhỏ một tuổi, người vợ ở nhà tính tình càng ngày càng tệ, luôn cãi nhau với ông, đàn ông lại không thể chịu được sự hấp dẫn bên ngoài, cuối cùng đã ngoại tình với thư ký.

Từ đó mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa.

Ai cũng không ngờ tình yêu trước đây sao có thể thay đổi như vậy, không còn ngọt ngào, không còn ấm áp, chỉ cõ những trận cãi nhau không ngừng.

Bọn họ có thể cãi nhau vì bất cứ chuyện gì, từ nấu cơm, rửa bát, dọn nhà… Sau này khi mời giúp việc, lại bắt đầu bởi cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt khác, ví dụ như người vợ oán trách vì thời gian chồng ở nhà quá ít, người chồng oán giận khi tan làm về nhà lại không được nhìn sắc mặt vui vẻ của vợ.

Ngay cả chuyện cô con gái nhỏ thích khóc, cũng có thể cãi nhau mà quy kết là do gien người đàn ông có vấn đề lại hoặc là cô không thực hiện trách nhiệm của một người mẹ.

Ồn ào, ồn ào, ồn ào quá.

Không ai muốn gia đình mình sẽ như vậy.

Trong trí nhớ của Trần Thước, anh cũng từng có một tuổi thơ rất hạnh phúc, nhưng những ký ức đó vỏn vẹn chỉ dừng lại trước năm anh sáu tuổi.

Sau này anh cũng quen dần, cùng em gái trưởng thành trong môi trường hỗn loạn u ám như thế.

Cho đến năm anh mười bảy tuổi.

Năm đó anh đang học lớp mười một, cũng chính là thời kỳ mấu chốt chuẩn bị thi đại học.

Ba mẹ lại cãi nhau, nhưng cũng nể mặt hơn trước mà không cãi nhau trước mặt anh.

Nhưng hôm đó, khi anh và Trần Hi cùng nhau trốn trong thư phòng thì người phụ nữ trong phòng ăn rốt cuộc không nhịn được nữa,bà lấy trong túi xách ra một xấp ảnh chụp nặng nề ném ra trước mặt người đàn ông.

Bà điên loạn nói: “Tôi đã vì cái gia đình này bỏ ra bao nhiêu công sức? Mỗi ngày tôi đều cố gắng thay anh chăm sóc hai đứa nhỏ, thay anh xử lý mọi chuyện trong nhà gọn gàng ngăn nắp, anh báo đáp tôi như vậy sao?”

Thái độ lạnh lùng của ông luôn có lời giải thích hợp lý.

Ông luôn nói dối tăng ca về muộn có giải thích hợp lý vô số lần.

Khi ông gây sự, ông che che lấp lấp nhưng cuối cùng mọi thứ cũng sáng tỏ.

Khoảnh khắc đó người phụ nữ rất đau lòng.

Người đàn ông khi đó cũng xấu hổ trong chốc lát, ông im lặng đứng đó, không biết làm sao.

Nhưng khi vợ điên cuồng chửi loạn, ông dần dần chán nản, cuối cùng vẻ mặt ảm đạm nói: “Chúng ta đã cãi nhau nhiều năm như vậy, cô cảm thấy gia đình này còn có thể tiếp tục nữa không? Chúng ta chỉ cần ở chung một nhà, trừ cãi nhau ra cũng chỉ cãi nhau, cái nhà này còn giống gia đình sao?”

Người phụ nữ nói nguyên nhân toàn bộ là do ông ở ngoài ăn chơi.

Nhưng một cây làm chẳng nên non, cho dù ông tội ác tày trời, bà cũng có trách nhiệm vì đã không quan tâm đến chồng.

Người đàn ông chán nản nói: “Ly hôn đi.”

Người phụ nữ đau lòng tột cùng.

Khi yêu đương ai cũng hứa thề non hẹn biển, khi mười ngón tay đan vào nhau là thật sự muốn trao cả trái tim cho đối phương. Nhưng không phải đôi tình nhân nào cũng có thể sống một cuộc sống hạnh phúc như chuyện cổ tích, có đôi lúc tình yêu cũng nhanh chóng kết thúc.

Trải qua gần 20 năm cuộc sống hôn nhân, có thế nào bà cũng không chấp nhận nổi chuyện này, trong lúc mất kiềm chế đã nói ra những lời đoạn tuyệt quan hệ, sau đó nước mặt rơi đầy mặt mà bỏ đi.

Bà nói có chết bà cũng sẽ không ly hôn, có chết cũng sẽ không để ông và tiểu tam phá hoại gia đình bà sống hạnh phúc.

Nghe thấy mẹ mở tung cửa bỏ đi, Trần Hi cuống quít đuổi theo, đợi đến khi Trần Thước bỏ tai nghe ra, thay xong quần áo lao ra cửa, chỉ nhìn thấy chiếc xe kia đã lao ra khỏi nhà rất tuyệt tình.

Trần Hi cùng mẹ đã bỏ anh mà đi .

Anh vừa gọi tên mẹ và em gái vừa đuổi theo đằng sau.

Em gái anh cũng không phải là một người lạnh lùng, khi đó mẹ anh lại đang tức giận, Trần Thước không an tâm để hai người bỏ đi như vậy, đành gọi một chiếc xe taxi đi theo sau.

Thành phố ven biên, mùa xuân mưa rơi rất nhiều.

Mưa vừa ngừng lại nhanh chóng rơi tí ta tí tách, không bao lâu liền mưa lớn hơn, tầm nhìn đã trở nên mờ mịt.

Trên đường quốc lộ sát gần ven biển, mẹ anh lái ô tô tốc độ rất nhanh, chỉ một lát nữa thôi, chiếc xe kia sẽ va chạm với xe bus. Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, mẹ anh nhanh chóng xoay tay lái, tông thẳng vào lan can bảo hộ, theo bản năng bà lấy thân bảo vệ đứa con gái đang ngồi bên cạnh.

Sau đó…

"Sau đó, ô tô lao thẳng xuống biển."

Trần Thước nhắm mắt lại, giọng nói nhỏ đến mức nghe thấy cả tiếng khàn khàn.

Mái tóc ngắn gọn gàng, trên đỉnh đầu nay lại bị tuyết trắng bao phủ, ướt át mà trắng bạch, giống như khuôn mặt của anh vậy.

Khóe mắt lấp ló những giọt nước, hai gò má tái nhợt.

Giọng nói anh có chút nghẹn ngào, "Tôi… tận mắt chứng kiến bọn họ lao xuống biển ngay trước mặt mình."

Sau đó, anh cũng không nhớ rõ mình toàn thân run rẩy đi theo mẹ và em gái lên xe cứu thương đi thẳng tới bệnh viện.

Một mình anh ngồi trên băng ghế đợi ngoài hành lang trống trơn không bóng người, nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, nhìn bức tường trắng toát trong bệnh viện, trong lòng một chút hi vọng cũng không còn nữa.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một tiếng cũng có lẽ là vài tiếng, đèn giải phẫu chợt tắt.

Anh toàn thân run rẩy đứng dậy, chỉ nghe thấy bác sĩ nói với anh: "Thực xin lỗi, nữ bệnh nhân Từ Như Trân vì vỡ nội tạng, chảy máu quá nhiều, hơn nữa lồng ngực bị vỡ nên xương đã đâm vào trái tim…"

Mẹ anh mất rồi.

Anh đã kiềm nén không để nước mắt rơi đầy mặt, lại phải liều mạng đè nén tâm trạng của mình mà hỏi bác sĩ: "Vậy em gái tôi đâu? Em gái tôi thế nào rồi?"

Trần Thước khóc rồi.

Anh nhắm mắt im lặng mà ngồi đó, nhưng cả người lại run rẩy đến mức khó có thể bình tĩnh lại.

Dư Điền Điền quay đầu nhìn anh, chỉ thấy từ đôi mắt đang nhắm rất chặt kia bỗng chảy ra những giọt nước mắt.

Nóng đến vô cùng.

Cuộc sống cũng nhiều lúc thăng trầm như vậy, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy đau lòng đến thế, ngay cả lúc thất bại và suy sụp cũng rất ít khi có cảm giác này.

Cô là đứa nhỏ lớn lên trong bình mật, tuy rằng không được ba mẹ chăm sóc cẩn thận, nhưng cũng sống trong hành phúc mà vui vẻ trưởng thành. Trừ việc từ nhỏ phải học cách quản lý việc nhà, những đau thương mất mát lớn cô chưa từng phải trải qua.

Nhưng giờ phút này đây, trái tim cô bỗng nhiên cũng rung động theo anh rồi.

Nhìn người đàn ông bên cạnh lặng lẽ rơi nước mắt, cô cảm thấy trong người mình bỗng sinh ra một cảm giác luống cuống và hoảng loạn, cũng giống như tốc độ của máu vậy xông thẳng tới trái tim cô.

Anh đừng khóc.

Anh đừng như vậy.

Anh sao có thể đau lòng đến mức này?

Cho tới nay chỉ có cô đứng trước mặt anh đau lòng buồn bực, không phải anh là tên đầu đội trời chân đi dép, tên yêu quái cái gì cũng không sợ sao? Ngay cả viện trưởng anh cũng dám mắng, ngay cả y tá trưởng anh cũng dám động, anh là một người đàn ông khỏe mạnh vui tính lạc quan, thậm chí là một đại vương độc miệng tà ác.

Dư Điền Điền bị nước mắt của anh làm nhiễu loạn tâm trí.

Cô dùng giọng nói khàn khàn chọc anh: "Này, bác sĩ Trần, anh là đàn ông đấy, sao có thể khóc được?"

Lần đầu tiên anh không thèm phản công lại cô.

Nếu như bình thường, anh nhất định sẽ hung hăng đáp trả, sẽ xù lông, sẽ giơ chân, sẽ công kích cô đến mức không nói được lời nào.

Dáng vẻ đau lòng này của anh đối với cô mà nói chính là đòn tấn công trí mạng nhất từ trước đến nay.

Cô bỗng nhiên rất muốn ôm anh vào lòng, nói cho anh biết những chuyện ấy đã qua rồi.

Ông trời ơi, hóa ra anh đã phải trưởng thành trong hoàn cảnh ấy, hóa ra anh đã trải qua những chuyện đau thương đến vậy…

Cô tự nhủ bản thân mình phải kiên cường lên, giống như mặt trời nhỏ an ủi anh, dẫn anh ra khỏi quá khứ khốn khổ đó.

Cô thực sự đã nghĩ như vậy, ngay khi vươn tay ôm anh ấy, khóe mắt cô cũng ướt nhẹp một mảnh.

Dư Điền Điền à , mày thật không có tiền đồ chút nào.

Đã nói phải mạnh mẽ nhưng mày lại khóc cùng anh ấy.

Dư Điền Điền nhỏ giọng khóc nức nở, vùi mình vào lồng ngực anh.

Cô nghĩ, bình thường anh thoạt nhìn lạc quan giống như ánh mặt trời rực rỡ, rốt cuộc là mất bao nhiêu sức lực mới có thể ngụy trang trở thành một người đàn ông mạnh mẽ kiên cường đến mức đó?

Trong lòng dâng lên cảm xúc chua xót mang theo đau đớn, mà vì quá mải mê chìm đắm trong bi thương nên cô không hề nhận ra, thì ra cảm giác đó chính là đau lòng.

Luôn luôn thích tuyết rơi nhưng cô lại quên mất phải thưởng thức cơn tuyết rơi đầu mùa đã lâu rồi cô chưa thấy, đó là trận mưa tuyết vô cùng hiếm thấy ở phía Nam này.

Hai mươi lăm năm qua, tổng cộng cũng chỉ có ba lần.

Nhưng giờ phút này đây, trong mắt cô chỉ có người đàn ông đang bị tổn thương này, chỉ có quá khứ đau lòng anh từng phải trải qua.

Dư Điền Điền ôm anh, còn khóc to hơn anh.

Gần như trôi qua mấy phút, Trần Thước trải qua cảm giác "an ủi" chưa từng có trong đời rồi từ từ bình tĩnh trở lại.

Anh mở to mắt, nhìn cô gái nằm trong lòng mình khóc nấc lên không kịp thở kia thì thất thần trong nháy mắt.

Người đau lòng rõ ràng là anh.

Nhưng vì sao cô lại khóc đến mức thương tâm như vậy?

Trong lúc đau buồn lại tự nhiên sinh ra cảm giác dở khóc dở cười.

Anh từ từ vươn tay ôm chặt lấy cô, vỗ vỗ lưng của cô, thấp giọng nói: "Ngoan, đừng khóc, đừng khóc nữa…"

Là sự dịu dàng chưa từng có.

Là cảm giác trái tim bỗng chốc mềm mại, mỗi tiếng tim đập thình thích kia đều đang nhắc nhở anh, cô đang rất quan tâm và lo lắng cho anh.

Anh lấy chiếc khăn quàng cổ đang quấn trên cổ, quấn một vòng trên cổ cô.

Những chuyện khó mở miệng kia lại có thể phát tiết thoải mái như vậy, dường như nó đã thoát ra khỏi người anh, chôn sâu dưới trận tuyết hiếm thấy kia.

Mà trái tim đã chết bao nhiêu năm nay dần dần đang có thứ gì đó lấp đầy.

Anh tinh tế cảm nhận, chỉ nghe thấy tiếng trái tim đập thình thịch bật ra từ lồng ngực.

Cúi đầu, anh nhìn những bông tuyết trên đầu cô gái kia, mái tóc đen bóng mềm mại không gì sánh nổi.

Anh bỗng nhiên rất muốn cúi đầu chạm môi lên đó.

Cô gái này.

Cô gái này bề ngoài cứng rắn, trong lòng lại ngây thơ mà dịu dàng

Anh muốn hôn lên má cô, cám ơn sự cám động của cô, cám ơn sự an ủi không lời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Dư Điền Điền vùi đầu vào lồng ngực Trần Thước, hai gò má áp vào chiếc áo khoác lông mềm mại tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Cô khóc đến mức mặt đỏ bừng nên cọ vào áo anh toàn là nước mắt.

Trần Thước từ từ cúi đầu xuống, sau đó anh chậm chậm dang tay ôm lấy cô.

Anh đang ở rất gần cô, gần đến mức có thể nghe thấy âm thanh nức nở của cô trong lòng mình, có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu nhàn nhạt vương lại trên mái tóc cô.

Chỉ cần gần thêm chút nữa thôi, anh sẽ được như ý nguyện mà hôn lên những sợi tóc sáng bóng mềm mại kia.

Nhưng ngay trong lúc anh đang do dự, cũng chỉ một giây sau đó, người đang áp mặt trong lồng ngực anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

"À ừm, còn Hi Hi cô ấy…"

Động tác anh ngừng lại.

Dư Điền Điền cũng không biết anh đang muốn làm gì, chỉ là hai mắt ngập nước mắt mở to nhìn anh.

Cô hỏi anh Trần Hi thế nào.

Trần Thước ngẩng đầu lên, bối rối kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

"Hi Hi cô…"

Anh vừa mới nói ra một câu, Dư Điền Điền giống như hối hận rồi, cô nhanh chóng cắt lời anh, "Đừng nói nữa, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé!"

Hai mắt cô đỏ hồng nhìn anh, hối hận vô cùng.

Tại sao cô có thể hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?

Căn bản không nên hỏi mới đúng!

Khi Trần Thước vươn tay tới chạm vào lông mi của cô, anh dùng đầu ngón tay đỡ lấy giọt nước mắt sắp trào xuống má kia.

Dừng lại một chút, anh nói: "Dư Điền Điền, em đừng có nghĩ lung tung, Hi Hi không có chết."

Dư Điền Điền ngơ vài giây, sau đó đột nhiên như trút được gánh nặng, trái tim cô giống như vừa lơ lửng trên không liền từ từ đáp xuống mặt đất.

Cô lau nước mắt, muốn cười với anh một cái, lại nghe thấy anh nói: "Nhưng dây thần kinh xương sống của nó đã xảy ra vấn đề, con bé không thể đứng

được nữa, bởi vì xương sống bị tổn thương nên đã ảnh hưởng đến toàn bộ các dây thần kinh vận động, cảm giác của hai tay cũng không còn nhanh nhạy như người bình thường."

"…"

"Bởi vì tôi không kịp ngăn hai người ấy lại, bởi vì tôi đã đến muộn một bước, cho nên mẹ tôi chết, còn Hi Hi cả đời này sẽ không thể vẽ tranh được nữa ."

Dư Điền Điền không thể nói được câu nào.

Cô nghĩ tới câu chuyện anh đã kể cho cô nghe ở Hoa viên giữa trời ngày ấy, trong câu chuyện có một cô gái từ bé đã mơ làm họa sĩ, mỗi ngày cô mang theo bản vẽ nho nhỏ đi học vẽ bất chấp cả trời mưa gió.

Cô từng hỏi anh, sau này Trần Hi có trở thành họa sĩ không, nhưng anh cũng không trả lời cô, mà cô lại bị những chuyện khác hấp dẫn lòng hiếu kỳ.

Mà hôm nay.

Hôm nay, cô rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân tại sao anh lảng tránh câu hỏi đó.

Bầu trời càng ngày càng mờ mịt vì trận tuyết đã rơi nặng hạt hơn.

Gió lạnh thổi mạnh vù vù, đem những bông tuyết nhảy loạn trong không trung.

Trần Thước im lặng mà ngồi tại chỗ đó, trên mặt không tỏ thái độ gì, đôi mắt cũng mờ mịt, không nhìn thấy một điểm sáng.

Dư Điền Điền cẩn thận đưa tay lau những hạt tuyết dính trên lông mi Trần Thước, sau đó nói với anh: "Bác sĩ Trần, tôi lạnh."

Anh nhìn cô, thấy cô lau nước mắt, cười nói với anh: "Bác sĩ Trần, anh có thể đưa tôi tới nhà anh, pha cho tôi một chén cà phê nóng không? Tôi lạnh đến mức cóng cả người rồi này."

Anh không hiểu vì sao cô đột nhiên lại đổi đề tài.

Nhưng thấy trên chóp mũi lỗ tai cô đều bị lạnh tới mức đỏ ửng lên, trong lòng anh bỗng mềm lại vài phần.

"Được."

***

Vừa bước vào cửa nhà Trần Thước thì một cái bóng đen to chạy vọt từ phòng ra.

Dư Điền Điền nhìn chú chó đang vẫy đuôi chào đón chủ nhân, đang muốn chào nó, nhưng lại không nhớ rõ nó tên là gì.

Tên nó là gì ấy nhỉ?

Cô mơ hồ nhớ lại hình như là…

"Chào mày, Xúc Xích." Cô cúi người đang muốn sờ đầu chú chó lông vàng.

Chú chó vừa bị cô gọi với cái tên "Xúc xích" tỏ vẻ ghét bỏ ra mặt, nó lui về sau hai bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm cô.

Trần Thước đang đứng sau lưng cô sửa lại: "Không phải Xúc Xích mà là Hotdog."

Dư Điền Điền có chút xấu hổ, "Xúc xích hay Hotdog chẳng phải cũng chả khác nhau là mấy à."

"Ờ, cũng không khác nhau lắm." Trần Thước lấy dép đi trong nhà cho cô, "Chỉ là một cái tên mang hương vị Trung Hoa, một cái tên mang phong cách Quốc Tế thôi."

"Nói cách khác đây chính là một chú chó đã bị quốc tế hóa." Dư Điền Điền cười gượng một cái.

Cô đang mặc áo khoác lông màu hồng, lại vì đứng dưới tuyết quá lâu, nên áo bên ngoài đã bị ướt hết, tóc cũng ướt nhẹp dính lại trên má.

Trần Thước nhìn cô một cái, sau đó anh dẫn cô tới phòng vệ sinh.

"Bật bình nước nóng rồi tắm một cái đi."

Dư Điền Điền đi theo sau anh, cuống quít nói: "Không sao không sao, tôi đã làm phiền anh nhiều rồi—— "

"Không phiền." Bởi vì chuyện vừa nãy, tâm trạng của anh dường như rất tệ, cũng không nói nhiều nữa mà chỉ bảo, "Đừng để bị cảm."

Anh giúp cô bật bình nước nóng, lại kiên nhẫn chờ đến khi có nước nóng, rồi đưa tay thử độ ấm của nước, sau đó cúi người lấy một chiếc khăn sạch từ trong ngăn tủ.

"Áo khoác đưa cho tôi, tôi sẽ sấy khô lại cho em."

Cầm áo khoác Dư Điền Điền vừa cởi, anh lại đưa tay chỉ lên bồn rửa mặt, "Dầu gội đầu và sữa tắm đều ở đó, nếu nhiệt độ nước chưa hợp em có thể tự điều chỉnh lại, xoay sang màu xanh bên trái là nước lạnh, màu đỏ bên phải là nước nóng."

Sau khi hướng dẫn cô đầy đủ, anh mới ra khỏi phòng vệ sinh, sau khi đi ra còn đóng cửa lại giúp cô.

Hai người đứng cách nhau một cánh cửa, Dư Điền Điền cứ tựa mình vào cửa chứ không vội vàng đi tắm rửa.

Cô ôm chiếc khăn lông màu xanh kia vào lòng, chỉ cảm thấy hơi ấm trong không khí cũng dần dần thấm vào lồng ngực.

Nước nóng xóa tan cơn lạnh, cũng xóa đi những ấn tượng xấu của người đàn ông kia trong mắt cô.

Anh xấu tính, anh độc miệng, anh tinh quái, anh không lịch sự.

Nhưng những chuyện đó dường như đã xảy ra rất lâu rồi, mà đến giờ cô cũng không nhớ rõ nữa, trong đầu cô chỉ có những ưu điểm của anh.

Ví dụ như anh thường có những cử chỉ rất dịu dàng với cô, ví dụ như khi anh chăm chú vẻ mặt rất nghiêm túc, lại có lúc anh đau lòng ánh mắt mơ màng lại khiến cô cũng cảm thấy cô đơn.

Dư Điền Điền nhắm mắt đứng trong căn phòng tràn ngập hơi nước, cô cảm thấy trong cơ thể mình đang có một cảm giác không ngừng dâng lên đó là cảm giác mang tên ấm áp.

Đến khi cô ra khỏi phòng vệ sinh thì nhìn thấy Trần Thước đang ngồi trên sofa dùng máy sấy giúp cô hong khô áo khoác.

Anh ngồi trên sofa ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, khẽ giọng nói: "Trên bàn có sữa nóng, nhưng em cũng chưa ăn trưa, cho nên tôi vừa xuống lầu mua cho em túi bánh, em ăn chút bánh xong hãy uống sữa."

Dư Điền Điền quay đầu nhìn lại trên bàn cơm, chỉ thấy một cốc sữa nóng đang tỏa ra hơi nóng mang theo mùi sữa thơm.

"Quần áo phải chút nữa mới khô, em ăn bánh uống sữa trước đi. Đừng ăn nhiều bánh quá, không chiều lại không ăn cơm nữa." Giọng nói của anh bị tiếng rè rè của máy sấy che đi một phần, bởi vì có vẻ nghe không rõ, ngược lại có thêm vài phần dịu dàng.

Dư Điền Điền bất động, chăm chú nhìn anh.

Tóc anh cũng đang ướt, sau khi tháo áo khoác ra, trên người chỉ mặc một chếc áo len màu xám, không còn là hình tượng bác sĩ ngoại khoa tài giỏi như thường ngày, ngược lại trông càng giống một người đàn ông bình thường hơn.

… Ngay cả anh cũng chưa kịp sấy khô tóc, lại giúp cô pha sữa, sau đó còn bắt đầu giúp cô sấy quần áo.

Trong lòng Dư Điền Điền có chút cảm động.

Cô không biết vì sao cả những hành động rất nhỏ này cũng có thể làm cô rung động đến thế.

Cô chỉ có thể vội vàng đi đến bên bàn uống hớp sữa, ăn miếng bánh dâu tây, sữa làm ấm dạ dày, vừa uống một hớp, liền cảm thấy trong lồng ngực như ấm lên nhiều.

Chuyện chăm sóc người khác anh làm rất thành thạo, gần như là không chút nghĩ ngợi làm rất tự nhiên… Dư Điền Điền chợt nghĩ tới Trần Hi, vì thế không nhịn được lại nghĩ tới cảnh tượng hai anh em bên nhau.

Anh nhất định là một người anh tốt.

Cô uống hết cốc sữa, quay đầu nhìn lại thì vẫn thấy Trần Thước đang ngồi đó giúp cô sấy quần áo.

Anh cúi đầu, nửa khuôn mặt bị che dưới ánh sáng nhạt màu.

Khung cảnh xung quanh chính là mặt trời đang dần dần xuống núi, và những bông tuyết nhỏ bay khắp trời.

Còn anh vẫn ngồi đó, vẻ mặt dịu dàng.

Cô bỗng nhiên lại xúc động muốn khóc rồi.

Có lẽ là bởi vì người đàn ông này đã phải trải qua quá khứ đau buồn, cũng có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn cô chưa được ai quan tâm lo lắng, trưởng thành rất lâu rồi khiến cô không quen với cảm giác được người khác chăm sóc, mà hôm nay lại được nếm trải cảm giác này…

Trái tim cô không ngừng đập thình thịch.

Trần Thước rốt cuộc sấy xong quần áo, anh xếp gọn để sang bên cạnh, rồi đứng dậy nhìn cô, "Uống xong rồi?"

Cô gật đầu.

"Cơm chiều em muốn ăn gì?" Anh nhìn đồng hồ trên tường hỏi, "Cũng sắp năm giờ rồi."

"Ăn ở nhà anh sao?"

"Ừm, tôi làm." Anh lời ít mà ý nhiều.

Dư Điền Điền không dám yêu cầu gì nhiều, với kinh nghiệm lần trước, cô rất sợ trong tủ lạnh Trần Thước lại trống rỗng, mà anh cũng chỉ có thể luộc trứng gà cho cô.

Trần Thước nhìn vẻ mặt cô thì biết cô đang suy nghĩ gì, anh liền kéo cửa tủ lạnh ra cho cô nhìn.

… Nguyên một tủ lạnh đều là nguyên liệu nấu ăn.

Cô nói nhỏ: "Hôm nay sao tủ lạnh nhiều thứ vậy? Rõ ràng lần trước còn trống trơn mà."

"Tôi sợ cô y tá tham ăn nào đó lại chạy đến nhà tôi đòi ăn, còn ghét bỏ món mì trứng của tôi không ngon." Trần Thước bắt đầu lấy nguyên liệu nấu ăn ra ngoài.

Dư Điền Điền đỏ mặt, trong lòng lại cảm thấy dịu dàng.

Trần Thước bắt cô ngồi xem tivi ngoài sofa, cô lại vểnh tai nghe động tĩnh trong phòng bếp.

Anh đang thái rau, tiếng dao chặt chặt vào thớt vang lên không ngừng.

Anh nói: "Hot dog, mày đừng quanh quẩn ở đây nữa, mau ra ngoài tiếp khách đi."

Hotdog gâu gâu gâu.

Anh bắt đầu xào rau, tiếng muôi chạm vào thành chảo vang lên tiếng leng keng của kim loại.

Anh nói: "Chó ngốc, mày đừng không có tiền đồ như vậy, đi ra, ra ngoài chơi đi. Có phải mày không biết cô ấy đâu, lần trước người ta còn chia trứng gà cho mày mà!"

Hot dog vẫn sủa gâu gâu gâu.

Một lát sau, anh bưng đĩa thức ăn đầu tiên đi ra, còn không quên đá vào mông HotDog một cái, "Đi, mau ra tiếp khách!"

Hotdog gục đầu chạy tới bên cạnh Dư Điền Điền.

Dư Điền Điền cười xoa xoa đầu nó, nó quay đầu nhìn vẻ mặt Trần Thước, sau đó buồn bã cọ cọ vào tay Dư Điền Điền, tỏ vẻ tiếp thu ý tốt của cô.

Một người một chó cùng xem TV, chờ đợi bếp trưởng đại nhân hoàn thành bữa tối.

Bữa cơm tối nay thực phong phú, món mặn là ngô xào ớt, trứng thịt, cùng với thịt bò xào xả ớt.

Dư Điền Điền vừa ăn một ngụm, vừa ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt mong chờ của Trần Thước.

Anh hỏi: "Thế nào, hương vị cũng không tệ lắm phải không?"

Dư Điền Điền nuốt một miếng, đầu lưỡi cũng cảm nhận được vị cay rất nồng, toàn thân tràn ngập cảm giác nóng.

Cô gật gật đầu, nể mặt anh nói một câu ngon.

Cô nhìn Trần Thước nở nụ cười, trong ánh mắt phát ra thứ ánh sáng giống như ánh sao đêm vậy.

Trong phòng khách TV đang phát chương trình tin tức thời sự.

Hotdog lại gấp đến độ chạy vòng quanh bàn ăn không ngừng rồi vẫy đuôi la hét.

Hai người không nói nhiều, chỉ lẳng lặng vùi đầu xuống ăn cơm, thỉnh thoảng cũng chỉ nói vài câu.

Ngoài cửa sổ, tuyết vừa rơi đã trở thành trận mưa tuyết, có thể nghe thấy tiếng mưa tí tách đập vào mái hiên.

Tất cả âm thanh như biến mất, đột nhiên cô cảm nhận được không khí gia đình.

Trần Thước từ từ ngước mắt nhìn Dư Điền Điền đang ăn rất nghiêm túc, chợt có cảm giác kỳ quái bắt đầu lên men trong lòng.

Nếu như.

Nếu như sau này, cuộc sống mỗi ngày của anh đều trải qua như hôm nay, thì thật là tốt.

Không cần một mình cô đơn trong căn phòng trống vắng.

Không cần một mình ăn đống thức ăn nhanh đó.

Không cần một mình nói chuyện với chó.

Khi anh ăn cơm chợt cảm thấy lúc hai người ăn cùng nhau thì mọi món ăn trên bàn cơm đều trở thành mỹ vị.

Sau bữa cơm Dư Điền Điền tranh chức rửa bát, còn anh thì dựa lưng đứng ở cửa phòng bếp quan sát, trông động tác thành thạo, gò má quen thuộc của cô.

Anh cứ như bị thần xui quỷ khiến mà thốt ra một câu: "Dư Điền Điền, tôi đã từng nói chưa, thật ra trông em rất đáng yêu?"

Tay Dư Điền Điền run lên, thiếu chút nữa liền làm rơi cái chén.

Cô xoay đầu lại vẻ mặt hoài nghi nhìn Trần Thước, "Câu tiếp theo anh định mỉa mai tôi gì nữa?"

Trần Thước nói: "Chỉ có một câu thôi, hết rồi, không có câu tiếp theo."

Ánh mắt anh nhìn cô rất nghiêm túc, sau đó cong khóe miệng cười một cái.

"Lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng không cảm thấy em có gì đặc biệt, còn nghĩ rằng chỉ cần để lạc em trong đám người sẽ không thể tìm thấy em nữa, nhưng nhìn thêm vài lần, lại cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt."

Chỉ sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó nếu lạc cô giữa đám người, anh sẽ không nhịn được mà tìm ra cô bằng được.

Vì sao à?

Bởi vì có cô bên cạnh, anh cảm thấy rất thoải mái, rất bình yên.

Bởi vì lúc không thấy cô, trong lòng anh sẽ trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ngày hôm sau tới bệnh viện, Trần Thước nhận được nhiệm vụ phải đi công tác, địa điểm là Thượng Hải.

Đi công tác vốn chỉ cần ba ngày là đủ rồi, nhưng lúc xin nghỉ anh lại xin nghỉ một hơi dài đến một tuần.

Viện trưởng ngồi sau bàn làm việc, nháy mắt mấy cái, "Nghỉ phép lại muốn bá đạo như vậy, cháu cho tôi một lý do chính đáng."

Trần Thước vẻ mặt chân thành ngồi đối diện viện trưởng đáp lời.

"Cháu cũng sắp tròn ba mươi rồi, tuổi đã lớn mà vẫn còn độc thân, nghe nói phụ nữ Thượng Hải vừa thông minh lại giỏi giang, nhân cơ hội này cháu sẽ kiếm một nàng về."

"…"

"Được rồi, Thượng Hải rất đẹp, cháu muốn ở lại đó vài ngày vừa công tác tiện thể đi du lịch."

Viện trưởng nheo mắt, "Cháu cảm thấy với lý do này có lãnh đạo nào chấp nhận không?"

“Lãnh đạo biết nhìn xa trông rộng.”

“Xấu hổ quá ta không nhìn xa được, dĩ nhiên lý do này không được chấp nhận.”

Ba hoa hơn nửa ngày, cuối cùng Trần Thước mới thu lại nụ cười, chậm rãi nói một câu: “Sau khi họp xong ở Thượng Hại, cháu muốn tới Mĩ.”

“Tới Mĩ —— “

Ông vốn định hỏi anh tới Mĩ làm gì, nhưng nói đến nửa câu thì chợt dừng lại.

Khuôn mặt cứng lại, ánh mắt buồn buồn.

Một lát sau, ông lắc đầu, “Giấy xin nghỉ phép đâu?”

Trần Thước đưa qua.

Ông lấy bút ký xong tên, khi Trần Thước ra ngoài, ông khẽ giọng nói câu: “Hỏi thăm sức khỏe của Hi Hi giúp ông.”

Trần Thước hơi đứng lại, nhưng không quay đầu cũng không nói gì, anh nhanh chóng ra khỏi văn phòng.

Viện trưởng lấy kính mắt xuống, chậm rãi đi đến bên cửa sổ.

Từ tầng mười hai nhìn xuống, mấy phút sau, ông nhìn thấy anh chàng vừa đi ra khỏi văn phòng kia.

Trần Thước dáng người rất cao, trẻ tuổi lại kiêu ngạo, gương mặt được di truyền từ người mẹ nên rất thanh tú đẹp trai.

Ông lão nhìn một chút, liền suy nghĩ đến nhiều chuyện liên quan khác.

Ông và ông ngoại Trần Thước là chiến hữu, hai gia đình có quan hệ rất tốt, năm đó khi Trần Thước mới ra đời, ông cũng tại túc trực tại bệnh viện chăm sóc mẹ nó.

Chiến hữu cũ phải đi trước, lúc ông bạn già qua đời Trần Thước mới 2 tuổi, là cái tuổi chưa hiểu sự đời.

Thương cho đứa bé từ nhỏ đã không có ông bà chăm sóc, ông liền chủ động gánh vác trách nhiệm của ông ngoại, gần như mỗi tuần đều sẽ tới thăm đứa nhỏ này.

Sau này, khi gia đình Trần Thước tan vỡ, trong một đêm cả nhà gặp biến cố trọng đại, mẹ chết, em gái tàn tật, mà người ba duy nhất có thể là chỗ dựa của cả gia đình lại thành kẻ thù không đội trời chung của nó.

Cân nhắc nhiều lần, lão già quyết định đưa Trần Thước 17 tuổi nhận về nhà.

Năm ba cao trung năm ấy, mọi chuyện của Trần Thước đều là ông cùng người bạn già lo liệu, từ bữa ăn hàng ngày của đứa nhỏ cho đến việc kê khai nguyện vọng thi đại học, ngay cả chuyên ngành cũng do ông chọn lựa cho nó.

Đứa bé hoạt bát đáng yêu năm đó giờ đã thành thiếu niên trầm mặc ít nói, sau này cũng thay đổi, con người trở nên khó gần hơn, cả người như chú nhím nhỏ, hận không thể xù lông lên phòng bị tất cả những người ngoài làm tổn thương nó.

Sau đó, Trần Hi được đưa đến Mĩ tiếp nhận trị liệu phục hồi, thật ra trị liệu trong nước cũng không phải không tốt, chỉ là đi nước Mĩ còn vì một nguyên nhân khác.

Trần Hi không muốn sống trong thế giới chỉ có lòng thương hại, đặc biệt là những ánh mắt đồng cảm từ những người bạn cũ.

Một gia đình đang hạnh phúc bỗng trở nên như vậy…

Ông lão nhắm mặt lại, đưa tay lau giọt nước nơi khóe mắt.

***

Buổi tối trước ngày Trần Thước đi công tác, anh gọi điện thoại cho Dư Điền Điền.”Em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn cái gì?”

“…?” Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng Dư Điền Điền vẫn trả lời anh, “Ăn trứng sốt cà chua, gà rán, còn có khoai tây chiên.”

“Ừm.” Trần Thước lại hỏi, “Ăn no chưa?”

…

Cuối cùng anh đang muốn hỏi gì?

Bác sĩ Trần tự dưng lịch sự với cô … quả là xưa nay chưa từng thấy.

Không chừng ngày mai mặt trời sex mọc đằng Tây mất thôi.

Cô liền nói: "Anh mở đầu câu chuyện lịch sự như vậy, làm tôi vừa sợ vừa ghê đấy."

"Ờ, không cần vừa sợ vừa ghê thế đâu, tôi chỉ muốn nói nếu em đã ăn no, thì ra ngoài tiêu hóa một chút đi."

"Thời tiết rất lạnh, không muốn ra khỏi nhà."

Trần Thước ở đầu dây bên kia cao giọng nói lời chính nghĩa: "Dư Điền Điền em không phải phụ nữ sao? Trứng sốt cà chua gà rán lại thêm khoai tây chiên, cơm tối ăn nhiều như vậy lại không chịu ra ngoài tiêu hóa, em muốn béo chết sao? Em có biết tối nay đã ăn bao nhiêu chất béo không? Đến tuổi này rồi còn chưa kiếm bạn trai, em chưa từng nghĩ nguyên nhân là tại sao phải không?"

Đối mặt với một tràng thao thao bất tuyệt của anh, Dư Điền Điền cầm điện thoại nói không ra lời, cô lại bị dọa sợ nữa rồi.

Trần Thước dứt khoát nói: "Được rồi, tôi đang đứng dưới nhà em đây, vì việc chung thân của đại sự của em, vì một tương lai có dáng người thon thả để em có thể gả ra ngoài sớm hơn, tôi đành hi sinh thời gian đi dạo cùng em vậy."

"…"

Nói một đống chuyện luyên thuyên làm nền hóa ra là vì muốn có nguyên nhân sau ăn cơm phải tiêu hóa có vẻ hợp tình hợp lý mà ép cô đi dạo.

Quả là quá gian xảo gian xảo gian xảo!!!

Dư Điền Điền bĩu môi… Sau đó hưng phấn quá mức mà chạy xuống lầu.

Lục Tuệ Mẫn thấy vậy liền thăm dò, "Này, cậu đi đâu đấy?"

Cô đứng ở cửa giả vờ nổi giận nói: "Bác sĩ Trần đang ở dưới lầu chờ mình, nói là ngứa mồm muốn cãi nhau."

Sau đó chạy biến như làn khói không thấy bóng dáng đâu.

Chỉ để lại Lục Tuệ Mẫn bĩu môi ấm ức, "Nói dối cũng phải tìm một lý do hợp lý một tí chứ."

Có ai không biết cậu ta và bác sĩ Trần có gian tình đâu?

Mẹ nó, lúc ăn cơm ở cangteen đám người tầng hai và tầng bốn lúc đều đã thảo luận qua gian tình của hai người này, hai kẻ trong cuộc còn cứ giả vờ giả vịt.

Trần Thước phải đi công tác một tuần, HotDog lại không ai chăm sóc, đương nhiên anh liền nghĩ tới Dư Điền Điền.

Vì thế khi Dư Điền Điền bọc áo lông thật dày xuống lầu thì liền nhìn thấy một người một chó che ô, đang đứng dưới bóng cây chờ cô.

Anh đem chuyện đi công tác kể lại cho cô nghe, sau đó hỏi Dư Điền Điền có đồng ý sau khi tan làm, mỗi ngày sẽ tới nhà anh giúp anh cho chó ăn không.

Dư Điền Điền còn chưa kịp nói gì, anh lại nói: "Dù sao tôi chỉ có thể giao HotDog cho mình em, nếu như em không đồng ý, một tuần tới nó sẽ không có cơm ăn, cùng lắm thì đói chết ở nhà thôi."

"…"

Dư Điền Điền cúi đầu nhìn nó, HotDog im lặng mà ngồi bên chân Trần Thước, hai mắt mở to ngập nước nhìn cô.

Cô cúi người lại xoa xoa đầu nó, "Nhưng tôi nhớ hình như nó không thích tôi lắm… HotDog, mày nói có đúng không?"

HotDog không thích người lạ xoa đầu nó, vừa định sủa gâu gâu lui về phía sau, trên mông bỗng nhiên bị đá một cước, nó lập tức ngồi tại chỗ không dám động đậy.

Nó tội nghiệp ngẩng đầu, nhìn vị chủ nhân đang nhìn chằm chằm nó cảnh cáo, đại ý là nếu nó không nghe lời sẽ đạp thêm một cái nữa.

Gặp phải chủ nhân tùy hứng như vậy nó cũng rất khổ, đành miễn cưỡng không dám nhúc nhích, để mặc cho Dư Điền Điền xoa đầu mình.

Vì thế Trần Thước mở to mắt nói dối: "Em xem, nó rất thích em mà."

Dư Điền Điền, a a a, chỉ có thể trợn hai mắt mà nhìn.

Hai người mang theo HotDog đi dạo một vòng ở công viên bên cạnh, bởi vì tuyết rơi nhiều nên Trần Thước có nhiệm vụ che ô cho cô.

Dư Điền Điền hỏi: "Anh phải đi công tác bao lâu?"

"Một tuần."

"Sao lại đi lâu như vậy?"

"Thì sao, em sợ mình sẽ nhớ tôi à?"

"Cút. Tôi ước gì anh một đi không trở lại." Dư Điền Điền mắng anh.

Anh nói thầm một câu: "Thật không có lương tâm." Đảo mắt nhìn HotDog bên chân, lại hừ hừ hai tiếng, "Em cho rằng tôi muốn về sớm gặp em sao? Tôi chỉ lo nếu tôi về muộn, em sẽ để chó nhà tôi chết đói mất."

"Thế nên vì chó nhà anh, mong anh về sớm một chút." Dư Điền Điền không khách khí cãi lại, "Chó và chủ kiêu ngạo như nhau, trông thật đáng ghét."

HotDog quay đầu lớn tiếng sủa gâu gâu vài tiếng.

Trần Thước lập tức tiếp lời nói: "Đúng, không sai, tao cũng cảm thấy cô gái này thật khiến người ta ghét!"

Dư Điền Điền nhăn mặt muốn mắng anh, nhưng nhìn anh vẻ mặt thành thật cùng HotDog trò chuyện, lại không nhịn được mà cười.

Chiếc cô trên đầu rõ ràng nghiêng nhiều hơn về phía cô, trên vai trái của anh đã dính đầy tuyết, mà phía bên cô lại được ô che hết, chỉ để lại một bầu trời đêm yên tĩnh khô ráo.

Cơn mưa tuyết rơi nhanh hơn, trong không khí chỉ cảm thấy gió lạnh rét run.

Cô ngẩng đầu nhìn xuyên qua chiếc ô màu đen, có thể thấy được dưới ánh đèn vàng của đèn đường, những giọt nước đọng lại trên mặt ô tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, vừa nhìn chợt giống như là hàng vạn vì sao, tuy nhỏ nhưng rất rực rỡ.

Cô không nhịn được thốt lên: "Thật đẹp!"

Trần Thước cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khung cảnh này thì ngẩn người.

Chiếc ô này anh đã dùng rất nhiều năm, lại chưa từng ngẩng đầu quan sát một lần, cho nên không hề phát hiện thì ra khi có mưa rơi, trên đầu sẽ xuất hiện bầu trời sao.

Hơi hơi nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, cô còn đang ngẩng đầu nhìn, khóe miệng là nụ cười vui vẻ, nụ cười của cô gái nhỏ lạc quan yêu đời.

Lúc này đây, anh thật sự nhìn thấy ánh sao lấp lánh trong mắt cô.

Tuyết rơi phủ kín cảnh vật xung quanh.

Bốn phía mọi vật đều rất im lặng, người đi đường thì ít ỏi đến mức đáng thương.

Anh nhìn Dư Điền Điền cười tươi, thần xui quỷ khiến tiến lại sát gần cô, lúc này Dư Điền Điền lại bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh: "Đúng rồi, HotDog thường ăn gì vậy?"

Vì động tác của cô quá đột nhiên, đã khiến vài sợi tóc mềm quẹt qua hai gò má và môi của anh.

Hơi ngứa một chút.

Anh theo bản năng lùi lại kéo giãn khoảng cách với cô, trả lời: "Heo… cơm trộn gan heo."

Dư Điền Điền ồ lên một tiếng, rất tự nhiên cô xoay người sang chỗ khác thưởng thức cảnh tuyết rơi trên mặt hồ.

Cô nói: "Thật tốt, đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tôi có thể nhìn tuyết rơi."

Trong giọng nói tràn đầy niềm vui sướng, vừa nhỏ nhẹ lại dịu dàng.

Ban đêm rất yên tĩnh, tuyết cứ rơi, bên chân là chú chó lông vàng lười biếng, quanh quẩn bên mũi lại là mùi dầu gội đầu như có như không.

Trong mắt anh giờ đây lại chỉ có một người.

Người kia đem mình bọc lại giống như chiếc bánh bao tròn vo, thân thể nho nhỏ lại bị chiếc áo lông xù to kia che mất.

Trần Thước lầm bầm nói: "Đúng vậy, thật tốt."

Chỉ cần được ở bên cô giống như thế giới của anh không còn phiền não nữa.

Thật tốt.

Lúc Dư Điền Điền về nhà thì cô đứng tại cửa lớn, trước khi xoay người đi lên còn vẫy tay với anh, "Bác sĩ Trần, gặp lại sau!"

"Gặp gì mà gặp? Ngay cả chìa khóa nhà tôi em cũng không lấy, định ngày mai sẽ leo từ cửa sổ vào cho chó ăn sao?" Trần Thước trợn mắt, lấy từ trong túi ra hai chiếc chìa khóa sáng bóng, "Mật khẩu chung cư là 012345, hai chiếc chìa khóa này một cái là dự phòng, tránh khi nào em vứt lung tung rồi mất, sẽ làm HotDog nhà tôi đói chết."

Anh nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ hơn nửa ngày, từ chuyện phải chăm sóc HotDog thế nào đến chuyện trước khi về phải nhớ mở đèn ngủ, nếu không HotDog sẽ bị dọa sợ, đến chuyện cơm trộn gan heo đừng để miếng to quá, bằng không HotDog sẽ không ăn được.

Nói liên tục cằn nhằn hơn nửa ngày, anh mới dừng lại, "… Được rồi, vậy tôi về đây."

Thế nhưng.

Có một chút luyến tiếc.

Những điều cần nói cũng đã nói hết.

Dư Điền Điền đứng tại trên bậc thang hướng anh nháy mắt mấy cái, "Được, mọi chuyện tôi đều nhớ hết rồi."

Anh giật giật thân mình, bất đắc dĩ xoay người, "Ừm, vậy tôi đi đây."

Buồn bã kéo HotDog đi chưa được hai bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau lại vang lên giọng nói của cô gái kia: "Bác sĩ Trần!"

"Hả?" Anh nhanh chóng xoay người, mắt sáng lên.

Dư Điền Điền đứng tại chỗ đó môi mắt cong cong nhìn anh cười, "Lên đường bình an, công tác thuận lợi! Đợi anh về, tôi sẽ mời anh ăn chân gà ướp chanh nướng. Ok?"

Trần Thước lập tức lại vui vẻ trở lại rồi, miệng còn nói năng rất hùng hồn: "Chân gà, lần nào cũng là chân gà, tôi nói này em có thể có chí khí một chút không, mời tôi ăn món cao lương mỹ vị gì đó?"

Nhưng cô gái kia vẫn cười rất tươi đứng tại đó, miệng lại nói chúc anh lên đường bình an…

Trần Thước vẫn không nhịn được nhếch khóe miệng, lúc quay người rời đi thân thể rõ ràng nhẹ bẫng

Dường như đoạn đường về nhà hôm nay là anh bay về.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Ngày đó Trần Thước đi công tác, sau khi ăn cơm tối xong Dư Điền Điền liền cầm chìa khóa tới "Đăng nhập vào nhà".

Cô gói mình thành một cái bánh chưng, vượt gió lạnh đến cho chó ăn.

Chỉ tiếc Hotdog vẻ mặt cảnh giác đứng trong phòng khách nhìn cô chằm chằm, hai kẻ nhìn nhau mắt to trừng mắt nhỏ, nó nhất định không chịu ăn chén cơm trộn gan heo cô mang tới.

Dư Điền Điền kiên nhẫn dỗ nó, "Hotdog, ngoan, mau mau tới ăn cơm, không sẽ nguội mất."

Hotdog không nhúc nhích.

"Xem này xem này, cơm trộn gan heo thơm ngon tới rồi đây!"

HotDog vẫn không nhúc nhích.

“Đại ca, đại ca, đại ca của tao, mày ăn một chút thôi được không? Đây này, tao ở đây cơ mà.” Dư Điền Điền hươ hươ tay, cô sợ nó không nhìn thấy.

Hotdog hai mắt long lanh nhìn theo tay cô di chuyển, sau đó lại lặng lẽ lùi người lại.

Chủ nhân không ở nhà.

Tâm trạng của nó rất tệ.

Dư Điền Điền mệt mỏi, không muốn ngồi dỗ nó nữa, cô đặt bát cơm xuống đất, thở phì phò xoay người bỏ đi.

Chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy phía sau truyền đến một chút động tĩnh, cô quay đầu lại, Hotdog đang bắt đầu ăn cơm.

Đây là tật xấu gì vậy, gọi nó đàng hoàng ra ăn nó không chịu, người ta vừa đi, nó liền lập tức chạy ra ăn cơm.

Dư Điền Điền liền quay lại, nhưng lần này cô đi rất nhẹ, Hotdog vừa thấy thế liền lui người lại phía sau, chui tọt vào dưới bàn trà, chỉ để lộ hai con mắt to đen trừng cô.

Cô trợn mắt, đành phải đứng xa xa, nhìn con chó đang ra vẻ xấu hổ kia từ từ bò ra ăn cơm.

Lúc còn nhỏ, Dư Điền Điền từng nghe người ta nói, những người ở chung nhà với nhau, sau một thời gian dài sẽ trở nên ngày càng giống nhau.

Hóa ra người và chó cũng đều như vậy.

Nhìn phản ứng không mấy tự nhiên này của Hotdog, cô không nhịn được mà thở dài, không biết tính này là Trần Thước lây bệnh cho nó hay là nó lây bệnh cho Trần Thước.

Sau bữa cơm phải ra ngoài đi dạo, cô mặc xong áo khoác, mũ khăn quàng cũng đội xong đầy đủ, liền kéo Hotdog ra ngoài.

Chuyện chuẩn bị ra ngoài chưa có gì đáng nói, điều đáng nói là không phải cô dắt chó đi dạo, mà là Hotdog kéo cô chạy như điên ngoài đường.

Chó lông vàng này là giống chó thân hình cao lớn, Dư Điền Điền dáng người nhỏ nhắn, vì thế cả khu chung cư chỉ thấy một người một chó chạy loạn điên cuồng.

Dư Điền Điền liên tục gào: “Dừng lại, mày mau dừng lại cho tao!”

Hotdog thở hồng hộc chạy cả đoạn đường giống như ngựa hoang mất dây cương… không, phải nói là chó hoang mất dây xích mới đúng.

Sau khi đi dạo xong, quay lại nhà Trần Thước, Hotdog tinh thần phấn chấn, ngẩng đầu ưỡn ngực qua cửa, còn Dư Điền Điền… chỉ có thể tựa tường lê lết theo sau mà vào.

Hầu hạ chó đại gia tắm rửa lại là một nhiệm vụ càng khó khăn hơn.

Nước tắm đã chuẩn bị xong, Dư Điền Điền phải tự tay kiểm tra độ ấm trong bồn, chắc chắn nhiệt độ đã vừa rồi mới kéo Hotdog đi vào.

Hotdog lại sống chết không chịu vào.

Dư Điền Điền kéo nó, túm tai nó, cuối cùng gần như là cưỡi trên người nó ép nó đi vào, kết quả là HotDog cũng thỏa hiệp.

Sau đó Dư Điền Điền từ từ nhận ra, hóa ra vị đại gia này hình như có chút sợ nước.

Nhìn nó kìa, đứng trong chiếc chậu lớn như vậy mà không hề nhúc nhích, cả người cứng ngắc.

Cô vừa cười, vừa bôi sữa tắm cho nó, bọt tắm trong chậu ngày càng nhiều, cô không nhịn được mà bắt đầu hát.

Hotdog ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có tìm kiếm có tò mò.

Cô vừa gãi ngứa cho nó lại vừa giúp nó xoa lông.

Từ từ, Hotdog hình như cũng bình tĩnh lại.

Dư Điền Điền nhếch miệng cười, phát hiện chú chó lông vàng này trời sinh đã mang khuôn mặt cười, lúc nó dịu dàng nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm như không muốn xa rời.

Cô thả lỏng người, dắt Hotdog từ trong chậu đi ra, nói: “Được rồi, đừng làm loạn đứng im nhé, tao—— “

Ba chữ “Lau sạch người” còn chưa nói ra miệng, ngay lập tức Hotdog theo phản xạ lắc mình —— nó lắc qua lắc lại người vài cái, bọt nước văng tung

tóe khắp nơi.

Mà người đang đứng trước mặt nó là Dư Điền Điền… cô đây thì ướt sạch cái áo lông.

Hotdog vô tội hai mắt mở to nhìn cô, còn cọ cọ đầu vào đùi cô, Dư Điền Điền vươn một tay nhéo tai của nó, mặt không đổi sắc nói: "Mày cố ý phải không?"

Trời lạnh như vậy, áo lông lại ướt đẫm.

Cô thở dài, chấp nhận số phận đứng dậy, đi tới phòng ngủ Trần Thước tìm quần áo sạch tạm thời thay đã.

Cùng lúc đó, Trần Thước tới Thượng Hải và đã tắm rửa xong xuôi nằm nghỉ trong khách sạn, vừa lúc anh nhàn rỗi không có chuyện gì làm, liền bắt đầu suy nghĩ lúc này Dư Điền Điền đang làm gì.

Anh cầm di động đi tới đi lui, đi qua đi lại. Vừa muốn gọi điện thoại cho cô lại không biết phải nói gì đây.

Chuyện này không dễ giải quyết chút nào.

Gọi điện cho cô phải nói gì đây? Nếu anh nói anh vừa tới Thượng Hải liền muốn sống muốn chết gọi điện thoại cho Dư Điền Điền, cô ấy sẽ nghĩ thế nào đây?

Hay là báo bình an với cô?

Buồn cười, cô là gì của anh, sao anh phải báo bình an với cô?

Không được, cuộc điện thoại này không gọi được.

Nhưng nếu không gọi, anh sẽ cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Trần Thước ngã người vào sofa thở dài một hơi, sau đó anh chợt nhớ tới Hotdog, nhất thời bật ngửa người ngồi dậy.

Ha ha ha, trời cũng cố ý giúp ta!

Anh hắng giọng một cái, cuối cùng bấm số điện thoại của Dư Điền Điền.

Đầu kia Dư Điền Điền đang lạnh, vừa hắt xì, vừa nhận điện thoại, "Alo?"

Trần Thước mở miệng ra là hỏi: "Dư Điền Điền, em không để Hotdog nhà tôi đói chết đấy chứ?"

Dư Điền Điền im lặng trong chốc lát, nheo mắt lại nói: "Không có, tôi chưa giết chết Hotdog nhà anh đâu, ngược lại là Hotdog nhà anh sắp hại chết tôi rồi."

Cô bắt đầu nói một hơi không vấp váp lên án con chó lông vàng này tùy hứng cỡ nào, từ việc nó không chịu ăn cơm đến chuyện nó kéo cô chạy quanh khu chung cư như điên, cuối cùng là sau khi tắm rửa xong lại làm cô ướt như chuột lột.

Trần Thước ở đầu dây bên kia bò lăn ra mà cười.

Vừa mới tới một thành phố xa lạ, lúc anh lê người đến khách sạn kỳ thật đã rất mệt mỏi rồi, sau khi tắm rửa xong nếu như không phải muốn gọi điện thoại cho cô, anh đã sớm ngả đầu liền ngủ.

Nhưng giờ phút này, anh đột nhiên cảm thấy thật vui khi đã gọi điện cho cô.

Giọng nói của Dư Điền Điền rất êm tai, giống như một ly trà sữa, không đậm không nhạt, độ ngọt vừa phải, mùa đông được nghe những lời này, giống như có một dòng chất lỏng ấm áp chảy vào trong thân thể vậy.

Anh điều chỉnh tư thế ngồi, tựa lưng vào sofa.

Sau đó nhỏ giọng cười một cái hỏi: "Vậy em đang làm gì thế?"

Dư Điền Điền tức giận nói: "Đang kiếm áo trong tủ quần áo của anh chứ sao, ít nhất cũng phải có một cái áo khoác lông chứ, bằng không tí nữa về nhà không phải lạnh chết tôi rồi."

Trần Thước bắt đầu chỉ huy: "Tủ quần áo bên trái, ngăn thứ hai tính từ trên xuống… À không, nếu áo lông của em ướt, chắc mấy cái áo trong nhất định cũng ướt, em thay thì thay luôn áo trong đi… áo sơ mi của tôi ở ngăn kéo thứ nhất, em mở ra ——"

Anh chưa nói hết câu, đầu dây bên kia Dư Điền Điền bắt đầu cười ha ha thở không ra hơi.

Anh lo lắng, "Em cười cái gì?"

Dư Điền Điền từ trong ngăn kéo đầu tiên lấy ra một chiếc quần lót màu đỏ đậm, vừa cười vừa thở nói, "Ha, ha ha ha, Trần, bác sĩ Trần, nhìn anh vậy mà cũng mặc quần lót màu đỏ cơ đấy…"

Mặt Trần Thước đỏ bừng, cất cao giọng quát: "Đó là đồ lão già ấy mua cho tôi! Tôi… còn chưa mặc bao giờ!"

Dư Điền Điền vẫn đang cười, "Chưa mặc sao? Anh định lừa ai vậy? Nhãn mác cũng không còn nữa, vừa nhìn đã biết là hàng dùng rồi ….. Ha ha ha ha…"

"Dư, Điền, Điền!" Anh nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ, "Năm nay mốt mặc quần lót màu đỏ đấy, ngay cả chuyện này em cũng không biết sao? Thân là một thanh niên Trung Quốc, chút mê tín em cũng không có sao? Kể cả em không có đi nữa, ít nhất cũng phải thỏa mãn mê tín trong lòng các trưởng bối mới đúng? Cái đó gọi là hiếu thuận em hiểu chưa?"

Dư Điền Điền cười ha ha không ngừng.

Trần Thước cuối cùng trầm giọng nói một câu: "Cất cái quần lót đó cho tôi ngay, tay em vừa chạm vào HotDog, không chừng còn nhiễm khuẩn gì đó!"

Dư Điền Điền nói: "Tôi sờ quần lót của anh chứ đâu phải anh, cho dù có virus, cũng không nhiễm bệnh cho anh đâu!"

Trần Thước dừng một chút, hỏi ngược lại: "Nghe giọng em có vẻ…, thế nào, không được sờ tôi nên cảm thấy tiếc sao?"

Phụt!

Dư Điền Điền thật muốn nhổ nước bọt vào mặt anh.

Cô không thèm để ý tên hâm bên kia định nói gì nữa, cầm điện thoại ném thẳng lên giường, bắt đầu thay quần áo.

Đây là áo khoác len của Trần Thước, loại lông xù thực thoải mái, mặc vào cô còn có thể ngửi thấy mùi hương nhạt của chất liệu vải loại này.

Di động bị ném lên đầu giường, lúc cô đi qua nhặt, trong lúc vô tình nhìn thấy khung ảnh ở đầu giường, người hơi cứng lại.

Không vội vàng lấy di động, cô từ từ ngồi ở mép giường, cầm khung ảnh kia lên.

Trong bức ảnh có hai đứa nhỏ, đứa lớn là Trần Thước hơn mười tuổi, vẻ mặt ngây ngô tươi thật cười, mà người đứng bên cạnh…

Cô gái kia chính là Trần Hi.

Dư Điền Điền chưa từng thấy mặt cô, nhưng có thể nhận ra cô vì gương mặt hai anh em có những nét rất giống nhau.

Nhìn chăm chú tấm ảnh trong nhìn chốc lát, cô im lặng thở dài.

Cô gái nhỏ này rất xinh, trong đôi đồng tử vừa đen vừa to lộ ra vẻ nhanh nhạy, khi cười rộ lên hai bên má còn hiện rõ hai chiếc má núm đồng tiền rất duyên.

Trong tấm ảnh, Trần Hi ôm thật chặt cánh tay anh hai, cười giống như con tiểu hồ ly rất thỏa mãn.

Mà Trần Thước cũng mặc cho em gái ỷ lại vào mình, tới gần mình, trên mặt là nụ cười sung sướng hạnh phúc.

…

Khi đó, chắc hẳn anh không biết cuộc sống sẽ luôn có những chuyện không như ý, lại càng không biết những chuyện không như ý đó tàn nhẫn đến cỡ nào.

Lúc vươn tay cầm di động lên, cô nghe thấy Trần Thước đang ở đầu dây bên kia hốt hoảng: "Alo, Dư Điền Điền? Dư Điền Điền em đâu rồi? Sao không trả lời tôi?"

Cô khẽ giọng nói: "Vừa rồi đang thay quần áo."

Trần Thước mất hứng nói nhỏ: "Thay quần áo cũng không nói một câu với tôi, điện thoại bỗng nhiên không có ai trả lời, không biết người khác sẽ lo lắng sao?"

Dư Điền Điền cong khóe miệng im lặng cười nhẹ, giọng nói mềm mại: "Được, tôi biết rồi."

Cô bất chợt nghe lời như vậy, làm Trần Thước lập tức không mắng được gì nữa, vốn định mắng mỏ cô vài câu, lần này cũng nghẹn trong cổ họng không cách nào phun ra bên ngoài

Dừng lại một chút, anh hỏi: "Em định về nhà hả?"

“Ừm.”

“Vậy đóng cửa thật kỹ, quần áo mặc đầy đủ, khăn quàng cổ mũ khẩu trang cũng phải đội đầy đủ, đừng để bị cảm. Thời tiết này rất dễ bị cảm, nếu cảm còn có thể sốt rất cao.” Anh lại mắc bệnh bác sĩ rồi.

Dư Điền Điền chăm chú nghe, Trần Thước còn chưa muốn cúp điện thoại.

Anh hờn dỗi nói: “Tôi vừa đến một thành phố xa lạ, mắc ệnh nhớ nhà nghiêm trọng, em cũng không thể an ủi tôi một câu?”

Dư Điền Điền nghẹn lời, lại đành vừa đi về nhà, vừa hỏi anh cái bệnh nhớ nhà đó là nhớ đến mức nào.

Trần Thước xả nỗi lòng nói mấy lời chả liên quan tí nào: cái gì mà hôm nay lên máy bay ngồi bên cạnh là một đôi tình nhân hai người anh anh em em âu yếm liên tục, nhìn mà da gà như muốn rớt xuống đất; khách sạn gì mà cả cơm và rượu khó ăn muốn chết, đắt thì cũng thôi đi, ngay cả mùi vị cũng không bằng thức ăn của Hotdog nhà anh; khách sạn gì mà giường chẳng mềm chút nào, ngủ xong một giấc lưng đau eo nhức chân còn bị chuột rút….

Dư Điền Điền cơ bản không thể đáp lại lời anh, đành nghe anh thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng thì có ậm ờ à ừm hưởng ứng câu chuyện.

Cuối cùng cũng đến dưới chung cư nhà cô, lúc này cô mới nói: “Bác sĩ Trần, tôi về đến nhà rồi.”

Người ở đầu dây bên kia im bặt.

Cô vừa định nói: “Nếu anh nhớ nhà quá mà không ngủ được, chúng ta cứ tiếp tục nói chuyện đi.”

Nhưng lời còn chưa nói ra miệng, Trần Thước liền đặc biệt sảng khoái dứt khoát nói: “Ừm, em về nhà rồi à, vậy tôi cúp máy trước nhé.”

Cô ngạc nhiên, suy nghĩ một chút liền nhận ra ý của anh.

Cô là con gái, lại một mình về nhà trong đêm đông giá lạnh như vậy, đây là vì anh lo lắng cho cô.

Nhưng tính cách anh vẫn luôn không thích bày tỏ như thế, dù lo lắng cho cô cũng sẽ không nói, vì vậy mới tìm đề tài kể chuyện cho cô nghe, cứ thế kéo dài cả con đường…

Cô bước vào thang máy, xung quanh lại yên tĩnh.

Cong khóe môi, cô khẽ giọng nói: “Bác sĩ Trần, anh không cần lo lắng cho tôi, nhà tôi cũng cách nhà anh không xa, chỉ đi bộ hơn hai mươi phút thôi.”

Trần Thước nghẹn lời, một lát sau mới cất giọng nói đầy lý lẽ “Ai, ai thèm lo lắng cho em? Đã nói tôi rất nhớ nhà mà, sao em cứ đoàn mò lung tung vậy?”

Cô cười gật đầu, “Ừm, tôi đoán mò thôi.”

“Tất nhiên rồi? Ai thèm lo lắng cho em chứ? Tôi nói này Dư Điền Điền sao em lại tự kỷ như vậy chứ?”

Cô tiếp tục gật đầu, “Ừm, là tôi tự kỷ.”

“…”

Trần Thước ở đầu dây bên kia tức giận không nói thêm được gì, mặt cũng xấu hổ đỏ bừng.

Cái cô Dư Điền Điền này quả thực không thể nói chuyện với cô ta!

Ai thèm lo lắng cho cô chứ?

Không phải cô rất mạnh mẽ sao? Có gì đáng lo lắng chứ? Rõ ràng là anh lo lắng cho những người vô tội có thể bị khí khái đàn ông kia của cô hại chết!

Anh buồn bực một lát mới nghe thấy bên đầu kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của cô.

“Bác sĩ Trần, hôm nay anh đi đường cũng rất mệt rồi, mau đi ngủ sớm một chút.”

Trong một giây ngắn ngủi, như có người đang tiêm thuốc vào người anh, ngón tay hơi động, cơn giận liền bị rút sạch.

Trong lòng chợt dao động, trái tim lắc qua lắc lại giống như những đứa trẻ được ru ngủ bằng bài đồng dao “Bà ngoại kiều” [1].

[1] Bài đồng dao “Bà ngoại kiều” giống như bài hát ru “Con cò” ở Việt Nam vậy.

Dư Điền Điền khẽ giọng nói: “Vậy tôi chúc anh ngủ ngon, mơ một giấc mơ thật đẹp, ngày mai còn phải đi họp nữa.”

Anh không phải loại người hay biểu lộ sự dịu dàng trước mặt người khác, trước giờ đều không phải.

Khi còn bé Hi Hi ôm anh làm nũng, anh cũng hay lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, "Được rồi được rồi, thật là chịu thua em rồi."

Dù trong lòng anh có cảm thấy vui vẻ cũng luôn giả bộ ra vẻ bất đắc dĩ, anh chính là kẻ xấu tính như thế đấy.

Nhưng cái tên EQ thấp lúc này đây im lặng trong mấy giây, lần đầu tiên dịu giọng đáp lời cô.

Anh thấp giọng lên tiếng: "Chúc ngủ ngon, Dư Điền Điền."

Cầm điện thoại đặt xuống bên cạnh gối, anh an tâm đi vào giấc ngủ.

Nhớ nhà cái gì chứ? Phải là anh đang nhớ người nào đó mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Vì tối nào cũng gọi điện cho Dư Điền Điền, Trần Thước đã biến thân thành tên cuồng chó đủ tiêu chuẩn.

"Dư Điền Điền, Hotdog nhà tôi vẫn khỏe đấy chứ?"

"Dư Điền Điền, tối nay em cho Hotdog nhà tôi ăn gì vậy?"

"Dư Điền Điền, em bảo Hotdog sủa hai tiếng cho tôi nghe thử đi, tôi muốn biết nó đang còn sống hay không."

…

Lời dạo đầu của anh ngày nào cũng phải nhắc tới Hotdog, nhưng đề tài luôn thay đổi rất nhanh, cuối cùng lạc đề vạn dặm, một chút chuyện cũng không liên quan gì tới Hotdog.

"Dư Điền Điền, trưa nay em ăn gì vậy? Tôi nói em nghe mấy món ăn ở Thượng Hải quả thực rất khó ăn, vừa ngọt lại ngấy ngấy không thích hợp với người đầy nam tính như tôi chút nào."

"Dư Điền Điền, bây giờ tôi đang đói bụng lê lết khắp nơi, chờ tôi về em nhất định phải mở đại tiệc cho tôi đấy!"

"Dư Điền Điền…"

Đề tài luôn bắt đầu bằng Hotdog, nhưng những câu chuyện sau đó cuối cùng cũng chỉ liên quan đến Dư Điền Điền.

Dư Điền Điền, Dư Điền Điền…

Nhiều lúc cô rất ghét cái tên mình vì nó thật khó nghe, nhưng mỗi ngày có một người gọi điên cho cô lại dùng giọng nói nhẹ nhàng gọi tên cô như vậy khiến cô cảm thấy cái tên này cũng không phải khó nghe cho lắm.

Ngày thứ tư anh đi công tác, Dư Điền Điền tinh ý cảm giác được Trần Thước hơi lạ so với bình thường.

Anh bấm điện thoại, lần đầu tiên không nhắc đến Hotdog mà chỉ gọi một tiếng Dư Điền Điền, sau đó liền im lặng.

Cô ngồi trên sofa xoa đầu HotDog tò mò hỏi anh: "Tại sao anh không nói gì nữa?"

Trần Thước im lặng trong chốc lát rồi mới đáp lời: "Tôi bây giờ đang ở Mỹ."

***

Sau khi kết thúc ba ngày họp ở Thượng Hải, đêm hôm đó Trần Thước liền ra sân bay Phổ Đông, ngồi máy bay tám tiếng từ Thượng Hải tới thẳng Chicago, bảy giờ sáng đã tới nơi rồi.

Xe đỗ lại trước một tòa nhà hai tầng sơn màu hồng pha trắng cấu trúc theo lối hiện đại, trước nhà là sân cỏ lớn đã bị bao phủ trắng bởi tuyết, trên mái nhà cũng một mảnh trắng xóa.

Trần Thước biết rõ cấu tạo ngôi nhà này, ngựa quen đường cũ vòng qua gian phòng trước, đi vào gian nhà phía sau tầng một, đứng lại trên hành lang bên cạnh cây ngô đồng Pháp, anh tựa lưng vào thân cây giấu mình dưới bóng cây rậm rạp.

Ở nơi đó, trong ánh sáng mờ mờ của đình viện, có một cô gái đang ngồi trên xe lăn, thực hiện những động tác tiến hành hồi phục trị liệu dưới sự chỉ đạo của bác sĩ.

Lúc Trần Thước nhìn cô thì cô đang đỗ xe lăn lại, dùng tay vịn lấy hai tay cầm, từng chút cố gắng khởi động thân mình.

Cô lắc lư, nghiêng ngả, lại được bác sĩ nâng đỡ, vịn hai tay cầm cố gắng muốn bước đi. Nhưng mới chỉ bước được một bước, thân thể cô đột nhiên nghiêng qua, lại ngã về xe lăn lần nữa.

Mùa đông ở Chicago rất lạnh, tuyết đọng dưới đất đã được quét gọn vào hai bên, cô gái kia lại cố gắng thử một lần nữa, từng giọt mồ hôi lấm tấm lăn vương trên trán.

Ánh nắng mặt trời khiến những giọt mồ hôi kia lấp lánh như những viên kim cương nhưng lại chỉ khiến Trần Thước cảm thấy đau nhói trong lòng.

Mỗi lần cô ngã vào xe lăn, sắc mặt Trần Thước liền đen đi vài phần.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, theo động tác của cô mà càng ngày càng chặt.

Sau mấy lần thất bại người đàn ông kia liền nói với cô: "Đừng gấp, gấp cũng không làm được gì, em phải bình tĩnh mới đi được."

Cô gái ngồi tại trên xe lăn chậm rãi cúi đầu, sau một lúc mới khẽ giọng nói một câu: "Em không vội."

Đương nhiên cô biết có vội cũng vô dụng.

"Cả đời này em cũng chỉ như bây giờ, thật sự em không vội nhưng mà em sợ…" Sau một lúc, cô mới nhẹ giọng nói một câu khiến người ta khó mà nghe rõ được.

"Em chỉ sợ… chỉ sợ anh hai sẽ thất vọng."

Anh đứng sau thân cây, phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể kiềm chế mình không được xuất hiện trước mặt cô.

Em gái anh.

Em gái anh năm nay chỉ mới hai mươi ba tuổi, đang đứng trước độ tuổi đẹp nhất của một người con gái.

Nhưng ở cái tuổi này cô lại tàn tật, không thể đi lại, lại càng không thể cầm bút vẽ để thực hiện mơ ước từ bé của mình.

Trần Hi đưa lưng về phía anh cho nên anh không thấy biểu tình trên mặt cô.

Anh chỉ dám đứng ở phía xa nhìn cô, tầm mắt dừng lại trên đôi chân không bình thường kia của cô.

Trái tim như bị ai đó xe nát.

Anh đứng sau thân cây rất lâu rất lâu, lâu đến mức khi Trần Hi kết thúc buổi phục hồi trị liệu, chuẩn bị xoay người về phòng thì anh mới vội vàng tìm chỗ nấp khác.

Trước khi rời đi, anh ngồi trên xe bus gọi điện thoại cho Trần Hi.

Cô gái nhỏ ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi anh: "Anh hai, anh đang làm gì đó?"

Khi nghe thấy giọng nói hoạt bát vui vẻ kia, trong đầu anh liền nhớ đến dáng vẻ chật vật cố gắng trong sân mấy phút trước.

Anh nhắm mắt lại, bình tĩnh đáp lời cô: "Anh hở, bận cả ngày, vừa cho Hotdog ăn xong, đang chuẩn bị đi ngủ."

Anh và cô cách nhau cả một bờ biển Thái Bình Dương, hai múi giờ chênh nhau 11 tiếng 37 phút.

Chỗ cô giờ là sáng sớm hẳn bên anh là ban đêm.

Khi anh đang mơ mộng đẹp hẳn là cô đang tiến hành phục hồi trị liệu.

Mà giờ phút này khi cô đang kể chuyện rất vui vẻ, lại trở thành ngọn nguồn của những nỗi đau trong lòng anh.

Trần Hi bắt đầu kể cho anh nghe những câu chuyện thú vị một tuần nay.

Khi cô tới thư viện thành phố, đọc sách đến quên cả thời gian, cuối cùng lúc vội vàng ra về thì có một người tốt bụng đẩy xe lăn ra khỏi thư viện giúp cô, mà cái người tốt bụng kia lại vừa đúng là người Trung Quốc.

Cách đây vài ngày, khi cô tới tiệm cà phê uống trà chiều, sơ ý đặt ví tiền trên bàn rồi quên không cầm về, lại có người tốt bụng đuổi theo trả lại ví tiền cho cô ——

“Anh hai, anh đoán xem người đó thế nào? Kỳ lạ là đó cũng là người lần trước đã giúp em ở thư viện!”

Cô chỉ nói những chuyện vui vẻ chứ không hề đề cập tới nỗi đau của mình.

Anh chỉ cười đáp lại, không hề quan tâm đến chuyện hai gò má đang ướt đẫm nước mắt.

***

Dư Điền Điền ngừng thở, loáng thoáng nghe thấy sự nghẹn ngào trong giọng nói người đàn ông ở đầu dây bên kia.

Cô đứng dậy từ sofa, từ từ đi đến cửa sổ sát mặt đất nhà anh, ngắm nhìn khung cảnh về đêm của một nửa thành phố.

Bầu trời màu xám đen, bởi vì mặt trời đã xuống núi mà đêm nay dự báo sẽ có cơn mưa tuyết rơi.

Nhưng tuyết rơi cũng không làm cho cô vui lên được.

Tâm trạng của cô giờ này là vô cùng phức tạp.

Đây là lần đầu tiên anh nhắc tới bệnh tình của Trần Hi với cô.

Anh nói: “Chúng tôi cứ như những diên viên hề, mỗi người cố gắng diễn nhân vật của chính mình ——con bé đã không thể bước đi nhưng lại rất kiên cường lạc quan, mà tôi là kẻ cuồng công việc, nhưng cô dù bận trăm công ngàn việc vẫn nhớ đến người anh trai này.”

“Nhưng hai người chúng tôi đều biết, kỳ thật chuyện trước kia giờ đã là quá khứ, cuộc sống hiện tại của chúng tôi cũng không hề giống những gì đã nói qua điện thoại. Nó vì mất đi giấc mơ mất đi khả năng cảm nhận của thân thể mà đau khổ dày vò, còn tôi lại vì nó đau khổ mà thương tâm gấp trăm, dày vò gấp ngàn lần.”

Người đàn ông kia là người không thích bộc lộ tâm trạng của mình với ai khác, trước giờ anh đều vô tình hay cố ý dùng vỏ bọc đầy gai bên ngoài để che dấu cảm xúc thật trong lòng mình.

Nhưng giờ phút này đây, anh đã quên mất phải che giấu nỗi đau ấy thế nào trước cô rồi.

Vì thế không có mặt nạ, cũng không cần ngụy trang nữa.

Anh nói: “Dư Điền Điền, tôi phải làm sao bây giờ? Nếu như có thể, tôi hận không thể đem hai chân mình cho nó, chỉ cần nó khỏe mạnh, chỉ cần nó vẫn là Hi Hi cười ha ha lạc quan như trước, chỉ cần nó còn có thể vẽ …”

“Nếu như có thể quay lại quá khứ, tôi hi vọng người ngồi trên xe lăn kia là tôi.—— mà việc đó phải là tôi làm mới đúng. Tôi là anh trai, hẳn là tôi phải đuổi theo mẹ chứ không phải kẻ máu lạnh ngồi trong phòng, đeo tai nghe, dùng lý do phản nghịch của tuổi mới lớn không quan tâm đến chuyện ba mẹ cãi nhau ngoài kia.

Nếu như anh có thể chạy theo mẹ sớm hơn.

Nếu như người chạy theo mẹ ra ngoài là anh mà không phải là Hi Hi.

Có lẽ anh vốn có thể ngăn cản mọi chuyện, anh có thể ngăn mẹ, có thể ngăn lại chiếc xe bị mất đà kia.

Nếu mọi chuyện có thể thay đổi, sẽ không có ngày hôm nay.

Trần Thước ở đầu dây điện thoại bên kia khóc không thành tiếng.

Dư Điền Điền đứng trong căn phòng tầng mười bảy, quan sát nửa thành phố, đột nhiên không thể nói được câu nào.

Cô nghĩ, kỳ thật người đàn ông này cũng không khác chàng hoàng tử quái vật trong câu chuyện cổ tích, bọn họ đều cô đơn trong tòa nhà cao cao tại thương, dùng bụi gai sắc nhọn mà bảo vệ chính mình.

Nếu như cô không tự mình bước vào tòa thành này, có lẽ cô sẽ luôn cho rằng anh là kẻ mang khuôn mặt đáng ghét, dã thú khiến người người căm ghét.

Nhưng hiện tại, cô đã bước vào nơi này và ở lì trong đó.

Vì thế mọi chuyện đều có ý nghĩa mới.

Dư Điền Điền cầm di động, rất lâu sau mới khẽ giọng nói: “Đừng khóc, bác sĩ Trần, tôi ở đây chờ anh, nếu như anh muốn khóc, đợi về nhà rồi khóc được không.”

Tha hương nơi xứ lạ, nhân tình đạm bạc, làm gì có ai an ủi anh?

Không có ai.

Kiêu ngạo như anh, tự tin như anh, lại có ai sẽ đau lòng vì anh đây?

Ngoại trừ em.

Cô ở đây nước mắt rơi đầy mặt, sau đó mới từ từ nhận ra một chuyện: khi anh đang khóc thầm sau lưng Hi Hi thì kỳ thật cô cũng giống như vậy, giấu mình ở nơi Trần Thước không thấy mà khóc sưng mắt vì chuyện của anh.

Đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng nhắc nhở hành khách lên máy bay.

Trần Thước nói: "Anh về đây, Dư Điền Điền."

Anh tắt máy, bước lên cửa máy bay.

Máy bay chở anh cùng tâm trạng nặng nề bay lên trời cao cách mặt đất 3000 met, Trần Thước nghĩ, chờ sau khi anh trở về nhất định phải kể chuyện cười cho Dư Điền Điền nghe.

Chuyện cười là như vậy: em xem, tâm trạng anh tồi tệ như vậy, máy bay cũng không vì thế mà gặp nạn, điều này chứng tỏ ông trời muốn thành toàn cho anh về nước ăn bữa tiệc lớn của em, nếu em không mời tôi ăn một bữa tiệc lớn ở khách sạn năm sao, quả thực đang làm trái ý trời đấy.

Anh nhếch miệng bất giác cười, nhưng trong mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Lúc này, anh chỉ có thể nhắm mắt lại tựa đầu vào ghế máy bay, tự nói với mình, chỉ cần về nhà là tốt rồi.

Chỉ cần về nhà, chỉ cần nhìn thấy Dư Điền Điền, mọi chuyện phiền não sẽ biến mất.

Mà Dư Điền Điền tắt di động, xoay người nhìn Hotdog đã thân thiết với cô mấy hôm nay, cúi người cô ôm nó vào lòng.

Cô nói: "Anh ấy đau lòng, tao cũng đau lòng, phải làm thế nào bây giờ?"

Nếu về nhà, chí ít tám tiếng nữa Trần Thước mới có thể trở về.

Nhưng bỗng nhiên cô không muốn về nhà nữa, nếu như anh trở về phải đối mặt với căn phòng trống rỗng này, một mình sẽ cảm thấy khó chịu phải không?

Người đau lòng vì anh cũng chỉ có cô.

Cô ôm Hotdog, lại không ngờ con chó lông vàng này dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn của cô, nó đột nhiên cọ cọ vào cằm cô, vùi đầu vào lòng cô.

Giống như một cái ôm vậy.

Thì ra nó và chủ nhân của nó không chỉ tính cách khó ưa như nhau, ngay cả nội tâm mềm mại cũng không khác nhau.

Dư Điền Điền đột nhiên cong khóe môi, cười đến khóe mắt ướt nhẹp một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Dư Điền Điền tưởng tượng, khi cô ôm Hotdog trong căn phòng trống trải này chờ đợi bác sĩ Trần trở về quả là một màn làm người ta cảm động.

Thậm chí cô còn thừa dịp siêu thị chưa đóng cửa, mau chóng đi mua một đống nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị chào mừng anh về.

Anh nói tới Thượng Hải món ăn không hợp khẩu vị, cơm trên máy bay lại càng không cần nói. Một người xoi mói như anh, cô tin chắc anh sẽ không ăn những món ăn khó nuốt trên máy bay như thế.

Nhưng đang trên đường trở về, lúc cô đi ngang qua công viên lại chứng kiến cảnh một người phụ nữ đang bị uy hiếp cướp ví.

Dưới bóng cây, hai tên đàn ông cao lớn một tên chặn trước một tên đứng sau ép chặt lấy người phụ nữ đang đứng giữa, kẻ đằng sau đang cầm con dao ép sát eo người phụ nữ, còn kẻ đứng trước vươn tay đoạt lấy ví tiền của cô.

Cô gái kia sợ đến mức khóc lớn, bất lực xoay đầu lại muốn tìm kiếm sự giúp đỡ xung quanh, nhưng trời đông giá rét, bây giờ lại là hơn mười giờ tối, vì vậy xung quanh cũng không có ai.

Cho nên khi cô ta nhìn thấy Dư Điền Điền, gần như tất cả tín hiệu cầu cứu đều chất chứa trong ánh mắt cầu xin kia.

Dư Điền Điền bỗng nhiên dừng chân lại.

Cô không ngốc, cô biết rõ hai tên đàn ông không chỉ có sức mạnh cường tráng, trong tay còn có dao, mình cô xông tới cũng không giải quyết được chuyện, ngược lại còn gây hại tới bản thân mình.

Cô chỉ có thể nhìn cô gái kia mà lắc đầu, sau đó lấy điện thoại di động trong túi ra, lén lút nhìn cô ta ý bảo mình sẽ gọi điện thoại báo án hộ cô.

Cô một tay xách túi đồ, một tay bấm điện thoại, coi như không có chuyện gì xảy ra mà đi xa khỏi tầm mắt bọn họ.

Nhưng cô gái kia lại bị hai tên trộm động tay động chân kích thích, bắt đầu vừa phản kháng vừa liên tục kêu cứu.

Dư Điền Điền nhanh chóng báo địa điểm và tình huống cho cảnh sát ở đầu dây bên kia, đang nói chuyện thì bị tiếng hét của cô gái kia làm cho sợ, cô theo bản năng xoay người nhìn lại.

Hai tên kia dường như…đang xàm xỡ người bị hại?

Cô gái bị tấn công trên mặt đầy vẻ kinh hoảng nhìn Dư Điền Điền, đột nhiên liều lĩnh kêu lên: "Cô ấy đã báo cảnh sát rồi , mấy người mau buông tôi ra ! Nếu không cút, cảnh sát tới đây mấy người không trốn được đâu!"

Cô ta hoảng sợ nên não bộ bị kích thích, dưới tình thế cấp bách liền hét lớn lên.

Nhưng một câu trong tình thế cấp bách lại làm cho hai tên cướp kia bị kích động, chúng quay sang nhìn Dư Điền Điền.

Giờ phút này trong tay Dư Điền Điền còn đang cầm điện thoại chưa kịp cúp máy, lại đúng lúc chạm mắt với hai tên kia, cô cứng đờ cả người.

Cô cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh nhìn hai tên kia hươ hươ chiếc di động, "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, tôi đang gọi điện thoại cho bạn trai."

Vừa nói cô vừa lùi người về sau.

Nhưng hai tên cướp đã chạy vọt về phía cô, cô xoay người vừa chạy được vài bước, liền cảm giác được một tên đang kéo mạnh tóc cô, di động trong tay cũng bị cướp mất.

"Số điện thoại của bạn trai cô là 110 [1]?" Một tên trong đám hung tợn quát cô, sau đó hắn tát cô một cái thật mạnh.

[1] 110: giống 113 của Việt Nam

"Thôi, chạy mau, ví tiền cũng lấy được rồi." Tên còn lại khuyên hắn, "Nếu không đi nữa cảnh sát tới thì xong."

Tên kia chưa hết giận, đầu tiên hắn hung hăng ném thẳng di động của Dư Điền Điền xuống đất, một chân đạp vỡ màn hình, sau đó còn đạp chiếc túi nặng Dư Điền Điền đang cầm trong tay xuống đất, cướp đi ví tiền của cô.

Hắn nói: "Cô thích xen vào chuyện của người khác đúng không? Lão tử để cô thích xen vào chuyện người khác này! Lần sau gặp cô, tôi sẽ cho cô một trận!"

Hắn đẩy mạnh Dư Điền Điền một cái, cú đẩy khiến cô lảo đảo lui về sau hai bước, đập mông ngồi xụp dưới đất.

Trong túi bóng có trứng gà, có rượu đỏ, còn có một bình hoa cô vừa mua.

Ngày hôm qua, khi cô giúp Trần Thước quét dọn phòng, trong lúc vô ý đã làm vỡ bình hoa của anh, hôm nay vừa nhìn thấy chiếc bình hoa này, liền cảm thấy nó rất đẹp nên quyết định mua lại đền cho anh.

Lúc túi nilon đựng đồ rơi xuống đất phát ra tiếng vang loảng xoảng, không biết đã vỡ mất thứ gì.

Dư Điền Điền hoảng loạn khua khua tay nhặt lại túi lên, liền bị tên kia đạp một cái đúng mu bàn tay.

Cô đau đến mức kêu thành tiếng, nước mắt cũng theo nhau trào ra.

***

Khi Trần Thước về đến nhà, đèn trong phòng vẫn sáng.

Lúc đó là năm giờ rưỡi sáng, ngoài cửa tuyết vẫn đang rơi. Anh đem chiếc áo khoác ướt nhẹp treo trên giá áo, chợt nhìn thấy bát cơm chiều của Hotdog

vẫn chưa rửa, trên bàn còn để bát cơm đã nguội cùng một đĩa gan heo chưa bỏ vào tủ lạnh.

Anh mệt mỏi mà ngả mình vào sofa, vừa thấp thanh nỉ non: "Y tá thối, vứt bừa bãi thế à, chả giống vợ hiền dâu thảo gì cả."

Hotdog vừa nghe thấy tiếng động liền từ trong ổ ở thư phòng chạy ra, vừa nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên sofa, nó cao hứng vẫy đuôi chạy tới, gần như là trong nháy mắt nó nhảy lên từ mặt đất bay qua bàn trà, nặng nề đáp xuống đùi chủ nhân.

Trần Thước bị đau kêu một tiếng, vừa cười vừa mắng nó: "Nặng như heo ấy, mày định đè chết tao đấy à?"

Vươn tay anh xoa xoa đầu nó, Trần Thước nhìn đôi mắt to ngập nước của nó, lại nhịn không được dùng trán chạm vào nó mũi.

"Chó ngốc, nhớ tao không?"

Anh chơi đùa với Hotdog một lúc, khi vừa quay đầu sang lại phát hiện khăn quàng cổ và chìa khóa nhà Dư Điền Điền thì nhất thời ngẩn người.

Cô về nhà cũng không mang theo chìa khóa sao?

Hơn năm rưỡi sáng, anh bấm số của Dư Điền Điền gọi cho cô, nhưng đáp lại anh vẫn là giọng nói thông báo cô đã tắt máy.

Anh đoán chắc hẳn cô đang ngủ.

Hẳn là cô chỉ vứt điện thoại bừa bãi mà thôi.

Anh tắm nước nóng xong, vừa làm khô đầu liền ngả mình xuống giường.

Lúc nhắm mắt lại, trong đầu lại xuất hiện gương mặt Dư Điền Điền.

Kỳ thật anh có chút tiếc nuối, nếu như đêm qua anh về kịp , chắc hẳn vừa mở cửa ra sẽ thấy cô phải không?

Haiz, nếu như anh không bị trễ giờ bay thì tốt rồi.

Mơ mơ màng màng ngủ được hơn nửa tiếng, điện thoại di động liền vang .

Anh mò chiếc điện thoại đặt trên mặt tủ đầu giường, buồn ngủ nhìn dãy số lạ, sau đó liền nhận máy: "Alo?"

Chỉ với vài câu nói ngắn ngủi, anh bỗng nhiên nhảy dựng từ trên giường dậy, giọng nói hét lên như vừa bị sét đánh, "Bị thương? Bây giờ em đang ở đâu?"

Một phút trước anh còn mơ màng buồn ngủ thì giờ đây cơn buồn ngủ đã biến mất hoàn toàn.

Ngay cả tóc anh cũng không kịp chải, áo ngủ cũng không thay, cứ như vậy xông thẳng ra cửa lớn. Cầm chiếc áo khoác trên giá khoác vội vào người, một chân đạp đạp chiếc giày da bên dưới, anh cầm điện thoại di động và ví tiền trên tủ giày xông ra khỏi nhà.

Bên ngoài trời vẫn tối đen.

Trong khu chung cư chỉ còn đèn đường là sáng, cơn mưa tuyết bay bay, trên nền đất ngập nước rất dễ trơn trượt.

Trần Thước chỉ mặc áo ngủ và khoác vội chiếc áo khoác bên ngoài, gió thổi mạnh vù vù như dao sắc làm vạt áo bay liên tục. Nhưng anh cũng không để ý mà chỉ nhanh chóng tiến về bãi gara khu chung cư, lái xe đến thẳng bệnh viện chỉnh hình gần đây.

Rạng sáng trên ngã tư đường gần như không có người đi lại, chỉ có vài chiếc xe taxi màu xanh không biết mệt mỏi thỉnh thoảng chạy qua.

Trần Thước gặp hai cột đèn giao thông, lần thứ nhất anh kiên nhẫn đợi hơn mười giây, lần thứ hai anh không nhịn được, lòng nóng như lửa đốt liền vượt đèn đỏ.

Anh chạy thẳng tới đại sảnh bệnh viện chỉnh hình, nhìn xung quanh một vòng, rốt cuộc nhìn thấy Dư Điền Điền đang ngồi cô đơn một góc.

Cô vùi đầu vào mũ áo khoác mà rụt cổ, lại vì cô nhỏ nhắn như thế mà thêm động tác này nên trông cô có vẻ càng nhỏ bé hơn.

Anh thở hồng hộc, từng bước đi đến trước mặt cô.

Dư Điền Điền ngẩng đầu lên.

"Trần —— "

"Em có sao không?"

"Tôi không có tiền trả tiền thuốc, điện thoại của Lục Tuệ Mẫn lại tắt máy, tôi lại không dám gọi điện cho ba mẹ —— "

“Ý tôi là tại sao em lại bị thương?”

“Tôi ——“

“Vết thương nghiêm trọng lắm phải không?”

Ba lần.

Anh cắt ngang lời cô ba lần liên tiếp.

Dư Điền Điền không biết nói sao liền đứng dậy, nhìn dáng vẻ buồn cười của anh, giờ phút này cô mới bỗng nhiên nhận ra một chuyện.

Hẳn là anh đã bị cô đánh thức trong khi đang ngủ say, vì biết chuyện cô bị thương nên mới không kịp chải đầu, quần áo cũng không thay, mặc xong áo khoác liền vội vàng chạy tới đây.

Chút mồ hôi còn đọng lại trên trán.

Mặt anh tối lại, hai má sưng lên.

Dư Điền Điền giơ tay lên cho anh nhìn, cố gắng dùng giọng nói an ủi anh: “Không có gì đáng ngại đâu, chỉ là có vài viên đá nhỏ đâm vào tay, những chỗ khác tôi chỉ bị xước da thôi…”

Anh nhìn bàn tay bị quấn như giò heo kia, sắc mặt lại càng khó nhìn hơn.

“Sao lại bị thương?”

Dư Điền Điền lúng túng, sau đó thấp giọng khai báo hai năm rõ mười.

Khai báo hoàn tất, cô vụng trộm ngẩng đầu liếc anh, chỉ nhìn thấy biểu cảm như muốn bùng cháy của anh.

Trần Thước thật sự đã tức giận.

Cô nói cô nhìn thấy có người bị cướp, cho nên đã gọi điện thoại báo cảnh sát, kết quả là bị bọn cướp phát hiện, hai bên xảy ra tranh chấp. Sau khi bị thương thì chưa đến bệnh viện được, trên người cũng chỉ có vết thương ngoài da, nên quyết định tới cục cảnh sát ghi lời khai trước. Cuối cùng lúc tới bệnh viện thì mới nhớ ví tiền của mình đã bị cướp.

Di động thì bị tên đó đạp hỏng, cô lại nợ tiền thuốc men nên phải ngồi đây không về được, cô đành phải mượn điện thoại gọi cho Lục Tuệ Mẫn nhưng di động Lục Tuệ Mẫn lại tắt máy.

Đau đầu nhất là cô căn bản không dám gọi điện thoại cho ba mẹ ở nhà.

Với tính cách của ba mẹ cô, nếu biết cô xảy ra chuyện này chỉ biết chân tay luống cuống, mà tay của ba cô còn chưa hồi phục hoàn toàn…

“Cho nên em ngồi đây đến bây giờ, sau đó mới chịu gọi điện thoại cho tôi?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Dư Điền Điền nhỏ giọng nói: “Tôi để ý thời gian, lúc này chắc hẳn anh đã xuống may bay rồi cho nên…”

Tuy đại sảnh bệnh viện có điều hòa nhưng cô vẫn cảm thấy rất lạnh.

Anh từ nhà tới đây rất vội vàng, cô lại không mang theo khăn quàng cổ, găng tay cũng không mang. Hơn nữa cô đã ngồi đây sáu bảy tiếng khiến hai gò má chóp mũi đều bị lạnh đến đỏ hồng, trông rất giống con thỏ.

Cô thoạt nhìn rất mệt mỏi.

Trần Thước trong lòng như bị người ta nhéo mạnh một cái, đau đến mức cả người anh đều thấy khó chịu.

Cô bị thương, sợ hãi, bị lạnh lại vẫn nghĩ cho người khác, lo cho ba mẹ, không muốn đánh thức bạn bè… Cô, cô thật là ——

Trần Thước nóng nảy, mở miệng chính là nói một câu: “Em là heo phải không Dư Điền Điền? Dù là heo cũng đâu ngốc như em đâu!”

Anh thở dài cởi áo khoác khoác lên vai cô.

“Em gọi điện thoại cho ba mẹ tới đón em về nhà cũng có sao? Bọn họ không phải là ba mẹ em sao? Chút chuyện nhỏ này sao có thể nói là làm phiền họ? Em muốn ở đây lạnh chết phải không?”

Anh bọc cô thật chặt, miệng không ngừng mắng: “Em là siêu nhân quốc dân hay là đội thành viên đặc nhiệm Trung Quốc hở? Có người bị cướp thì liên quan gì tới em, em lại cứ muốn phải chen chân vào chuyện của người ta? Em bị thương rồi thì làm sao đây!”

Anh mắng càng lúc càng to, xem ra còn càng ngày càng giận hơn.

Bộ dạng cắn răng nghiến lợi như là hận không thể bóp chết cô.

Dư Điền Điền quả thực bị anh mắng mà ngốc.

Y tá trực ban đang đứng ở cửa tức giận nói: "Hai người muốn cãi nhau cũng không nhìn xem mấy giờ rồi? Bây giờ bệnh nhân còn đang nghỉ ngơi, hai người làm loạn gì vậy? Muốn cãi nhau thì về nhà cãi nhau đi?"

Trần Thước nén giận, đi thanh toán tiền thuốc men cho Dư Điền Điền, sau đó cũng không thèm quay đầu lại mà xoay người đi thẳng ra cửa lớn.

Dư Điền Điền nhắm mắt theo đuôi sau lưng anh, hoang mang rối loạn gọi bác sĩ Trần.

Trần Thước đi thẳng đến chỗ để xe, anh mở cửa lên xe rồi lại nhìn Dư Điền Điền ngồi lên.

Tay cô được băng rất chặt căn bản không thể tự mình thắt dây an toàn.

Trần Thước đen mặt hít sâu một hơi, vẫn khom lưng xuống giúp cô.

Anh thật sự rất giận cô.

Cô gái này chẳng những không tự chăm sóc được cho mình, còn lỗ mãng bất cẩn, phải suy nghĩ cho mình trước rồi hãy nghĩ tới người khác chứ.

Mặc dù anh biết làm người thấy việc nghĩa phải hăng hái làm, tốt bụng quan tâm người xung quanh, nhưng không hiểu sao, đối thành cô, bỗng nhiên anh liền muốn thay đổi chuẩn mực làm người, anh hi vọng cô sẽ ích kỉ, sẽ cẩn thận tự bảo vệ bản thân trước.

Anh không muốn thấy cô bị thương.

Anh không muốn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô.

Cơn giận lan ra toàn thân mà không có chỗ xả!

Nhìn anh tức giận đến như vậy, nhìn anh vừa tức giận vừa giúp cô thắt dây an toàn, đầu tóc thì rối bù, trên người chỉ mặc chiếc áo ngủ màu xám tro…

Kỳ thật trông anh cũng rất nhếch nhác.

Đây là lần đầu tiên từ lúc Dư Điền Điền quen anh tới nay, cô thấy anh không giữ hình tượng chút nào. Rõ ràng anh là một người rất thích sạch sẽ, là người luôn chú ý đến hình tượng của mình…

Bỗng nhiên Dư Điền Điền có cảm giác tâm trạng buồn bực.

Anh rõ ràng vẫn mắng cô, bày ra bộ mặt thối hoắc cho cô nhìn, miệng nói tất cả đều là những lời nói khó nghe khiến người ta đau lòng. Nhưng Trần Thước như vậy lại khiến cô cảm giác được con người thật trong anh, sự dịu dàng đặc biệt chỉ thuộc về anh.

Anh bực là vì lo lắng cho cô, là vì nghĩ đến sự an toàn của cô.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên cô vươn cánh tay không bị thương, chạm vào bàn tay anh đang thắt dây an toàn cho cô.

Cả người Trần Thước cứng lại, anh từ từ ngẩng đầu nhìn cô.

Trong bóng tối, cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Mà mắt của cô sáng rực như sao lại giống như ánh sáng rực rỡ của bảo thạch.

Trong nháy mắt tim anh đập nhanh hơn, thình thịch thình thịch, cứ như nó muốn bật tung ra khỏi lồng ngực vậy.

Anh quên cả hô hấp, quên cả cơn giận, cứ im lặng nhìn cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trong bóng tối, bên trong xe có hai người cách nhau rất gần rất gần.

Gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của nhau, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường nét trên khuôn mặt đối phương.

"Dư Điền Điền." Trần Thước nhỏ giọng gọi tên cô, tay đang để trên eo cô chợt di chuyển, như muốn chạm vào thứ gì đó, để mong cảm nhận được sự tồn tại chân thực của cô.

Anh từ đất nước xa xôi tha hương vội vàng trở về, không vì một điều gì khác mà chỉ vì cô gái đối diện với anh đây.

Mà bây giờ, cô đang ngồi trước mặt anh.

Cô không đi đâu cả, ngoan ngoãn ngồi cạnh bên anh.

Trong lòng đột nhiên như có một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi hương thơm ngào ngạt mà dịu dàng.

Dư Điền Điền tim vẫn đập rất mạnh, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Cho đến khi phía sau xe bỗng truyền đến một luồng ánh sáng chói mắt, một chiếc xe taxi phía sau bấm còi vang inh ỏi, anh tài xế không kiên nhẫn thò đầu ra quát lớn, "Này, mấy người có định đi hay không đây? Sáng sớm đã đỗ lì xe ở đây định làm gì vậy?"

Hai người đều bị giật mình, lập tức lùi người lại kéo dãn khoảng cách.

Trần Thước tùy ý đỗ xe nên đã chiếm chỗ ở cửa chính bệnh viện, chiếc xe phía sau không đỗ lại được.

Trời còn mờ tối, gió lạnh thổi vù vù.

Trần Thước khởi động xe, cũng không quay đầu lại mà hỏi Dư Điền Điền: "Em có lạnh không? Tôi bật điều hòa."

Kỳ thật đây cũng câu hỏi điển hình để xóa tan không khí bối rối của cả hai, anh vừa hỏi vừa vươn tay bấm nút bật điều hòa căn bản không cần Dư Điền Điền trả lời.

Dư Điền Điền co người mà ngồi chỗ đó, định mở miệng nhưng cũng không nói được lời nào.

Không khí thực kỳ lạ.

Hiếm khi nào hai người họ bên nhau mà im lặng như vậy.

Một hồi lâu sau, cô mới tìm được đề tài để nói, cô khẽ giọng mở miệng hỏi: "Hi Hi, cô ấy có khỏe không?"

Trần Thước giọng nói trầm lại mà u ám, "Không khỏe."

Cô nghẹn họng, càng nghĩ cũng chỉ có thể an ủi một câu: "Anh cũng đừng lo lắng, thời kỳ khó khăn nhất đã qua… sau này mọi chuyện sẽ càng ngày càng tốt hơn."

Cô đưa tay qua, dưới ánh sáng màu đỏ của đèn giao thông, cô nhẹ nhàng đem tay mình áp lên mu bàn tay anh.

Cũng chỉ là một câu nói rất bình thường, rất đơn giản, cử chỉ rất tự nhiên, cũng mang theo nhiệt độ cơ thể cô thoáng rơi vào tai anh, chạm nhẹ vào một góc nào đó trong lòng anh.

Anh im lặng không nói, tầm mắt từ từ dừng lại trên hai bàn tay đang chồng lên nhau kia.

Bàn tay kia dường như cảm thấy ngại ngùng, chỉ vài phút sau, cô liền rụt tay về.

Đèn xanh sáng lên.

Nhưng chiếc xe lại chậm mất một nhịp, anh quên mất phải đạp chân ga, chiếc xe vẫn im lặng đỗ ở đó.

Hơn sáu giờ sáng, Trần Thước mới lái xe về nhà.

Lúc từ gara đi ra, vì gió thổi mạnh mà Dư Điền Điền co người lại, anh thấy thế thì không nói gì mà tiến lên đi phía trước cô, vô tình ngăn cản gió mạnh đang thổi tới.

"Bây giờ em nghỉ tạm ở nhà tôi đi." Anh nói, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu, "Dù sao cũng đã tự nhận là thánh mẫu thì không nên quấy rầy giấc ngủ của người khác."

Về đến nhà, anh đỡ cô ngồi nghỉ ở sofa, còn mình thì xoay người tới phòng tắm, sau đó một lát lại dẫn cô qua phòng tắm.

"Nước đã đủ ấm rồi." Anh chỉ vào bồn tắm, "Tay em bị thương, không tiện tắm vòi hoa sen."

Dư Điền Điền nói: "Thật ra tôi cũng không cần tắm lắm…"

"Người em đã lạnh như vậy rồi, trước khi ngủ nhất định phải tắm nước nóng để xóa hơi lạnh, nếu không sẽ bị cảm mạo." Anh rất kiên quyết.

Tuy rằng những lời anh nói cũng không dễ nghe cho lắm, nhưng những việc anh làm toàn bộ là vì lo lắng cho cô.

Dư Điền Điền lặng lẽ đóng cửa lại, đang chuẩn bị cởi quần áo, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng đập cửa.

"Sao vậy?" Cô mở cửa.

Trần Thước đang đứng ngoài cửa cầm một chiếc mũ tắm, gọi cô: "Ra đây đi."

Cô chần chừ trong chốc lát, chỉ một giây sau, anh đã tự mình đi vào.

"Cúi đầu." Anh ra lệnh, sau đó không hề mất tự nhiên mà đem mũ tắm đội lên đầu cô.

Thật ra động tác của anh rất vụng về, có thể thấy anh chưa từng giúp người khác đội chiếc mũ này, từng cử động đều rất cẩn thận —— từ từ đội mũ tắm lên đầu cô xong, anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương lại bên tai cô quấn hết vào mũ.

Đầu ngón tay ấm áp chạm vào lỗ tai cô mang đến cảm giác có chút hơi ngứa.

Cô không nhịn được mà rụt cổ lại, những vùng da vừa bị anh chạm vào nóng lên giống như bị bỏng vậy.

Trần Thước cứ làm rất tự nhiên nhưng anh lại không hề biết cô nàng cúi gằm mặt xuống kia, đang che giấu đôi mắt đỏ như sắp khóc.

Đã bao lâu rồi, cô được người thứ ba ngoài ba mẹ mình quan tâm như vậy?

Ba mẹ không quan tâm đến mọi chuyện trong nhà, cũng chưa từng chăm sóc cho cô nhiều đến thế, cô vẫn luôn tự mình chăm sóc bản thân, thậm chí còn phải chăm sóc người khác.

Nhưng hôm nay anh lại vì cô mà làm mọi chuyện hết sức tự nhiên.

Mà trước đây bọn họ chính là những người xa lạ không hề quen biết nhau.

Đội mũ tắm cho cô xong, Trần Thước mới ra ngoài, trước khi đóng cửa còn không quên nhắc: "Đừng vụng về làm ướt băng vải trên tay."

Dư Điền Điền không muốn tay chân vụng về, nhưng vì quá bận tâm đến lớp băng vải trên tay, nên trong lúc vô ý đã làm mũ tắm bị lỏng. Vì vậy có vài lọn tóc rớt ra bị nước làm ướt.

Cô chật vật mặc xong quần áo rồi đi ra, vô cùng ảo não về chiếc áo len màu đỏ cô đang mặc trên người trông rất quê mùa, kết quả là bị Trần Thước đang pha sữa nóng vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy.

Anh dừng lại trong chốc lát.

Dư Điền Điền có cảm giác bản thân như bị trêu đùa.

Sớm biết sẽ bị anh nhìn thấy…

Sớm biết sẽ bị anh thấy thì ai nói gì hôm nay cô cũng sẽ không mặc chiếc áo len màu đỏ này đâu!

Nhưng mà Trần Thước chỉ chau mày, mắng cô: "Không phải tôi đã đội mũ tắm cho em rồi sao? Sao vẫn làm ướt tóc thế hở đồ ngốc kia?"

Dư Điền Điền lui về sau một bước, chột dạ nói: "Không cẩn thận mà…"

"Không cẩn thận, không cẩn thận, có bao giờ tôi thấy em cẩn thận được lần nào?" Anh lại hung dữ nữa, rồi xoay người anh tới phòng tắm cầm một cái khăn lông sạch sẽ ra, "Là tôi quá nghiêm khắc nên đã yêu cầu cao với người vụng về như em rồi!"

Anh đem khăn lông chùm lên đầu Dư Điền Điền.

Trước mắt Dư Điền Điền chợt tối đen, chút ánh sáng cũng không có.

Cô có chút xấu hổ và giận dữ, vừa vươn tay trái không bị thương để kéo chiếc khăn lông trên đầu, vừa nói: "Tôi không cố ý! Tôi không phải —— "

Nhưng tay vừa mới chạm đến khăn lông, liền bị một cánh tay khác nắm lấy.

Cánh tay kia không khách khí chút nào kéo tay trái của cô xuống cạnh đùi.

Cô đang buồn bực thì một giây sau, hai tay anh giơ lên chùm khăn ôm lấy mặt cô.

"Cúi đầu." Anh khẽ giọng nói, sau đó nắm lấy chiếc khăn lông kia, giúp cô lau khô từng chút phần tóc bị ướt.

Dư Điền Điền theo bản năng cùng động tác của anh mà cúi thấp đầu xuống, thứ duy nhất có thể nhìn thấy trước mắt là đôi dép lông xù cùng màu nâu đỏ của sàn gỗ.

Khăn lông được xoa qua xát lại, tóc thì bị một đôi tay dịu dàng vuốt ve.

Giờ phút này, cô gần như cảm thấy tim như muốn ngừng đập, tất cả tế bào trên cơ thể đều như muốn bùng cháy.

Còn anh không chút dịu dàng mà cằn nhằn: "Còn nói mình là con gái, hành động lại giống như đàn ông. Gặp nguy hiểm không biết né tránh, ngược lại còn hung hăng làm việc nghĩa! Làm việc nghĩa cũng không biết cẩn thận, cả ngày chỉ biết gây chuyện, hại tôi lo cho em cứ tưởng xảy ra chuyện gì, sau khi từ Mỹ xa xôi trở về cũng không được nghỉ ngơi mà phải chạy đi tìm em…"

Những lời lải nhải lại dong dài bị anh nói đi nói lại, nói nhiều đến mức não cô cũng to gấp ba lần rồi.

Nhưng Dư Điền Điền lại lắng nghe rất nghiêm túc, chợt một góc nào đó trong lòng cô hoàn toàn sụp đổ, trời sụp đất nứt, bầu trời không có ánh sáng, tất cả ý thức đều như đã biến mất, chỉ còn lại giọng nói không chút dịu dàng của anh cứ quanh quẩn trong không gian.

Mặc dù lời nói anh chả dễ nghe chút nào nhưng động tác trên tay đã tiết lộ cảm xúc thật trong lòng anh.

Mỗi động tác nâng niu giống như đang đối xử với bảo vật vô giá, dùng hết sức lực mà cẩn thận che chở.

Mũi bỗng nhiên bị ngạt, cô sịt mạnh một cái, âm mũi dày đặc.

Trần Thước sửng sốt, kéo khăn lông ra nhìn cô, định vươn tay nâng cằm của cô lên. Nhưng Dư Điền Điền lại đưa tay trái ra đẩy anh, quay đầu đi, "Không được nhìn! Tóc tôi đang rối …"

Là sự thật, tóc cô bị anh xoa loạn đến mức giống như một đống cỏ dại mọc lung tung.

Mắt cô đỏ lên, vừa không muốn bị anh nhìn thấy cô sắp khóc, lại không muốn bị anh nhìn thấy gương mặt xấu xí này.

Trần Thước chỉ dừng một chút rồi hỏi cô: "Có phải tay em lại đau rồi không?"

Anh cho rằng cô không chịu nổi cơn đau trên tay.

Dư Điền Điền gật đầu bừa, có người đưa thang tới ngu gì mà không bước xuống.

Anh bế cô vào phòng mình, lại để cô nằm lên giường, nâng hai chân cô lên bỏ vào trong chăn, chùm thật kín, rồi mới xoay người ra ngoài.

Một lát sau, anh cầm một ly sữa nóng vào phòng.

"Uống đi, uống rồi ngủ một giấc thật ngọn, ngủ dậy sẽ không đau nữa." Anh đưa cốc sữa cho cô, vẻ mặt dịu dàng, trong mắt phát ra thứ ánh sáng khiến người khác tin tưởng.

Anh giống như dỗ một đứa nhỏ xoa xoa đầu cô, "Tôi đã giúp em xin phép rồi, hôm nay không cần phải đi làm."

Cuối cùng, anh cầm cốc hết sạch ra cửa.

Trước khi khép cửa, anh tắt đèn trong phòng, đứng ở cửa nói với cô: "Ngủ ngon, Dư Điền Điền."

Ngọn đèn phòng khách xuyên qua hành lang chiếu thẳng tới đây, ở phía sau anh như hình thành những tia sáng mơ hồ, mà anh đang đứng ngược hướng ánh sáng, nên khi bóng người biến mất sau cánh cửa, người anh cũng nhuộm trong thứ ánh sáng chói lóa ấy.

Cô nằm trong bóng tối ngơ ngẩn nhìn anh, cho dù không thấy rõ khuôn mặt của anh, nhưng đôi mắt cũng không nghe lời mà phác thảo ra khuôn mặt của anh trong đầu, vô cùng sinh động mà rõ ràng.

Lông mày dài mà thẳng tắp, cảnh đẹp ý vui.

Đôi mắt đen mà sáng, lúc cười rộ lên làm người ta cảm thấy thực ấm áp.

Chiếc mũi cao có khí thế, giống như là những cây tre trưởng thành vươn cao.

Môi mỏng trơn bóng, thỉnh thoảng có thể nói ra những lời sắc bén chua ngoa, rồi có những lúc không ai ngờ lại làm cho người ta cảm nhận được sự chân thành và quan tâm của anh.

Anh đi ra ngoài, kẹt một tiếng cửa liền khép lại.

Căn phòng lại chìm trong bóng tối.

Dư Điền Điền vùi đầu vào chăn của anh, cô đang nằm trên một chiếc giường rất rộng, trên chóp mũi còn phảng phất mùi hương của anh.

Chăn gối cô nằm đều mang mùi hương của anh.

Cô hít sâu một cái, nhắm mắt lại chỉ cảm thấy một cảm giác bình yên chưa từng có.

Từ lúc cô quen anh tới nay, cô vẫn nghe mọi người xung quanh đánh giá anh không phải là người dễ ở chung, lời nói độc địa, không cho người khác nửa con đường sống.

Nhưng hôm nay, sau khi cô từng bước tiến vào thế giới của anh, cô mới nhận ra một điều, có lẽ đôi khi, sự dịu dàng thật sự không nằm ở vẻ bên ngoài người đó mềm mỏng từ tốn cỡ nào.

Sự dịu dàng của anh như cơn mưa đêm xuân, lặng lẽ tắm mát mọi vật. Còn hạt mầm tình yêu của cô cũng từ những cơn mưa xuân này mà đâm chồi trong lòng cô, sau đó được anh tưới tiêu mà bén rễ nảy mầm, cuối cùng trở thành một cây đại thụ che kín bầu trời.

***

Khi Dư Điền Điền tỉnh lại, mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu.

Cô vén chăn lên, ngồi dậy, nhớ lại mọi chuyện đêm qua.

Vừa mở cửa bước ra liền ngửi thấy mùi hương thức ăn, cô men theo mùi kia mà ra đến phòng khách, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng bận rộn của bác sĩ Trần trong phòng bếp.

Cô cố gắng phân biệt trong không khí đang có những mùi gì, hình như có mùi sữa, trứng gà… Còn có một hương thơm dịu nhẹ nào đó?

Trong phòng khách đang mở điều hòa, chăn trên sofa cũng chưa gấp, mà trong phòng bếp Trần Thước đang mặc áo phông màu trắng ở nhà, phía dưới là chiếc quần dài màu xám tro, trên đỉnh đầu còn có một túm tóc hơi lộn xộn vểnh lên.

Anh đưa lưng về phòng khách, không hề biết người nào đó đã rời giường, còn đang bận rộn vung muôi xào nấu, mang lại cảm giác nhịp nhàng trong từng động tác.

Vừa chú ý món ăn trong nồi, anh vừa đạp Hotdog đang quấy rầy xung quanh anh, nó liều mạng lay lay đùi anh vì muốn trèo lên xem trong nồi đang nấu món gì: "Đi đi đi, cút sang một bên, tao phải làm bữa sáng cho bệnh nhân trong phòng kia đã, sau đó mới tới lượt mày!"

Hotdog tội nghiệp sủa không ngừng, hoảng loạn phát ra tiếng sủa nghẹn ngào, ánh mắt vô cùng đáng thương.

Trần Thước nói: "Cô gái kia chăm sóc mày đã lâu như vậy, mày phải nhường cô ấy chứ! Mày xem mày đi, theo tao lâu như vậy cũng không học được tính khiêm tốn khoan dung tốt đẹp của tao, quả thật là làm tao quá thất vọng quá thất vọng!"

Anh vung muôi, cười, "Này, mày có thấy cô ấy rất dễ cảm động không, tao làm vài bữa cơm nữa cho cô ấy, có phải cô ấy sẽ lấy thân báo đáp tao đúng không? Ai chà, vậy ta thì tao chịu thiệt rồi, bác sĩ Trần tao đây là người có khí phách, anh tuấn bất phàm, phong lưu phóng khoáng, già trẻ đều biết rõ…"

Càng nói càng buồn cười, Dư Điền Điền ở phòng khách cũng sắp lăn ra đất mà cười rồi.

Đã gặp qua kẻ tự kỷ, nhưng quả thật chưa gặp được kẻ nào tự kỷ không biết xấu hổ như anh!

Hot dog đâu thèm quan tâm anh nói gì? Chân chó bắt đầu liều mạng cào, sủa gâu gâu liên tục không ngừng, hiển nhiên thể hiện nó đang rất đói.

Trần Thước không thèm quan tâm gạt chân nó qua một bên, nói qua loa: "Nghe lời, nghe lời, daddy hát bài ngôi sao nhỏ cho nghe nhé!"

Câu cuối cùng kia lại nói đặc biệt nghiêm túc.

Dư Điền Điền phì cười một cái.

Trần Thước nghe thấy tiếng cười, nhanh chóng quay đầu lại, liền nhìn thấy Dư Điền Điền cười đến loạn thất bát nháo ở phòng khách.

Sở dĩ nói cô loạn thất bát nháo, là bởi vì cô mặc chiếc áo len màu đỏ nhăn nhúm style nông thôn, tóc cũng rối bời vương lại bên tai, nhưng lại cười rực rỡ như vậy.

Trông thật xấu!

Anh đánh giá cô trong vòng ba chữ, rồi lại không nhịn được mà nhìn lâu hơn, nhìn cô cười vui vẻ như vậy, trong lòng anh cũng có gì đó chợt rung động.

Mặt anh nóng lên, xấu hổ đóng cửa phòng bếp lại, trước khi đóng cửa còn không quên đá thẳng Hotdog ra ngoài.

“Ra ngoài tiếp khách cho lão gia mau!”

Cô nàng kia quả là xuất quỷ nhập thần! Anh lại bị cô nhìn thấy cảnh mình đang lải nhải nói chuyện với HotDog ! Hơn nữa còn lầm bà lầm bầm lâu như vậy!

A a a a!

Bác sĩ Trần không nhịn được vung muôi trong phòng bếp mà nhảy điệu Gang Nam style.

Dư Điền Điền dang hai tay về phía Hotdog, rồi ngồi thấp người xuống, Hotdog rất tự nhiên nhào thẳng về phía cô, vui vẻ vùi đầu trong lòng cô.

Đầu nhỏ cọ cọ dưới cằm cô, nó nhỏ giọng bịn rịn nhìn cô, ánh mắt chuyển đến chỗ vết thương được băng bó bên tay phải, nó có chút không hiểu, lại ngẩng đầu lên đi nhìn cô.

Dư Điền Điền xoa xoa đầu nó, “Chó ngốc, tao bị kẻ xấu làm bị thương.”

Hotdog cũng không hiểu cô đang nói gì, nó chỉ tò mò cúi đầu xuống nhìn đống băng vải rất nặng kia, sau đó chậm rãi lè lưỡi ra liếm liếm, rồi lại đem đầu vùi vào trong lòng cô làm bừa, rầm rì ử ử vài tiếng.

Giờ phút này, trên mũi vương mùi thơm món ăn trong phòng bếp, trong lồng ngực là chú chó vàng yếu đuối của người đàn ông kia, trong nháy mắt cô lơ đãng, cảm thấy chính mình dường như đang nằm mơ.

Sau một lúc lâu, cửa phòng bếp lại mở ra.

Bác sĩ Trần mang theo vẻ mặt thối đi ra ngoài, “Hừ, đang chờ ăn sẵn phải không?”

Dư Điền Điền xấu hổ hỏi: “Anh không muốn nấu cơm cho tôi sao?”

Vẻ mặt kia rất nghiêm túc.

Anh dường như bị nghẹn một chút, đem sữa và cái đĩa kia đặt lên bàn rồi nặng nề mà hừ một tiếng, “Tôi đâu có nói với em? Rõ ràng tôi đang nói chuyện với Hotdog nhà mình, em đừng suy nghĩ lung tung?”

Trần Thước xoay người tới phòng bếp lấy bữa sáng thứ hai, vừa đi còn vừa không nhịn được mắng: “Làm sao làm sao, đây là tôi nể mặt em thôi, nói thẳng lão gia đây không bằng lòng nấu cơm cho em đấy, không được sao?”

Nhưng cuối cùng có bằng lòng hay không, chỉ có mình anh mới biết.

Có lẽ, Dư Điền Điền cũng biết.

Cô ôm Hotdog đứng trong phòng khách nhìn anh, một người một chó ánh mắt dịu dàng nhìn anh.

Trần Thước quay người lại, liền thấy một màn như vậy, khung cảnh xung quanh là ánh nắng mặt trời sáng rực, chó yêu và cô gái anh thương đều đang đứng ở đó, trong mắt hai người cũng chỉ có hình bóng anh.

Giờ phút này, bỗng nhiên anh cảm thấy không thể động chân nổi.

Khi bạn quay người nhìn lại, chợt thấy trong căn phòng trống trơn có bóng dáng hai người nào đó, bọn họ nhìn bạn như không muốn xa rời, trong mắt chỉ có sự dịu dàng không thành tiếng…

Đó cũng không phải giây phút cảm động oai hùng cỡ nào, nhưng anh lại không nhịn được mà khóe mắt hơi cay.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Lúc đang ăn sáng, cô nhận được cuộc gọi của Lục Tuệ Mẫn.

Thì ra lúc sáng sớm mới dậy cô nàng mới phát hiện cả đêm Dư Điền Điền không về nhà, lập tức sốt sắng.

Dư Điền Điền nhanh chóng nói mình không sao, đêm qua cô gặp vài chuyện ngoài ý muốn, phải tới bệnh viện một chuyến.

“Cậu bị thương á?” Lục Tuệ Mẫn cao giọng chất vấn.

“Vết thương ngoài da thôi, bị trầy một chút, không sao cả.”

Cằn nhằn vài câu, Lục Tuệ Mẫn liền hỏi vấn đề mấu chốt, “Vậy đêm qua cậu ngủ ở đâu?”

Dư Điền Điền lập tức ấp úng, nói không ra lời .

Người bên kia im lặng vài giây, sau đó hỏi ngược lại: “Là nhà của bác sĩ Trần phải không?”

Dư Điền Điền ngạc nhiên, “Cậu… làm sao cậu biết?”

“Làm sao mình biết á?” Lục Tuệ Mẫn hừ hừ hai tiếng, “Còn muốn lừa mình sao? Giời ạ, cả cái bệnh viện này đều biết hai người có chuyện gì đó lâu rồi.”

Dư Điền Điền ngạc nhiên, “Cả… cả bệnh viện đều biết?”

Cô có chút choáng đầu, mọi người đều biết chuyện gì vậy, ngay cả chính cô cũng không biết mình có chuyện gì…

Ngại vì đang ngồi đối diện Trần Thước, có vài lời không tiện nói, Dư Điền Điền bảo Lục Tuệ Mẫn: “Cậu đợi một chút, mình ra ban công nói chuyện cho thoải mái.”

Sau đó dưới ánh mắt hoài nghi của Trần Thước, cô chạy biến như một làn khói thẳng ra ban công.

Lục Tuệ Mẫn ở đầu kia giọng hờn dỗi: “Dư Điền Điền cậu không suy nghĩ phải không! Hai chúng ta là gì của nhau? Cậu và bác sĩ Trần quen nhau cũng không nói với mình một câu, ngay cả mình cũng giấu giấu diếm diếm như vậy à, cậu tự nói đi, định chuẩn bị nhận tội thế nào đây?”

“Hai chúng mình không quen nhau, tất cả mọi người đều hiểu lầm rồi —— “

“Thôi đi, không quen nhau cậu qua đêm nhà anh ta làm gì? Cũng đúng, hai ngươi nam chưa kết hôn nữ chưa gả, bởi vì nhu cầu sinh lý nên cứ bắn pháo thoải mái? Ha ha, mình nói này Dư Điền Điền, không ngờ cậu lại phóng khoáng như vậy đấy! Hai ta quen nhau bao năm nay, bản chất tiềm ẩn bên trong cuối cùng cũng lộ ra rồi …”

Lục Tuệ Mẫn mở miệng là giống như súng máy, bắn bùm bùm liên thanh.

Dư Điền Điền khóc không ra nước mắt, “Hai chúng mình thật sự không có gì, mình giấu ai cũng không dám gạt cậu đâu…”

Lục Tuệ Mẫn bất ngờ, sau đó hỏi cô: “Vậy hai người có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì.”

“Vậy cậu thích anh ấy không?”

“…” Dư Điền Điền không đáp lời.

“Vậy anh ấy thích cậu không?” Lục Tuệ Mẫn lại hỏi.

“Mình… mình không biết.”

Đề tài bỗng nhiên chuyển sang vấn đề trực tiếp như vậy khiến trong lòng Dư Điền Điền bắt đầu cảm thấy bất an.

Cô dựa lưng vào tay vịn ban công, xoay người lại nhìn Trần Thước ngồi trong phòng ăn.

Anh ngồi chếch hướng với ban công, Hotdog đang ngồi trên ghế bên cạnh anh. Một người một chó đều rất chuyên tâm vùi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng anh còn gắp vài miếng xúc xích nướng nhỏ trong đĩa cho Hotdog bên cạnh.

Ngắm nhìn cảnh này lại thấy rất thanh bình, trong không gian như tràn ngập hương vị ấm áp chỉ gia đình mới có.

Cảm nhận được nắng ấm ngày đông, cô hơi nheo mắt, tâm trạng bỗng nhiên trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cô cong khóe miệng, khẽ giọng nói: “Mình thích anh ấy. Tuy rằng không biết anh ấy có thích mình không nhưng mình sẽ cố gắng một chút, cố gắng để anh ấy từ từ thích mình.”

Là giọng nói rất kiên quyết.

Là cảm giác thế giới nhỏ đột nhiên bừng sáng trong nháy mắt.

Lục Tuệ Mẫn ở đầu bên kia im lặng trong chốc lát, sau đó nói chắc chắn: “Theo mình thấy chuyện đó rồi sẽ tới thôi, không sớm thì muộn!”

“Làm sao cậu biết?”

“Sao lại không biết? Mỗi ngày mình làm chung một tầng với anh ta, trước đây anh ấy như thế nào, bây giờ tính cách anh ra sao, đối xử với người khác một kiểu, đối xử với cậu lại kiểu khác, mình đây có hai con mắt hai lỗ tai, nhìn cũng nhìn rõ nghe cũng nghe thấy chứ sao?”

Khi xác định cô bạn mình đã rung động, thân là khuê mật của bên đằng gái, nàng ta tất nhiên sẽ phân tích cho bạn mình hiểu.

Dư Điền Điền chăm chú nghe Lục Tuệ Mẫn phân tích những dấu hiệu gần đây của anh, tâm trạng thấp thỏm không ngừng.

Trước khi cúp điên thoại, cô thậm chí còn hứa với Lục Tuệ Mẫn: “Được, hôm nay mình nhất định sẽ cố gắng thăm dò ý kiến của anh ấy xem sao!”

Nhưng tràn đầy tự tin là một chuyện, mà có dũng khí đối mặt với sự thật lại là một chuyện khác.

Khi cô vừa từ ban công vào phòng, lời hứa “Thăm dò ý kiến” vừa nãy nhìn như rất đơn giản nhất thời trở thành không đơn giản chút nào.

Cô làm cách nào cũng không hỏi được, không lẽ đánh liều mở miệng nói: “Bác sĩ Trần, anh có thích em không? Nếu không em sẽ cố gắng, anh cố gắng thích em nhé?”

Thời gian nghỉ phép của Trần Thước còn chưa kết thúc, vừa đúng lúc tay Dư Điền Điền lại đang bị thương, anh đề nghị: “Vậy hai ngày tới em cứ ở đây đi, tuân theo chủ nghĩa nhân đạo, tôi quan tâm em vài bữa vậy.”

Đương nhiên Dư Điền Điền sẽ giả vờ từ chối, cô nàng khách khí nói: “Như vậy thì làm phiền anh quá bác sĩ Trần? Tôi vẫn nên về nhà thôi.”

Trần Thước sảng khoái dứt khoát gật đầu, “Được, vậy em về đi.”

Dư Điền Điền: “…”

Đây là gì vậy? Chẳng lẽ không phải anh sẽ vô cùng nhiệt tình giữ cô ở lại, sau đó cô mới thuận tiện bước xuống bậc thang, có lý do chính đáng mà ở lại đây sao?

Dư Điền Điền trợn tròn mắt.

Trần Thước nhìn nét mặt ngây ngốc của cô liền nói, “Tôi biết em nói một đằng làm một nẻo, không giả mù sa mưa sẽ chết sao?”

Được rồi, Dư Điền Điền lại bị anh chỉnh.

Sau đó, Trần Thước lôi cô tới siêu thị mua đồ ăn.

Dư Điền Điền một tay không tiện chải đầu, vì vậy nên cô quyết định để tóc xõa, Trần Thước đi phía sau lưng cô nửa bước, nhìn cô gái đằng trước cảm thấy thật không thoải mái.

Cái bím tóc lắc lư kia đâu? Không có bím tóc anh biết túm cái gì bây giờ?

Vì thế đi tới đi lui, Dư Điền Điền định hỏi Trần Thước muốn mua cá không, vừa quay đầu lại liền nhận ra không thấy tên kia đâu .

Cô hoảng hồn nhìn xung quanh tìm kiếm, sau đó mới nhìn thấy anh từ tiệm tạp hóa bên đường đi ra,trên tay còn cầm một… dây buộc tóc nhung màu hồng phấn?

Cô vẻ mặt phức tạp nhìn anh, ánh mắt như là đang nhìn một tên biến thái.

Mà tên biến thái này ra vẻ nói rất hợp lý: “Đi bên cạnh tôi không được để đầu tóc rối bù như tổ quạ, làm hỏng khí chất và diện mạo của tôi!”

Anh kéo cô lại gần ven đường, “Cúi đầu!”

Dư Điền Điền dưới giọng quát hung dữ của tên “Biến thái” mà cúi đầu, đỏ mặt mặc cho anh cột tóc đuôi gà cho mình.

Tay Trần Thước trong phòng phẫu thuật thì rất nhẹ nhàng linh hoạt, , nhưng trong chuyện cột tóc cho cô gái này thì chỉ biết luống cuống .

Được mấy phút một lọn tóc rơi ra khỏi tay, mấy phút sau lại có vài sợi tóc vương lại trên cổ.

Dáng vẻ hấp ta hấp tấp của anh như cậu chàng mới lớn, đen mặt vừa nhặt những sợi tóc bị rơi xuống, vừa nói lảm nhảm: “Tóc em làm sao vậy, nhiều tóc con quá, trượt qua trượt lại như cá trạch ấy…”

Một đôi mẹ con đi ngang qua đó, người mẹ cầm túi xách đi phía trước, cô gái nhỏ bỗng nhiên tò mò dừng chân nhìn hai người bọn họ.

Người mẹ quay đầu gọi bé: “Đi thôi, Nữu Nữu, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Nữu Nữu cười tít mắt chỉ vào hai người bọn họ, "Mẹ, chú này đang buộc tóc cho chị gái kìa!"

Dư Điền Điền mặt đỏ lên, nhanh chóng đẩy Trần Thước một cái, "Anh buộc mau lên!"

Trần Thước nhanh chóng buộc nút thắt vòng cuối cùng, tức giận xoay đầu nhìn cô bé nói: "Này, em gái, nhìn rõ ràng chưa, tuổi rõ ràng chị ấy không trẻ hơn anh bao nhiêu, dựa vào cái gì cô ấy là chị gái, còn anh là chú hả?"

Dư Điền Điền che mặt không còn lời gì để nói, chỉ nghe thấy mọi người xung quanh che miệng cười.

Cô bé nhỏ nghiêm túc nói: "Chị ấy rất xinh, ai xinh gái đều là chị ."

Trần Thước đến gần, ngồi xổm xuống chỉ vào mình mặt, "Mặt anh còn đẹp hơn chị ấy mà, mau, không được gọi chú, gọi anh."

Sáng sớm, khu chợ vô cùng náo nhiệt, lại có người đàn ông ngây thơ như vậy ngồi xổm xuống tranh cãi cùng một cô bé, nhất định muốn người ta gọi mình là anh trai.

Dư Điền Điền chỉ biết cười, cuối cùng lôi anh nhanh chóng bước đi.

"Đừng làm mất mặt tôi."

Không thể nghe tiếng anh trai từ cô bé nhỏ cố chấp kia, Trần Thước cảm thấy không vui, cũng may được nhìn bím tóc đảo qua đảo lại kia của Dư Điền Điền trước mặt , tâm trạng anh cũng khá hơn, đưa tay anh nhéo bím tóc cô một cái.

Dư Điền Điền kêu lên ai da một tiếng.

Lúc này tâm trạng bối rối, cô gần như là bật thốt ra, "Bác sĩ Trần, sao anh cứ thích kéo bím tóc tôi thế? Tại sao không đi kéo bím tóc người khác ?"

Vì sao chỉ mình cô được nhận đãi ngộ đặc biệt này chứ?

Cô không dời mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thước.

Trần Thước không chút nghĩ ngợi nói: "Được, túm bím tóc người khác cũng được, em thử tìm cho tôi một người có bím tóc giống em đi!"

Dư Điền Điền phồng má lên mà không nói được gì.

Trong cả ngày hôm nay, Dư Điền Điền nhiều lần thử dò ý anh, mỗi lần đều hỏi "Bác sĩ Trần anh cảm thấy tôi thế nào ?" .

Nhưng mỗi lần mở miệng đều phải nhận thất bại mà kết thúc.

Lúc mua thức ăn, cô đến gần bên cạnh anh lặng lẽ hỏi: "Bác sĩ Trần à, anh cảm thấy —— "

"Này, cá trông tươi thật đấy, mua chút về làm cá kho đi?"

"Hả? … Được."

Sau đó bếp trưởng nào đó hưng trí bừng bừng vô cùng chăm chú đi mua thức ăn .

Lúc anh nấu cơm, cô đánh bạo chạy đến cửa phòng bếp thò đầu vào ngó, "Bác sĩ Trần này, anh cảm thấy tôi —— "

"Đi đi đi, bếp trưởng đại nhân đang nấu cơm, em định ở ngoài đó nhìn lén bí quyết nấu ăn của tôi à?" Trần Thước không quên đá Hotdog ra khỏi phòng bếp trước khi đóng cửa lại, "Hai ngươi cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm đi!"

Lúc ăn cơm, Dư Điền Điền lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Trần Thước: "Bác sĩ Trần này, anh cảm thấy tôi thế —— "

"Lúc ăn cá không được nói!" Anh hung dữ ngẩng đầu liếc cô, "Bị hóc xương cá thì làm sao giờ?"

"…" Dư Điền Điền ngoan ngoãn vùi đầu xuống ăn cơm.

Sau bữa cơm xem tivi, cô lại thừa dịp hai nhân vật trong phim thần tượng diễn đến cảnh hôn lãng mạn liền hỏi Trần Thước: "Bác sĩ Trần, anh cảm thấy tôi —— "

Trần Thước vỗ đùi, "Sau bữa cơm ngồi xem tivi làm gì? Đi, ra cửa dắt chó đi dạo! Bằng không lượng mỡ tăng cao, em sẽ béo ú mất!"

"…" Dư Điền Điền khóc không ra nước mắt.

Mang theo Hotdog tản bộ trong khu chung cư, một vòng rồi lại một vòng, khung cảnh xung quanh rất trong lành và yên tĩnh.

Giờ phút này, Dư Điền Điền rốt cuộc cũng thả lỏng toàn thân, bây giờ không có chuyện gì gấp gáp khiến anh cắt ngang lời cô nữa rồi nhỉ?

Trong lòng cô tràn ngập hi vọng nghiêng đầu qua nhìn anh, "Bác sĩ Trần."

Trần Thước xoay đầu lại, "Làm sao?"

Là gương mặt đơn thuần đẹp trai kia, anh mở to đôi mắt đen lóe sáng nhìn cô, trong đôi mắt chỉ phản chiếu hình bóng cô.

Hotdog cũng dừng lại theo, nó xoay đầu nhìn cô.

Không gian lúc này thực im lặng, sắc trời đã tối muộn, người đi đường cũng không còn nhiều.

Dưới bóng cây chỉ có bọn họ, gió ạnh thổi vù vù khiến hàng cây khẽ lay động.

Dư Điền Điền bị bầu không khí yên tính này làm cho khẩn trương, cô ngập ngừng mở miệng nói: "À ừm, ừm, bác sĩ Trần này, tôi muốn, muốn hỏi anh một chút…"

Trần Thước vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, chờ đợi cô nói tiếp.

"Tôi, tôi muốn hỏi anh một chút…" Cô nói vô cùng khó khăn.

Giờ phút này trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác kích động và bất an vô cùng.

Nhỡ đâu anh không thích cô thì sao?

Nhỡ đâu anh chỉ coi cô là người anh em tốt của mình thôi thì sao?

Cô bình thường như vậy, dù sao cũng chỉ là một cô y tá rất nhỏ bé mà thôi, còn anh lại là một bác sĩ đẹp trai tài giỏi lại nổi tiếng, một người như thế sẽ thích cô sao?

Đứng trước tình yêu, con người ta luôn lo được lo mất.

Có chuyện rõ ràng đã rành rành ngay trước mắt, nhưng lại không ngừng suy nghĩ vẩn vơ, không ngừng tự tạo những ngờ vực vô căn cứ.

Dư Điền Điền là một cô gái rất đỗi bình thường, tất nhiên cũng không ngoại lệ mà suy nghĩ lung tung.

Cô ngập ngừng, cứ lắp bắp muốn nói ra câu kia, cho đến khi Trần Thước không hiểu gì hỏi lại cô: "Em muốn hỏi gì đây? Tôi cảm thấy em làm sao cơ?"

Dư Điền Điền cũng không dám hỏi, nhưng đã đâm lao đành phải theo lao thôi, trong đầu cô đang rất bấn loạn, mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng thốt ra một câu: "À ừm, là là… anh cảm thấy tôi, cảm thấy tôi…"

"Cảm thấy em làm sao?"

"Tôi, tôi… anh cảm thấy tôi có đẹp không?" Cô lắp ba lắp bắp hỏi một câu nói như vậy, vừa nói xong nhất thời sinh ra cảm xúc hận không thể lập tức nhảy lầu tự tử.

Không khí im lặng trong vài giây.

Trần Thước không hiểu gì nhìn cô trong chốc lát, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi này của cô.

Anh cúi đầu sai Hotdog, "Mày, mau tiểu một bãi đi, để chị gái này nhìn thử xem cô ấy thấy mình có xinh không."

Dư Điền Điền xấu hổ giận dữ, xoay người liền bỏ chạy.

"Này, chạy cái gì mà chạy a?" Trần Thước đi theo, "Đồ ngốc, chính em muốn hỏi tôi câu này mà, hỏi xong lại ra vẻ xấu hổ? Ha ha, tôi nói này…"

Dư Điền Điền vừa chạy vừa nghĩ, rốt cuộc là dây thần kinh nào của cô có vấn đề lại đem một câu hỏi vô cùng bình thường trở thành câu hỏi kém thông minh như vậy dây?

Hu hu hu, cô không còn mặt gặp người ta nữa!

Cô chạy thẳng về dưới sân khu chung cư của Trần Thước, liền nhìn thấy một chiếc xe ô tô đang đỗ lại trước cửa lớn, vừa đúng lúc có người đang mở cửa bước ra.

Cô quay đầu nhìn lại, Trần Thước đã đuổi kịp theo sau, còn đang gọi: "Dư Điền Điền, đồ ngốc kia, em bị làm sao vậy vừa ăn cơm xong lại chạy như điên?"

Anh đi vào, dẫn theo Hotdog vẻ mặt bừng bừng sát khí đi thẳng về phía cô, cho đến khi ——

“Anh hai!” Một giọng nói vui mừng từ sau lưng Dư Điền Điền truyền đến.

Dư Điền Điền xoay người, liền nhìn thấy một cô gái trẻ tăn mặc rất thời thượng bước ra từ chiếc xe sang trọng kia, khuôn mặt trang điểm rất tinh xảo, toàn thân tản mát ra khí chất của kẻ “Có tiền” và “Có chất”.

Cô tháo kính mắt xuống, vì thế Dư Điền Điền liền thấy rõ mặt cô ta.

Đây không phải là… Trần Lộ Dao sao?

Một giây trước,Trần Thước vẻ mặt còn rất sinh động giờ đây đã hoàn toàn bị vùi lấp sau khuôn mặt cứng nhắc lạnh như băng, anh đứng tại đó, đi theo sau là Hotdog, dùng giọng nói xa lạ mà tràn đầy địch ý hỏi đối phương: “Cô tới đây làm gì?”

Trần Lộ Dao đi lên trước định nắm lấy tay anh, “Anh hai, lần trước không phải em đã nói với anh rồi sao, em sắp kết hôn rồi. Em gái anh sắp kết hôn rồi, anh cũng không tới tham gia hôn lễ của em sao? Anh —— “

Cô ta gọi anh rất thân thiết, trong giọng nói hoàn toàn là cảm giác em gái không muốn xa rời anh hai.

Nhưng trong khoảnh khắc cô ta định chạm vào tay Trần Thước, anh liền nhanh chóng gạt tay cô ta ra, lui về sau một bước, lạnh lùng nói: “Đừng chạm vào tôi. Tôi không phải anh trai cô.”

Trần Lộ Dao mắt nhất thời đỏ lên, “Anh, anh định hận em bao lâu nữa đây?”

“Hận cô?” Trần Thước gần như là cười lạnh, “Sao tôi phải hận cô làm gì? Cô nghĩ mình là ai, đáng để tôi phải ghi thù trong lòng mà hận cô? Dù sao cũng chỉ là người qua đường không liên quan mà thôi, cô có tư cách gì nói mình là em gái tôi?”

“Anh hai!” Trần Lộ Dao cắn môi, nước mắt gần như là trong nháy mắt trào ra, “Em vẫn luôn coi anh là anh trai em, từ khi em còn nhỏ anh đã đối xử rất tốt với em, vì sao chúng ta lại trở thành như ngày hôm nay chứ? Vì sao anh không thể giống như trước mà đối xử với em như em gái ruột của anh?”

Nhìn thấy người đẹp nước mắt rơi như mưa tất nhiên sẽ sinh lòng thương xót, ngay cả Dư Điền Điền nhìn, cũng tự nhiên có cảm giác thương tiếc khó nói.

Nhưng dường như Trần Thước không biết thương hương tiếc ngọc, anh chỉ lạnh lùng nhìn thẳng Trần Lộ Dao, “Cô ở đây diễn cho ai xem? Nơi này không có người ngoài xem đâu, phiền cô thu lại những giọt nước mắt giả tạo kia đi, đến từ nơi nào thì mau cút về nơi đó đi.”

Gần như là khi anh vừa dứt lời, cửa xe lại mở ra một lần nữa.

Từ băng ghế sau, một người đàn ông trung niên đi xuống, tây trang phẳng phiu, khí thế bất phàm. Tuy rằng ông đã có tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra là bảo dưỡng rất tốt, cả người đều lộ ra khí thế doanh nhân tài giỏi trên thương trường.

Ông ta đứng tại đó, trầm giọng nói: “A Thước, sao con lại nói chuyện với em gái mình như vậy?”

Trần Thước gần như ngỡ ngàng trong vài giây, toàn thân như bị đóng băng, không nhúc nhích đứng tại chỗ đó.

Dư Điền Điền đứng bên cạnh thấy được cảnh này, gần như lập tức đoán được người đàn ông trung niên kia là ai, vừa quay lại nhìn vẻ mặt Trần Thước thì cả trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

Nhưng cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc, ngay cả tư cách bước tới phá vỡ bầu không khí hiện tại cũng không có.

Chỉ có thể ngơ ngác đứng đó mà không biết làm sao.

Mấy giây trôi qua, Trần Thước rốt cuộc cũng có phản ứng.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi hơi nheo lại, nhìn người đàn ông trước mặt mỉm cười, “Trần tiên sinh, đã lâu không gặp, ông có khỏe không?”

Giờ phút này Trần Thước đang cười, lưng đứng rất thẳng.

Anh trời sinh đã vốn rất đẹp trai, lại nghiêm túc đàng hoàng đứng đó, đột nhiên cô cảm thấy anh không còn là chàng trai cà lơ phất phơ như bình thường khi ở cạnh Dư Điền Điền nữa rồi.

Dư Điền Điền nhìn anh, đột nhiên phát hiện, hóa ra một người khi dựng toàn bộ tuyến phòng thủ của bản thân thì ra là như vậy.

Trong mắt anh không mang ý cười, tay anh nắm chặt thành quả đấm, anh đứng thẳng người, dường như là dùng hết sức lực toàn thân ép mình phải thật bình tĩnh, ung dung nhìn người ba mà mình căm hận cả đời này.

Khung cảnh này là cảnh tượng kỳ quái nhất mà Dư Điền Điền nhìn thấy từ lúc chào đời tới nay.

Một đứa con trai lại mang hận thù với ba ruột của mình.

Trái tim cô dường như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39

Trần Thước gọi ba ruột mình là Trần tiên sinh, giọng điệu cứng ngắc lạnh lùng, trong ánh mắt còn hàm chứa địch ý mãnh liệt.

Trong phút chốc, thái độ đó đã chọc giận Trần Diệu Phàm.

Ông nghiêm mặt, lớn tiếng nói: "Trần tiên sinh? Uổng công tôi sinh anh nuôi anh bao năm qua, nay cánh đã cứng cáp, ngay cả bản thân mình mang họ gì cũng quên rồi?"

"Sinh tôi nuôi tôi sao?" Trần Thước vừa nghe thấy thì bật cười, giọng châm biếm, "Tôi thừa nhận ông sinh ra tôi, nhưng ông nói ông nuôi tôi sao? Xin hỏi Trần tiên sinh, ông nuôi tôi ngày nào? Từ lúc tôi sinh ra đến khi rời khỏi căn nhà đó, tôi chỉ nhớ mỗi ngày mẹ tôi ngậm đắng nuốt cay chăm sóc hai anh em tôi, còn ông cũng chỉ như người qua đường, nơi đó chỉ là nơi ông ngủ hằng đêm, mà ngay cả thế cũng có những ngày ông không về nhà. Sau khi rời khỏi nơi đó, người nuôi tôi cũng chỉ có ông bà Lý. Họ chăm sóc cho tôi khi tôi học cao trung, lên đại học thì sợ tôi không thích ứng được với cuộc sống ở đó nên mỗi tuần đều gọi điện thoại khuyên bảo tôi, mọi chuyện đều không phải do ông Trần Diệu Phàm, xin hỏi ông có tư cách gì nói mình đã nuôi tôi?"

Lời nói mau lẹ, vẻ mặt nghiêm túc, Trần Thước nói thẳng không khoan nhượng chút nào.

Vẻ mặt Trần Diệu Phàm nhất thời càng thêm khó coi.

Ông giơ tay chỉ vào Trần Thước, "Được, được, cứ coi như anh còn hận tôi, hận tôi không làm tròn trách nhiệm của một người ba, thì đối xử với tôi như vậy. Nhưng Lộ Dao là em gái anh, nó có lỗi với anh khi nào? Năm ấy anh bỏ nhà đi, nó và Hi Hi cũng không cách nhau bao nhiêu tuổi, nó đâu biết chuyện những người lớn với nhau? Bây giờ nó sắp kết hôn rồi, anh thân là anh trai lại không thỏa mãn tâm nguyện của nó một chút sao, tạm thời gác lại thành kiến đối với tôi —— "

"Là anh trai?" Trần Thước ngắt lời ông, ánh mắt anh từ từ chuyển hướng về phía Trần Lộ Dao, "Tôi đã từng nói, trước giờ tôi không phải anh trai của cô, tôi cũng không có người em gái nào như cô."

"Anh…" Trần Lộ Dao giọng nói thực yếu ớt, trong mắt tràn ngập nước mắt như muốn khóc.

Trần Thước lại coi như không thấy.

Anh nhìn Trần Diệu Phàm, nhấn mạnh từng câu từng từ : "Ông hiểu rõ cô ta lắm sao? Ông chắc chắn trong mắt ông cô ta là đứa con gái rất yếu đuối rất đáng thương, rất ỷ lại anh trai Trần Lộ Dao sao? Trước đây ông chưa từng hiểu Hi Hi, cũng chưa từng hiểu tôi, ông cho rằng hôm nay ông có thể hiểu được người con gái mới sống chung một nhà với ông mấy năm thôi sao?"

Vẻ mặt Trần Diệu Phàm cực kỳ khó coi nhưng ông cũng không nói gì.

Trần Thước cười lạnh, ngạo mạn đến vô cùng nói một câu: "Đủ rồi, tôi không muốn nói nhiều với hai người nữa, dù sao cũng chỉ lãng phí nước bọt mà không có ý nghĩa gì. Đi thong thả không tiễn, Trần tiên sinh."

Anh nhìn về phía trước không thèm chớp mắt đi lướt qua ba mình, trước khi đi còn không quên nắm lấy tay Dư Điền Điền, sải bước đi thẳng qua cửa lớn.

Kẹt, cửa tự động khóa lại, ngăn cách với toàn bộ không gian bên ngoài kia, nhưng lại không thể nào chối bỏ những ràng buộc với những người ngoài kia.

Dư Điền Điền bị anh kéo tay bước nhanh vào thang máy, bóng đèn thang máy sáng ngời chiếu rọi rõ gương mặt người kia, cũng chiếu sáng những góc khuất trong lòng mà anh không muốn người nào biết.

Trần Thước buông tay cô ra, khẽ giọng nói: "Để em phải thấy cảnh xấu hổ rồi."

Qủa thật, Dư Điền Điền vừa bị một màn vừa rồi bất ngờ đến nói không ra lời, nhưng cô không hề cảm thấy buồn cười, ngược lại trong lòng có một cảm giác gì đó rất khó chịu.

Cô kéo bàn tay anh vừa nắm lại, cúi đầu cảm nhận sức nóng còn dư lại trong lòng bàn tay.

Giờ phút này cô cũng quên mất sự xấu hổ và thẹn thùng vừa nãy.

Cô hỏi anh: "Trần Lộ Dao rốt cuộc là ai vậy?"

Im lặng một lúc lâu, Trần Thước nói giọng cứng nhắc: "Là đứa con riêng của Trần Diệu Phàm và thư ký của ông ta."

Dư Điền Điền ngẩn người, cô ta đã lớn như vậy…

Trần Thước liếc nhìn cô một cái, xác nhận suy đoán của cô, "Cô ta hơn Hi Hi không nhiều tuổi lắm. Nói cách khác trước khi mẹ tôi sinh Hi Hi ông ta đã ngoại tình rồi."

Anh cười, dùng giọng điệu rất bình thường chậm rãi nói: "Kể cho em nghe một câu chuyện rất nực cười, khi tôi còn nhỏ rất ngốc, ngốc đến mức không phân biệt được ai là kẻ địch ai là người thân. Lúc đó tôi hơn mười tuổi, Hi Hi vẫn còn nhỏ, Trần Diệu Phàm thường xuyên đưa một con bé gần tuổi Hi Hi về nhà chơi, ông ta nói đó là con gái bạn ông ta, đưa về cùng chơi với Hi Hi cho vui. Khi đó tôi quả thực ngu không ai bằng, đối với Hi Hi tốt bao nhiêu thì đối với cô ta tốt bấy nhiêu, bởi vì tôi rất cám ơn cô ta khi tôi không ở nhà đã cùng chơi với Hi Hi, thậm chí tôi còn đưa cô ta tới công viên vui chơi, đưa cô ta đi ăn. Có đôi khi Hi Hi đi học vẽ, cô ta sẽ chạy theo tôi gọi anh hai, khi đó tôi mềm lòng, khi Hi Hi không ở nhà, toàn bộ tình yêu dành cho nó thì đều cho cô ta cả."

"Sau này khi mẹ tôi mất, Hi Hi tới Mỹ, khi đó tôi bỗng nhiên phát hiện thế giới của mình đã hoàn toàn bị phá hủy, Trần Diệu Phàm đưa tiểu tam đàng hoàng vào cửa, cùng lúc đó còn mang theo một đứa con riêng." Anh cười càng ngày càng mất bình tĩnh, gần như giọng nói phát run lên, "Em biết đứa con riêng đó là ai phải không?"

Là Trần Lộ Dao.

Là con bé không hề nhắc nửa chữ về thân phận của mình, giấu diếm anh mười năm đó.

Cô ta tùy ý hưởng thụ tình cảm của người anh trai dành cho em gái, dùng nước mắt của cô ta cướp đi tình yêu của Hi Hi, nay cô ta lại lớn mật đường hoàng bước vào Trần gia, thay thế Hi Hi, quang minh chính đại trở thành con gái của Trần Diệu Phàm.

Gương mặt Trần Thước trắng bệch, ánh mắt âm u không chút ánh sáng.

Anh nói: "Nếu như khi còn bé cô ta không nói nửa chữ về thân phận của mình, tôi có thể nghĩ vì Trần Diệu Phàm đã dặn trước, cô còn nhỏ nên không hiểu chuyện, bởi vì sợ cho nên đã giấu. Nhưng sau khi cô ta lớn lên cũng không nói câu nào, ngược lại còn lớn mật theo sau tôi gọi anh hai rất thân thiết, em nói xem đó có phải một cô gái rất ngây thơ không?"

Một đứa con gái của tiểu tam, thủ phạm đã phá hoại gia đình anh, lại giấu diếm anh mười năm, lừa anh đối xử tốt với cô.

Sau khi hiểu được chân tướng rõ ràng, anh đã nhiều lần nhớ lại từng chút từng chút chuyện năm đó.

Khi cô ta lần đầu bước vào Trần gia thì nước mắt rơi lã chã nói cho với anh: "Dao Dao không có ba, mẹ nói ba không còn nữa."

Khi đó cô ta chưa phải Trần Lộ Dao, cũng không dám đánh rắn động cỏ, vô cùng cẩn thận theo sát họ của mẹ, tên là Trương Lộ Dao.

Anh thương vì cô bé từ nhỏ đã mất ba, không có tình yêu của ba vì vậy mà đối xử với cô rất tốt.

Khi anh đưa cô ta tới công viên giải trí thì cô cầm kem ăn rất hạnh phúc mà nói với anh: "Em không có anh trai, em rất hâm mộ Hi Hi có anh trai, anh có thể làm anh trai em không?"

Hai mắt ngây thơ vô tội, trong ánh mắt tràn ngập sự mong mỏi, bảo anh làm sao có thể nhẫn tâm từ chối cô ta được?

Mãi cho đến khi cô ta mười hai tuổi, vẫn thường xuyên ra vào Trần gia.

Thậm chí cô ta còn cãi nhau với Trần Hi, khi cô khóc chạy ra cửa, nhìn thấy Trần Thước còn ra vẻ kiên cường lau nước mắt, nói là lỗi của bản thân, chính mình đã chọc cho Hi Hi tức giận .

Hôm đó chiếc váy trắng của cô cũng bị Trần Hi bôi màu loang lổ, tóc cũng rối xù, dáng vẻ chật vật.

Trần Hi đuổi theo ngay phía sau nổi giận đùng đùng nói với anh: "Anh bảo chị ta cút đi! Cấm chị ta từ nay về sau không được bao giờ đến nhà chúng ta nữa!"

Trần Thước không rõ tình hình đành hỏi em gái đã xảy ra chuyện gì, chợt Trần Lộ Dao khóc toáng lên nói: "Đều là lỗi của em, cứ ép Hi Hi dạy em vẽ tranh, kết quả là làm hỏng bức tranh cô ấy vừa vẽ xong…"

Trần Hi lên giọng phản bác nói: "Là do chị ta cố ý! Rõ ràng chính chị cố ý đổ màu vẽ vào tranh của tôi!"

Cũng chỉ là một trận cãi nhau của con gái, đương nhiên được Trần Thước đơn giản hóa.

Anh ngăn em gái lại, đầu tiên yêu cầu Trần Lộ Dao nói xin lỗi cô, sau đó yêu cầu cô không giận nữa, bắt tay làm hòa.

Trong mắt anh, em gái dù sao cũng là tiểu công chúa mình cưng chiều trên tay, mà Trần Lộ Dao không có ai cả. Cô không có ba, không có anh chị em, một cô bé trưởng thành trong cô đơn, bất cẩn nên mới trêu chọc Hi Hi, cũng là chuyện đáng được tha thứ .

Nhưng lòng tốt của anh, tình thương của anh, vô tư của anh, toàn bộ mọi thứ đều chứng minh là do anh quá ngây thơ quá ngu ngốc.

Khi Trần Lộ Dao và mẹ cô ta cùng đứng trong đại sảnh Trần gia thì Trần Thước mới bừng tỉnh, thì ra một cô bé từng rất yếu đuối trong mắt anh lại có tâm cơ sâu nặng đến thế, từ một cô bé non nớt ban đầu đã trở thành một con rắn cố gắng giấu diếm bí mật của mình.

Thiếu nữ gian xảo đứng trong phòng khách sang trọng, trong mắt không thể che giấu được niềm vui sướng.

Cô gọi anh hai rất ngọt ngào, giống như trước đây ỷ lại vào anh, rất thích anh.

Nhưng đối với Trần Thước mà nói, cô ta không còn là người bạn cùng chơi với Hi Hi, người em gái nhà bên anh vô tư dành tình cảm yêu quý nữa.

…

Trần Thước nhắm mắt, xóa đi những ký ức đau thương vừa rồi.

Anh tựa lưng vào mặt tường sáng bóng trong thang máy, cười khổ hỏi Dư Điền Điền đứng bên cạnh: "Thế nào, em cảm thấy rất buồn cười phải không?"

Đáp lại anh không phải lời nói, mà là một bàn tay rất ấm áp.

Bàn tay kia chạm lên lông mi anh, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó là giọng nói êm dịu của chủ nhân vang lên.

Dư Điền Điền nói: "Lông mi anh thật dài."

Anh không hiểu gì mở to mắt nhìn cô, lại thấy cô cong khóe môi nói: "Nghe nói người có lông mi dài rất thông minh đấy, kỳ thật em cũng cảm thấy như vậy."

Cửa thang máy chợt mở nhưng không ai bước ra.

Dư Điền Điền đứng tại đó, ngẩng đầu im lặng nhìn anh, "Trong mắt em, anh không ngốc chút nào. Khi có người trăm phương ngàn kế muốn lừa anh, sao anh có thể tiên đoán trước mà ngăn ngừa, phát hiện ra tâm địa hiểm ác của người đó được? "

Ngược lại, anh rất tốt bụng, vô tư, dịu dàng.

Đứng trước tuổi mười bảy – cái tuổi rực rỡ đó, anh đẹp như chàng thiếu niên bước ra từ câu chuyện cổ tích, sẽ chỉ làm người khác cảm động, chứ tuyệt đối không ngốc nghếch chút nào.

"Tốt bụng không phải ngu ngốc, cũng như anh độc miệng không có nghĩa là anh gian xảo ác độc." Dư Điền Điền khẽ giọng nói, "Có đôi khi, con người ta cần phải rất dụng tâm rất tinh tế, mới có thể phát hiện ra vẻ đẹp nội tâm của con người, đó là sự dịu dàng động lòng người."

Mà em có thể nhìn thấy sự dịu dàng đó trong con người anh.

Giờ phút này, trong lòng Trần Thước rung động giống như biển động dữ dội, sóng vỗ rào rạt.

Trong mắt Dư Điền Điền chỉ có tin tưởng và khẳng định, lời nói của cô dường như có sức mạnh vô hình, đi thẳng vào lòng anh khiến anh bỗng nhiên có cảm giác thật khó thơ.

Anh chỉ nghe thấy tim mình đập rất mạnh lại rất vang, trước mắt dường như có chút mơ hồ.

"Nhiều năm qua, tôi vẫn luôn hối hận." Anh thầm thì, "Vẫn tự trách mình quá ngốc, không thể phát hiện ra cô ta nói dối, nếu như tôi sớm phát hiện ra chuyện đó, mọi việc sẽ không giống ngày hôm nay …"

Anh lẩm bẩm tự nói còn Dư Điền Điền im lặng không lên tiếng theo anh trở về nhà, hai người đi thẳng vào phòng khách mà không hề bật đèn.

Cô ngồi xổm xuống, trong bóng tối mờ mờ hai mắt mở to sáng ngời nhìn anh, khẽ giọng nói: "Không phải lỗi của anh."

Sau đó cô dang tay, ôm lấy anh, ôm lấy chàng trai của năm mười bảy tuổi ấy, chưa từng lớn lên, cũng chưa từng thoát khỏi bóng ma trong tâm hồn mình.

"Không phải lỗi của anh." Cô ghé vào vành tai anh lặp lại từng chữ, "Không phải lỗi của anh."

Một lần lại một lần.

Hotdog đứng xa xa trên hành lang gần cửa ra vào nhìn một màn trong bóng tối, nó cũng không tiến lên quấy rầy.

Cảnh tượng này không được quấy rầy. Bởi vì giây phút này chỉ thuộc về bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Trong phòng tối đen như mực, không có chút tia sáng nào, tấm màn che cửa sổ dày cũng che lấp thứ ánh sáng ít ỏi của bầu trời ngoài kia, vì thế cũng không có cái gọi là ánh sao.

Đây là một khung cảnh chẳng chút lãng mạn nào, tâm trạng nặng nề này cũng không hợp để lãng mạn.

Nhưng khi Dư Điền Điền vươn tay ôm chặt lấy Trần Thước, cô cảm giác được anh đang từ từ tựa đầu lên vai cô, giờ khắc này, trong lòng cô cũng sinh ra chút cảm giác lãng mạn mênh mang.

Trần Thước khàn giọng mở miệng hỏi cô: "Em biết hát không, Dư Điền Điền?"

Cô dừng một chút, gật gật đầu nói, "Ừm."

"Có thể hát bài gì?"

"Ờ hát…" Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không nói ra tên bài hát, nhưng lại ngâm nga hát thành lời.

Trong căn phòng kín tối tăm, có lẽ giọng hát của cô là ánh sáng duy nhất trong không gian tối tăm chật hẹp này.

"Đêm tối, một mình anh đối mặt với bao ác mộng mà em không tưởng tượng nổi.

Nhưng em biết trời xanh cuối cùng sẽ xuất hiện, mưa bão qua đi để lại một mảnh thảo nguyên.

Nhìn anh mỗi khi im lặng mỗi lúc yên giấc, rồi lại chán nản, nước mắt em chợt rơi.

Nỗi đau của anh em vĩnh viễn không thể cảm nhận, nhưng em biết rằng, trái tim này sẽ luôn đập chung một nhịp với anh."

…

Đây là bài hát cô thích nhất, cũng không phải cô cố ý chọn bài hát này, nhưng khi hát lên, mới phát hiện ra ca từ của nó lại hợp với khung cảnh hiện tại đến thế.

Cô hát "Nỗi đau của anh em không thể xóa hết, nhưng em vẫn mong thời gian có thể chạy nhanh một chút để xóa đi tất cả",

… Cô đơn nhất là khi đau thương không nổi thành lời, nhưng em hi vọng bài hát này sẽ thể xoa dịu nỗi đau trong trái tim anh". [1]

[1] Lời ca bài hát You – Hebe (SHE)

Giọng hát kia có chút run rẩy, không biết là do căng thẳng hay là cảm động.

Trong bóng tối, cô cảm nhận được Trần Thước từ từ chạm vào bàn tay lạnh của cô, mặt anh nhẹ nhàng ngả lên vai phải cô, hơi thở nóng rực xuyên qua cổ áo hơi mở, phả nhẹ lên da thịt cô.

Giọng hát của cô càng ngày càng run hơn, cuối cùng rốt cuộc cũng dừng lại, cô không dám hát nữa.

Anh cười nhẹ, giọng nói trầm thấp, khẽ giọng gọi tên của cô: "Dư Điền Điền."

Cô lên tiếng trả lời, cả trái tim cũng như bay lên.

Bàn tay dài ấm áp kia từ từ nắm lấy cổ tay cô, đưa tay cô tới áp lên trái tim anh, cách nhau một tầng áo rất dày nhưng cô cũng có thể cảm nhận được trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực anh.

Thình thịch thình thịch, vô cùng trầm ổn lại mạnh mẽ, giống như cơn mưa rào mang theo sấm chớp vang trời của một ngày cuối hè nào đó.

"Chỗ này." Anh nỉ non, nhắm mắt lại tiến sát lại gần cô, môi dán trên cổ của cô.

"Hở?" Dư Điền Điền cả người như đang run nhẹ lên, trong đầu chỉ cảm thấy hơi lạnh, dường như thế giới của cô đã đóng băng rồi.

Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, không kịp mừng thầm, tất cả cảm giác đều tập trung vào phần da thịt nhỏ bé mà môi anh đang chạm vào, có chút ngứa lại tê tê, còn mang theo rung động khó hiểu, rất nhanh cảm giác ấy lan tràn đến từng ngõ ngách tế bào trên cơ thể.

Trần Thước dùng sức đem bàn tay cô đè chặt vào trái tim mình.

Anh nói: "Em ở đây." [2]

"…"

Dừng một chút rồi lại nỉ non.

"Cô ấy cũng ở đây."

[2] Em: chỉ em gái anh í Trần Hi ấy.

Không hề có cảm giác mừng như điên như trong tưởng tượng, cũng không có cảm giác tim đập rộn ràng dường như muốn bay lên, cô ngơ ngác ngồi đó, chợt cảm giác được hốc mắt có chút ướt át.

Trên thế giới này, trong trái tim mỗi người từ nhỏ chỉ có bóng dáng những người thân ruột thịt của mình, nhưng chính nhờ sự diệu nhất của tình yêu, trong trái tim đó sẽ xuất hiện thêm một người nữa.

Dù gió thổi mưa rơi, trăng tròn hay khuyết, cũng có thêm một người lo lắng che chở cho bạn, mà khi tình yêu ấy càng ngày càng mãnh liệt, niềm vui và hạnh phúc sẽ lấp đầy trái tim bình yên ấy.

Cô đã không phải nữ sinh bồng bột trong những năm tháng thanh xuân, sẽ không ngây ngô theo đuổi nam sinh thanh tú lớp bên, cũng sẽ không đỏ mặt tim đập mà kêu to "Tôi thích cậu" .

Vì thế cô chỉ im lặng mà ngồi tại nơi này, ôm cái người mà cô chả biết đã thích từ bao giờ, nhắm mắt lại mà cười thỏa mãn.

Cô nói: "Thật tốt."

"Tốt gì chứ?" Môi anh hơi rời khỏi cổ cô, mơ màng khó hiểu hỏi.

Cô cũng không nói gì, chỉ là vươn tay qua ôm thật chặt anh.

Cuối cùng là có gì tốt đây?

Tốt là, cô luôn hi vọng anh có thể sống thật tốt, cả đời vui vẻ hạnh phúc, bù đắp lại những tổn thương đã qua. Mà nay, khi anh nói ra câu đó, cuối cùng cô mới yên lòng, ra quyết định.

Bởi vì nhiệm vụ đối xử tốt với anh, từ nay về sau đại khái có thể giao lại cho cô rồi.

Cô sẽ khiến anh sống thật tốt thật tốt.

Cô sẽ dùng cánh tay nhỏ này để bảo vệ anh, cho anh cảm nhận được hạnh phúc nhỏ bé của cô.

***

Hơi ấm phát ra từ điều hòa tràn ngập cả căn phòng, cảm giác ấm áp này khiến người ta sinh ra tính lười biếng.

Dư Điền Điền tỉnh dậy trước, giật giật cổ tay, cô phát hiện cánh tay mình đang bị cái gì đó đè thật nặng, không thể động đậy.

Cô nghiêng đầu sang, phát hiện chính mình và Trần Thước hai người nằm trên ghế sofa ngủ cả đêm, anh còn chưa tỉnh, yên ổn gối đầu lên cánh tay cô, ngủ rất ngoan.

Dư Điền Điền tiến lại gần cẩn thận quan sát anh, không chuyển mắt.

Lông mi anh rất dài lại đen, bao trùm trên mi mắt giống như một chiếc bàn chải nho nhỏ.

Râu lại bắt đầu mọc một chút rồi, trên cằm hơi hơi hiện những chân râu màu xanh, cô không nhịn được tiến sát lại gần anh, muốn dùng mặt đi cọ thử.

Lần thứ nhất.

Hơi ngứa một chút.

Lần hai.

Rất thú vị.

Lần ba ——

“Dư Điền Điền.”

Trên đầu đột nhiên xuất hiện giọng nói dọa cô giật mình, gần như là theo bản năng cô lùi người lại, lúc suýt chút nữa ngã khỏi sofa, chủ nhân của giọng nói kia liền vươn tay qua kéo cô lại.

Trần Thước kéo cô lại, nhưng cũng không chịu buông tay, mà là kéo cô ngã sấp lên trên người anh, cô bên trên, anh phía dưới… Tư thế quả là mập mờ.

Dư Điền Điền mặt dần đỏ, nhỏ giọng nói: “Thả em xuống đi.”

“Bây giờ cũng biết xấu hổ rồi hở?” Anh không thèm để ý, trong giọng nói còn mang theo cơn ngái ngủ của người chưa tỉnh giấc, khóe môi lại hơi hơi nhếch lên, “Vừa nãy còn hôn trộm anh sao không thấy em xấu hổ?”

“Ai… ai hôn trộm anh?” Cô vô cùng hoảng sợ, cái tội này quá lớn rồi đấy!

“Em chứ ai!” Trần Thước nói ra vẻ rất hợp lý, “Chỗ này, chỗ này, cả chỗ này nữa.”

Anh đưa tay chỉ chỉ vào cằm mình, ăn không nói có, “Em còn chối nữa à?”

Dư Điền Điền đỏ mặt, bị đẩy tới đường cùng, sau một lúc mới ngập ngừng nói nói: “Chỉ xoa xoa râu mà thôi, đâu có hôn?”

“Vậy anh cũng muốn xoa.” Trần Thước nghiêm túc lật ngược cô xuống, cúi đầu cọ cọ tóc vào cổ cô.

Dư Điền Điền cười ha ha, lăn lộn sang đầu ghế sofa bên kia, “Em không có râu! Anh cọ cái gì mà cọ! Tránh ra!”

“Kệ em, không có râu anh cọ lông gáy cũng được!” Người nào đó mặt dày mày dạn lại sấn người tới, quyết tâm làm càn không tha cho cô.

Mới sáng sớm, Dư Điền Điền không nghĩ đến hai người sẽ trêu đùa nhau thoải mái như vậy, cũng chẳng để ý hai người còn chưa mở miệng nói thích đối phương, nhưng bọn họ lại rất giống như những người yêu nhau ăn ý đến mười phần, rất tự nhiên mà làm những hành động thân mật.

Cô bỗng nhiên không giãy giụa nữa, nghiên túc nhìn thẳng vào mắt anh.

“Làm sao vậy?” Trần Thước hỏi.

“Tâm trạng anh đã khá hơn chút nào chưa?”

Anh nghẹn lời, nửa ngày mới nhéo mặt cô mặt, “Em để anh hôn một cái tâm trạng sẽ tốt ngay.”

Dư Điền Điền lại cười ha ha, vừa đẩy ra anh, vừa nói: “Người ta là con gái, con gái mặt mỏng lắm tất nhiên sẽ không đồng ý yêu cầu lưu manh này.”

Trần Thước lầu bà lầu bầu giả vờ mất hứng, nhưng cũng không hôn cô thật, ngược lại anh thả lỏng vòng tay.

Anh nhìn Dư Điền Điền xấu hổ bỏ chạy, trong lòng cũng không bực.

Cô hoạt bát tươi đẹp đầy sức sống luôn ở trong tầm mắt anh, anh còn điều gì mà không thỏa mãn nữa?

Anh chỉ cảm thấy… hiện tại giống như đang mơ vậy.

Dư Điền Điền thật sự rất xấu hổ , ở lì trong phòng tắm ngắm mình trong gương hồi lâu, sau một lát cô cảm thấy mọi chuyện đã đi quá nhanh rồi, lát sau lại cảm thấy đây chính là đang yêu nhau sao? Chưa từng trải qua yêu đương với ai, quá trình theo đuổi hay là được theo đuổi như nào, mà giờ đã trực tiếp đến giai đoạn yêu nhau rồi?

Cô xử lý tốt vệ sinh cá nhân, rồi đi ra phòng khách nhìn Trần Thước, nghiêm túc nói: “Bác sĩ Trần, em muốn về nhà.”

Trần Thước không hài lòng điều đầu tiên là xưng hô của cô với anh… Sao cô vẫn gọi anh là bác sĩ Trần đây?

Tiếp theo mới hồi phục lại tinh thần hỏi, “Vì sao lại muốn về nhà?”

Dư Điền Điền nghiêm túc nói: “Em nhận ra hai chúng ta bỏ qua quá trình theo đuổi và được theo đuổi, điều này không hợp lẽ cho lắm.”

“…” Trần Thước không hiểu gì, “Vì thế nên?”

“Vì vậy, tất nhiên anh phải theo đuổi em.” Cô tuyên bố.

Trần Thước trơ mắt nhìn Dư Điền Điền đi thẳng ra cửa, trong lòng nóng như lửa đốt theo sát phía sau cô, “Này, Dư Điền Điền, vậy chuyện đêm qua và sáng sớm nay là gì chứ?”

“Cứ coi như là thực tập trước đi!” Dư Điền Điền rất nghiêm túc, “Mỗi cô gái đều có quyền lợi được theo đuổi, anh chưa từng theo đuổi em mà hai chúng ta đã yêu nhau, vậy không phải em bị thiệt rồi sao? Em cũng chưa từng nói yêu ai, cũng chưa từng trải nghiệm qua cảm giác được một người đàn

ông nghiêm túc theo đuổi, nếu chút hồi ức ấy anh cũng không làm cho em, sau này chúng ta già đi, đứa nhỏ hỏi em chúng ta yêu nhau thế nào, em phải nói với con thế nào đây?"

Mặt cô đỏ ửng, nói xong lời này liền vỗ mông ngựa bỏ chạy thật nhanh.

Trần Thước đứng đơ người trước cửa đầu óc choáng váng.

Cô vừa nói lung tung cái gì vậy? Ngay cả chuyện muốn sinh con cho anh cũng dám nói ra, đây không phải cô đang khăng khăng muốn đi theo anh đấy sao?

Còn muốn người ta theo đuổi mày?

Phải là mày theo đuổi người ta mới đúng?

Trần Thước buồn cười, nhanh chóng gọi cô: "Em chạy gì chứ? Bên ngoài rất lạnh, để anh lái xe đưa em về!"

Chỉ nghe thấy giọng Dư Điền Điền truyền đến từ trong thang máy, "Anh cũng đâu phải bạn trai em, cũng không phải người theo đuổi em, anh lái xe đưa em về làm gì? Không cần! Em tự về cũng được!"

Bác sĩ Trần buồn bã thối mặt quay về nhà, nghĩ một lúc, anh đến trước bàn máy tính, quyết định lướt mạng nghiên cứu đã.

Mở trang chủ Baidu, anh chán nản đánh vài từ mấu chốt vào khung tìm kiếm: "Các cách theo đuổi con gái?"

Kết quả tìm kiếm lập tức hiển thị hàng loạt.

Tùy tiện click vào một chủ đề.

Lầu một: "Tặng hoa, 999 đóa hoa hồng, sợ gì cô ấy không cảm động."

—— Tên này sống trên núi hay người nguyên thủy vậy? Thời này là thời nào mà còn tặng hoa? -> Loại

Lầu hai: "Bữa tối dưới ánh nến, lời tỏ tình cảm động, phối hợp với khuôn mặt đẹp trai và giọng nói nhẹ nhàng, chiêu này dùng mười lần thành công cả mười."

—— Phì phì phì ! Anh sao có thể làm mấy chuyện buồn nôn như vậy? Cách này không được. -> Loại

Lầu ba nói tặng trang sức sang trọng, lầu bốn nói tặng chocolate, lầu năm nói mỗi ngày tan tầm đến công ty chờ cô đưa đón cô về nhà, lầu sáu nói trả toàn bộ tiền điện tiền nước hàng tháng cho cô, đây là những biểu hiện muốn bao thầu cô…

Mấy cách này là quái gì vậy???

Ngay khi Trần Thước buồn bực định tắt trang web thì bỗng nhiên nhìn thấy ý kiến cuối cùng ——

"Kỳ thật muốn một cô gái cam tâm tình nguyện đi theo bạn chỉ có một cách nhanh nhất, chính là gạo nấu thành cơm thôi!"

Anh lập tức vui vẻ, không nhịn được di di chuột máy tính, like một cái ~!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Sau khi Dư Điền Điền từ nhà Trần Thước trở về, Lục Tuệ Mẫn liền mở cuộc tra khảo dưới hình thức mười vạn câu hỏi vì sao.

Dư Điền Điền vừa mới ngồi xuống sofa, cô nàng liền ném chuột máy tính, game võng du cũng không thèm chơi nữa, chạy tới ngồi sát vào Dư Điền Điền, "Này này này, mình đã suy nghĩ chuyện này lâu lắm rồi, trước đây không phải cậu rất ghét bác sĩ Trần đó sao? Mà sao bây giờ thái độ bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ vậy?"

Dư Điền Điền dịch mông sang bên một chút, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Lục Tuệ Mẫn lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Bác sĩ Trần này, tuy rằng rất đẹp trai, điều kiện bên ngoài cũng được, nhưng tính cách anh ta rất khó chịu. Này, mình nói Dư Điền Điền, vì sao cậu lại thích anh ấy?"

Vì sao nhỉ?

Dư Điền Điền cũng tự hỏi bản thân câu hỏi này rất nhiều lần rồi, rõ ràng anh mồm miệng độc địa như vậy, mở mồm ra là nói móc cô vài câu, làm cho cô khó chịu trong lòng, hận không thể cắn anh vài cái.

Nhưng thích chính là thích.

Chỉ là thích thế thôi.

Cô không trả lời được câu hỏi của Lục Tuệ Mẫn, cô đáp lời ấp úng vài câu rồi đi thẳng vào phòng bếp rót nước uống.

Ai ngờ hôm nay Lục Tuệ Mẫn dai như đỉa bám theo ngay sau cô, "Này, vì sao không trả lời câu hỏi của mình? Tớ nói này, tối hôm qua cậu không về nhà, chẳng lẽ hai người… đã gạo nấu thành cơm rồi hả?"

Dư Điền Điền không kịp nuốt hết ngụm nước, phụt một tiếng phun toàn bộ đống nước trong miệng ra, thật công bằng… vừa lúc phun trúng mặt Lục Tuệ Mẫn.

Sau đó cuộc tra khảo mười vạn câu hỏi vì sao cuối cùng cũng kết thúc hoàn toàn.

Cô vừa luống cuống tay chân giúp Lục Tuệ Mẫn lau mặt, vừa cười ngửa tới ngửa lui, "Ha ha ha, ai bảo cậu hỏi cho lắm vào, ai bảo cậu nói lung tung, lần này gặp báo ứng rồi kìa …"

Lục Tuệ Mẫn vẻ mặt tức giận đẩy tay của cô ra, "Dư Điền Điền, cậu thật ác độc!"

Cô nàng oán hận vừa đi vào phòng tắm, vừa nghiến răng nghiến lợi mắng "Không muốn nói thì cứ nói thẳng ra! Trả thù người ta cũng đừng làm vậy chứ! Trời mới biết đống nước cậu phun ra có bao nhiêu vi khuẩn bắn vào khuôn mặt như hoa như ngọc của người ta!" Cô nàng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Dư Điền Điền, "Mình sẽ kể lại cho bác sĩ Trần nghe!"

Dư Điền Điền híp mắt cười nói: "Nếu vậy anh ấy nhất định sẽ ghen."

"Ghen… Ghen cái gì chứ?" Lục Tuệ Mẫn đứng lại, vẻ mặt hoài nghi, "Chuyện ấy mà anh ta cũng nghĩ ra được, muốn bị cậu phun nước bọt vào mặt sao? Ha ha, không phải đầu anh ta có vấn đề đấy chứ?"

Dư Điền Điền hừ một tiếng đáp lại, vừa rót lại chén nước, trong đầu hiện ra một màn tình nồng ý mật cùng bác sĩ Trần trên sofa sáng sớm hôm nay, "Hai người yêu nhau thỉnh thoảng làm vài chuyện trao đổi nước bọt chẳng lẽ không phải nó sẽ có ích cho quá trình phát triển mối quan hệ đó sao?"

"Ha ha, mình nói này!" Lục Tuệ Mẫn kích động vọt tới, cũng mặc kệ trên mặt đang dính bao nhiêu nước, vừa kéo áo Dư Điền Điền hỏi, "Cậu đã quyết định là bác sĩ Trần rồi?"

Dư Điền Điền tít mắt cười gật đầu.

"Đại ý là, hai ngươi bây giờ đang yêu nhau?"

Dư Điền Điền lắc đầu.

Lục Tuệ Mẫn hồ đồ, "Cậu đã giải quyết anh ấy rồi, nhưng hai ngươi lại không phải đang yêu nhau… Đây là chuyện gì vậy?"

"Chuyện chính là, anh ấy mê tớ thất điên bát đảo, cho nên đang ở nhà chuẩn bị triển khai tấn công nhiệt tình, chính thức theo đuổi mình." Dư Điền Điền vẻ mặt rất đắc ý, chỉ kém không hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười ha ha mấy cái cho bõ ghét.

Sau đó cô liền bắt đầu khẽ hát, cầm khăn lau rửa những chiếc đĩa Lục Tuệ Mẫn còn chưa kịp rửa cho bữa sáng vừa xong, vừa rửa, còn vừa múa máy loạn xạ, bộ dáng vênh váo khiến người ta hận không thể đá cô ra khỏi cửa.

Tinh thần thoải mái cất giọng hát vịt đực hát lên một bài ca rất hào hùng: "Sông lớn hướng Đông Luru, sao trời hướng Bắc Đẩu, hò dô ta, một hai hò dô ta…"

Lục Tuệ Mẫn mặt không biến sắc dựa ở cửa phòng bếp, lấy tay lau vệt nước còn vương lại trên mặt, "Bác sĩ Trần mà nhà cậu biết cậu bôi đen hình tượng của anh ấy thế này thì sẽ tiếp tục thích cậu sao? Cậu phải kiềm chế chút đi, đừng đem hình tượng cô gái tươi sáng phá hủy như vậy. Phá vỡ ảo mộng của bác sĩ Trần, sau đó anh ấy sẽ đá cậu —— "

"Cậu đang ghen tị với anh ấy đấy à." Dư Điền Điền dứt khoát nói, cuối cùng còn ra vẻ thâm tình chọt chọt cằm cô nàng, "Cậu yên tâm đi, chó là bạn của con người, mình sẽ không ngược cậu mỗi ngày đâu."

Lục Tuệ Mẫn chỉ muốn đánh cô một trận, sau đó ném thẳng từ ban công xuống.

***

Trần Thước chưa từng theo đuổi con gái, tuy rằng tính thoáng ra, anh cũng có nhiều người theo đuổi, nhưng anh chưa từng cúi mình theo đuổi bất cứ cô

gái nào.

Mà lần này, không chỉ muốn theo đuổi Dư Điền Điền, anh còn vắt hết đầu óc, nghiêm túc bắt bước lên con đường khổ này.

Lúc anh gọi điện thoại cho Hi Hi, đầu tiên thì quanh co lòng vòng hỏi cô một vài vấn đề kỳ lạ, ví dụ như: "Con gái bọn em thích được tặng thứ gì?"

Hi Hi ở đầu dây bên kia tò mò hỏi: "Vậy cũng phải xem lúc đó là lúc nào, ví dụ như ngày sinh nhật thì hi vọng có người sẽ tặng mình một chiếc banh gato mang ý nghĩa đặc biệt, lại ví dụ như ngày lễ tình nhân thì lại muốn được nhận hoa hồng, lại ví dụ như —— "

"Không cần ví dụ, là lúc… không có chuyện gì, cũng không phải ngày gì đặc biệt, lúc đó thì nên tặng quà gì?"

Hi Hi suy nghĩ một chút, "… Lúc bình thường thì, em muốn nhận được tiền nhất, sở dĩ có người cho mình tiền, đó nhất định là chuyện tốt."

Vì vậy ngày hôm sau trước khi Trần bác sĩ đi làm, anh ra thẳng cây ATM rút tiền, còn chu đáo lái xe tới trước cửa chung cư của Dư Điền Điền đón cô và Lục Tuệ Mẫn đi làm.

Xét thấy anh còn chưa mở miệng nói chính thức theo đuổi mình, Dư Điền Điền giả vờ giả vịt nói: "Bác sĩ Trần anh quả thực là người tốt, còn tiện đường qua đón chúng em đi làm."

Lục Tuệ Mẫn mau lời chen miệng: "Đâu có đâu có, bác sĩ Trần người ta là cố ý tới đón cậu, tiện đường qua đón mình —— tôi đoán tôi mới là người được tiện đường."

Cô nàng đặc biệt lấy lại mặt mũi cho anh, Trần Thước từ kính chiếu nở nụ cười rạng rỡ với cô, lấy đó làm cảm kích.

Lái xe đến trước cửa bệnh viện, Lục Tuệ Mẫn vô cùng biết điều nhảy xuống xe, vẫy tay một cái liền chạy mất, "Tôi đi trước, có chút chuyện cá nhân cần giải quyết!"

Chuyện cá nhân đó là có thật hay không, kỳ thực trong lòng mọi người đều biết.

Lúc ra khỏi bãi đỗ xe, nhìn trái nhìn phải đều không thấy ai, Trần Thước tiến lên một bước, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp vuông nho nhỏ, đưa cho Dư Điền Điền.

Dư Điền Điền cúi đầu nhìn.

Đây là một chiếc hộp vuông rất đẹp màu tím nhạt, trên nắp ngoài còn buộc một chiếc nơ con bướm nho nhỏ.

"Đây là cái gì?" Cô nhận lấy rồi hỏi.

Trần Thước thấp giọng trả lời nói: "Quà tặng em."

"Tại sao tặng em quà?" Cô có chút cảm động, trái tim đập thình thịch liên tục.

Bởi vì đây là đây là món quà đầu tiên anh tặng cô. Thật ra cô rất mong chờ nó.

Mặt Trần Thước hơi đỏ lên, lại bởi vì chột dạ, nên cố làm ra vẻ lớn giọng nói: "Không có chuyện gì thì không thể tặng quà cho em à?"

Suy nghĩ một chút, anh bổ sung nói: "Anh có nhiều tiền, tiền để trong ví nặng quá, nên muốn tặng quà cho em có được chưa?"

Dư Điền Điền cười xì một tiếng, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, nhưng sau khi mở chiếc hộp ra, chút cảm giác ấm áp vừa chớm trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Bởi vì trong hộp…

Chứa…

Một chồng dày…

Mao chủ tịch?

Cô trợn mắt há mồm ngẩng đầu lên nhìn anh, "Đây là cái gì?"

"Tiền."

"Tại sao anh đưa tiền cho em?"

"… Quà tặng đó!"

"Vì sao lại có người tặng tiền làm quà thế này?" Dư Điền Điền không hiểu, ngơ ngác mà nhìn anh, "Anh cảm thấy em đang thiếu tiền sao?"

Mặt bác sĩ Trần lại đỏ.

"Em không thích sao?"

"… Sao mà em thích được…" Dư Điền Điền cuống lên, món quà đầu tiên anh tặng cô, tại sao lại là một chồng Mao chủ tịch thế này…

Trông cô rất túng tiền, rất khát khao có tiền sao?

Trần Thước nhanh tay đoạt lại chiếc hộp kia, nhanh chóng cất lại trong túi, ho khan hai tiếng, "Lấy nhầm, lấy nhầm thôi."

Nhìn thấy Dư Điền Điền không nói gì, anh lại hung dữ nói to, "Sao thế, anh chưa từng theo đuổi ai, không cho phép anh sai một lần sao? Mấy chuyện vừa nãy, em quên hết cho anh, coi như anh chưa tặng gì, có nghe không?"

Bởi vì chột dạ cùng mất tự nhiên, anh cất chiếc hộp xong liền nhanh chân đi trước cô, còn vừa đi vừa đi vừa càu nhàu: "Sao vậy sao vậy, không định lên à? Đến muộn sẽ bị trừ tiền lương đấy!"

Nhưng đầu cũng không dám quay lại.

Dư Điền Điền đoán anh đang xấu hổ, cho nên mới ra vẻ khó chịu như vậy, mới vừa rồi còn đang quýnh quáng bỗng nhiên lại cảm thấy vui vẻ.

Cô vừa nhanh chân chạy theo, vừa cười hì hì nói: "Bác sĩ Trần, chờ em với, có phải mặt anh đỏ rồi không?"

Bác sĩ Trần kia vừa nghe thấy tiếng bước chân của cô, cũng vội vội vàng vàng nhanh chân hơn, vừa chạy vừa nói: "Em đừng đuổi theo anh nữa, cảnh báo em đấy vừa rồi mặt anh không đỏ, mặt đỏ là gì chứ anh không biết đâu!"

"Vậy anh chạy nhanh như vậy làm gì?"

"Anh… Rèn luyện sức khỏe được chưa? Sáng sớm vận động một chút có làm sao? Không thấy dáng người anh giống vận động viên điền kinh sao?"

"…"

Thấy Dư Điền Điền không phản ứng lại, anh quay người lại rống lên một câu: "Đều do sáng nào anh cũng vận động như vậy thôi!"

Chưa tới một giây sau, để bảo đảm cô căn bản không thấy rõ trên mặt anh có đỏ hay không, anh liền nhanh chóng quay đầu lại nói, "Thấy chưa thấy chưa, mặt anh có đỏ đâu!"

Dư Điền Điền cười không nhấc nổi chân nữa rồi.

***

Bác sĩ khoa ngoại khó có thời gian ăn trưa cố định, bởi vì ca phẫu thuật kéo dài có thể sẽ làm lỡ thời gian ăn trưa.

Trần Thước tập mãi cũng thành quen, dù sao cũng làm việc đã lâu như vậy, trong ngăn kéo của anh luôn chứa đống bánh mì bánh ngọt coi như là bữa trưa.

Nhưng tất cả mọi người đều nhận ra, mấy ngày hôm nay bác sĩ Trần làm việc đặc biệt chuyên tâm, đặc biệt nhanh chóng, tới lúc gần trưa, anh liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ, cuối cùng vừa đúng lúc mười hai giờ, anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Dư Điền Điền: "Cùng nhau ăn cơm nhé?"

Dư Điền Điền đáp lại: "Vừa nãy đám ý tá không có việc gì, mọi người liền gọi nhau tới cangteen đang ăn cơm rồi…"

Trần Thước tức giận, cầm điện thoại di động đi về phía thang máy.

Mẹ nó, lại chậm một bước!

Anh đen mặt chọn thức ăn vào đĩa, quay đầu lại liền nhìn thấy Dư Điền Điền cùng mấy vị y tá khác đang ngồi bàn nào đó nói nói cười cười, mà mấy đĩa cơm trên bàn đã sạch sẽ…

Một mình anh yên lặng mà chọn một cái bàn ngồi xuống, sau đó yên lặng mà phát ra tin nhắn cho cô: Ăn cơm một mình… thật sự rất cô đơn.

Điện thoại di động Dư Điền Điền vừa vang lên, cô cúi đầu xem xong tin nhắn, mới quay đầu nhìn xung quanh một vòng, sau đó nhìn thấy Trần Thước đang ngồi gần cửa sổ.

Nhìn mặt bác sĩ Trần bây giờ giống như đang khắc mấy chữ "tôi rất cô đơn" trên trán, anh đưa tay cầm đũa chậm chạp gẩy gẩy thức ăn trong đĩa.

Đối diện với cái nhìn của Dư Điền Điền, anh còn đặc biệt buồn bực bĩu môi, dùng khẩu hình nói với cô: anh, rất, cô, đơn.

Sau đó anh gắp một chiếc đùi gà trong đĩa, tiếp tục dùng khẩu hình: anh, có, chân, gà, nhỏ, em, muốn, ăn, không?

Dư Điền Điền bật cười một tiếng, bưng đĩa cơm đứng dậy, "À Ừm, tôi có chút việc, đi trước nhé."

Cũng không để ý đám bạn mồm năm miệng mười hỏi dò, cô nhanh chóng đi tới chỗ Trần Thước đang ngồi rồi ngồi xuống, "Làm gì vậy, sao tự nhiên muốn ăn cơm với em?"

Trần Thước lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, mặt trưng ra vẻ vô tội, "Không phải, bác gái cangteen thấy anh đẹp trai, nên miễn cưỡng nhét thêm vào cho anh cái chân gà, nhưng hôm nay anh không có tâm trạng, cũng không muốn ăn chân gà nhỏ."

Chiếc đũa vừa động, chiếc chân gà kia liền chạy sang đĩa cô.

"Hơn nữa hôm nay chân gà lại cứng như vậy. Để không lãng phí lương thực, y tá Dư, em nên làm việc mình phải làm đi!"

Dư Điền Điền cười vang, vừa cúi đầu ăn đùi gà, vừa hỏi anh: "Hay nhỉ, thậm chí ngay cả bác gái cangteen cũng quyến rũ được, bác sĩ Trần anh quả là cầm thú!"

Trần Thước lập tức dùng tay ôm lấy hai vai mình, "Không, y tá Dư, trái tim anh đã có em! Anh quyết vì em thề sống chết bảo vệ trinh tiết của mình! Không tin…"

Anh ngừng lại.

"Không tin cái gì?" Dư Điền Điền quả nhiên đã mắc câu.

"Không tin, đêm nay em tự mình nghiệm thân anh, sớm ngày lấy nó đi! Miễn để ngày nào bác gái cangteen cũng mơ về nó!" Bác sĩ Trần chăm chú nghiêm túc trả lời cô.

Dư Điền Điền cười suýt nữa lật đổ cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Dạo này, Trần Thước hay gọi điện cho Trần Hi, cứ gọi là anh lại hỏi về những điều con gái thường thích, cuối cùng cũng khiến Trần Hi nghi ngờ.

Cuộc nói chuyện hôm ấy như sau:

"Em nói xem nếu tặng quà sinh nhật cho đồng nghiệp nữ thì tặng gì, tặng cốc thì sao?"

Trần Hi trả lời: "Lúc đi học, em từng nghe chúng bạn nói nếu ai tặng bạn một chiếc cốc chứng tỏ người đó muốn tặng bạn cả đời mình, anh muốn tặng cốc thật à?"

Trần Thước nhanh nhảu: "Đâu có, chỉ thuận miệng nói vậy thôi."

Nhưng vài giây sau, anh lại tiếp tục hỏi như không có chuyện gì xảy ra : "À ừm… Nếu anh muốn tặng cốc thì sao, em cảm thấy anh nên tặng loại nào? Dĩ nhiên, anh chỉ nói nếu như thôi, thật ra cũng không có chuyện đó."

Trần Hi im lặng trong vài giây, cô nhớ lại dạo này anh trai luôn loanh quanh nhắc lại chủ đề này, rốt cuộc cô không nhịn được mà hỏi một câu: "Anh hai, anh đang yêu ai phải không? Ngày nào cũng lòng vòng hỏi mấy chuyện vặt nhỏ con con đó, anh cứ dứt khoát nói thẳng với em là đang theo đuổi người ta đi."

Trần Thước nghẹn họng.

Anh theo phản xạ có điều kiện phản bác: "Theo đuổi ai đâu? Anh trai cô từ bé đến giờ, mặt mũi sáng sủa anh tuấn ngời ngời, sao có thể chủ động theo đuổi ai được? Trước đây không phải toàn là con gái theo đuổi anh đấy à?"

"Vậy sao ngày nào anh cũng hỏi em tặng quà cho phụ nữ thì tặng gì, còn bắt đầu nóng lòng muốn mua nước hoa đàn ông? Anh thử tự tính xem nửa tháng nay anh gửi cho em bao nhiêu ảnh quần áo? Nhất định bắt em xem bộ nào nhìn hợp với anh nhất, trước đây anh chả thèm đóm dáng như thế đâu." Hi Hi ở đầu dây bên kia cười trộm, giọng nói nhẹ nhàng tấn công.

Trần Thước có chết cũng không chịu thành thật: "Em đừng có suy nghĩ lung tung. Anh chỉ cảm thấy mình cũng không còn trẻ nữa, cũng nên chuẩn bị cho việc chung thân đại sự sắp tới, vì thế dạo này bắt đầu chuẩn bị trước."

“À, hóa ra là chuẩn bị trước.” Hi Hi nhại lại tỏ vẻ đã hiểu.

“Thật mà, anh không thèm theo đuổi ai đâu.”

“Ừm, không thèm theo đuổi.” Cô nàng tiếp tục phụ họa.

Trần Thước im mấy phút, cuối cùng rốt cuộc cũng mở miệng, tức giận nói: “Anh biết cô không tin!”

Hi Hi ở đầu kia cười ha ha, “Anh là anh trai của em đấy, nếu em còn không hiểu anh, người đó mới hiểu anh phải không?”

“Vậy em còn giả vờ giả vịt làm gì?”

“Phối hợp với anh thôi, chờ khi nào anh sẵn sàng rồi cũng sẽ nói cho em biết mà.” giọng nói Hi Hi nhỏ nhẹ , “Ai bảo em là em gái anh chứ?”

Trái tim Trần Thước cũng cảm thấy dịu dàng hẳn ra.

Hi Hi hỏi anh: “Cô ấy là cô gái thế nào? Có xinh không? Dễ thương không? Có thể lọt vào mắt xanh của anh trai em, nhất định cô ấy không phải người đơn giản đâu.”

Trước giờ anh trai cô rất soi mói, trước kia cô cũng không dám nghĩ sẽ có một ngày sẽ có một cô gái có thể lọt vào mắt anh khiến anh vừa mắt, cho nên trong lòng vô cùng tò mò.

Trước mắt Trần Thước hiện ra gương mặt Dư Điền Điền, khóe miệng cũng kìm được mà cong lên.

Anh nói: “Hình như ngược lại mới đúng, cô ấy rất ngốc.”

Ngốc đến mức rất dễ mắc lừa, Thiệu Binh, Trương Giai Tuệ, chỉ cần tùy tiện cười với cô nàng một cái, nói vài câu ba hoa bốc phét, cô liền mềm lòng tin tưởng đối phương là người tốt.

Ngốc đến mức bị anh mắng mỏ như vậy cũng không giận, cũng không tâm tâm niệm niệm muốn báo thù anh, ngược lại còn nghiêm túc xem xét lại bản thân, nhận ra lỗi sai liền sửa.

Ngốc đến mức dùng ánh mắt thiện lương tốt đẹp nhìn thế giới này, chân thành đối xử với từng người.

Bên cạnh anh có rất nhiều rất nhiều phụ nữ, Dư Điền Điền cũng không phải là người xinh đẹp nhất trong số đó, cũng tuyệt đối không phải người khiến anh ngắm nhìn không rời mắt.

Cả đêm đó, anh nói rất nhiều chuyện, rất nhiều người không muốn nghe anh nói mà chỉ có Trần Hi mới nghe nghiêm túc đến thế.

Cô gái nhỏ nín thở nghe anh trai miêu tả người trong lòng mình, cuối cùng còn cười nói: “Anh trai em là người giỏi nhất trên thế giới, chị Dư nhất định sẽ thích anh!”

Giờ phút này, Trần Thước bỗng nhiên nhận ra một điều.

Bất luận là tình thân hay là tình yêu, khi bạn quý trọng đặt người đó trong lòng mình thì tất cả của đối phương đều sẽ trở thành những thứ đẹp nhất trong mắt bạn.

Bất kể là Hi Hi hay Dư Điền Điền đối với anh, hay là anh đối với Hi Hi và Dư Điền Điền, tất cả đều như vậy.

Tình trong mắt hóa tây thi, người mình yêu sâu đậm vĩnh viễn là sự tồn tại hoàn mỹ nhất trên thế giới này.

***

Dư Điền Điền luôn cho rằng Trần Thước là một người chả biết dịu dàng là gì, anh rất kiêu ngạo, lòng tự trọng lại mạnh, có đôi khi thậm chí hay ra vẻ nguy hiểm, cho nên cũng chưa từng trông cậy anh sẽ giống như mấy bạn trai Nhị Thập Tứ Hiếu thời sinh viên, vì cô làm vài chuyện đặc biệt khiến người ta cảm động.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, Trần Thước bỗng nhiên bắt đầu để ý từ những chi tiết nhỏ nhất.

Đối với nghề y đôi tay là vô cùng quan trọng, một năm bốn mùa đều phải chú ý bảo dưỡng đôi tay, đặc biệt là trong tiết thu khô ráo hay đông giá rét.

Theo thường lệ, mỗi ngày Trần Thước sẽ tới đón cô và Lục Tuệ Mẫn, tan làm ngày nào đó, khi đưa các cô về đến dưới chung cư, anh bỗng nhiên gọi cô lại.

Dư Điền Điền quay đầu, anh hạ tấm kính cửa sổ xuống, từ ghế lái chính đưa tới cho cô một túi nilon.

“Gì vậy anh?” Cô nhận lấy, vì không thấy Trần Thước trả lời nên cô đã tự mình mở ra xem.

Trong túi nilon có hai hộp kem dưỡng da tay, nhìn nhãn hiệu là biết của Anh, cô nhìn mấy lần, không hiểu trên đó viết gì, vì thế ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Trần Thước.

Trần Thước thản nhiên nói: "Anh vẫn thường dùng loại dưỡng da này, hiệu quả rất tốt, bôi vào thấy dễ chịu lắm."

Thấy Dư Điền Điền không có ý muốn nói, anh nhìn thoáng qua tay của cô nói tiếp, "Vừa lúc hộp anh dùng hết rồi, nên tối hôm qua lúc đi dạo qua cửa hàng bán kem dưỡng da, liền tiện tay mua cho em và Lục Tuệ Mẫn một người một hộp."

Anh cũng không quen giải thích cho những gì mình làm, cho nên lấy lý do tiện tay, vừa lúc… mọi việc chỉ là tiện tay thôi.

Dư Điền Điền ngạc nhiên, chợt nhớ tới chuyện buổi trưa hôm qua lúc cùng nhau lúc ăn cơm.

Lúc ấy cô cầm đũa, phát hiện anh chậm chạp không ăn, chỉ là nhíu mày nhìn chằm chằm bàn tay khô nẻ của cô.

Cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Anh lắc đầu, cũng không nói gì.

Bây giờ nhớ lại, chắc hẳn lúc đó anh đã chú ý cô không bảo dưỡng tay tốt, cho nên mới có chuyện hôm nay.

Trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp, nhỏ giọng đáp: "Cám ơn anh, bác sĩ Trần."

"Cảm ơn gì mà cám ơn, cũng chỉ tiện tay thôi mà." Anh có chút mất tự nhiên xoa xoa mũi, "Anh về đây, Hotdog còn đang ở nhà chờ anh."

Sau đó cũng không đợi cô trả lời, liền nhanh chóng lái xe chuồn mất.

Cô xách gói nilon ở sau lưng anh vẫy vẫy tay: "Bác sĩ Trần, lái xe về nhà cẩn thận nhé!"

Từ kính chiếu hậu Trần Thước nhìn cô cười tít mắt, khóe miệng cũng cong lên.

Chuyện thứ hai là quan tâm trưởng bối.

Dư Điền Điền không sống cùng ba mẹ, mà ba mẹ cô lại rất vụng trong cuộc sống hàng ngày. Có đôi khi cô nhắc về ba mẹ trước mặt Trần Thước, luôn là dáng vẻ dở khóc dở cười lại không yên tâm.

Cuối tuần nào đó, Trần Thước bỗng nhiên gọi điện thoại cho Dư Điền Điền, nói mình đang đứng trước nhà cô.

Dư Điền Điền lao thẳng xuống lầu, nhìn thấy anh đang đứng dựa xe đợi cô. Thấy cô tới, anh mở cửa sau xe định cho cô xem gì đó, giải thích: "Bác sĩ Trương cùng khoa anh mới từ Tây Tạng về, mang theo nghệ tây và thuốc bổ cho mọi người. Mấy thứ này rất tốt cho sức khỏe, em giữ lại đưa cho chú và cô đi, anh giữ cũng không dùng được."

Bên cạnh hộp thuốc bổ còn có vài cuốn sách, cô tò mò cầm lấy nhìn, phát hiện trong đó có sách dạy nấu ăn, có tập ảnh triển lãm ở viện mỹ thuật quốc gia mới nhất, còn có mấy quyển liên quan đến lĩnh vực âm nhạc.

Trần Thước giải thích: "À, đó là lúc đi ngang qua nhà sách, cảm thấy tặng thuốc bổ có chút đơn giản quá, liền vào chọn thêm vài cuốn sách, em mang đống này về cho cô chú đi."

Anh đã quen như vậy rồi, chẳng thể hiện mình đang đối tốt với người khác, cũng chỉ làm như chuyện này là lẽ đương nhiên, chưa bao giờ thích kể công.

Vài cuốn sách này vừa nhìn là biết anh nghĩ tới công việc của ba mẹ cô mà cẩn thận lựa chọn, lại bị anh cố tình nói thành tùy tiện lấy tạm vài quyển.

Chẳng quan tâm bây giờ anh đang trong quá trình theo đuổi cô, làm mọi chuyện để nhằm lấy lòng cô, nhưng Dư Điền Điền cũng không nhịn được mà cảm động đến tay chân rối bời.

Sau sự kiện hôm đó, Lục Tuệ Mẫn vừa líu lưỡi nói không ngờ Trần Thước lại cẩn thận như vậy, vừa đứng trên lập trường Dư Điền Điền mà nói với cô: "Tuy rằng mình cũng không biết bác sĩ Trần sau này có thể đối xử tốt với cậu hay không, nhưng vẫn có lời muốn nhắc nhở cậu, từ xưa đến nay đàn ông lúc trước và sau khi cưa đổ phụ nữ là hai người khác nhau, anh ấy đối tốt với cậu, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cậu cũng đừng dễ dàng cảm động, đến lúc sau này về sống với nhau, mới phát hiện anh lại trở thành bác sĩ Trần chẳng dịu dàng dễ tính như trước."

Dư Điền Điền không nhịn nữa, biện hộ giúp Trần Thước: "Nếu như anh ấy chỉ muốn lấy lòng mình, mình sẽ cảm thấy anh ấy bởi vì không chiếm được, cho nên mới vắt óc nghĩ muốn đối tốt với mình. Nhưng trong lòng anh không chỉ nghĩ đến mình, còn nhớ đến ba mẹ mình, người người thân của mình —— từ điểm này mà nói, mình cảm thấy bác sĩ Trần là thật lòng đối tốt với mình."

Lục Tuệ Mẫn cũng đồng tình, nhưng vẫn nói: "Cũng đừng quá kiên quyết tin tưởng anh ấy như vậy, đã là đàn ông—— "

"Cậu nói nhiều thế, rõ ràng bản thân đến một người đàn ông cũng đều không có, lại dùng thái độ nói như đúng rồi ấy…" Dư Điền Điền trừng mắt nhìn cô nàng, "Đừng bôi đen lão Trần nhà mình như vậy, anh ấy cũng không phải giống những kẻ dễ thay lòng đổi dạ thế đâu!"

Lục Tuệ Mẫn trợn mắt mắng, "Được được được, cứ coi như tôi nhiều chuyện đi. Cậu thử nhìn lại mình xem, còn chưa gả khỏi cửa mà đã ra sức một lòng che chở cho người ta, tôi đây mới là người ngoài trong quan hệ của mấy người, đúng là bắt chó đi cày xen vào việc của người khác!"

Dư Điền Điền liền mau chóng kéo cánh tay của cô nàng làm nũng, "Mình biết cậu tốt với mình nhất, mình biết mình iết rồi, mình sẽ không nói tốt cho anh ấy nữa!"

Lục Tuệ Mẫn không thèm đáp lời, đưa tay đẩy cô ra, đi về phía máy tính, vừa đi còn vừa than thở: "Thôi đi, chỉ có lapchan mới yêu tôi thôi, mấy người cứ ân ân ái ái bỏ tôi ở nhà đi hẹn hò, tôi đành yêu đương với game thôi."

***

Sự thật chứng minh, tình yêu cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa làm người ta thay đổi suy nghĩ to lớn gì, nhưng trong quá trình yêu nhau, hai người sẽ không tự chủ mà cố gắng thể hiện những ưu điểm của mình trước mặt người ấy, hơn nữa vì để đối phương vui vẻ, sẽ theo phản xạ vô điều kiện làm mọi chuyện để hoàn thiện bản thân.

Chẳng những Trần Thước như thế mà Dư Điền Điền cũng vậy.

Lúc đi chợ mua thức ăn, cô sẽ không kiềm chế được mà dừng chân đứng lại trước những quầy hàng, trong đầu lại nghĩ "À, đây là món bác sĩ Trần rất thích này".

Có đôi khi Lục Tuệ Mẫn phản đối cô ba ngày thì hai ngày làm những món giống hệt nhau thì cô liền lên mạng tìm kiếm một vài món ăn mới, nhưng trong lúc tìm kiếm, sẽ không nhịn được mà chú ý đến những món ăn mà Trần Thước yêu thích—— anh chắc hẳn sẽ thích món này, giống món cá lần trước làm vừa chua chua lại ngọt ngọt, có vẻ anh rất thích món đó.

Thậm chí lúc cô đi dạo nhìn thấy thú cưng nhà người ta, sau đó trong đầu sẽ nghĩ đến Hotdog nhà bác sĩ Trần, vì thế lúc đi ngang qua tiệm thú cưng thì cô sẽ cố tình dừng lại ngắm nhìn những phụ kiện đi kèm cho thú cưng.

Hotdog là chú chó lông vàng, đeo cái nơ bướm này lên nhất định sẽ rất đẹp!

A, cái vòng kia cũng rất đẹp, dễ thương thật, Hotdog nhất định sẽ thích lắm!

Vì thế sau khi nhìn vài lần, lại mơ mơ hồ đồ đi vào trong tiệm mua thêm vài thứ, rõ ràng giá đắt muốn chết, hôm sau lúc đưa nó cho Trần Thước, miệng lại nói một câu: "Đây, hôm qua lúc đi ngang tiệm thú cưng, thấy họ đang chiết khấu nên em tiện tay mua cho Hotdog."

***

Ba ngày thì hai ngày anh sẽ tặng cô một vài món quà nhỏ mà con gái rất thích, ví dụ như túi giữ nhiệt con chó lông xù, ví dụ như móc chìa khóa, ví dụ như khăn quàng cổ, một đôi găng tay, ví dụ như một ly trà sữa nóng hay cà phê nóng.

Anh đem những lời tư vấn chân tình của Hi Hi ghi lại trong một cuốn sổ luôn mang theo bên mình, mỗi ngày đều cố gắng mang đến ngạc nhiên cho cô, một chút, sau đó lại nhiều thêm một chút.

Cô bắt đầu để anh bước vào cuộc sống của mình, từng chút từng chút bất luận làm gì, trong lòng cô đều nghĩ đến anh. Vì thế lúc nấu cơm sẽ không nhịn mà làm thêm một phần gà, bỏ vào trong hộp cơm giữ nhiệt mang tới cho anh; lúc siêu thị có đợt khuyến mãi sữa thì mua cho mình một hộp lớn, còn giống như nữ anh hùng xách thêm một hộp to khác về nhà, một hộp khác kia dĩ nhiên là của anh.

Cô nghĩ, mỗi ngày anh đều phải phẫu thuật vất vả như vậy, nhất định phải uống nhiều sữa, để bổ sung thêm dinh dưỡng —— huống hồ cho dù anh không uống, Hotdog cũng muốn uống mà.

Rõ ràng không phải luôn ở bên nhau, nhưng lại bất tri bất giác hòa tan đối phương vào cuộc sống của mình, cả hai đều không cảm thấy có gì kì quái, mà ngược lại họ hành động rất tự nhiên, hạnh phúc tràn ngập.

Tình yêu rốt cuộc là gì?

Khi còn đi học, cô thường cho rằng tình yêu giống như những đôi bạn yêu nhau trong lớp, thời thanh xuân oanh oanh liệt liệt yêu sớm, sau đó làm hết những chuyện tình nồng ý mật , ví dụ như cùng nhau trốn học đế rạp chiếu phim xem phim, nói dối bố mẹ cùng tới thành phố bên cạnh xem concert, ở trên sân thể dục thừa dịp thầy giáo không nhìn thấy mà lén lút nắm tay nhau, sau khi tình yêu chôn giấu lộ ra trước ánh sáng thì ở văn phòng khóc lóc phản nghịch "Bố mẹ đâu hiểu con, mọi người không hiểu tâm trạng của chúng con, người lơn không thể hiểu được tình yêu của chúng con" .

Nhưng đối với cô, là người có tế bào tình yêu phát triển chậm chạp, anh lại là người đã sớm trưởng thành trong đau thương, cho nên từ chối tiếp nhận tình cảm từ bên ngoài, dường như tình yêu đến muộn mới làm con người ta càng thêm trân trọng.

Bởi khi bạn đến một độ tuổi nhất định, trong tình yêu sẽ không còn sự kích động thời thanh xuân, mà lại nhiều thêm phần quan tâm âm thầm.

Bởi tình cảm này không phải pháo hoa rực rỡ trong phút chốc, mà là những cơn sóng mênh mông cuồn cuồn lặng lẽ vỗ vào bờ.

Trước đêm giáng sinh, Trần Thước nói với Dư Điền Điền: "Đêm giáng sinh năm nay chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé?"

Trong lòng cô rất vui mừng, nhưng lại ra vẻ tiếc nuối nói: "Làm sao giờ, em đã nói với ba mẹ sẽ về nhà ăn cơm với họ …"

Trần Thước cũng thực tiếc nuối, nhưng dù sao ba mẹ Dư Điền Điền cũng quan trọng nhất, anh có thể hiểu. Cho nên chỉ có thể buồn buồn nói: "Ừm, nếu vậy em cứ về nhà ăn cơm đi."

Anh cố ý làm ra vẻ tội nghiệp, "Haiz, mình thật đáng thương phải cô đơn một mình qua đêm giáng sinh cùng một con chó…"

Dư Điền Điền chần chừ trong chốc lát, "À ừm, vậy bằng không, anh có muốn tới nhà —— "

"Muốn!" Cô còn chưa nói hết lời, ánh mắt Trần Thước liền sáng lên, mặt mày hớn hở nói, "Tới nhà em ăn cơm phải không! Muốn muốn muốn!"

Lật mặt nhanh hơn lật bàn tay, Dư Điền Điền cũng không nhịn được muốn hét lên tôi bị lừa.

Nhưng anh lại cười vui vẻ như vậy, sao cô lại không muốn anh cũng hạnh phúc như cô chứ?

Vì thế đêm giáng sinh năm đó, Trần Thước và Dư Điền Điền vừa tan làm liền qua chợ, mua một đống nguyên liệu lớn, sau đó hăng hái bừng bừng cùng tới nhà Dư Điền Điền.

Ba Dư mẹ Dư vừa nhìn thấy bác sĩ Trần cũng rất vui mừng, có thể nói đêm nay sẽ có bữa tiệc vô cùng náo nhiệt.

Nhưng khi hai ông bà nhìn nhau cười thì trong mắt cùng có cảm giác không hẹn mà vui sướng —— đã sớm nhìn ra hai đứa này có gì đó không bình thường rồi mà!

Lúc nấu cơm, ba Dư xuống bếp, Trần Thước cũng xắn tay áo đi vào giúp đỡ ông, còn Dư Điền Điền ngồi lại trong phòng khách bị mẫu thân đại nhân mặt mày hớn hở truy vấn có phải cô và bác sĩ Trần có chuyện tốt rồi phải không.

Camera đầu tiên chuyển hướng phòng bếp cái đã, nơi có hai người đàn ông đang nói chuyện rất nghiêm túc.

Ba Dư nói: "Bác sĩ Trần, tuy rằng cậu là người rất tốt, tôi đánh giá cao thanh niên như cậu, nhưng Điền Điền là đứa con gái duy nhất của tôi, yêu cầu về bạn trai của nó tôi vẫn rất nghiêm khắc."

Trần Thước vừa rán cá vừa nghiêm túc trả lời: "Chú yên tâm, không nói dì và chú, ngay cả cháu cũng có yêu cầu cao với bạn trai Dư Điền Điền. Từ lúc hiểu mình có ý với Dư Điền Điền, cháu vẫn luôn có ý cố gắng, nỗ lực không ngừng hoàn thiện bản thân, bởi vì sự cố gắng của cháu mới đảm bảo Dư Điền Điền có cuộc sống hạnh phúc sau này."

Ba Dư nói: "Nhưng bác sĩ Trần, tôi cảm thấy cậu rất dẻo miệng, đàn ông biết nói chuyện bình thường miệng lưỡi trơn tru thế này, nhưng trái tim lại không chút kiên định."

Trần Thước nghĩ ngợi, đem cá vớt ra khỏi chảo, nghiêm mặt nói: "Nhưng chú nghĩ lại xem, Dư Điền Điền miệng lưỡi nhạy bén như vậy, nếu cháu không mạnh miệng, sau này sao có thể tranh luận được với cô ấy? Những thứ cô ấy hiểu , cháu sẽ phải cố gắng hiểu nhiều hơn, như vậy cô ấy mới coi cháu là người đàn ông duy nhất trong lòng mình, tình yêu mới có thể mỹ mãn, hôn nhân mới có thể hòa thuận."

Cuộc đối thoại lần này quả thực có thể tạo những câu danh ngôn.

Ba Dư nhìn chàng thanh niên này tác phong nhanh nhẹn, ngoài miệng tuy rằng không nói nhiều, nhưng trong lòng ông rất tán thưởng anh.

Không có cách nào, ai bảo ông một tay đang bị tật, nấu cơm nếu không khê cũng là dạng nửa sống nửa chín… Ông thật sự rất ngưỡng mộ kiểu đàn ông lên được phòng khách xuống được phòng bếp như con rể tương lai đây! T_T

Mà trong phòng khách, mẹ Dư đang đóng vai khuê mật hỏi quá trình Dư Điền Điền cùng Trần Thước yêu nhau.

Dư Điền Điền mặt đỏ má hồng nói: "Yêu gì đâu, anh ấy đang theo đuổi con, con còn chưa đồng ý đâu!"

Mẹ Dư che miệng cười trộm, "Cô là đống thịt rụng từ bụng tôi ra đấy, trong lòng cô nghĩ gì tôi còn không biết hay sao? Nhìn mắt cô nhìn bác sĩ Trần xem, đã biết ngay cô một lòng một dạ theo người ta rồi!"

Dư Điền Điền xấu hổ chia sẻ những chuyện tốt Trần Thước làm cho cô.

"Đó, lần trước đống thuốc bổ con mang về cho hai người là anh nhờ bạn đi công tác từ Tây Tạng mua hộ , vài cuốn sách kia cũng là anh ấy cố ý chọn cho hai người . Tuần trước bình rượu thuốc Lô Châu anh ấy mang về tặng, nói là mỗi ngày chỉ cần uống một chén nhỏ, mùa đông cũng không sợ lạnh…"

Nhiều chuyện nhỏ nhặt như vậy, mỗi lần nghĩ lại, sẽ càng cảm thấy thích anh nhiều hơn.

Là như vậy phải không?

Khi bạn yêu một người, mỗi khi nhìn thấy điểm tốt của đối phương, sẽ luôn cảm thấy thấy cả thế giới này như sáng lên rực rỡ.

Giống như khi bạn cầm kính lúp đi soi, vật mỹ lệ đó sẽ càng trở nên tuyệt vời hơn.

Một bữa tối giáng sinh ấm áp vui vẻ chừng từng có.

Dư Điền Điền rất thích cãi nhau với Trần Thước, trong lúc ăn cơm vẫn không quên tranh cãi đùa giỡn náo nhiệt với anh, Trần Thước cũng không nhường cô, lúc phản công sẽ phản công, nhưng trong không khí chỉ cảm nhận được sự yêu chiều và ngọt ngào của anh.

"Bác sĩ Trần anh ăn ít một chút đi! Vừa nhìn là biết tới nhà em ăn trực phải không, nhất định anh đã nhịn đói mấy ngày nay rồi."

"Đó là đương nhiên, được ăn miễn phí, tất nhiên là phải dựa tường mà đến, chống tường mà về."

"Này, bác sĩ Trần, chân gà kia em thầu rồi mà!"

"Ừm, xấu hổ quá, anh đã cắn một miếng rồi, nếu em thích anh đành nén đau thương tặng lại cho em đấy, lấy đi lấy đi."

Cãi nhau, lại cãi nhau.

Nhưng có đôi khi, trong cuộc sống hàng ngày đừng quá tương kính như tân, mà hãy sống thật vui vẻ ồn ào, trong lòng bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc như hoa nở mùa xuân.

Sau bữa cơm tối, Dư Điền Điền cướp chức rửa bát, Trần Thước liền giúp cô thu dọn phòng bếp.

Dưới ngọn đèn vàng, cô nghiêng đầu qua nhìn anh liền thấy người đàn ông kia đang đeo tạp dề ngồi dọn dẹp rất nghiêm túc, trong lòng liền có cảm giác hài lòng.

Là như vậy phải không?

Nếu như sau này cô và anh có gia đình của mình, ngày nào cũng sẽ vui vẻ như hôm nay phải không?

Nếu vậy thì thật là tốt.

Mà Trần Thước nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, nhưng lại không thấy tiếng cô rửa bát, anh biết rõ Dư Điền Điền đang ở sau lưng nhìn anh, nhưng anh cũng không quay lại nhìn cô.

Bởi vì anh không dám nhìn.

Bởi vì bữa tối tốt đẹp hôm nay đã làm anh cảm nhận được không khí ấm áp của tình thân chưa từng có trước đây, anh chỉ sợ bị cô nhìn thấy dáng vẻ anh yếu đuối, chỉ sợ vừa quay đầu lại nhìn thấy cô, sẽ không nhịn được mà vươn tay ôm cô vào lòng.

Ba mẹ cô đều đang ở bên ngoài, không được, anh không thể đường đột như vậy.

Anh còn phải lưu lại hình tượng người đàn ông nghiêm túc trách nhiệm cho ba vợ mẹ vợ tương lai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Vì hai người đi bộ qua , cho nên đoạn đường về nhà còn rất dài, sau bữa cơm tối ba Dư mẹ Dư cũng không giữ hai người bọn họ ở lại , vì thế Trần Thước liền đưa Dư Điền Điền về nhà.

Trước khi đi, ba Dư mẹ Dư đứng trước cửa tít mắt nhìn bọn họ cười, ánh mắt này quả là có thâm ý, khiến cho hai người liền có chút đỏ mặt.

Dọc hai bên đường đèn vàng sáng rực, xua tan bầu trời đen tối của mùa đông.

Trên mặt đất phản chiếu hai cái bóng, một cao một thấp, song song đi bên nhau, ngay cả nhịp điệu của bước chân cũng hài hòa đồng nhất.

Dư Điền Điền thở ra một hơi, nhìn làn khói trắng từ từ biến mất trong không khí, cô bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này thật yên bình mà thoải mái, nếu như đoạn đường này có thể tiếp tục kéo dài vô hạn thì thật là tốt.

Như vậy cô có thể cùng anh đi mãi đi mãi.

Cô ngước mắt nhìn người đi bên cạnh, khóe miệng cong lên một cái, hỏi anh: "Bác sĩ Trần, tối nay anh có vui không?"

Trần Thước nghiêm túc đút tay vào áo khoác hỏi ngược lại, "Em đoán xem?"

"Anh đoán xem em đoán có đúng không?" Cô theo phản xạ có điều kiện đáp lại.

Trần Thước nhìn cô, bĩu môi, "Xì, Dư Điền Điền em thật trẻ con."

"Dư Điền Điền em thật trẻ con, rốt cuộc là vui hay không vui đây?"

"Dư Điền Điền em thật trẻ con, ý là nói em chả giống người lớn gì cả, cứ như mấy đứa con nít vậy đó, chả liên quan gì tới vui hay không vui."

Dư Điền Điền dừng bước, túm lấy tay áo của anh, bĩu môi, "Này, cuối cùng anh có định trả lời câu hỏi của em hay không?"

Trần Thước cúi đầu nhìn trên móng vuốt trên áo, thở dài: "Dư Điền Điền em thật cố chấp. Nếu anh không trả lời, có phải em định cứ hỏi câu này cho tới sáng mai không?"

"Cho nên anh mau nhanh chóng trả lời em đi, tối nay anh có thấy vui không?"

Cô vẫn luôn nhìn anh như thế, giống như đứa trẻ con đang đòi kẹo của mình.

Trần Thước cúi đầu nhìn cô, thấy được sự mong chờ trong đôi mắt kia, khóe môi anh cong lên, vươn tay điểm nhẹ vào mũi cô một cái, "Ngốc."

Sau đó bắt lấy bàn tay đang túm chặt tay áo mình, anh khẽ nắm lấy tay cô, cùng bỏ vào trong túi áo khoác của anh.

"Nếu em muốn như nghe những lời thật lòng của anh thì…" Vừa kéo cô đi tiếp, anh vừa nói: "Vậy được rồi, bạn học Dư Điền Điền, bác sĩ Trần đầu tiên muốn cám ơn em."

"Cám ơn em làm gì?"

"Cám ơn em đã chiêu đãi một bữa, thức ăn ngon, cộng thêm ba mẹ em cũng rất đáng yêu."

Cô cong khóe miệng cười vui vẻ, "Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó à? Sau đó thì, bác sĩ Trần muốn đưa ra một yêu cầu. Em nhìn xem, nếu như anh thích ba mẹ em, ba mẹ em cũng thích anh, vậy có phải em nên cố gắng, mời anh về nhà em ăn cơm thường xuyên không?" Trần Thước ra vẻ hợp tình hợp lý mà nói.

Dư Điền Điền cười nghiêng ngả vừa trợn mắt nhìn anh, "Này, ba mẹ em vốn là người nhiệt tình tiếp đãi thôi? Thích anh chỗ nào chứ? Anh đừng tự kỷ như thế, bác sĩ Trần!"

"À, như vậy a…" Trần Thước hơi nhíu mày, giả vờ suy nghĩ trong chốc lát, rồi kéo tay cô quay người lại, "Chúng ta mau quay lại đó đi."

"Quay lại đó làm gì?"

"Quay lại ngồi thêm chút nữa, để anh cố gắng một chút, nhất định phải làm cho ba mẹ em thật sự thích anh, hiểu được anh là một thanh niên tốt, nếu như con gái họ không làm bạn gái anh, chuyện này quả là tổn thất lớn đấy."

Dư Điền Điền cười đến cong người lại.

Cô giữ chặt tay anh, "Đủ rồi bác sĩ Trần, anh đừng đùa em nữa."

Trần Thước lắc đầu, "Không được, một khi anh đã trêu đùa, thì không thể dễ dàng tùy tiện dừng lại như vậy được."

"Vậy anh muốn thế nào mới chịu dừng lại?"

"Hôn hoặc là ôm một cái."

"… Vậy anh cứ tiếp tục đùa giỡn em cũng được."

"Cũng được, vậy anh nên dự báo trước cho em biết, lúc đùa giỡn người khác bình thường anh sẽ ôm hoặc hôn người bên cạnh."

Dư Điền Điền cười ha ha, "Bác sĩ Trần hôm nay anh đặc biệt thông minh đấy."

Trần Thước bĩu môi, "Cứ như có lúc nào anh không thông minh ấy nhỉ."

"Lúc ăn cơm vừa nãy, lúc đó anh không thông minh đấy thôi."

"Không thông minh chỗ nào?"

"Nơi nào cũng không thông minh." Dư Điền Điền nhướn mày, "Anh nghĩ mà xem, người bình thường cũng không muốn đi gặp người lớn bên đằng gái sớm làm gì, chỉ có mình anh kỳ lạ như thế, rõ ràng còn chưa trở thành bạn trai em, lại cứ cố chấp muốn gặp người lớn nhà em. Người ta sợ muốn chết đi được, đến lượt anh lại bồn chồn không thể chờ đợi được?"

Trần Thước ấn ấn trán cô, "Thật ngốc. Không phải anh không thông minh, ngược lại là thông minh đến mức độ em không hiểu được mới đnúng. Em nghĩ xem, ba mẹ em dễ nịnh như vậy, lại dễ tính như vậy, so với đứa con gái khó chiều như em thì dễ thu phục hơn nhiều. Nếu ngay cả ba mẹ em cũng giải quyết xong, còn sợ không thể kéo em về nhà được à?"

Nghe cũng có vẻ rất hợp lý đấy chứ!

Dư Điền Điền không nói gì, bị anh nắm tay kéo đi tiếp, tay trái cuộn thành cuộn tròn nho nhỏ, bị bàn tay to của anh ôm trọn bên ngoài. Trong túi áo khoác ấm áp, không lọt một chút gió nào.

Con đường này rất rộng rất sáng, có anh bên cạnh, coi như mùa đông dù lạnh giá cũng không cảm thấy lạnh nữa.

Trong các cửa hàng lưu niệm ven đường đã dán những tấm poster giáng sinh, trang trí những cây thông giáng sinh trông thật rực rỡ đủ màu sắc, có chỗ thậm chí còn đang phát bài ca liên tục không ngừng.

Đêm giáng sinh, rất nhiều đôi yêu nhau hoặc là cặp vợ chồng đều ra ngoài ăn cơm, nhà hàng Tây gần như ngồi kín chỗ, bọn họ quầy quần ngồi trong căn phòng sáng rực trang nhã cùng với những đồ món ăn ngon nóng hổi.

Từ bên ngoài cửa kính Dư Điền Điền nhìn vào cảnh náo nhiệt trong từng cửa hàng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật chân thực, thật ấm áp.

Bọn họ vừa đi, vừa trò chuyện câu được câu không.

Sau đó vừa nghĩ tới một chuyện, cô mới có ý, nghiêng đầu qua hỏi Trần Thước: "Bác sĩ Trần, anh có cảm thấy nếu người Trung Quốc quá tích cực với ngày lễ của người nước ngoài, hình như có vấn đề gì đó không?"

"Có vấn đề gì?"

"Trước đây hồi em còn đi học, mỗi khi tới đêm Giáng Sinh hay lễ tình nhân , thầy giáo sẽ hung dữ dặn dò chúng em đừng có mang ruy băng hay tuyết giả tới trường. Em nhớ có vài lần, mấy bạn học cùng lớp vẽ cây thông Noel lên bảng đen, đúng lúc đó thầy chủ nhiệm vừa thấy liền mắng mấy bạn đó một trận, ông ấy nói thân là người Trung Quốc, suốt ngày hưởng ứng theo mấy lễ hội vớ vẩn của nước ngoài làm gì."

Cô chớp chớp mắt, đem vấn đề phức tạp mình đã suy nghĩ rất lâu rồi, muốn nghe ý kiến của anh thế nào.

Trần Thước nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười đáp lại: "Kỳ thật nói đến chuyện này, bất luận là ngày hội trong nước hay là của nước ngoài, cũng không ảnh hưởng nhiều tới chúng ta. Những ngày lễ của nước ta vốn đã là truyền thống hàng năm, còn những ngày của nước ngoài là phong trào thôi. Nếu nói nó có ảnh hưởng đến chúng ta, cũng chỉ là chúng ta muốn thừa dịp tìm một lý do cho bản thân, để tưởng nhớ về quá khứ, chờ mong tương lai, đương nhiên, quan trọng nhất là quý trọng hiện tại."

Anh nói: "Anh cũng không bài xích những ngày lễ của nước ngoài, cũng không đặc biệt ủng hộ những ngày lễ đó, nhưng anh muốn tìm một lý do cho bản thân được nghỉ ngơi vào những ngày đó, cũng không hẳn là chuyện gì xấu."

Dư Điền Điền vỗ tay, đôi mắt nhỏ lóe sáng, "Nói rất hay nói rất hay, bác sĩ Trần anh quả thực có văn hóa, lúc này cũng nói mấy lời hoa văn được, không ngờ anh lại khiến em ngạc nhiên như vậy, tại hạ xin bái phục bái phục."

Trần Thước tức giận vươn tay nhéo nhéo mũi Dư Điền Điền, nháy mắt nói: "Em thấy anh nói rất đúng phải không, vậy có nên hôn một cái thưởng cho anh không?"

"Biến thái." Dư Điền Điền cười hì hì tránh người qua một bên.

""Đúng vậy, anh rất biến thái đấy, nhưng chỉ biến thái với em thôi được không?"

Anh kéo tay cô, tay đan bàn tay, sau đó nhẹ giọng nói tiếp

"Thực ra có một bài hát rất hay, chỉ cần bạn yêu đúng người, mỗi ngày trôi qua đều là lễ tình nhân. Này, Dư Điền Điền, em có muốn thử một lần không, chỉ cần em gật đầu, đồng ý làm bạn gái anh, sau này mỗi ngày của chúng ta sẽ đều là lễ tình nhân có được không…"

Dư Điền Điền chớp mắt mấy cái, tiến sát gần bên anh lo lắng hỏi: "Nhưng nếu như em nhớ không lầm, bài hát này tên là Chia ly trong hạnh phúc…"

Bác sĩ Trần: "…."

"…"

Bác sĩ Trần không thèm để ý tới cô, cũng không nói thêm gì nữa mà đi thẳng.

Cô cười hì hì theo sau anh, "Bác sĩ Trần anh đợi em với, đi nhanh như vậy, thì phải trôi qua lễ tình nhân thế nào đây?"

Anh phanh chân lại, quay đầu, "Em đồng ý?"

"Còn chưa đâu, đang suy nghĩ một chút đã." Cô lại bắt đầu giả vờ vô tội.

Trần Thước nheo mắt nhìn cô trong chốc lát, muốn nói cô chỉ thích tra tấn đày đọa anh, nhưng khi nhìn đuôi khóe mắt kia treo ý cười ấm áp, anh lại đột nhiên không nói được thành lời.

Anh thở dài một hơi, lắc đầu, "Uổng công anh tự xưng là một đời anh minh, không ngờ hôm nay lại bại dưới tay tiểu yêu tinh như em."

Cô cười hì hì đi sát vào anh, "Anh nói em là tiểu yêu tinh hở? Là tiểu yêu tinh xinh đẹp quyến rũ?"

"Quỷ quái không tránh được, giống như Trương Giai Tuệ cũng miễn cưỡng coi như là tiểu yêu tinh, còn em á…" Trần Thước giả bộ tự hỏi, một lát sau, hời hợt nói, "Là xấu quỷ mới đúng."

Dư Điền Điền liền xụ mặt xuống.

Sau khi đưa cô trở lại dưới chung cư thì Trần Thước nói: "Dư Điền Điền, đêm Giáng Sinh ngày mai, em có muốn cùng anh ăn cơm không?"

Dư Điền Điền chớp mắt, "Nhưng hôm qua anh cũng nói như vậy —— Dư Điền Điền, ngày mai là đêm giáng sinh, em có muốn ăn một bữa với anh không?"

"Đúng vậy, nếu em cứ định kéo dài, không chịu đồng ý yêu anh, vậy anh ngày nào cũng phải đáng thương hỏi em câu này thôi."

"Vậy nếu qua lễ Giáng Sinh này, đến ngày kia, anh định lấy cơ gì hẹn em đây?"

"Lễ tóc, lễ mắt, lễ răng nanh tiết, lễ mũi … Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày đều là một ngày lễ." Trần Thước nói rất đúng lý hợp tình, "Không phải anh vừa nói rồi sao, quan trọng không phải nó có là ngày lễ hay không, nó chỉ là lý do để chúng ta hưởng thụ cuộc sống thôi. Chẳng phải anh cũng có thể tìm lý do để tán được người yêu đó sao?"

Dư Điền Điền vừa cười vừa giơ ngón cái khen anh, "Bác sĩ Trần anh thật thông minh, còn biết hô ứng trước sau."

Ngón tay cái kia cách anh rất gần rất gần, đột nhiên anh không kiềm chế được vươn tay cầm lấy nó, sau đó nắm trọn bàn tay cô, rồi kéo cô lại gần anh thêm nữa.

Dư Điền Điền theo phản xạ nghiêng người về trước một chút, ngẩng đầu có chút khẩn trương chống lại ánh mắt anh.

Anh cúi đầu xuống nhìn cô trong chốc lát, khi trái tim cô đang run rẩy đập mạnh thì bỗng nhiên anh nhếch khóe miệng, khẽ giọng hỏi: "Dư Điền Điền, cho anh một nụ hôn tạm biệt nhé?"

Trái tim cô run lên, còn chưa kịp trả lời, liền có cái gì đó nhẹ bẫng chạm lên trán.

Mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng tuyệt vời.

Cánh môi anh như bướm lướt mặt nước, không có dấu hiệu dừng tấn công trên từng tấc thịt trên mặt cô.

Giờ phút này, trên chóp mũi là mùi hương thoang thoảng quen thuộc từ người anh, tay trái còn đang bị anh nắm chặt trong tay mình.

Trước mắt cô bỗng nhiên tối sầm lại, ánh sáng không còn tồn tại nữa, trong tầm mắt chỉ có màu trắng của cổ áo sơmi, và hầu kết hơi động trên cổ anh.

Cô giống như điện giật vậy, cả người bắt đầu run rẩy, ý thức trong đầu biến mất, chỉ còn lại một khoảng không hỗn độn.

Nhưng cảm giác đó chớp qua trong nháy mắt, môi anh rời khỏi trán cô, áo và hầu kết cũng cách xa tầm mắt của cô.

Trần Thước cong khóe môi, khẽ giọng nói: "Mau về nhà đi, Dư Điền Điền, Christmas Eve hạnh phúc."

Cô giống như đang nằm mơ, mặt đỏ bừng lên, cũng dám quay đầu lại mà đi như bay về nhà.

Sau khi về nhà, mới như người trong mộng phục hồi lại, bỏ lại Lục Tuệ Mẫn mặt tràn ngập tò mò, mau chóng trở về phòng. Cô lấy di động ra nhắn cho Trần Thước một tin: "Rõ ràng là hỏi em có muốn cho anh nụ hôn tạm biệt không cơ mà, vì sao chưa có sự đồng ý của em lại dám hôn em hả hả hả!!!"

Trên mặt vẫn đang nóng rực, như là nước đun sôi vậy.

Một lát sau, màn hình chợt sáng lên.

"Ừ ừm, câu hỏi đó chỉ là hỏi cho lịch sự, không thể không hỏi. Còn chuyện không chờ em đồng ý đã hôn em, đó không phải bởi vì anh biết rõ em sẽ không đồng ý đó sao."

Cô ở đầu dây bên này nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ giống như là một con tôm bị luộc chín.

Ngón tay nhanh chóng múa loạn trên màn hình: "Bác sĩ Trần anh quả là cầm thú!"

Người bên kia chậm rãi đáp lại cô: "Chút ấy đã mắng anh là cầm thú? Phải biết, anh muốn là nụ hôn tạm biệt, nhưng lúc thực hành chẳng qua là hôn trán nhẹ một cái mà thôi. Anh đã nhã nhặn lắm rồi đấy."

Cô ném di động xuống giường, vùi mặt mình vào chăn muốn kêu vang a a a, cũng không biết vì sao mình lại bực như vậy.

Một lát sau cô mới bình tĩnh trở lại, liếm môi hé đầu ra khỏi chăn, nói nhỏ: "Bại hoại, dù sao cũng là cầm thú, nhã nhặn chỗ nào chứ?"

Rõ ràng là nụ hôn tạm biệt, tại sao không hôn môi chứ…

Phi phi phi, Dư Điền Điền mày đang suy nghĩ cái gì đấy?

A a a a, cô lại chôn mặt vào chăn phát tiết.

Xong xong rồi, cô đã hoàn toàn mất đi trinh tiết, trở thành một kẻ sắc quỷ ham muốn hôn môi bác sĩ Trần.

Cả đêm ấy, Dư Điền Điền lăn qua lộn lại, trong mơ đều là hình ảnh bác sĩ Trần đang hôn cô.

Cả người khô nóng, ngủ đến nửa đêm còn đá văng chăn xuống đất, cuối cùng vẫn là lạnh quá mà tỉnh.

Đáng sợ nhất là lúc vì lạnh mà tỉnh, đúng lúc là trong mơ bác sĩ Trần liền muốn hôn cô, liền bởi vì run một cái, tỉnh mộng, nụ hôn mong đợi cũng không còn nữa .

Cô mở mắt nhìn trần nhà một hồi lâu, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Mỗi buổi sáng rời giường, tâm trạng của Dư Điền Điền rất tốt vì đánh thức cô không phải tiếng chuông điện thoại báo thức cứng nhắc như trước mà thay vào đó là bác sĩ Trần, giọng nói dịu dàng của anh đã tự động trở thành chuông báo thức quen thuộc của cô.

Đúng bảy giờ sáng, khi cô còn đang say trong giấc mộng, điện thoại di động sẽ vang lên

Mơ mơ màng màng áp điện thoại vào tai, cô vừa ngáp vừa nhận điện thoại: "Alo"

Bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm mà dịu dàng: "Còn đang ngủ sao?"

Cô từ từ tỉnh ngủ, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của anh: "Sâu lười, em đã tỉnh chưa?"

Lần này là vô cùng vô cùng tinh ngủ rồi.

Mang theo tai nghe bluetooth vào đánh răng rửa mặt, khi cô mở vòi hoa sen thì nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia cũng truyền đến tiếng nước chảy; khi cô ngẩng đầu lên nhìn miệng đang đầy bọt trong gương, thì bên phía Trần Thước đang phát tiếng máy cạo râu điện xoẹt xoẹt.

Bọn họ không ở cùng một nơi, nhưng lại làm những việc vô cùng ăn ý. Vì thế khi Dư Điền Điền đang làm những chuyện này đồng thời cũng không kìm được mà tưởng tượng ra dáng vẻ của anh.

Lúc đổ trứng vào trong chảo thì Trần Thước hỏi cô: "Bữa sáng em muốn ăn gì?"

Cô nói: "Bánh mì ốp la."

"Đó không phải là sandwich sao?"

"Trung Quốc có món sandwich sao?" Cô cười rộ lên, "Em vẫn thường gọi nó là bánh mì ốp la."

"Cái tên của anh không phải mang phong cách Tây sao, Tiểu dế nhũi." Anh dương dương tự đắc.

"Nếu em là tiểu dễ nhũi, vậy anh thích dễ nhũi như em, thì gọi anh là gì?"

"Người đàn ông của dế nhũi!" Anh đáp rất hợp tình hợp lý, đáp án quả thực thể hiện rõ phong cách của bác sĩ Trần.

Trong lúc nấu bữa sáng, trên mặt Dư Điền Điền đều lộ ra vẻ hạnh phúc khó nói thành lời, cười đến không khép nổi miệng, cho nên khi cô nàng tắt bếp gas, bưng đĩa định ra ngoài thì liền nhìn thấy Lục Tuệ Mẫn đang cười như không mà dựa ở cửa phòng bếp nhìn cô.

"Mình nói này sáng sớm đã muốn ngược chết FA, hai người có chút đạo đức được không?"

Dư Điền Điền nhét cái đĩa vào trong tay cô nàng, nhướn mày, "Được, chút đạo đức đúng không? Vậy cậu mau nấu cơm đi! Nếu cậu nhận nấu cơm, mình có thể thoải mái ngồi trong phòng đóng cửa tán ngẫu với bác sĩ Trần, cậu cũng không phải lo tụi mình nói chuyện sẽ ngược chết FA."

Nếu như bình thường, nhất định cô sẽ cao giọng phản công, nhẹ thì tức giận, nặng thì trừng mắt. Vậy mà hôm nay, tâm trạng rất tốt, cô vừa đánh trả còn vừa cong khóe miệng hài lòng.

Lục Tuệ Mẫn cùng ngồi xuống bàn cơm với cô, cô nàng cầm sandwich kiểu Trung Quốc cắn một miếng đồng thời còn không quên oán hận nói: "Mắng chó cũng phải nhìn mặt chủ! Cậu có dám mạnh miệng mắng mình nữa không? Đừng biểu lộ vẻ mặt kìm nén liếc mắt đưa tình đó nữa, mấy cái da gà trên người mình sắp rụng hết rồi."

Dư Điền Điền bỗng nhiên cười ha ha, cười xong còn ngẩng đầu nhìn Lục Tuệ Mẫn, "Bác sĩ Trần nhờ mình chuyển lời cho cậu, sau này nếu mình liếc mắt đưa tình với anh ấy thì cậu cố mà chịu đi, nếu như vì mình liếc mắt đưa tình mà cảm thấy trong người có chỗ nào không thoải mái, anh ấy sẽ xem bệnh miễn phí cho cậu, muốn chọn cách nào đây?"

Lục Tuệ Mẫn tức giận bưng đĩa đi về phòng khách, "Hai ngươi quả thực là trời sinh một cặp, tiện được cả đôi! Đừng có ân ái trước mặt người ta nữa!

Dư Điền Điền còn không quên mạnh miệng đáp lại một câu: "Biểu hiện ân ái gì chứ? Đó là bình thường mà. Mình còn chưa đồng ý làm bạn gái bác sĩ Trần đâu, bây giờ mới đang ở giai đoạn nam nữ quen thân đơn giản thôi."

Trần Thước ở đầu bên kia như cười như không nói: "À, thì ra Dư Điền Điền em thoải mái như vậy, giai đoạn quen nhau ban đầu lại có thể nắm tay hôn trán."

"…" Một giay sau Dư Điền Điền liền cúp điện thoại.

Cả buổi sáng hôm đó, tâm trạng cô rất hưng phấn.

Trần Thước lái xe đón cô và Lục Tuệ Mẫn đi làm, cả đường ba người trò chuyện vô cùng náo nhiệt, Lục Tuệ Mẫn lấy trứng chọi đá lấy một địch hai, kết quả thảm bại dưới miệng độc của bác sĩ Trần và sự yểm trợ của Dư Điền Điền.

Cô nàng nổi giận đùng đùng nhảy xuống xe, "Tôi thèm vào, để sống lâu thêm vài năm nữa, từ mai tôi lại ngồi xe bus đi làm là tốt nhất!"

Để lại Dư Điền Điền và Trần Thước chậm chạp đi từ bãi đỗ xe vào thang máy.

Đến tầng hai, Trần Thước còn đứng ở ngoài thang máy nói với cô: "Dư Điền Điền, hôm nay lại cố gắng làm việc nhé."

Cửa thang máy khép lại, cô vui vẻ cong khóe miệng đến tận mang tai ngay cả mắt cũng cong lên như ánh trăng khuyết.

Sao có thể không vui vẻ chứ? Từ lúc có anh bên cạnh, mỗi buổi sáng mở mắt giây đầu tiên cô liền cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Nhưng công việc có thuận lợi hay không lại phải dựa vào nhân tố vận mệnh, chưa đầy một tiếng sau khi Trần Thước nói câu đó, cái "Không thuận lợi" của Dư Điền Điền liền tới.

Chuyện "Không thuận lợi" bắt nguồn từ hai vị khách không mời mà đến.

Lúc ấy Dư Điền Điền vừa kiểm tra một loạt giường bệnh trở về phòng nghỉ, còn chưa đến bàn trực y tá, cô liền nghe thấy chủ nhiệm Mã đang đứng cuối hành lang gọi cô: "Dư Điền Điền, cô qua đây một chút!"

Cô cũng không nghĩ nhiều, ôm tập hồ sơ đi đến cửa văn phòng, Thần mặt đen đứng ở cửa nói với cô: "Có người tìm cô, nói là có việc gấp."

Ông chỉ vào văn phòng, đem không gian nhường lại cho Dư Điền Điền và người đang ở bên trong.

Từ thái độ của ông, Dư Điền Điền có dự cảm không tốt, bởi vì Mã chủ nhiệm vốn là người rất khó tính, hôm nay bỗng nhiên lại tỏ vẻ khách khí với cô, lại còn chủ động đem văn phòng nhường lại cho cô, điều đó chứng tỏ người đang ngồi trong phòng có lai lịch không tầm thường.

Trong lòng Dư Điền Điền hồi hộp một chút, sau đó đẩy cánh cửa đang khép hờ kia ra.

Trong văn phòng Trần Lộ Dao đang ngồi trên ghế sofa tiếp khách, trong tay nâng một ly trà xanh nóng đang bốc khói nghi ngút, mà đứng trước cửa sổ là một bóng người cao lớn, tuổi tầm gần năm mươi, nhưng nhờ chăm sóc rất khá nên không cảm thấy có những nét của người trung niên.

"Chị Dư." Trần Lộ Dao đang ngồi trên sofa cười đứng dậy.

Sau đó bóng người đang đứng trước cửa sổ từ từ quay lại, Trần Diệu Phàm bình tĩnh nhìn Dư Điền Điền, cười lịch sự, "Dư tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi."

***

Đầu tiên, trong đầu Dư Điền Điền xẹt qua rất nhiều ý nghĩ, gần như là chỉ trong vài giây, một ý nghĩ mãnh liệt nhất nói với cô: có lẽ Trần Diệu Phàm tới là để yêu cầu cô tránh xa Trần Thước.

Trong phim truyền hình dài tập không phải luôn có tình tiết cẩu huyết này sao?

Nhưng ngoài dự đoán của cô, Trần Diệu Phàm cũng không vênh váo tự đắc thể hiện gương mặt lạnh thái độ cao cao tại thượng yêu cầu cô rời xa Trần Thước, ngược lại thái độ của ông rất thành khẩn, thậm chí gần như ăn nói khép nép khẩn cầu cô .

Ngay từ đầu ông cũng khách sáo hỏi cô một câu: "Theo tôi được biết, cháu và A Thước đang qua lại với nhau, có phải thế không?"

Dư Điền Điền chần chừ trong chốc lát sau đó gật đầu xác nhận.

Kỳ thật chính cô cũng hiểu rõ, bây giờ cô chỉ đang làm loạn la hét muốn Trần Thước hoàn thành quá trình nam truy nữ, mà trên thực tế mối quan hệ của hai người đã vượt xa giai đoạn bạn bè trên danh nghĩa từ lâu rồi.

Cho nên cô không phủ nhận.

Trần Diệu Phàm cũng không tỏ ra thái độ khó chịu như cô vẫn nghĩ, ngược lại ông cười dịu dàng, ánh mắt vui vẻ nhìn cô, chân thành nói: "Tôi rất vui vì cháu và A Thước có thể ở bên nhau."

Dư Điền Điền nửa tin nửa ngờ, không nói gì.

Ông đặt cốc trà đang cầm trên tay xuống bàn, tiến lại vài bước nói với cô: "A Thước rất khó tính, không hòa đồng cho lắm, tôi vẫn luôn lo lắng tính cách này sẽ khiến nó khó có bạn bè, càng không nói tới bạn gái. Cho nên hôm nay biết nó có bạn gái, hơn nữa còn là một cô gái nhà gia giáo xinh đẹp, tôi cảm thấy rất mừng."

Thái độ của ông hoàn toàn là một người ba hiền, giơ tay nhấc chân cũng tản ra cảm giác rất hài lòng về cô. Dĩ nhiên, chuyện làm ăn của ông cũng rất nổi tiếng trong thành phố này, dự án công trình của chính phủ cũng có một phần vốn góp của ông ta, từ công việc giao dịch làm ăn hàng ngày bồi dưỡng ra khí chất thong dong ôn hòa này cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng khi Dư Điền Điền thấy ông ta ra vẻ thoải mái khi nhắc đến Trần Thước thì trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu.

Nếu như cô không biết quá khứ của biết Trần Thước, chắc hẳn cô còn có thể vì mị lực trong nhân cách của Trần Diệu Phàm thuyết phục, sẽ cảm thấy đàn ông thành thục nên có khí chất như vậy.

Nhưng cô đã biết toàn bộ chuyện nhà Trần Thước.

Ông ta có tư cách gì khi nhắc tới Trần Thước còn thể hiện mình là người ba rất yêu thương con mình?

Chẳng lẽ ông ta không cảm thấy mình có lỗi với Trần Thước, có lỗi với Trần Hi, có lỗi với vợ của ông ta sao?

Dư Điền Điền im lặng nhìn ông, một hồi lâu sau mới đáp lại: "Bác sĩ Trần là người rất tốt, tâm địa lương thiện, đầu óc thông minh, nếu như nhất định phải nói anh ấy tính tình không tốt, cả người đây gai nhọn, chắc hẳn cũng do hoàn cảnh trưởng thành gây nên. Dù sao cũng không có ai trời sinh liền muốn mình sẽ như vậy, có những khuyết điểm đó cũng không thể trách anh ấy, muốn trách là phải trách người không thể tạo ra môi trường trưởng thành tốt nhất cho anh ấy."

Trong lúc nói đồng thời cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng Trần Diệu Phàm, từng câu từng từ nói rất bình tĩnh chậm rãi, từ ngữ chuẩn xác.

Mặt Trần Diệu Phàm cứng lại trong chốc lát.

Lúc này, Trần Lộ Dao vừa vặn rót nước từ máy lọc nước xong, cô ta đưa cốc cho Dư Điền Điền, cắt ngang cuộc nói chuyện của cô và ba mình: "Chị Dư, uống nước đi."

Động tác như vậy khiến Dư Điền Điền không thể nào từ chối, cũng để Trần Diệu Phàm có đủ thời gian tiêu trừ cảm giác xấu hổ trong lòng.

Dư Điền Điền nhận cốc nước kia, im lặng không nói gì nhìn thoáng qua Trần Lộ Dao.

Cô ta nở nụ cười nhẹ nhàng, giống như hành động này rất tự nhiên, dường như hoàn toàn không nhận ra cảm giác ngại ngùng trong cuộc trò chuyện vừa rồi.

Giờ phút này, Dư Điền Điền nhớ Trần Thước đã miêu tả cô "em gái" này, tâm cơ sâu nặng quả nhiên anh không nói sai.

Trần Diệu Phàm tới đây là muốn Dư Điền Điền giúp đỡ khuyên nhủ Trần Thước , con gái ông sắp kết hôn rồi, bất luận như thế nào con trai ông cũng không đồng ý tham dự hôn lễ này, nếu việc này truyền ra ngoài không phải để thiên hạ chê cười sao.

Đã nhiều năm trôi qua sự nghiệp của ông lại rực rỡ như vậy, người ngoài nhìn vào thường nghĩ tương lai của ông rất rộng mở, nghiễm nhiên là thành công cả đời.

Nhưng con gái nhỏ lại bị tàn tật, còn đang ở nước ngoài; con trai lớn lại không nguyện ý kế thừa gia nghiệp, trước nay không chịu về nhà. Bên cạnh Trần Diệu Phàm cũng chỉ có con gái của ông và người vợ thứ hai là Trần Lộ Dao.

Trần Thước về nhà tham gia hôn lễ của Trần Lộ Dao, đây không chỉ là vấn đề mặt mũi, mà nó còn giải quyết khúc mắc trong lòng ông.

Ông trầm giọng nói: "Dư tiểu thư, tôi biết nhất định A Thước đã nói cho cháu nghe chuyện trong nhà chúng tôi, tình hình lúc đó quả thực rất phức tạp, tôi cũng làm sai một vài chuyện. Thế nhưng có ai không phạm lỗi sai khi còn trẻ? Tôi thừa nhận lỗi sai của tôi nghiêm trọng hơn nhiều người khác, nhưng tôi cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, tuy rằng có hối hận, nhưng cũng không có cơ hội làm lại từ đầu."

Dù sao cũng là người có máu mặt, ông không muốn nói thêm về chuyện quá khứ của mình, ông chỉ nói qua vài câu rồi thở dài, chuyển đề tài.

"Tôi cũng lớn tuổi rồi, con cái lại không ở bên cạnh, tuy rằng sản nghiệp giàu có, nhưng đứa con trai duy nhất lại không muốn về nhà… Đây là tiếc nuối cả đời tôi, dù nhà có giàu thế nào cũng không bù đắp nổi tổn thất này. Nếu cháu và A Thước quan hệ nghiêm túc, A Thước cũng rất để ý đến suy nghĩ của cháu, nếu như có thể, tôi hi vọng cháu có thể giúp tôi khuyên nó một chút. Dù sao sản nghiệp nhà tôi cũng cần nó kế thừa, để cuộc sống sau này của hai đứa cũng sẽ được cải thiện nhiều hơn, đối với tôi hay đối với hai đứa mà nói, đây chính là lựa chọn tốt nhất, không phải sao?"

Ông là thương nhân, thương nhân luôn rất giỏi trong đàm phán, thái độ không cứng, cũng không có ý ép buộc, nhưng ông ta nói ra đâu ra đấy, lợi ích về tình cảm và phương diện hai bên, làm cho cô cảm thấy rõ khuyên nhủ Trần Thước về nhà là chuyện nên làm.

Nếu như Trần Thước trở về, dĩ nhiên cô sẽ là con dâu Trần gia, sau này sẽ cùng Trần Thước trải qua những ngày tháng giàu có, trở thành thương nhân thành đạt trong giới thượng lưu.

Nhưng chuyện ấy đối với Dư Điền Điền mà nói, là sự châm chọc quả đỗi buồn cười.

Cô đặt cốc trà chưa uống được ngụm nào lên bàn, tầm mắt dừng lại trước những làn khói trắng đang bốc hơi.

"Trần tiên sinh." Cô gọi ông như vậy, không phải bác Trần, cũng không phải gọi ba cho thân mật, "Kỳ thật việc này ông nói với tôi cũng không có ích gì, tuy rằng tôi đã nghe anh ấy kể về chuyện của gia đình mình, nhưng người trải qua chuyện đó không phải tôi, người bị tổn thương cũng không phải tôi, tôi không định xen vào chuyện này hay có tư cách đồng ý lời đề nghị của ông."

Luồng sương trắng trong chén trà kia không ngừng bốc lên, bay lên cao xoay tròn xoay tròn rồi biến mất trong không khí, rồi lại thêm càng nhiều vòng khói bay lên nữa.

Cũng như một người từng chịu tổn thương, nếu như nỗi đau đã cốt khắc ghi tâm, thì mỗi lần nhớ lại sẽ là một lần đau.

Mỗi lần nhớ lại, cũng như đang trải qua cảm giác khó chịu nhất cuộc đời mình.

Cô ngẩng đầu thản nhiên nhìn Trần Diệu Phàm.

"Dù tôi có tư cách ra mặt bình luận khoa tay múa chân vì chuyện này, nhưng tôi cũng không giúp ông thuyết phục bác sĩ Trần đến tham gia hôn lễ, sau đó thuận tiện mà về nhà tiếp nhận sản nghiệp của ông. Ngược lại, nếu như ông muốn tôi tham gia, tôi sẽ cố gắng giúp bác sĩ Trần cả đời này, chẳng sợ cả đời anh chỉ là bác sĩ, mặc dù không có sự nghiệp thành công như ông, nhưng tôi cũng sẽ vì anh ấy mà hành diện mà cảm thấy an tâm. Bởi vì ít nhất từ chuyện gia đình nhà mấy người tôi nhận ra, dù có tiền cũng không phải là chuyện tốt. Lòng người rồi sẽ thay đổi, rồi sẽ bị tiền tài mua chuộc mà bào mòn."

Cô lịch sự cười nói: "Xin lỗi, đã để ông mất công tới đây rồi."

Trước khi rời đi, Trần Lộ Dao gọi tên cô, dưới tình thế cấp bách còn nắm chặt bàn tay cô đang đặt trên nắm cửa.

"Chị Dư, cứ coi như chị không tham tiền tài, cũng không quan tâm đến sản nghiệp nhà chúng tôi, nhưng chị không nghĩ cho anh trai tôi sao? Anh ấy sống một mình đã bao năm nay, cô đơn không có người nhà quan tâm, chị muốn cả đời này anh ấy sẽ đơn độc như thế sao?"

Dư Điền Điền dừng bước.

Trần Lộ Dao thấy cô dừng lại, giọng nói cũng hòa hoãn một ít, thấp giọng lên tiếng: "Chị Dư, em thương ba em, cũng rất thương anh hai. Ba em cần con trai về nhà, mà anh hai đã nhiều năm chỉ sống một mình, càng cần một gia đình hơn, cần sự quan tâm chăm sóc của người nhà. Nếu như chị yêu anh ấy, thương anh ấy, chị hãy nghĩ cho anh —— "

"Cám ơn sự quan tâm của cô." Dư Điền Điền quay đầu nhìn cô ta, sau đó rút tay lại, "Về chuyện này, tôi nghĩ cả hai bên đều hiểu rõ. Tôi rất vui vì mấy người còn biết những năm qua anh ấy sống rất cô đơn, là người có nhà nhưng không thể về, có người thân nhưng không ai thèm quan tâm chăm sóc. Nếu như tôi và anh ấy lấy nhau, anh ấy sẽ có gia đình, cũng sẽ có người nhà, chút chuyện này hai người cứ yên tâm. Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể, bù đắp tất cả những gì mà hai người không thể làm cho anh ấy."

Dừng một chút, Dư Điền Điền cong khóe miệng cười châm iếm, "Về phần cô, sự nghiệp của ba cô có thể do cô thừa kế, cuộc sống tương lai không biết sẽ bận rộn cỡ nào, sao có thể phân tâm quan tâm đến anh trai mình nữa?"

Vừa nói xong lời này, cô liền mở cửa rời đi mà không quay đầu lại.

Hành lang không dài, nhưng khoảng cách vài chục bước lại khiến cô cảm thấy bản thân mình đi thật lâu thật lâu, sống lưng thẳng tắp, mắt không chớp.

Không biết dũng khí từ đâu tới khiến cô kiên quyết mà mạnh mồm nói ra những lời ấy, bây giờ nghĩ lại dĩ nhiên cũng cảm thấy thật khó tin.

Nhưng lại rất hả giận.

Người làm tổn thương bác sĩ Trần nhà cô là hai kẻ trong văn phòng kia, hai kẻ mượn danh người thân mà tùy ý tổn thương anh, trước đây thì chẳng thèm quan tâm tới anh, mà nay nhà có chuyện thì cho rằng chỉ cần mở miệng là có thể gọi anh về nhà.

Cô biết khi Trần Thước đối mặt với bọn họ có thể mạnh mẽ phản công, nhưng trong lòng anh tuyệt đối sẽ cảm thấy khó chịu, cho nên thay vì để anh phải đối mặt với chuyện này, không bằng cô ra mặt trước nhanh chóng giúp anh dẹp loạn.

Không phải trước đây cô đã quyết định rồi đó sao? Từ nay về sau cô sẽ là mặt trời nhỏ của anh, chẳng sợ bờ vai gầy yếu cũng nhất định sẽ đem hết khả năng của mình bảo vệ anh.

Dư Điền Điền nắm chặt tay thành nắm đấm, giờ phút này cô cảm thấy bản thân quả thực là Iron Man trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45

Dư Điền Điền không kể cho Trần Thước chuyện sáng nay Trần Diệu Phàm và Trần Lộ Dao tìm cô.

Buổi trưa lúc ăn cơm ở cangteen, cô gẩy vài hạt cơm trong bát, trong đầu vẫn nghĩ tới chuyện vừa xảy ra sáng nay.

Trần Thước nhìn cô vài lần, vẫn thấy cô không có phản ứng, cho nên anh mất hứng nói: "Dư Điền Điền, ăn cơm với anh mà em mất tập trung thế à! Một anh chàng đẹp trai đang ngồi trước mặt em đấy, sao em có thể lơ đẹp người ta vậy được?"

Dư Điền Điền tỉnh lại, sợ hãi mà đỡ ngực, "Bác sĩ Trần anh đừng như vậy, em đang gầy lắm đấy, anh đừng kích thích hệ tiêu hoá của em để em ăn nốt cơm đi."

Trần Thước nhìn ngực cô, cảm thấy đúng mà gật gật đầu, "Ừm không to lắm, cần bồi bổ nhiều hơn."

Dư Điền Điền muốn lật bàn.

Một lúc sau, cô nguôi giận , tâm trạng thoải mái nói với Trần Thước: "Là như vậy , Bác sĩ Trần, em không phải người hay nhắc lại chuyện cũ, cho nên mấy đề tài như kiểu bộ ngực liên miên chập chùng cao ngất trong mây tầm thường đó, em không muốn nói nhiều với anh."

"Vậy em muốn nói cái gì?"

"Em muốn nói, ngay cả khi anh chỉ là bác sĩ, không có tài sản bạc triệu cũng không thể hô mưa gọi gió, chỉ cần anh là bác sĩ Trần, em đã cảm thấy anh rất tuyệt rất tuyệt rồi."

Trần Thước ngạc nhiên, nhìn cô hồi lâu, "Sao tự nhiên em lại nói vậy?"

"Muốn nói thì nói thôi." Cô rất nghiêm túc dùng đôi đũa gõ gõ đĩa cơm của anh, "Này, anh có định ăn chân gà không đấy? Không ăn thì em ăn nhé."

Nói xong liền phóng đũa qua, cũng không chờ Trần Thước đồng ý, cô liền đem gắp chân gà từ đĩa anh qua đĩa cô, vui vẻ mà gặm.

Trần Thước tức giận: "Em cố ý chuyển đề tài nhằm gợi sự chú ý của anh rồi cướp chân gà phải không? Gian xảo!"

Tuy ngoài miệng anh nói vậy, nhưng khóe môi lại cong lên, anh đem nốt đĩa chân gà bên tay đẩy đến trước mặt cô, "Ăn từ từ thôi, không ai cướp của em đâu!"

Mấy chiếc chân gà này vốn anh định lấy cho cô.

Cô ngốc này!

Anh không biết sáng nay đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không biết sau lưng mình, cô ngốc nhà anh đã trở thành công chúa ngược lại đi bảo vệ vệ sĩ như anh.

Nhưng anh cũng không cần thiết phải biết.

Bởi vì nếu Dư Điền Điền muốn bảo vệ anh, cô chỉ hy vọng những chuyện phiền lòng kia cách anh càng xa càng tốt, tốt nhất là anh mãi mãi sẽ không biết chuyện này.

Trong phòng khách Trần gia, Trần Diệu Phàm mệt mỏi ngồi trên sofa, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Trần Lộ Dao bưng tách trà vừa pha từ phòng bếp đi ra, đặt lên bàn trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh ông, "Ba, ba uống chén Phổ Nhị đi, sẽ làm ấm dạ dày."

Trần Diệu Phàm mở mắt nhìn vẻ mặt lo lắng của con gái, thở dài một cái, "Nếu anh trai con hiểu chuyện bằng nửa con thôi, ta cũng yên lòng…"

"Ba!" Trần Lộ Dao cười lắc lắc cánh tay ba mình, giống như lúc cô còn bé vậy, "Thật ra anh hai rất tuyệt, anh ấy là bác sĩ nổi tiếng, đứa em gái kém cỏi như con sao có thể so với anh ấy được!"

"Đều là lỗi của ba, trước đây đã làm quá nhiều chuyện ngu xuẩn, nếu như trước đây ba không đưa con về, không vội vã để con bồi dưỡng tình cảm với A Thước và Hi Hi, thì bây giờ nó cũng không oán con như vậy . Lỗi sai đều là do người lớn, tội gì liên lụy đến mấy trẻ các con?" Trần Diệu Phàm cười khổ, "Bây giờ ngay cả chút tâm nguyện nho nhỏ của con gái ba cũng không làm được, anh hai con vẫn không muốn trở về tham gia hôn lễ của con."

"Ba, tuy rằng con thực sự hi vọng anh hai sẽ trở về tham gia hôn lễ này, nhưng con càng không hi vọng ba sẽ vì chuyện này mà tự trách bản thân." Trần Lộ Dao nói xong, bỗng nhiên ngừng lại, chần chừ trong chốc lát rồi nói tiếp, "Kỳ thật chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có cách…"

Trần Diệu Phàm sửng sốt, "Ý con là —— "

Trần Lộ Dao le lưỡi, "Kỳ thật cũng không phải hết cách, nếu như…" Cô ghé vào tai ba mình, giống như đứa trẻ con tít mắt cười mà nói, "Nếu làm vậy, anh hai nhất định sẽ đến!"

Trần Diệu Phàm mắt sáng lên, rồi lại có chút chần chừ, "Nhưng nếu làm vậy, dù nó có đến, cũng không cho chúng ta mặt mũi."

"Không đâu, đến lúc đó ở hội trường nhiều người như vậy, anh hai cũng không phải người nông nổi, sao có thể làm những chuyện gây khó xử cho mình và người thân trước mặt bao nhiêu người ngoài chứ?"

Trần Diệu Phàm dao động.

Trương Bội Lâm đang nấu cơm trong bếp liền ra phòng gọi hai ba con tới ăn cơm, vừa đi đến cửa phòng khách thì đúng lúc nghe thấy hai ba con cô đang thương lượng chuyện gì đó, bà dừng lại, vẫn đợi cho đến khi hai người nói chuyện xong, mới gọi bọn họ vào ăn cơm.

Sau bữa cơm, bà lên tầng hai gõ cửa cửa phòng ngủ con gái, nghe thấy tiếng con gái nói: "Mời vào." Sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Trần Lộ Dao đang thay quần áo, chiều nay cô định đi kiểm tra hội trường hôn lễ lần nữa.

Trương Bội Lâm đóng cửa lại, đi đến cạnh giường nhìn bóng dáng con gái, khẽ giọng hỏi: "Lộ Dao, con thật sự kiên quyết muốn anh hai trở về tham gia hôn lễ của mình sao?"

Động tác trên tay Trần Lộ Dao hơi ngừng lại, sau đó cô gật đầu, "Dạ, con rất muốn anh ấy tới."

"Nhưng cũng đã nhiều năm như vậy rồi, nó cũng không coi con là em gái, mẹ chỉ sợ nếu nó tới hôn lễ, sẽ khiến con xấu hổ…"

"Như vậy." Trần Lộ Dao mỉm cười, "Nếu là thế, quả thật rất tốt."

Thấy Trương Bội Lâm giật mình, cô đứng dậy, quay đầu lại cười nói: "Mẹ, hôn lễ này cũng không phải chuyện gì quan trọng, điều quan trọng nhất không phải chuyện làm ăn của ba và Trần gia chúng ta sao? So với chuyện đó, mất mặt một chút trong hôn lễ thì có là gì? Huống chi nếu anh ta làm con xấu hổ, người khó chịu cũng không phải là con, mà là chính anh ta mới đúng."

Trương Bội Lâm khiếp sợ nhìn con gái, "Con, mẹ… vẫn nghĩ đến con rất kính trọng nó …"

"Đã từng như vậy."

"Vậy con —— "

"Khi anh ấy còn chưa biết con là em gái cùng cha khác mẹ, anh ấy đối với con cũng tốt như đối với Trần Hi vậy, thậm chí khi con và Trần Hi cãi nhau cũng sẽ đứng về phía con, vào lúc đó, con thật sự rất cảm động, cũng đã coi anh ấy như anh ruột mình vậy." Trần Lộ Dao cười cười, "Chỉ tiếc những ngày đó trôi qua quá nhanh, khi anh ấy biết con là con gái của mẹ và ba, anh ấy liền coi con là kẻ thù không đội trời chung. Khi đó con tin tưởng anh, kính trọng anh , muôn anh ấy yêu thương mình như xưa, nhưng kết quả thì sao?"

Kết quả là hôm đó khi anh rời khỏi Trần gia, cô vội vội vàng vàng đuổi ra tới cửa, luôn mồm gọi "anh hai", kéo tay anh lại, sợ hãi hỏi anh: "Anh hai, anh … anh giận em ?"

Cô đã từng rất nhiều lần trưng ra vẻ mặt dưng dưng sắp khóc này, khi cùng Trần Hi cãi nhau, khi làm chuyện bậy chọc giận ba thì chỉ cần có Trần Thước ở đó, Trần Thước nhất định sẽ đứng ra, kéo cô lại sau lưng bảo vệ cô.

Vì vậy một quãng thời gian sau đó, trong những năm tháng cô đã sớm học được cách tự bảo vệ bản thân mình, nhưng vẫn muốn làm như vậy, bởi vì khi được người ta bảo vệ sau lưng sẽ khiến cô có cảm giác mình đang được người đó yêu thương, được người đó hết lòng bảo vệ, mà không phải bé gái từ nhỏ đến lớn vì không biết ba mình là ai nên bị những đứa trẻ khác trêu ghẹo.

Trần Lộ Dao sẽ không bao giờ quên cuộc sống trước khi cô mười hai tuổi, mẹ cô không dám nói với nhà ngoại ba cô là ai, ba cô cũng không dám thừa nhận thân phận của cô, cho nên cứ khi cô bước chân vào nhà ngoại, cô và mẹ cô sẽ luôn phải nghe những lời chê cười và trào phúng cay nghiệt nhục nhã.

Cô mới nhỏ như vậy, đã bị mấy đứa bé hàng xóm trêu chọc là loại con hoang không có ba.

Mà cũng chính tai cô nghe thấy người ta nói xấu sau lưng mẹ cô là "Loại phụ nữ vô liêm sỉ chưa chồng mà có con" .

Đến người thân còn chế nhạo bọn họ như vậy, sao có thể trông cậy người ngoài khoan hồng độ lượng mà nói được gì tử tế?

Tuổi thơ của cô là những ngày tháng đau khổ như thế đấy .

Cho nên khi Trần Thước quay đầu, ánh mắt căm hận vẻ mặt coi thường nhìn cô thì cô ngỡ ngàng đến quên cả buông tay.

Trần Thước hung hăng gạt tay cô ra, nói rõ từng câu từng từ nói: "Đừng chạm vào tôi, Trương Lộ Dao… không giờ tôi phải gọi cô là Trần Lộ Dao mới đúng?"

Trong mắt anh không còn sự chiều chuộng như ngày xưa nữa, mà chỉ còn lại nỗi thù hận sâu sắc.

Anh nói: "Còn nhỏ mà đã gian xảo như vậy, quay tôi như dế, buồn cười là tôi lại bại dưới tay một con nhỏ như cô."

Cô khóc gọi anh hai, mà Trần Thước trước khi rời đi thì không chút lưu luyến nói: "Tôi không phải anh trai cô, cô cứ cùng người mẹ phá hoại gia đình tôi từ từ mà hưởng phúc đi!"

Anh đạp cửa mà đi, từ nay về sau không bao giờ nhận đứa em gái này nữa, hơn nữa còn kiên quyết chặt một dao cắt đứt toàn bộ ràng buộc của quá khứ.

Trần Thước căm hận cô và mẹ cô

Cho nên sau này, Trần Lộ Dao cũng từ hoài niệm mà trở thành bình thản, cuối cùng lại từ trong bình thản sinh ra oán hận.

Anh bất nhân, cô cần gì phải có tình nghĩa với anh?

Gạt bỏ hồi ức, Trần Lộ Dao nhìn mẹ mình, khẽ giọng nói: "Mẹ, nhiều năm như vậy cũng chỉ có con và mẹ ở bên cạnh ba, tất cả của Trần gia đều là của chúng ta. Mẹ cam tâm mở mắt nhìn kẻ chưa bao giờ tận hiếu với ba về nhà, sau đó cướp đoạt tất cả của chúng ta sao?"

Trương Bội Lâm mở to mắt nhìn con gái, "Nhưng nó là con trai của ba con, trước đây là vì chúng ta, mới hại mẹ nó qua đời, em gái nó tàn tật…"

"Đó không phải là lỗi của mẹ, càng không phải lỗi của con." Trần Lộ Dao không kiên nhẫn chặn ngang lời mẹ mình, "Người ngoại tình là đàn ông, mẹ cũng chỉ là người bị hại, huống chi lúc trước khi chúng ta chưa xuất hiện, trong nhà này đã xảy ra chuyện gì đều là do ba làm, đâu có liên quan gì tới chúng ta?"

"Lộ Dao!" Trương Bội Lâm hoảng sợ lắc đầu, "Chúng ta có thể ở lại Trần gia hưởng phúc nhiều năm, đã là hy vọng xa vời trước đây mẹ chưa từng nghĩ, con đừng làm gì phá hoại cuộc sống hiện tại của chúng ta. Đời này mẹ có thể ở bên cạnh ba con nhiều năm như vậy thì đã không còn nguyện vọng gì khác nữa, con hãy ngoan ngoãn kết hôn, an tâm làm con gái ngoan của ba con, không được sao? Sản nghiệp của ba con muốn giao cho anh trai con, đó là chuyện của ba con, con gái như con sao có thể tham gia buôn bán…"

"Mẹ, đây đã là thế kỷ 21 rồi, mẹ đừng coi thường phụ nữ như xưa nữa được không?" Trần Lộ Dao định nói gì nữa, nhưng nhìn vẻ mặt của mẹ mình, cô nhận ra mẹ cô vốn rất nhát gan, sẽ không thể chấp nhận nổi suy nghĩ của cô.

Cho nên cô đứng dậy, cầm túi xách đeo lên vai, "Được rồi, mẹ, phải làm thế nào con tự có chừng mực, mẹ chỉ cần yên ổn làm Trần phu nhân của mẹ, không nói chuyện lung tung là được."

Lúc ra khỏi nhà, Trần Lộ Dao tự mình lái xe.

Trời thật trong xanh, cô cảm thấy tương lai của mình cũng rất đẹp, toàn bộ mọi việc đều đang đi đúng hướng cô mong muốn.

Mấy năm qua cô đã chịu rất nhiều tổn thương, cho nên trước nay cô không cho rằng tất cả những gì cô có hôm nay là món quà ông trời dành cho mình, cô phải có nhiều hơn mới đúng.

Người ba cô cần xin lỗi không chỉ là Trần Thước Trần Hi hay mẹ của bọn họ, ông còn phải xin lỗi cô và mẹ cô nữa.

Trong mười hai năm đó, khi cả nhà Trần Thước bốn miệng ăn trải qua những ngày cơm áo không lo, thì có từng nghĩ tới cô và mẹ cô ở bên ngoài kia phải trải qua mỗi ngày thế nào.

Số mệnh vốn là nên luân chuyển liên hồi.

Nay, số mệnh đã chuyển về phía cô, cô sẽ không chút do dự mà nắm lấy.

***

Ngày Trần Lộ Dao kết hôn là một ngày trời rất đẹp, bầu trời trong xanh không gợn mây, ánh nắng rực rỡ khắp nơi.

Đã vào đông nên thật khó có được ngày đẹp như vậy, ngay cả nhóm khách cũng vượt qua mùa đông khắc nghiệt mà tới, dù bỏ nhiều tiền ra ăn một bữa cơm cũng thấy vui vẻ.

Con gái ông chủ xí nghiệp Trần Diệu Phàm nổi nhất thành phố lấy chồng, từ thương nhân tới chính trị gia đều tới, quả thật không thiếu những người có máu mặt.

Hôn lễ này tổ chức rất lớn, lớn đến mức cả những người đi đường nhìn vào đều cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng. Từ đoàn xe rước cô dâu đến bữa tiệc rượu cũng bố trí rất xa hoa, toàn là những thứ người ta chưa từng thấy bao giờ.

Trên weibo, bạn bè trong giới đều có người đăng ảnh check in tận nơi, nói đó là hôn lễ thế kỷ cũng chưa đủ.

Hội trường hôn lễ được trang trí rất quý phái, không khí nhuộm màu phong cách cổ xưa của Châu Âu thời thời thế kỷ mười tám tạo cảm giác mới mẻ cho khách mời, bánh kẹo cưới và bánh kết hôn cũng đều là những mẫu mới nhất cho lễ cưới.

Nửa tiếng trước khi hôn lễ bắt đầu, khách khứa đều đã lục tục đến đông đủ. Hội trường mở ba cửa, hai cửa bên hông, một cửa lớn ở hướng chính, các tân khách gần như đều đi từ cửa chính vào.

Mà trong khi dàn nhân vật có máu mặt đang chuyện trò vui vẻ thì có người từ cửa hông tiến vào.

Bởi vì hội trường hò hét ầm ĩ, cho nên có rất ít người chú ý đến chút động tĩnh bên cửa hông này.

Cho đến khi Trần Lộ Dao mặc bộ váy cưới màu trắng kiểu Châu Âu vẻ mặt ngạc nhiên từ sau sân khấu đi ra, cười to gọi "Hi Hi", sau đó chạy thẳng về phía cửa hông, lúc này mới có không ít người chuyển ánh mắt qua đó.

Ở cửa hông, có một người đàn ông đẩy một cô gái đang ngồi trên xe lăn đi vào.

Cô gái ngồi trên xe lăn đại khái cũng chỉ tầm hai ba hai tư tuổi, sắc mặt có chút tái nhợt, môi cũng trắng bạch, bởi vì nhìn qua có chút gầy yếu, tuy gương mặt lại rất xinh xắn nhưng cũng không gây ấn tượng lắm.

Cô thoạt nhìn không mấy tự nhiên, vốn định đi vào từ cửa hông là không muốn mọi người chú ý, nhưng nhất thời phải tiếp xúc với nhiều ánh mắt tò mò tìm kiếm như vậy, lại khiến sắc mặt cô càng thêm tái nhợt.

Trần Lộ Dao cúi người xuống ôm cô, vui vẻ nói: "Cám ơn em đã tới tham gia hôn lễ của chị, Hi Hi!"

Trần Hi theo bản năng đưa tay đẩy cô ta ra, lại vừa lúc chạm mắt với ba mình.

Trần Diệu Phàm hai mắt rưng rưng đứng cách đó không xa, từ từ đi về phía cô, tay cô run lên, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Là hận.

Là oán.

Là tiếc nuối hay đau khổ.

Là dày vò hay tra tấn.

Mà tất cả những cảm xúc này đang đan xen với nhau, mãnh liệt nhất là cảm giác oán hận của bản thân.

Những năm gần đây một mình ở nước ngoài, cô hay nhớ lại những chuyện ngày xưa. Nhớ khi còn nhỏ cô nằm trên đùi ba, nghe ông kể chuyện cổ tích công chúa và hoàng tử có một cuộc sống hạnh phúc thế nào, rồi khi đó ông nói tương lai muốn gả cô cho chàng trai anh tuấn ưu tú cỡ nào, tặng cô một hôn lễ long trọng xa hoa nhất.

Nhưng mà ngày này cuối cùng tới.

Cô đứng trong hội trường hôn lễ rực rỡ xinh đẹp như vậy, lại chỉ có thể từ xa đối mặt với ba mình, nhìn ông phủ khăn cưới cho một đứa con gái khác.

Thậm chí ngay cả đứng dậy ôm ông một cái cô cũng làm không được.

Nhưng ngay cả khi cô có thể đứng dậy, đã trải qua quá nhiều việc như vậy sao cô có thể lại ôm ông một cái?

Trong lòng giống như có hàng ngàn tảng đá đang rơi, bên tai lại là giọng nói ngọt ngào của Trần Lộ Dao: "Hi Hi, em thấy cái váy chị mặc có đẹp không? Cái váy này là kiểu đuôi cá , lộ hết cả chân rồi, chân chị lại hơi to, thật ra định không mặc đâu, nhưng ba nói nó rất đẹp, chị đành miễn cưỡng tin tưởng ông vậy …"

Chân.

Cô ta vừa nhắc đến chân.

Trần Hi từ từ ngẩng đầu nhìn cô, cô ta lại cười rạng rỡ như thế, kiểu trang điểm cô dâu lại càng làm cho cô thoạt nhìn giống thiên sứ.

Nhưng trong vẻ đẹp thể xác kia cất giấu một tâm hồn xấu xí thế nào, Trần Hi còn rõ hơn ai hết.

Có một giây, Trần Hi muốn đẩy cô ta ra, bảo cô ta cút.

Nhưng khi cô chưa mở miệng, người đàn ông trẻ tuổi đứng sau lưng cô đã nhẹ nhàng mở miệng trước cô một tiếng: "Trần tiểu thư, Hi Hi không thích người khác chạm vào cô ấy, cũng không thích ngửi mùi nước hoa rẻ tiền xung quanh, phiền cô lùi lại vài bước, đừng để cô ấy khó xử."

Trần Hi ngạc nhiên, quay đầu chạm mắt với người đàn ông kia.

Anh mỉm cười, trong ánh mắt hàm chứa sự an ủi như tiếp thêm sức mạnh.

Anh cúi xuống ghé lại gần tai cô khẽ giọng nói: "What i' ld you, didn' rs, smile, those are what make you stand…"

Quên những lời anh đã nói với em rồi sao? Phong độ, mỉm cười, đó mới là điều cần thiết để em có thể đứng thẳng hơn người ta.

Mặc dù anh chỉ nói ra câu này, Trần Hi cũng dễ dàng đọc được câu tiếp theo: … you are if you can't really stand up.

Có được nó, dù cho bạn không thể đứng thẳng người, nhưng cũng vì có dũng khí mà trở nên xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Một thương nhân thành công dù có khéo léo đưa đẩy lõi đời thế nào, sau lưng luôn có ngàn vạn kẻ địch. Và Trần Diệu Phàm cũng không phải ngoại lệ, quá khứ của ông sớm đã trở thành trò cười lúc trà dư tửu hậu của đám người trong thành phố, cho dù có rất ít người dám đối mặt nhắc tới chuyện cũ của ông.

"Dù cho ông ta có tiền đi chăng nữa, chẳng qua cũng chỉ là tên đàn ông bạc tình bạc nghĩa khốn nạn, bỏ vợ cưới tiểu tam vào cửa mà thôi. Bà nhìn xem, ngay cả đứa con gái ruột thịt cũng không thèm nhận ông ta nữa!" Rất nhiều người đều nói như vậy.

Hôn lễ hôm nay, tuy rằng mỗi người đều trưng ra bộ mặt vui vẻ tươi cười nói một câu chúc mừng, nhưng sau lưng họ luôn ngấm ngầm bàn luận lấy chuyện quá khứ của ông ra làm trò cười, dù sao Trần Diệu Phàm cũng sẽ không biết .

Nhưng vào giây phút này, khi Trần Hi vẻ mặt ngạc nhiên ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt Trần Lộ Dao nổi bật nhất trong hội trường thì đám người xung quanh lại bắt đầu bàn luận xôn xao.

"Đây là ai vậy? Hình như Trần Lộ Dao rất thân thiết với cô ta?"

"Nghe Trần Lộ Dao gọi cô là Hi Hi, chẳng lẽ cô ấy là con gái của Trần Diệu Phàm và vợ trước của ông ta?"

"Vớ vẩn, con bé Trần Hi kia không phải đang ở nước ngoài du học rồi mà? Sao lại thành kẻ tàn phế được?"

…

Khi mọi người bàn luận bát quái, họ thường sẽ không quan tâm những lời nói của mình có lọt vào tai người trong cuộc hay không, lòng hiếu kỳ và soi mói mãi như những sợi dây leo, một khi đã nảy mầm thì thề sẽ không bỏ qua nếu không đạt được mục đích.

Lúc Trần Hi xảy ra tai nạn giao thông, cô gần như đã được chẩn đoán sẽ không thể đứng lên được nữa, một tuần sau đó thì vội vàng được đưa ra nước ngoài.

Trần Diệu Phàm ngang dọc trên thương trường đã lâu giờ đây ngồi xổm trước giường bệnh kéo tay con gái, luôn miệng nói "Đều là lỗi của ba, ba xin lỗi con", nhưng dù ông có ăn năn hối hận thế nào, chuyện cũng đã đến mức không thể bù đắp nổi nữa.

Hôm đưa tang mẹ, cô còn đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, sau khi tỉnh dậy lại không ngờ mọi chuyện trên thế giới này đã đảo ngược.

Mẹ chết, cô cũng trở thành kẻ tàn tật.

Trong một đêm thế giới của Trần Hi dường như sụp đổ, khát khao hạnh phúc đi qua chỉ còn lại hoa trong gương, trăng trong nước.

Cô đã khóc rất nhiều, cũng điên cuồng gào thét, nhưng với tấm thân rách nát này đây ngay cả việc chạm tay muốn đập vỡ tất cả đống đồ trong căn phòng này cũng không làm được, cuối cùng cô tuyệt vọng.

Nhìn người đàn ông nước mắt rơi đầy mặt, cô im lặng rất lâu, một tiếng ba ba cuối cũng cũng không thể nói thành lời.

Trước đây, ông đã từng cho cô một gia đình hạnh phúc yên ổn, dùng hai tay chống đỡ cho giấc mơ của cô, ông nói cô là tiểu công chúa của ông.

Mà nay, chính ông cũng là người phá tan giấc mơ đó.

Trần Hi nhắm chặt mắt, im lặng, không khóc cũng không gây chuyện.

Cô nói: "Đưa tôi ra nước ngoài, tôi không muốn ở lại đây nữa."

Thay vì để đám bạn ngày xưa nhìn thấy cô người không ra người quỷ không ra quỷ, chi bằng tới một nơi không ai biết mình là ai.

Mười hai tuổi, bởi vì gia đình xảy ra chuyện mà cô đã sớm bắt đầu quá trình trưởng thành, một mình qua Mỹ.

Vì tất cả tin tức về cô đều đã bị phong tỏa, không ai biết Trần Hi đã thành người tàn phế.

Khi đó đám bạn học nghe tin cô đi học nước ngoài, ai ai cũng tỏ ra yêu thích ngưỡng mộ, "Người có tiền chính là như vậy đấy, cô ta thích vẽ tranh, ba cô sảng khoái cho cô đi nước ngoài học mỹ thuật."

"Này, mày nói xem sau này cậu ấy trở về có phải đã là họa sĩ nổi tiếng rồi không?"

"Chuyện đó cũng có thể, dù sao nhà cậu ấy cũng có nhiều tiền như vây, nói không chừng đã tìm cho cô một người thầy là họa sĩ nổi tiếng bên đó, vậy không phải tiền đồ sau này của cậu ta rất sáng lạn đấy à?"

"Mày nói xem sao tao lại không có người ba giàu có như thế chứ?"

"Cái này phải về hỏi mẹ mày ấy!"

…

Không ai biết sự thật đằng sau câu chuyện này, cũng không ai biết Trần Hi ra nước ngoài từ lúc nào.

Cô gái nhỏ mười hai tuổi, được bác sĩ chẩn đoán từ nay về sau cũng chỉ có thể trên xe lăn cả đời, tay cô không thể sử dụng lực mạnh, chân cũng không thể bước đi, chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn thế giới này, mãi mãi đứng ngoài vòng tròn ngăn cách với những người xung quanh.

Mà giờ phút này, đám người ồn ào nói chuyện vang vọng âm thanh đến tai cô—— "Tàn phế", "Khuyết tật", "không thể tự lo cho bản thân", còn có "Thật đáng thương" …

Bất chợt trong nháy mắt, Trần Lộ Dao đột nhiên xoay người sang, hướng về phía một vị khách đang ngồi gần đó lạnh lùng mắng: "Cô nói ai tàn phế?"

Cô gái kia sửng sốt, cắn cắn môi, cũng muốn nổi giận nhưng lại ngại mọi người xung quanh nên không dám mở miệng.

Cô ta mất hứng nói: "Tôi có nói gì đâu, Trần tiểu thư chắc cô nghe nhầm rồi."

Trần Lộ Dao cười nhạo hai tiếng, nói chậm từng chữ: "Hi Hi là em gái tôi, hôm nay con bé đến tham gia hôn lễ của tôi, cùng giống tất cả mọi người đang ngồi đây vậy. Tuy rằng chân em ấy không tiện lắm, nhưng tôi hi vọng mọi người có thể tôn trọng con bé, cũng coi như nể mặt tôi và ba."

Mặt Trần Hi bỗng trắng bạch.

Thì ra chân cô không tiện còn phải nhờ mặt mũi Trần Diệu Phàm và Trần Lộ Dao mới không bị người khác chế nhạo.

Cô ngồi ở nơi đó, cắn chặt môi dưới, cũng là vì ánh mắt soi mói, nóng rực của đám người xung quanh, cô không thể đánh mất lòng tự trọng của mình mà ngồi thẳng lưng nhìn đám người trước mặt.

"Trần Lộ Dao." Cô khẽ giọng gọi cô gái tỏ vẻ chính nghĩa đang đứng chắn trước mặt mình, "Hôm nay là ngày vui của cô, tốt nhất cô nên tự biết giữ mồm miệng."

"Hi Hi…" Trần Lộ Dao quay đầu lại, nhìn cô vẻ mặt giống như đang thương hại.

Sau đó từ trong đám người Trần Diệu Phàm bước tới.

Ông kéo Trần Lộ Dao tới sau lưng mình, ý bảo cô đừng nói nữa, sau đó tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống cầm lấy tay Trần Hi.

"Hi Hi." Ông khẽ giọng gọi, mấp máy môi vài cái, cũng không biết nên nói gì với con gái, mấy phút sau, mới hỏi một câu, "Con… có khỏe không?"

Tay Trần Hi khẽ động nhưng cô lại không rút tay ra được.

Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt thờ ơ nhìn người đàn ông này, sau đó chậm nói một câu: "Có rất nhiều người đang nhìn, nơi này không phải chỗ để nói chuyện."

Ánh mắt cô lướt qua Trần Diệu Phàm, dừng lại trên người cô dâu xinh đẹp kia, cô mỉm cười, "Huống hồ hôm nay là ngày trọng đại con gái ba kết hôn, nếu có việc gì ba cứ đi làm đi đừng quan tâm đến tôi."

Ánh mắt tiếp tục tìm kiếm trong đám người, cô chớp mắt một cái hỏi: "Anh trai tôi đâu?"

Thái độ Trần Diệu Phàm lập tức trở nên có chút khẩn trương, ông nói: "Hi Hi, anh trai con… con nghe ba nói đã, thật ra chuyện này rất phức tạp ——"

Nhìn ông ta ấp a ấp úng như vậy, Trần Hi liền lập tức hiểu được chuyện này, ánh mắt bỗng nhiên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Trần Diệu Phàm, "Anh trai tôi không tới?"

Trần Diệu Phàm khó xử nhìn cô, dường như muốn cầu xin nên cứ luôn miệng gọi: "Hi Hi…"

Trần Hi thật sự tức giận rồi.

Cô vốn chỉ còn lại oán hận với người đàn ông gọi là ba cô này, mà nay ông ta còn lừa cô chỉ vì để cô tới tham gia hỗn lễ của Trần Lộ Dao?

Chỉ đứng cách nhau vài bước, cô lướt qua người đàn ông kia, chạm mắt với Trần Lộ Dao.

Người đứng sau nhìn cô với ánh mắt thỏa mãn, trong đôi mắt kia thậm chí còn mang theo nụ cười rất thản nhiên, giống như đang nói: "Thế nào, nhìn thấy tất cả của cô đã thuộc về tôi, có tức giận không?"

Trần Hi thu ánh mắt lại, quay đầu nói với người đứng sau: "Phùng Tử Cận, phiền anh đưa em ra ngoài, bữa cơm này không cần ăn nữa."

Người đàn ông trẻ tuổi khóe môi hơi cong, giọng nói nhẹ nhàng mà dịu dàng đáp: "Được."

Anh đẩy Trần Hi ra ngoài, vừa lúc chạm mặt với Trần thước đang vội vàng chạy tới ngoài hành lang.

Trần Thước vừa từ trong thang máy lao ra giờ phút này trên mặt tràn ngập tức giận, vừa nhìn thấy Trần Hi đang ngồi trên xe lăn thì bước chân anh chợt nặng hơn, gần như là đang từng bước từng bước đạp lên ván đinh sắc nhọn.

Ánh mắt từ gương mặt tái nhợt của Trần Hi, chuyển sang người vừa đuổi theo ra cửa là Trần Diệu Phàm, sau đó rồi đến Trần Lộ Dao mặc váy cưới màu trắng đang tựa người vào cửa.

Ba vẻ mặt ba biểu cảm khác nhau nhưng khiến tim anh đau nhói.

***

Nửa tiếng trước, Trần Thước vừa từ phòng phẫu thuật đi ra, Dịch Tiểu Vũ cầm di động của anh đứng ngoài hành lang đưa cho anh, vừa đưa vừa nói: "Bác sĩ Trần, vừa rồi di động của anh kêu liên tục, không chừng có người đang tìm anh có việc gấp, cho nên tôi liền mang tới đợi anh ở đây."

Anh tiện tay lấy di động qua, nhìn thông tin những cuộc gọi nhỡ vừa rồi, mười một cuộc, toàn bộ đều của cùng một người: Trần Lộ Dao.

Vì thế anh chợt nhớ, hôm nay là đám cưới của Trần Lộ Dao.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới anh?

Anh cầm điện thoại bỏ vào túi áo blouse trắng, đi chưa được hai bước, điện thoại trong túi lại bắt đầu rung.

Nếu không nhận chắc hẳn cô ta không chịu để yên, anh đành miễn cưỡng nhận điện thoại, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói hỗn lễ của cô tôi không tham gia, Trần tiểu thư, phiền cô đừng gọi điện cho tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát tố cáo cô tội quấy rối."

Người ở đầu bên kia khẽ giọng cười, giọng nói vô cùng êm tai.

"Anh hai, nói chuyện với em cần gì phải khó nghe như vậy chứ?"

"Đối với người như cô, không cần phải nhiều lời." Trần Thước không chút nể tình nói.

"Đối với người em gái như tôi đây, quả thật anh chưa từng nói câu nào lọt tai, không nể tình tôi cũng được thôi, dù sao hôm nay cũng có một người sẽ tham gia hôn lễ của tôi, tôi cũng muốn biết anh có nể mặt cô ấy không đây?" Trần Lộ Dao cười nói, giọng điệu rất chậm lại vững vàng, "Tục ngữ nói rất hay, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, em gái này anh không nể mặt cũng được, không biết Hi Hi thì sao, anh có nể mặt cô ấy không?"

Trần Thước chợt dừng chân, trong lòng có chút hồi hộp, "Cô có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ muốn gọi điện báo cho anh biết, Hi Hi lập tức sẽ đến tham gia hôn lễ của em. Nếu như ngay cả cô ấy anh cũng không muốn gặp, vậy cứ tiếp tục làm bác sĩ thoải mái tự do của anh đi, nhất định đừng tới nhé."

Trần Lộ Dao ở đầu dây bên kia khẽ cười rồi cúp điện thoại.

Trần Thước vốn đã hẹn Dư Điền Điền cùng nhau ăn cơm trưa, nhưng lại có một cuộc điện thoại gọi tới bất ngờ, cuối cùng anh cũng bất chấp cuộc hẹn sắp tới, cầm điện thoại ném lại cho Dịch Tiểu Vũ, sau đó vội vàng chạy đi.

Anh không biết vì sao Hi Hi sẽ bỗng nhiên về nước, càng không biết trong lòng Trần Lộ Dao đang dự tính làm trò gì.

Trái tim đang ở trong lồng ngực bỗng đập liên hồi, vừa nghĩ tới Hi Hi ngồi xe lăn xuất hiện trước mắt mọi người, dòng máu trong người anh cũng muốn ngừng chảy.

Chuyện đó vốn là một bí mật.

Từ bé đến lớn Hi Hi vốn là cô gái rất kiêu ngạo, vì che dấu bí mật này, đã mười năm nay cô chưa từng về nước, vậy mà hôm nay cô lại dám đem bí mật này để lộ trước mắt bao người…

Nghĩ đến đây anh hoảng sợ không biết phải làm gì.

***

Dư Điền Điền vẫn ngồi trong cangteen đợi anh.

Chỗ ngồi gần cửa sở hứng ánh nắng mỗi ngày dường như đã trở thành chỗ ngồi dành riêng cho hai người, trưa nào bọn họ cũng ngồi đây ăn cơm.

Anh luôn thích gọi một chiếc chân gà nhỏ, khi cô vui vẻ hớn hở cướp của anh thì anh giả bộ tức giận nói: "Dư Điền Điền em là thổ phỉ, cường đạo đấy à!"

Cô nói như rất hợp lý: "Chỉ cướp của anh thôi, có ý kiến gì à?"

"Bây giờ cướp có vẻ không hợp lý lắm!"

"Vậy lúc nào cướp mới gọi là hợp lý?"

"Đương nhiên là danh chính ngôn thuận trở thành người của Trần gia, chân gà của anh sẽ là của em tất!"

Cô một mình ngồi đó, liên tục quay đầu dáo dác nhìn về phía cửa lớn, sau đó lại thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay.

Kỳ quái, sao giờ này anh còn chưa tới?

Đã quyết định thời gian gặp nhau là 11 giờ 40 phút, nhưng đồng hồ chỉ tới số tám rồi, anh còn chưa đến.

12 giờ.

12 giờ 30 phút.

12 giờ 40 phút.

Ban đầu, cô còn cho rằng Trần Thước đang bận làm phẫu thuật nên sẽ đến muộn một chút, cho nên cô cũng không nghĩ nhiều lắm, càng về sau, khi cô chờ đến 12 giờ 40 phút, cangteen cũng gần đến giờ đóng cửa, lúc này cô mới lấy di động ra gọi điện cho Trần Thước.

Nhưng vẫn không có ai nhấc máy.

Một lần lại một lần, điện thoại vẫn ở trong trạng thái không có người nhận.

Cô mơ màng vội vàng tìm tới khoa ngoại ở tầng hai, đến cửa văn phòng của Trần Thước, liền nhìn thấy di động của anh đặt gọn gàng trên bàn còn người thì không thấy bóng dáng đâu.

Cô đi đến khu trực của y tá, hỏi Lục Tuệ Mẫn: "Cậu có thấy bác sĩ Trần không?"

Lục Tuệ Mẫn ngạc nhiên nói: "Hơn một tiếng trước bác sĩ Trần đã ra ngoài rồi! Không phải anh ấy đi tìm cậu à?"

Dư Điền Điền sửng sốt, "Hơn một tiếng trước đã ra ngoài rồi?"

"Đúng vậy, Dịch Tiểu Vũ còn nói chuyện với anh ấy nữa… Này, Dịch Tiểu Vũ đâu rồi nhỉ?" Lục Tuệ Mẫn nhìn xung quanh.

Có người vội nói: "Hình như ra ngoài ăn lẩu rồi."

…

Dư Điền Điền đứng đó lại không biết phải đi đâu để tìm anh, anh đã ra ngoài hơn một tiếng rồi, ngay cả di động cũng không mang theo, cũng không nhắn cô đừng chờ anh ở cangteen nữa.

Trong lòng cô có chút lo lắng, bởi vì bác sĩ Trần chưa từng bỏ đi mà không nhắn cho cô một lời, cho dù là phải làm phẫu thuật, nhất định cũng sẽ nhắn tin cho cô nói cho cô biết trước cuộc phẫu thuật tầm bao lâu nữa sẽ kết thúc.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì rồi?

***

Hiện trường hôn lễ, cô dâu cùng ba cô dâu thân bỗng nhiên đồng loạt chạy khỏi lễ đường, đám người trong hội trường đều ồn ào bình luận.

Lụa trắng và hoa tươi trang trí khiến dãy hành lang lãng mạn giờ đây tràn ngập không khí giương cung bạt kiếm, hai đầu hành lang là hai phe Trần Thước và hai cha con Trần Lộ Dao, đứng ở giữa là Phùng Tử Cận đang đẩy xe cho Trần Hi.

Trần Thước bước từng bước lại gần Trần Hi, sau đó anh từ từ ngồi xổm xuống.

Mười năm.

Đã mười năm qua, đây là lần đầu tiên anh đối mặt trực diện với Trần Hi.

Trước đây anh cũng chỉ đứng từ xa nhìn cô, mà không dám đến gần không dám gọi cô, chỉ dám vụng trộm ngắm nhìn.

Ai ngờ hôm nay lại gặp nhau trong tình huống thế này.

Anh nhìn thấy mắt Trần Hi chợt đỏ lên nhưng lại không giấu được ý cười.

Cô khẽ giọng gọi: "Anh hai."

Chỉ là một tiếng gọi vô cùng đơn giản, nhưng trong nháy mắt nó dường như đã hòa tan khối băng tồn tại trong lòng Trần Thước bấy lâu nay.

Anh nhìn tấm thảm che trên đùi em gái, lại nhìn thấy bên dưới tấm thảm lộ ra đôi chân gầy gò, trái tim từ từ như bị bóp nghẹt.

Sau đó mặt không biến sắc anh đứng dậy, đưa ánh mắt chuyển hướng về đôi cha con phía cuối hành lang kia, nói rõ từng câu từng từ: "Là mấy người gọi Hi Hi về?"

"A Thước…" giờ phút này, Trần Diệu Phàm mới cảm thấy chân tay có chút luống cuống.

Khi Trần Lộ Dao nghĩ ra kế này, ông cũng đã từng do dự, ông lo Trần Thước sẽ tức giận sẽ làm những chuyện mất mặt, nhưng khi con gái miêu tả cảnh tượng cả gia đình gặp lại quá hạnh phúc, ông cũng không cưỡng nổi sự hấp dẫn đó, mạo hiểm sự dụng kế sách nguy hiểm này.

Trần Lộ Dao nói cho ông biết, chỉ cần ông gọi Hi Hi, nói cho cô biết chuyện xảy ra đã nhiều năm như vậy cũng nên có một cái kết chấm dứt, gia sản ông để lại cũng chỉ nhằm chia cho anh em họ, Hi Hi nhất định sẽ trở về.

Tất nhiên, với tính cách của Hi Hi cô nhất định sẽ không nhận tiền của ông, cho nên ông nói: "Không phải là vấn đề tiền, còn có tương lai của anh hai con. A Thước nó không thể làm một bác sĩ bình thường cả đời này được, sản nghiệp tương lai của ba đều phải giao cho anh hai con. Nếu như nó không chấp nhận, ba còn có thể giao cho ai đây?"

Trần Hi vẫn từ chối.

“Anh hai không nhận, là chuyện của anh hai, tôi không thể làm chủ được.”

Nhưng cuối cùng những lời nói của Trần Diệu Phàm lại làm cho cô không thể nói nổi lời cự tuyệt.

Ông nói: “Hi Hi, sức khỏe ba đã càng ngày càng yếu, mấy năm nay ba cũng không chắc về sức khỏe của mình. Tiền chỉ là thứ yếu, ba cũng biết các con không phải người ham vật chất, nhưng sản nghiệp nhà đất của Trần gia, trước giờ tất cả đều do mẹ con và ba cùng nhau dốc sức làm ra, những thứ đó đều là những thứ cuối cùng bà ấy để lại cho các con… Trở về đi, Hi Hi.”

Ông thở dài, trái tim như muốn rớt ra ngoài vì sự im lặng của con gái, đợi rồi lại đợi, cuối cùng sau một hồi dài im lặng cô cũng đáp lời ông.

Cô nói: “Anh hai tôi cũng tới?”

Ông kiên định gật đầu ngoài miệng đáp “Sẽ đến.” nhưng trong lòng lại lo sợ bất an.

“Tôi biết rồi.” Trần Hi cúp điện thoại, nhìn những bông tuyết đang rơi ngoài cửa sổ mà thất thần hồi lâu, sau đó cô mới quay nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đọc sách trên sofa, “Em muốn về nước.”

Tất cả mọi chuyện được quyết định chỉ trong vòng một tíc tắc.

Cô chưa từng nghi ngờ ông, có lẽ là trong tiềm thức bao nhiêu năm qua, đối với người đó dù cô có oán hận nhưng trong lòng vẫn coi ông là ba mình.

Sau đó cô cứ về nước như thế nhưng đón chờ cô lại là một âm mưu đã được sắp xếp tỉ mỉ.

Mà Trần Diệu Phàm cũng tuyệt đối không ngờ, giấc mơ một nhà đoàn viên đã thành sự thật trong chớp mắt. Đúng vậy, mười năm nay chưa hôm nào ông không mơ cảnh con cái sẽ quay trở lại bên cạnh mình, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, khi ông ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt tức giận của con trai cả.

Trần Thước đứng lên nhìn ông, dùng ánh mắt lạnh như băng giọng nói sắc như dao chất vấn ông: “Trần Diệu Phàm, rốt cuộc ông muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Trần Thước vẫn nhớ, ngày bé Trần Hi thích toàn bộ những chi tiết có liên quan đến lễ cưới.

Ví dụ như cô thích vẽ tranh, nên luôn ngồi lì một mình trong phòng liên tục vẽ những mẫu thiết kế chiếc áo cưới cô hằng mơ ước, trong thư phòng đã từng treo rất nhiều tác phẩm của cô, có cả cảnh tượng hôn lễ thế nào. Cô từng vẽ hình ảnh cô dâu mặc váy cưới màu trắng tinh khôi, từng tô một đám cưới lãng mạn diễn ra trên bãi biển, từng vẽ một đôi tình nhân uống rượu cưới giao bôi hạnh phúc, từng vẽ rất nhiều hình ảnh liên quan đến đám cưới .

Chắc hẳn tất cả các cô gái trên thế giới này đều có những ảo tưởng về đám cưới của mình, nhưng nhiệt tình của Trần Hi lại đặc biệt mãnh liệt hơn người khác.

Niềm đam mê cộng thêm thiên phú hội họa trời sinh làm cho những bức tranh của cô có sự hấp dẫn độc đáo, trong đó kết hợp giữa nét ngây thơ hồn nhiên của cô nữ sinh và màu sắc trưởng thành tinh tế sâu sắc.

Cô còn rất thích khoác chiếc khăn lụa của mẹ lên người, sau đó mặc chiếc váy trắng công chúa xinh xắn, đi đôi giày cao gót mười phân, bước nghiêng ngả từ trong phòng đi ra, vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố với mọi người: “Hôm nay con kết hôn rồi!”

Trong phòng khách, Trần Thước và mẹ anh bò lăn ra mà cười.

Khi đó mẹ anh hỏi cô: “Con muốn gả cho ai?”

Trần Thước cười nói: “Đương nhiên là gả cho con rồi, Hi Hi thích con nhất mà.”

Ai ngờ tiểu cô nương mười tuổi bất mãn chu môi nói: “Em không thèm lấy anh hai đâu, anh hai xấu nhất.”

“Vậy em còn muốn gả cho ai?” Trần Thước không vui.

Tiểu cô nương chớp mắt quay một vòng quanh phòng, sau một lát, nghiêm túc tuyên bố: “Em muốn gả cho ba ba!”

Mẹ cô trêu đùa: “Nhưng ba con đã lấy mẹ rồi, con định kết hôn với ba thế nào nha?”

Hi Hi nói: "Chờ con lớn lên, mẹ sẽ già đi, không đẹp bằng con. Khi đó con sẽ cưới ba, bởi vì con lớn lên nhất định sẽ rất giống mẹ khi còn trẻ."

Mẹ cô ngạc nhiên.

Cô gái nhỏ vô lo vô nghĩ nói tiếp: "Hôm ấy con nghe thấy dì Lý nói mẹ già rồi, cho nên ba mới không thích về nhà. Mọi người đều nói con gái rất giống mẹ, sau này chờ con trưởng thành, sẽ thay mẹ kết hôn với ba, như vậy ba ba sẽ thường xuyên về nhà với chúng ta."

Cô mặc váy lụa trắng nhảy múa quanh phòng, một chốc lát lại quỳ gối hành lễ, chốc lát lại xoay qua xoay lại nhảy một điệu nhạc.

Mẹ anh nhìn cô, lại không biết phải nói gì.

Trần Hi nhảy được một lúc thì mệt mỏi, làm nũng muốn anh hai ôm cô về phòng.

Trần Thước ôm cô gái nhỏ, nhẹ nhàng đặt cô bé lên giường, lại giúp cô cởi giày, cuối cùng cúi người hôn lên trán cô.

"Ba ba có gì tốt, sau này Hi Hi vẫn nên gả cho anh hai đi."

Hi Hi bĩu môi, "Anh hai không tốt, anh hai toàn mắng em. Ba ba hiểu em nhất, luôn mua đồ ăn ngon lại dẫn em đi chơi, váy công chúa của em cũng là ba ba mua."

Cô bé của anh vẫn cứ ngây thơ đáng yêu như thế, con bé đáng được đối xử tốt nhất thế gian này.

Khi đó, Trần Thước nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, hạ quyết tâm bản thân nhất định phải tìm cho cô một người đàn ông ưu tú nhất, người có thể bao dung sự hồn nhiên trẻ con vui vẻ của cô, cũng có thể giúp cô dũng cảm theo đuổi giấc mơ của mình.

Nhưng chuyện đã đến ngày hôm nay, khi anh đứng bên cạnh Hi Hi, chứng kiến cảnh nực cười trước mắt này, trái tim như là bị ai đó bóp chặt.

Trần Lộ Dao kết hôn, đương nhiên sẽ tổ chức ở một khách sạn xa hoa nhất trong thành phố này, dưới chân là tấm thảm lông dê trải dài mềm mại, trên đầu là bóng đèn Triêu Dương sáng rực, cả dãy hành lang toàn bộ đều được trang trí bởi những bông hoa trắng điểm xuyết vài nụ hồng, lấy lụa trắng làm tông màu chủ đạo cho hôn lễ này.

Mà Trần Hi từng một lòng kiên quyết luôn miệng nói muốn "Gả" cho ba mình thì giờ đây người ba đáng kính cùng đứa con gái yêu quý của ông ta đang đứng trước cổng lớn cuối đường hành lang kia, Trần Lộ Dao mặc váy cưới màu trắng đính kim cương rực rỡ nhìn qua chói mắt vô cùng.

Toàn bộ những điều mà cô tâm niệm, tất cả đều bị người ta cướp mất.

Ước mơ của cô, tâm nguyện của cô, hạnh phúc khát khao của cô, nay chỉ có thể ngồi trên xe lăn mở mắt nhìn một người khác chiếm lấy toàn bộ.

Trần Thước cũng không dám nghĩ đến nỗi đau đớn trong lòng cô.

Đó là đứa em gái anh yêu thương nhất đời này, cô đau bao nhiêu, anh liền hận ông ta bấy nhiêu.

Anh nhìn Trần Diệu Phàm, chất vấn ông ta cuối cùng đang muốn gì.

Mà Trần Diệu Phàm mở miệng nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Trần Lộ Dao chạy lên đứng chắn trước mặt ba mình, giải thích: "Anh hai, hôm nay là hôn lễ của em, ba cũng vì muốn cả nhà mình đoàn tụ, cho nên mới gọi Hi Hi trở về. Cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, mặc kệ đã có bao nhiêu hiểu lầm giữa chúng ta, máu mủ tình thâm là sự thật không thể thay đổi. Bất luận thế nào, chúng ta cũng là người một nhà ——"

"Cô câm miệng cho tôi." Trần Thước gằn từng câu từng chữ.

Anh di chuyển lên trước vài bước, đưa tay chỉ thẳng mặt Trần Lộ Dao, "Cô không có tư cách nói chuyện ở đây."

"A Thước!" Trần Diệu Phàm kinh ngạc quát hành động bất lịch sự của con trai, "Nó là em gái của anh, sao anh có thể nói chuyện với em gái mình—"

"Tôi làm gì cô ta?" Trần Thước bỗng nhiên cao giọng chất vấn cô ta, trong ánh mắt hàm chứa nỗi căm hận và phẫn nộ sâu sắc, "Cô ta là em gái tôi sao? Cô ta có tư cách gì làm em gái tôi? Trần Diệu Phàm, cả đời này tôi chỉ có một đứa em gái là Hi Hi, ông không tư cách ở khoa tay múa chân yêu cầu tôi phải làm gì!"

"Dù anh có oán hận tôi, nhưng tôi cũng là ba anh, sao anh có thể nói chuyện với tôi như vậy?" Trần Diệu Phàm trái tim phập phồng lên xuống, giọng nói cũng lớn hơn, "Đã nhiều năm như vậy, bao năm nay anh luôn oán hận tôi, bắt đầu từ lúc nào đây? Trước đây khi mẹ anh vừa qua đời, anh cho rằng tôi vui vẻ lắm sao? Đã bao nhiêu năm trôi qua không ngày nào là tôi không cảm thấy áy náy, anh ——"

"Đúng, ông vẫn luôn áy náy trong lòng. Mỗi ngày đều cười nói vui vẻ hạnh phúc cùng vợ và con gái của ông, mỗi ngày ông hô mưa gọi gió đặt bút thành tiền trên thương trường, ngoài việc có thể cho Hi Hi tiền, ngoại trừ việc mỗi khi nhắc tới chúng tôi luôn trưng ra vẻ mặt tiếc nuối gian trá đó, ông còn có thể làm gì? Lòng áy náy của ông cũng khác người thật đấy, đặc biệt đến mức không ai thấy được sự áy náy của ông!" Giọng nói của Trần Thước đã trở nên sắc bén như dao, từng câu từng chữ chọc thẳng vào trái tim đối phương.

“Mẹ tôi vừa chết, thi thể còn chưa lạnh ông đã rước bà vợ mới vào cửa, đúng, tôi thấy được sự áy náy của ông rồi! Hi Hi bị bệnh, mỗi ngày ở Chicago cắn răng tập luyện hồi phục, cố gắng muốn đứng dậy nhưng lại không thể đứng dậy được, mười năm nay ông cũng chẳng quan tâm, đúng, hóa ra đây là ông đang áy náy! Trước kia ông nói sẽ tặng cho Hi Hi một hôn lễ xa hoa nhất trên thế giới này, muốn tìm cho con bé một người đàn ông nuông chiều yêu thương nó cả đời này, còn bây giờ ông đang làm gì vậy? Trong mắt ông lúc nào thì có tôi và Hi Hi? Ông chỉ quan tâm đến mặt mũi mình, chỉ có thanh danh địa vị của Trần Diệu Phàm ông, chỉ có đứa con gái tốt bên cạnh ông, còn có người vợ hiền dịu ở nhà kia của ông!”

Trần Thước nói từng câu từng câu, lồng ngực liền phát trướng càng ngày càng khó chịu.

Anh cảm thấy mình giống như một quả khinh khí cầu đã bơm hơi đến cực hạn rồi, chỉ cần bơm lên chút nữa, toàn thân sẽ phát nổ.

Nhiều năm hận như vậy, nhiều năm oán như vậy, cứ tưởng rằng cứ chôn mãi trong lòng thì nỗi oán hận này sẽ phai dần theo năm tháng, cùng lắm thì cả hai sẽ trở thành người lạ, cùng lắm anh sẽ quên mình từng có một người ba.

Nhưng ngày hôm nay, khi anh đứng trước mặt Trần Diệu Phàm, anh mới nhận ra anh đã nghĩ quá ngây thơ rồi.

Vết thương trên da thịt dù có lúc chảy máu có lúc đau, rồi cũng sẽ có ngày lành, nhưng nếu trong lòng bạn có một vết sẹo, đó là vết thương vĩnh viễn không thể khép miệng.

Anh là bác sĩ khoa ngoại, có thể vì bệnh nhân bỏ cắt bỏ khối u ác tính trong người họ, nhưng lại không có cách nào lấy được khối u ác tính ra khỏi cơ thể mình.

Anh từng nói sau này sẽ bảo vệ Hi Hi, nhưng cho tới bây giờ anh không làm được việc gì. Sức khỏe của Hi Hi, hạnh phúc của Hi Hi, giấc mộng từ bé của Hi Hi, anh không thể bảo vệ được bất cứ thứ gì của cô.

Thậm chí anh còn để đôi cha con đáng giận Trần Lộ Dao và Trần Diệu Phàm lại tổn thương cô lần nữa!

Trần Thước nắm chặt hai tay thành nắm đấm, ngón tay dùng sức đến mức trắng nhợt ra.

Anh vô cùng hận sự vô dụng của mình, lại càng hận Trần Diệu Phàm vô tình vô nghĩa.

Mọi người trong hội trường gần như im lặng, tuy cách nhau một cánh cửa nhưng tiếng cãi nhau ngoài hành lang cũng truyền vào bên trong lễ đường vô cùng rõ ràng.

Bí mật bị vùi lấp đã lâu của Trần gia nay cuối cùng cũng bùng nổ.

Người nói đau khổ mà người nghe lại tràn đầy tò mò.

Trần Lộ Dao bất chấp hình tượng cô dâu Thiên Sứ xinh đẹp, hăng hái chạy tới chắn trước mặt ba mình, giọng nói mang theo nước mắt quát Trần Thước: “Anh còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ anh muốn ba quỳ xuống đất cầu xin anh tha thứ? Ai đã từng không làm sai? Ai của tuổi trẻ không từng theo đuổi hạnh phúc của bản thân? Ở trong một gia đình không có chút không khí yên bình nào, suốt ngày chỉ có mâu thuẫn và cãi nhau, đổi lại là anh, chẳng lẽ anh không muốn vứt bỏ mọi thứ? Anh chỉ biết chỉ trích người khác, anh chỉ biết thầm oán ba không chịu quan tâm đến anh và Trần Hi, sao anh không nghĩ trong lòng ba cũng không mấy dễ chịu? Mà cả tôi và mẹ tôi cũng không dễ chịu?”

Cô nói: “Từ lúc tôi sinh ra đã bị mọi người gọi là con hoang, mẹ tôi còn bị chính người nhà của mình sỉ nhục. Ngay cả sau này khi chúng tôi bước vào Trần gia, cũng không một ngày nào không nơm nớp lo sợ. Bởi vì bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có người nhắc nhở chúng tôi, chúng tôi là người phá hoại hạnh phúc của người khác. Nhưng mẹ anh chết vì tai nạn giao thông là do lỗi của tôi và mẹ tôi sao? Gia đình anh không hạnh phúc chẳng lẽ tất cả đều trách mẹ tôi sao? Ngay cả khi trên đời này không có tôi và mẹ tôi, cũng sẽ có nhưng người phụ nữ khác bước vào nhà anh, bởi vì vấn đề chính là nằm ở mẹ anh, sao anh dám đẩy mọi tội lỗi lên đầu người khác? Sao anh không nghĩ lại mẹ anh có kết cục như vậy có lẽ không phải việc ngoài ý muốn, mà là cô ta có tội nên phải chịu quả báo ——“

Bốp.

Một cái tát vang lên ròn rã.

Trần Thước không chút nể tình tát thẳng mặt Trần Lộ Dao, gương mặt anh đen lại đến đáng sợ.

Cơn giận trong mắt anh như cơn bão táp trên biển khơi, tất cả nỗi tức tối và sự nóng nảy đều chất chứa trong đó, lại không thể nào che giấu.

Anh kéo chặt đống hoa trang trí màu trắng trước váy cưới của Trần Lộ Dao, “Cô dám nói nữa không, có bản lĩnh cứ thử nói tiếp đi?”

Trần Lộ Dao nước mắt lăn dài trên hai gò má, lại càng cuồng loạn hét lên: “Thì sao, tôi nói đúng rồi nên anh chột dạ? Tôi coi anh là anh trai tôi, nhiều năm qua luôn mong ngóng anh có thể thương tôi một chút, kết quả thì sao? Tôi đã làm gì sai để anh hận tôi như vậy? Tôi hận không thể thu hết những chiếc gai trên người mình lại, chỉ vì muốn lọt vào mắt xanh của anh, kết quả anh cho tôi là gì? Anh đẩy tôi xuống đất, bảo tôi cút đi, anh nói tôi không có tư cách, không xứng làm em gái anh. Nếu anh không coi tôi là em gái mình, thì tại sao muốn tôi thuận theo tâm ý của anh? Tôi càng muốn nói đấy, tôi càng muốn chửi mẹ anh đấy!”

Cô ta còn cười lớn ha ha, “Mẹ anh chết, em gái anh trở thành người tàn phế, anh có biết tôi vũi cỡ nào không?”

“Anh hai!”

“Trần Thước!”

Giờ phút này, tiếng gọi của Trần Hi và Trần Diệu Phàm gần như đồng thời vang lên, nhưng lại không thể ngăn cản cơn giận của anh.

Trần Thước đưa tay đẩy mạnh Trần Lộ Dao xuống đất, trên trán của anh đã nổi gân xanh, gương mặt âm trầm đáng sợ giống như quỷ dạ xoa vậy.

Anh hận không thể giết chết Trần Lộ Dao.

Giờ đây, trong lòng anh đang có một giọng nói đang chất vấn: vì sao mày không giết chết cô ta sớm hơn, trước khi mẹ mày qua đời, lúc nhìn thấu âm mưu của cô, mày phải giết chết cô ta mới đúng!

Trần Diệu Phàm tiến lên nắm lấy cánh tay anh, lại bị anh né người tránh được.

Trần Thước tiến lại gần Trần Lộ Dao từng bước, “Cô cho rằng tôi không dám xuống tay với cô phải không? Mẹ tôi chết rồi, Hi Hi phải ngồi trên xe lăn, toàn bộ chuyện này đều do cô và mẹ cô ban tặng, cô còn dám chế nhạo bọn họ?”

Có một khoảnh khắc, trong đầu anh không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có một ý niệm.

Cái chết của mẹ anh và nỗi đau của Hi Hi, anh muốn Trần Lộ Dao phải bồi thường.

Anh giơ tay lên cao, một giây sau lại bị một người ôm lấy eo từ phía sau.

Có người hét lên: “Bác sĩ Trần, bác sĩ Trần anh muốn làm gì vậy? Anh bình tĩnh một chút, đừng làm bậy được không!”

Người kia đang liều mạng kéo anh lùi lại, nhưng bởi vì dáng người nhỏ bé, nên hoàn toàn không kéo nổi anh.

Trần Thước cứng đờ cả người, bàn tay đang giơ lên cuối cùng cũng không thể hạ xuống.

Cô y tá nhỏ hấp tấp chạy đến trước mặt anh, đẩy anh lùi lại, vừa đẩy vừa vội vàng hô: “Bác sĩ Trần anh đừng kích động như vậy, anh không được trúng kế ả ta! Nếu anh phạm tội, Hi Hi phải làm thế nào, ai chăm sóc con bé? Nếu anh phạm tội, em… em phải lấy ai đây!”

“Dư Điền Điền.” Trần Thước khẽ giọng gọi tên cô, từ từ nói, “Em buông tay.”

Nhưng Dư Điền Điền có thể cảm giác được cơn giận của Trần Thước, cô sợ Trần Thước xúc động sẽ thật sự làm ra chuyện khiến bản thân hối hận, cho nên cô dứt khoát nhào mình vào lòng anh, ôm chặt eo anh, “Em không buông, trừ phi anh chịu theo em về!”

Cô ồn ào: “Bây giờ ba mẹ em đều biết chuyện của hai chúng ta, cả bệnh viện đều biết hai chúng ta là một đôi, không ai thèm để ý đến em nữa rồi! Nếu anh xảy ra chuyện, em làm sao tìm chồng được nữa? Hơn nữa nếu chuyện anh động tay động chân với phụ nữ truyền ra ngoài, người ta lại nói bạn trai em là người đàn ông bạo lực, anh bảo em làm sao ngẩng mặt nhìn ai được?”

Những lời ồn ào trong miệng cô đều khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Trần Thước muốn bảo cô im lặng, nhưng cuối cùng người im lặng lại là chính anh.

Mọi thứ trước mặt đều chói mắt đến mức đáng sợ, người ba anh từng tôn kính và cô em gái hàng xóm anh từng yêu thương đều biến mất chỉ để lại sự căm hận tột cùng.

Nhưng trong lòng bàn tay lạnh lẽo của anh giờ lại có thêm một bàn tay vừa mềm lại ấm áp.

Dư Điền Điền dùng sức kéo anh, dường như đã kéo lý trí của anh từ trong hố sâu trở lại.

Cô năn nỉ anh: “Bác sĩ Trần, chúng ta đi thôi, về nhà có được không? Chúng ta đưa Hi Hi về nhà, đừng để cô ấy nhìn dáng vẻ này của anh được không?”

Trần Thước chợt tỉnh, quay đầu nhìn Hi Hi đang ngồi trên xe lăn.

Hai mắt cô đỏ lên, lo lắng nhìn anh.

Trong lòng Trần Thước cảm xúc hỗn độn, có oán, có hối hận, tiếc nuối, đau đớn…

Cuối cùng, anh cầm chặt lấy tay Dư Điền Điền, đi về phía Trần Hi, “Chúng ta về thôi.”

Anh nắm tay cô rất chặt, giống như đang cầm một cọng rơm cứu mạng, cứ giống như nếu không có Dư Điền Điền anh sẽ chìm vào vũng bùn mà không thoát ra được.

Phùng Tử Cận đẩy xe lăn cho Hi Hi, khẽ giọng nói "Đi thôi."

Nhưng ánh mắt anh lại nhìn Trần Thước.

Anh nhìn người đàn ông như vừa nổi điên lên, rốt cuộc cũng hiểu người anh trai Trần Hi luôn miệng kể mười năm nay đối với cô mà nói quan trọng cỡ nào.

Anh cũng không cảm thấy bộ dạng hiện tại của Trần Thước có gì buồn cười, ngược lại, trong mắt Phùng Tử Cận có thêm vài phần tán thưởng.

Là hoàn toàn khâm phục, áp đảo những địch ý mơ hồ từng vì quá quan tâm Trần Hi gây ra dành cho người đàn ông này.

Anh thả lỏng tay, đem nhiệm vụ đẩy xe cho Trần Hi tạm thời giao lại cho Trần Thước.

Trần Diệu Phàm ở phía sau run giọng gọi tên con gái, nhưng không có ai đáp lại lời ông.

Hai anh em im lặng đi ra ngoài, Dư Điền Điền đi theo vài bước, rồi lại nhanh chóng xoay người nhìn đôi cha con xấu mặt kia.

Cô chạy thẳng đến trước mặt Trần Diệu Phàm, nói rõ từng câu từng từ: "Trần tiên sinh, tôi hi vọng sau này ông sẽ không tới tìm Trần Thước nữa. Tiền của ông một đồng một cắc chúng tôi cũng không nhận, sản nghiệp gia tài của ông cũng không đáng một đồng trong mắt tôi. Trần Thước sau này cứ giao cho tôi, hạnh phúc cả đời của anh ấy đều sẽ do tôi quyết định, phiền ông thu lại tình cảm cha con, đừng lấy danh nghĩa tình cha con mà làm khó anh ấy, những thứ của ông anh ấy không cần, tôi cũng không cần."

Sau đó cô liếc nhìn Trần Lộ Dao, khinh bỉ nói: "Nếu đã khoác váy cưới lên người, phiền cô hành xử sao cho xứng với ý nghĩa của nó. Bề ngoài xinh đẹp thiện lương, nội tâm xấu xí ghê tởm, thật đáng khinh. Sau này tốt nhất cô nên cách xa Trần Thước một chút, cũng cách xa Hi Hi một chút, bằng không…"

Cô suy tư chốc lát, nói rất nghiêm túc: "Bằng không tôi gặp cô một lần sẽ đánh cô một lần. Đừng tưởng rằng tôi không đánh được cô, tôi sẽ dùng kim, tôi còn có thể hạ độc, bệnh viện có rất nhiều loại thuốc độc, chủ nhiệm chúng tôi còn gọi tôi là thần tiêm y tá."

Trần Hi đứng trước cửa thang máy gần như là sững người nhìn Dư Điền Điền hùng hổ oai vệ khí thế hiên ngang tiến tới, trên mặt tràn ngập sự ngạc nhiên.

Cô gái này… chính là chị Dư dịu dàng đáng yêu tốt bụng mà anh trai cô nhắc tới?

Cô ngơ ngác ngẩng đầu nhìn vẻ mặt anh trai mình, lại thấy vừa rồi mặt anh trai cô đen xì đáng sợ giờ đây đã hoàn toàn thay đổi, cơn giận trên mặt anh rốt cục cũng hòa hoãn một chút.

Trần Thước nhìn Dư Điền Điền ngược hướng ánh sáng đi tới, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn ngập giận dữ nhìn hai cha con kia như kẻ thù, cũng là vì cô đang tức giận thay cho anh.

Khi anh đang đau lòng cho Hi Hi đồng thời cô gái của anh cũng sẽ vì anh mà đau lòng.

Hiểu được điều này Trần Thước lại nhớ tới những lời Dư Điền Điền vừa mới nói kia, bất chợt liền không thể giận được nữa.

Anh cúi đầu nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình rồi vươn tay xoa xoa đầu cô.

Tuy rằng không nói gì, nhưng trong khoảnh khắc khi anh cúi đầu đẩy Hi Hi vào thang máy thì khóe mắt bỗng nhiên có chút ướt.

Đã nhiều năm trôi qua.

Nhiều năm qua luôn luôn chỉ có một mình anh giống như ngọn cỏ dại cô đơn tự mình trưởng thành tự mình liếm láp vết thương, mà nay bỗng nhiên xuất hiện một người quan tâm tin tưởng anh hết mực.

Cô gái ấy nói cô muốn bảo vệ anh.

Cô muốn vì anh buồn vui giận dữ mà cũng buồn vui giận dữ.

Trần Thước nhắm chặt mắt, trong lòng tràn ngập cảm giác dịu dàng khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đang yên lành, một hôn lễ hoàn hảo giờ đây trở thành trò cười trước mọi người xung quanh, Trần Diệu Phàm đứng cuối hành lang bên kia, nghe tiếng ồn

ào truyền từ trong hội trường cách đó một bức tường, nhìn bóng dáng con gái dần biến mất ngay trước thang máy.

Thế giới như xụp đổ, ông lại đứng ngược hướng ánh sáng, vì vậy dường như chút tia sáng cuối cùng ông cũng không thấy.

Cũng có lẽ thế giới của ông ta vốn đã mất đi ánh sáng, chỉ còn lại bóng tối mờ mịt.

Trong thoáng chốc, dường như thời gian quay ngược trở về mười năm trước, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi, Hi Hi quấn quýt bên ông đòi ông đưa cô và A Thước đến trường. Đứng trước cổng trường ông ngắm nhìn theo hai đứa con đeo túi sách bước vào trường, con gái nhỏ khi đó quay đầu vẫy vẫy tay với ông, cười rực rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời kia.

Khi đó ông chỉ cười đáp lại cho có lệ, không ngừng cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay.

Sắp đến giờ họp, ông phải đi.

Đây là cuộc họp vô cùng quan trọng, có một hợp đồng đặt hàng hơn mấy chục vạn đang chờ ông ký.

Kỳ thật lúc đó đối với ông mà nói, hình ảnh này cũng không phải một hồi ức đáng nhớ gì, thậm chí chỉ là nốt nhạc dạo ngắn ngủi, ngày đó trong mắt ông chỉ có công việc, chỉ có hợp đồng đặt hàng mới đáng để ông quan tâm.

Nhưng nhiều năm trôi qua, thời gian lại trôi qua vội vàng như vậy, không chỉ gương mặt già đi, mà còn mang theo hùng tâm tráng chí của quá khứ, khát vọng cuồng nhiệt thời trai trẻ.

Rốt cuộc là bắt đầu từ bao giờ? Ông đã cảm thấy không còn hứng thú nữa, cảm thấy những thứ mình đã từng cố gắng theo đuổi dường như cũng không còn hấp dẫn như ban đầu, ông bắt đầu nhớ về những ngày tháng đã từng lãng quên kia, lại chẳng biết tại sao những hình ảnh đó vẫn khắc sâu trong lòng.

Ông thấy bóng dáng con gái biến mất trong tầm mắt, cảnh tượng này lại quen thuộc đến thế, dường như cũng giống như lúc trước khi ông nhìn theo hai người bước vào trường.

Ông gọi tên bọn họ, nhưng bọn họ sẽ không bao giờ quay đầu nữa, sẽ không bao giờ cười hồn nhiên chân thành vẫy tay tạm biệt ông nữa.

Thật sự đến giờ phút này, ông mới nhận ra, ông đã mất đi hai đứa con.

Tiếng ồn ào đàm luận bên tai dần dần cách xa ông, hình ảnh Trần Lộ Dao chật vật đứng tựa người vào tường lau nước mắt dường như cũng rời khỏi tầm mắt của ông, khung cảnh trước mắt ông chuyển từ bóng tối mờ ảo không rõ từ từ trở nên sáng bừng cả lên, cuối cùng là một quầng ánh sáng trắng tràn ngập trong tầm nhìn, đại não cũng trở nên trống rỗng.

Trong lúc hoảng hốt dường như ông nghe thấy tiếng thét chói tai của Trần Lộ Dao, mơ mơ hồ hồ có bóng người nhào về phía ông, luôn mồm gọi ba ba.

Nhưng ông đã quá mệt mỏi rồi, vì thế ông để mặc bản thân chìm vào cảm giác mơ màng, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Tiếng thét chói tai của Trần Lộ Dao đã vang đến đám người bên trong lễ đường, Trương Bội Lâm cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy chồng mình té xỉu trên đất, sắc mặt bà trắng bệch quỳ xuống cạnh ông.

"Ba con làm sao vậy? Ông ấy làm sao vậy?" Bà sợ tới mức chân tay luống cuống.

Trần Lộ Dao nhờ vị hôn phu gọi điện thoại cấp cứu đến bệnh viện, sau đó ngồi xổm bên cạnh ba mình, ngẩng đầu nhìn mẹ cô, gần như là không chút nghĩ ngợi nói: "Anh hai không nhận ba, Hi Hi cũng không nhận ba, vì vậy ba xúc động mạnh mới ngất đi."

Đám người chen chúc trước cửa lễ đường nghe xong đều ồ lên.

Trần Lộ Dao im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên lấy vòng hoa trên đầu cùng lụa trắng ném xuống đất, sau đó cô đứng dậy bình tĩnh nói với mọi người: "Xấu hổ quá, bởi vì ba tôi đột nhiên không khỏe, chuyện này xảy ra khá bất ngờ nên hôn lễ hôm nay chỉ còn cách hủy bỏ."

Cô xoay người sang nói với vị hôn phu đang kinh ngạc: "Vu Gia, xin lỗi anh, nhờ anh xử lý giúp em chuyện ở đây, em nhất định phải đưa ba tới bệnh viện."

Phía gia trưởng bên đằng trai cũng ngạc nhiên không kém, vừa tức vừa gấp mà không thể làm gì.

Bà mẹ chồng không nhịn được, mở miệng hỏi: "Lộ Dao, sao có thể hủy bỏ hôn lễ được? Con cũng nghĩ lại xem —— "

"Đừng cãi nhau nữa." Ba Vu kéo tay vợ mình, tuy rằng sắc mặt ông cũng khó coi, nhưng vẫn có thể nhịn được, kiềm chế nói, "Sức khỏe của Trần tổng vẫn quan trọng hơn."

Mất mặt là chuyện nhỏ, cả nhà ông đều đợi ở xí nghiệp nhà họ Trần, e rằng họ muốn vứt bỏ mối hôn sự này cũng không được?

Huống hồ đối với cuộc hôn nhân này, cả nhà Vu Gia đều rất mừng, chuyện này đối với con trai họ mà nói là một cơ hội tốt có thể thăng quan tiến chức.

Ba Vu nháy mắt với vợ, ý bảo bà đừng nhiều lời nữa, nói nhiều tất lỡ lời.

Mà Vu Gia sau khi gọi 120 , thì đứng đó thất thần trong chốc lát, anh nhìn thấy Trần Lộ Dao dường như hoàn toàn không chú ý đến anh, cô chỉ vội vàng nói chuyện với mẹ mình, sau đó dặn dò công việc cho nhân viên đi lấy đệm mềm lót thân cho ba mình.

Cô bố trí mọi chuyện ở hiện trường đâu ra đấy, dường như là người lãnh đạo trời sinh vậy, cũng không vì ba mình hôn mê bất tỉnh mà luống cuống tay chân tỏ ra sợ hãi.

Trong mắt cô đã an bày mọi chuyện, duy chỉ là không có anh.

Thậm chí cô chẳng thèm hỏi ý kiến của anh, giống như một kẻ độc tài ra lệnh, một mình quyết định hủy bỏ hôn lễ.

Kỳ thật anh cũng không phải người không hiểu lý lẽ, chỉ cần cô mở miệng hỏi, anh nhất định sẽ đồng ý không chút do dự, chung quy bên nào nặng bên nào nhẹ anh hoàn toàn có thể biết. Nhưng chuyện làm tổn thương anh nhất cũng không phải chuyện hủy bỏ hôn lễ, mà là cô không hỏi ý kiến anh bất cứ chuyện gì.

Không hỏi ý kiến của anh chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ trong mắt cô trước giờ vốn đã không có anh.

Từ lúc chuyện xảy ra cho đến khi xe cứu thương 120 đến hiện trường, nhân viên y tế dùng cáng đưa Trần Diệu Phàm lên xe, Vu Gia vẫn đứng đó, mà ánh mắt Trần Lộ Dao không có giây phút nào nhìn về phía anh.

Giờ khắc này bỗng nhiên anh cảm thấy có chút nực cười.

Bọn họ thật sự là đôi vợ chồng sắp kết hôn sao? Thiếu chút nữa hai người đã trở thành người thân duy nhất của nhau trong cuộc đời này, nhưng trong mắt cô lại không có sự tồn tại của anh.

Có một giây, anh cảm thấy trên người thật lạnh, bộ âu phục này quả thật chỉ là cái bề ngoài mà thôi, giống như lễ kết hôn này vậy, xa hoa lộng lẫy nhưng không hề chân thật.

***

Xe của Trần Thước đỗ lại bên ngoài khách sạn, lúc đẩy Trần Hi đến bên cạnh xe thì anh ngẩn người, nhất thời cũng không biết nên xử lý xe lăn của cô thế nào.

Vẫn là Phùng Tử Cận khẽ giọng nói câu: "Để tôi làm cũng được."

Sau đó anh đi đến cạnh Trần Hi, khom lưng cực kỳ thuần thục ôm lấy cô, nhẹ nhàng thả cô vào ghế sau xe.

Trần Hi thấp giọng nói: "Cám ơn." Hai tay cô vô thức kéo thảm lông trên chân.

Phùng Tử Cận mỉm cười, khóe môi cong lên, "Đừng khách sáo."

Giọng nói của anh cũng chất như kim cương vậy, dịu dàng êm tai, trầm thấp quyến rũ.

Dư Điền Điền không nhịn được mà ngắm anh lâu hơn, vừa quan sát mới nhận ra, người này cũng rất đẹp trai, ôn nhuận như ngọc thư sinh công tử, rất giống người mẫu nam tạp chí, chỉ cần vươn tay nhấc chân cũng có khí chất.

Lại không biết xảy ra chuyện gì, trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện gương mặt Trần Thước xen vào chặn lại, anh kéo tay Dư Điền Điền, bình tĩnh nói: "Em ngồi ghế phụ, ngồi cạnh anh."

Dư Điền Điền lơ đãng đáp ừ một tiếng, rồi ngồi vào ghế lái phụ.

Thắt dây an toàn xong, cô quay đầu dáo dác nhìn Phùng Tử Cận, "À, vị này là…"

Trần Thước bên cạnh vô cùng bình tĩnh duỗi tay ra kéo đầu cô quay lại "Anh phải lái xe, em nhìn đường đi."

Dư Điền Điền có chút ngạc nhiên bắt bẻ, "Người lái xe là anh chứ đâu phải em, sao lại bắt em nhìn đường chứ?"

Trần Thước ho khan hai tiếng, hai gò má hơi ửng đỏ, giận dỗi nói: "Bảo em nhìn thì cứ nhìn đi, anh đang mất bình tĩnh, sợ cơn giận lên đến đỉnh đầu lại không nhìn rõ đường, nên mới muốn em giúp anh, được chưa?"

Trần Hi ngồi ở ghế sau cười nhỏ một tiếng, Phùng Tử Cận cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Dư Điền Điền quay đầu lại hỏi, "Hai người cười gì vậy?"

Trần Hi nháy mắt với cô một cái, "Chị Dư, anh hai đang ở trước mặt, sao có thể quay đầu nhìn người đàn ông khác được?"

Dư Điền Điền nhận ra, quay đầu mở to mắt nhìn Trần Thước, lại nghe Trần Thước gầm nhẹ một tiếng: "Trần! Hi!"

"Em nói gì sai à?" Trần Hi giả vờ ngốc, vô tội nhìn anh trai.

"Em quá thẳng thắn rồi, vẫn nên uyển chuyển chút thì tốt hơn." Phùng Tử Cận bổ sung, "Là anh trai em thẹn quá hóa giận."

Hai người này kẻ xướng người hoạ, khiến mặt Trần Thước càng ngày càng đỏ, không chừng anh sắp nổi cơn rồi.

Dư Điền Điền biết điều quay đầu lại, thành thật nhận lỗi nói: "Bác sĩ Trần, anh mau lái xe đi, em giúp anh nhìn đường."

Trần Thước từ trong kính chiếu hậu hung hăng liếc mắt nhìn em gái, một lát sau, Phùng Tử Cận bỗng nhiên mở miệng nói: "Còn chưa kịp tự giới thiệu, tôi là Phùng Tử Cận, là bạn tốt của Hi Hi."

Cả đường đi Trần Thước "thẩm vấn" Phùng Tử Cận lai lịch không rõ, ô tô đi thẳng đến nhà Trần Thước.

Lúc đẩy Trần Hi vào thang máy thì ánh mắt Trần Thước vẫn không dám nhìn vào đùi cô.

Dư Điền Điền chú ý, cô cũng nhận ra người anh có chút mất tự nhiên.

Sau khi đưa Phùng Tử Cận và Trần Hi vào nhà, Trần Thước vội vàng pha trà, Dư Điền Điền làm trợ lý của anh. Lúc bưng trà lên bàn thì cô bỗng nhiên kéo tay Trần Thước,"Bác sĩ Trần, cũng qua giờ cơm trưa rồi, chúng ta mau qua siêu thị dưới kia mua chút nguyên liệu nấu ăn, về làm một bữa đơn giản đi."

"Trong tủ lạnh có —— "

"Không có." Dư Điền Điền nói mạnh như đinh chém sắt, vô cùng chân thật nhìn anh, trong ánh mắt tràn ngập sự kiên trì.

Trần Thước giật mình, quay đầu nhìn Trần Hi, cô cười nói với anh: "Anh hai, anh và chị Dư cứ đi đi, có Tử Cận ở đây chăm sóc em rồi, em không sao."

Chần chừ trong chốc lát, cuối cùng anh vẫn bị Dư Điền Điền kéo ra khỏi cửa.

Trên đường im lặng một hồi, anh nghe thấy Dư Điền Điền hỏi: "Trần Thước, anh hết giận chưa?"

Anh gật đầu, lại lắc đầu, "Hết giận trong chốc lát, nhưng đời này chắc hẳn sẽ nhớ mãi trong lòng."

Dư Điền Điền nói: "Vậy trong lòng anh nhất định sẽ rất mệt."

"…"

"Chẳng phải đúng như vậy sao? Cứ muốn mang nỗi áy náy với Hi Hi sống cả đời này, lại muốn ghi hận ba mình và Trần Lộ Dao cả đời, nếu em mà có trái tim như anh, có thể đã chết từ lâu lắm rồi." Cô nghiêng đầu nhìn anh, "Một mình đeo gánh nặng trên lưng mà sống như vậy, anh không cảm thấy mệt sao?"

Trần Thước không nói gì.

Khó khi nào trời đẹp như vậy, bầu trời trong xanh, nắng ấm rực rỡ.

Dư Điền Điền nhìn người đàn ông này, bỗng nhiên cảm thấy có lẽ trong lòng anh vẫn còn nơi đang đóng băng, chẳng cần biết trời quang mây tạnh thế nào, anh cũng chưa từng thả lỏng bản thân mình.

Cô thật lòng nói: "Trần Thước, có những chuyện anh thật sự không muốn đối mặt, có những lời anh cũng không muốn nghe, nhưng em vẫn phải nói. Chân Hi Hi trở nên như ngày hôm nay, đây không phải là lỗi của anh, anh không thể ôm toàn bộ lỗi về mình. Trước đó có ai biết phanh xe đó bị hỏng? Ai ngờ đúng vào ngày hôm đó ba mẹ anh bỗng nhiên cãi nhau đâu? Ai ngờ Hi Hi sẽ chạy theo, cùng mẹ anh ngồi trên chiếc xe đó? Và cũng không ai ngờ cuối cùng sẽ xảy ra tai nạn giao thông? Anh không biết gì cả thì tại sao cứ kiên quyết muốn nhận lỗi về mình?"

"Dư Điền Điền." Anh ngắt lời cô, lắc đầu, "Em không cần an ủi anh, những lời đó đều vô dụng."

"Đúng vậy, em biết những lời này đều vô dụng, vậy còn anh? Anh áy náy tự trách bản thân thì có tác dụng gì sao? Anh đau khổ dày vò mình như vậy, chẳng lẽ chân của Hi Hi lại có thể tốt lên? Cô ấy có đứng dậy được như ngày xưa không?" Dư Điền Điền bỗng nhiên nắm lấy tay anh, vội vàng nói, "Anh nhìn Hi Hi đi, cô ấy không hề trách anh, cô ấy cũng không đắm chìm trong đau khổ vì bệnh tật mà mất đi tự do, bây giờ cô ấy sống rất tốt, cô ấy có vui buồn yêu thích, có nguyện vọng có khát khao, cô ấy còn Phùng Tử Cận ở bên cạnh, nếu cô ấy đã vượt qua được, thì tại sao anh lại không thể đối mặt với sự thật ?"

Bỗng nhiên Dư Điền Điền dừng bước, nói nghiêm túc: "Anh biết không, thật ra mẹ em đã từng phẫu thuật, bên trong ngực trái của bà có một khối u, lúc đó đã đến giai đoạn hai rồi, tình trạng không tốt lắm ."

Trần Thước đang đi sau lưng cô bỗng dừng bước, nhìn xuống mặt đất không nói gì, đợi cô tiếp tục kể.

“Lúc ấy mẹ em sống chết cũng không chịu làm phẫu thuật, bởi vì bà cảm thấy phẫu thuật sẽ phải cắt một phần ngực, bà sẽ mất đi tôn nghiêm của một người phụ nữ, bà nói bà tình nguyện để khối u kia nằm trong thân thể của mình chứ nhất định không chịu làm một người không đầy đủ.”

“… Sau đó thì sao?”

“Sau này ba em đã nói với bà, con người ta sống trong đời, được và mất là những chuyện cả đời này ta luôn phải trải qua, vì vậy nên hãy nhìn đời thực tế một chút. Khi trời cao nhân từ, sẽ cho bạn thứ gì đó, bạn có thể vì điều đó mà vui sướng mà kiêu ngạo; nhưng cũng có lúc trời mưa gió thất thường, khi nó muốn đoạt đi thứ gì đó của bạn, bạn cũng đừng đau lòng khóc khổ gọi trời.” Cô tâm niệm đọc lại từng câu từng chữ ba mình đã nói lúc đó, “Có đôi khi thứ bạn mất đi có lẽ là thứ tuyệt vời nhất cuộc đời bạn thậm chí nó là tính mạng của bạn, nhưng bạn phải nhớ kỹ, cứ coi như những thứ đó đã mất, nhưng bạn vẫn là bạn, trí não và tinh thần vẫn còn đó, người quan tâm bạn vẫn quan tâm bạn, họ không vì bất cứ chuyện gì mà thay lòng đổi dạ.”

Cô nắm chặt lấy tay Trần Thước, chậm rãi cúi đầu, nhìn cái bóng hai người phản chiếu dài trên mặt đất.

“Hi Hi mất đi một phần cơ thể, nhưng anh vẫn là anh, cô ấy vẫn là cô ấy, anh thương cô ấy, thậm chí còn mãnh liệt hơn trước kia, cô ấy vẫn kính trọng anh, đau lòng khi anh buồn bã, bi thương khi anh bị tổn thương. Nếu không có bất cứ chuyện gì thay đổi, tại sao cứ phải tự áy náy trách bản thân như vậy?”

Sau đó cô hạ thấp giọng, gần như là thì thào tự nói với mình.

“Trần Thước, anh đừng đau lòng vì Hi Hi mà tra tấn chính mình, em cũng sẽ đau lòng vì anh, cũng sẽ không biết phải làm thế nào mới có thể an ủi anh, sau đó cảm xúc suy sụp, rồi sẽ cảm thấy bản thân mình thực vô dụng…”

Giọng nói của cô càng ngày càng nhẹ, để nói ra những suy nghĩ của bản thân này thật sự phải cần dũng khí rất lớn.

Cô vẫn là Dư Điền Điền của anh, tuy rằng có đôi khi tùy tiện giống như đàn ông, nhưng sâu trong lòng kỳ thật cũng chỉ là một cô gái biết xấu hổ.

Cô cúi đầu rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Ngay sau đó, cô nhẹ nhàng buông tay, rồi lại bỗng nhiên bị một bàn tay thon dài mạnh mẽ kéo ngược lại.

Ngẩng đầu kinh ngạc muốn nhìn người trước mặt, trong lúc cô chưa kịp nhìn thấy mặt anh, bỗng nhiên bị anh kéo một cái ôm chặt vào lòng, vì thế đập vào mắt cô lúc đó chỉ nhìn thấy cổ áo lông màu trắng sạch sẽ, cùng với những hoa văn trên chiếc áo khoác màu xám.

Anh bất ngờ ôm cô vào lòng khiến cô trở tay không kịp, trên đường xe cộ vẫn đi lại tấp nập, người đến kẻ đi, còn cô… lại được anh ôm vào lòng?

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Trần Thước ôm chặt cô vào lòng, giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu.

“Dư Điền Điền, em là mặt trời nhỏ của anh.”

Trong lòng cô vừa nhúc nhích, muốn ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh vươn tay ấn một cái vào lòng ngực, “Đừng nhìn anh!”

“Làm gì chứ…” Cô yếu ớt kháng nghị, “Vì sao không cho em nhìn anh chứ? Trần Thước anh thật bá ——“

“Ưm.” Anh bỗng nhiên đưa ngón trỏ ra chặn ngang môi cô, cũng chẳng dịu dàng nói, “Yên tĩnh một chút, đừng quấy rầy anh, anh đang sắp xếp lại tâm trạng.”

“Sắp xếp tâm trạng gì chứ?” Cô không hiểu gì cả.

“Chuẩn bị dũng khí.” Anh khẽ giọng nói, sau đó cười thấp giọng, “Anh muốn mặt trời nhỏ của anh truyền cho anh chút năng lượng, để anh có dũng khí đối mặt với những chuyện trước đây mình đã trốn tránh.”

Dư Điền Điền ngẩn ra, sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt sáng rực, giống như sao trong trời đêm, “Trần Thước, anh quyết định sẽ đối mặt với Hi Hi thật chứ?”

Khoảng cách giữa hai người lại gần như vậy.

Giờ đây gần trong gang tấc là gương mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt kia sáng rực như ánh lửa, dường như ánh sáng trên thế giới này đều bị em dập tắt, chỉ còn hai ngọn sáng thắp lên trong đêm tối.

Quá đẹp, gần như anh không tìm được từ nào để hình dung cảnh tượng bây giờ.

Sao cô có thể dũng cảm, xinh đẹp, kiên cường, khiến tim anh … đập thình thịch như vậy?

Trần Thước thở nhẹ một hơi, sau đó cúi đầu, không thể kiềm chế hôn lên đôi môi không chịu an phận cứ ríu rít nãy giờ bên tai anh.

Thật mềm mại, ấm áp, giống như chiếc kẹo đường hồi bé vậy, vừa ngọt ngào lại khiến người ta khó có thể cưỡng lại.

Môi anh chạm nhẹ lên môi cô, từng chút thử thăm dò, sau đó công thành chiếm đất, sau đó lại lùi ra.

Bốn phía vang lên tiếng huýt sáo, có cậu bé lớn tiếng kêu: "Mẹ ơi, chỗ đó có hai người đang mi nhau kìa!"

Sau đó là tiếng cười vang lên khắp nơi.

Trần Thước rời khỏi môi Dư Điền Điền, nhìn gương mặt xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ chui vào của cô, đột nhiên anh bật cười.

Anh nắm chặt tay của cô, "Đi!"

"Đi đâu cơ?"

"Tìm một nơi thật yên tĩnh, tiếp tục làm chuyện chúng ta vừa làm!" Trần Thước nói chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49

Hotdog vẫy vẫy đuôi đi vòng quanh phòng khách, bởi vì trong nhà có thêm hai người xa lạ, nó không dám chạy loạn, chủ nhân cũng không ở nhà, nó chỉ có thể trốn sau ghế sofa lẳng lặng nằm đó, híp mắt cẩn thận quan sát hai người vừa tới.

"Uống nước đi." Phùng Tử Cận đi ra từ phòng bếp, đem ly nước thủy tinh đặt trên bàn trà trước mặt Trần Hi, "Tùy tiện mở tủ lấy cốc nước, hi vọng anh trai em sẽ không để ý."

Trên bàn trà kỳ thật còn bày hai ly trà hoa nhài, chỉ là Trần Hi không uống lấy một ngụm.

Trà hoa nhài là loại nước trước đây mẹ cô và Trần Thước thích uống nhất, gần như mỗi ngày bà cũng sẽ pha một ấm, trong nhà luôn có một mùi hương hoa nhài thoang thoảng. Hai anh em từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng từ mẹ mình nên cũng rất thích loại trà này.

Chỉ là từ sau khi tai nạn lần đó xảy ra, Trần Hi đi Mỹ, đột nhiên từ bỏ rất nhiều thói quen đã hình thành trước đây, thậm chí những thứ trước đây cô thích cũng có cảm giác bài xích kì lạ.

Bác sĩ tâm lý nói đây là biểu hiện của tình trạng tổn thương tâm lý sau tai nạn, nếu cô không thích, vậy thì từ bỏ cũng không sao.

Mà trà hoa nhài cũng là một thứ trong số đó.

Trần Thước không biết nhưng Phùng Tử Cận thì biết.

Một hai giờ chiều ánh nắng mặt trời lên cao chiếu xuyên qua cửa sổ, Trần Hi đang ngồi trên xe lăn, sau lưng cô chính là tấm cửa kính sát mặt đất. Ánh nắng đem bóng lưng cô trở nên mềm mại hơn, vừa nhìn qua, chợt có cảm giác thanh thoát không dính bụi trần.

Cô nhận lấy cốc nước, lúc bưng lên uống thì tay có chút run run, nước trong cốc lại tương đối nhiều, chiếc cốc lắc lư , tràn chút nước ra ngoài.

Phùng Tử Cận rút hai tờ khăn giấy, cúi người giúp cô lau chút nước vương lại trên tấm thảm trên đùi cô, "Xin lỗi, anh không cẩn thận nên rót nhiều nước quá."

Trần Hi dừng một chút, nhìn người đàn ông cao lớn cúi đầu giúp cô lau vệt nước trên thảm, môi mím chặt, chân cũng theo bản năng muốn quay sang bên cạnh, nhưng cũng chỉ giật giật chân chứ không quay sang được bao nhiêu.

Cuối cùng cô lắc đầu nói, "Không phải lỗi của anh, không cần xin lỗi em."

Phùng Tử Cận đứng lên, nghe thấy cô nhỏ giọng nói: "Người có vấn đề là em mới đúng."

Anh dừng động tác, ném khăn giấy vào trong thùng rác, "Lại nói lung tung gì đấy?"

Giọng điệu mang theo sự cưng chiều, dịu dàng, giống như ánh nắng ấm áp hiếm hoi của mùa đông mang theo hương vị tươi mới của mùa xuân.

Trần Hi uống một ngụm nước, động tác vô cùng đơn giản nhưng cũng khiến hai tay hơi run rẩy, lúc cô buông cốc nước xuống, Phùng Tử Cận nhận cốc của cô, đặt lại lên bàn trà.

Bỗng nhiên cô mở miệng hỏi: "Bao giờ anh về bên đó?"

“Không phải nói chúng ta nói sẽ ở đây một tuần sao?” Anh theo bản năng ngẩng đầu, cười nhạt một cái, “Em quên rồi?”

Trần Hi nhìn anh, lắc đầu.

Trên mặt cô không có ý đùa, hơn nữa lại là vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy.

Phùng Tử Cận cảm thấy có biến, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất.

Sau đó anh nghe thấy Trần Hi nói với anh: “Nếu hôn lễ đã hủy bỏ, em cũng không cần tham dự chuyện đại sự gì, ép anh ở bên cạnh chăm sóc em đã là gánh nặng của anh rồi —— “

“Em hiểu, anh chưa bao giờ nghĩ em là gánh nặng.” Phùng Tử Cận ngắt lời cô, ánh mắt nhìn thẳng mặt cô.

Trần Hi đối mặt với anh trong phút chốc liền chuyển rời tầm mắt.

Cô nói: “Phùng Tử Cận, ngày mai anh về Mỹ đi.”

Phùng Tử Cận im lặng vài phút, lấy di động ra, “Vậy anh sẽ gọi cho bên sân bay, sửa thời gian vé máy bay.”

Trần Hi không nói gì, chỉ nhẹ vươn tay cản bàn tay anh đang cầm di động lên, “Không cần, em đã đặt xong vé máy bay cho anh rồi.”

Cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói lại lạnh nhạt, “Thông tin về chuyến bay đã được gửi vào email của anh , là chuyến bay bảy giờ tối mai, anh đến sân bay trước hai tiếng để nhận vé là được.”

Anh luôn ở bên cạnh cô mấy hôm nay, cô không thể trực tiếp đặt vé máy bay cho anh được, vì vậy chỉ có thể đặt vé online cho anh.

Phùng Tử Cận cứng người, giọng nói đột nhiên cao hơn, “Anh đi lấy vé máy bay, vậy em thì sao?”

Trần Hi không nói gì.

Gần như là lập tức anh bật di động mở email, bấm mail thông báo về chuyến bay, nội dung trong mail ghi rõ số lượng vé… là một vé.

Ánh mắt anh dừng lại trên người Trần Hi, ném điện thoại thả xuống bàn trà, nhưng vẫn khẽ giọng hỏi cô: “Em không về với anh?”

Trần Hi lắc đầu.

“Vì sao?”

Cô im lặng vài phút, mới khẽ giọng nói: “Anh trai em ở đây, nhà của em cũng ở đây, trước kia là vì trốn tránh bản thân… Giấu diếm tình trạng sức khỏe của mình, mà nay Trần Lộ Dao đã làm loạn như vậy, mọi người đều biết chuyện của em, cũng không cần thiết phải trốn qua Mỹ lừa mình dối người nữa.”

“Vậy anh thì sao?”

“Anh còn có tương lai phía trước, được cấp trên coi trọng, công việc thành công, đừng vì em mà lãng phí thời gian quý báu của anh.” Trần Hi nói.

Bầu không khí cứng lại trong chốc lát.

Một lát sau, Phùng Tử Cận bưng chén trà hoa nhài lên uống một ngụm, tư thế ưu nhã, hầu kết theo động tác uống nước mà rung động trong chốc lát, giống như là những hoa bông tuyết mềm mại nhẹ nhàng từ cành cây rơi xuống.

Sau đó cả không gian liền trở nên tĩnh mịch.

Anh mỉm cười, “Anh ở lại chăm sóc em, lúc nào em muốn về đó, chúng ta sẽ cùng trở về.”

“Anh trai sẽ chăm sóc em, thật sự em không muốn làm phiền anh nữa.” Trần Hi ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh hai em là bác sĩ, chị Dư lại là y tá, hai người bọn họ có thể chăm sóc em rất tốt, thật sự anh đừng lo cho em.”

“Không cần lo cho em?” Phùng Tử Cận hỏi lại, giọng điệu vẫn là mềm mại như nước, nhưng trước mắt, anh nhẹ nhàng dừng lại trên mặt Trần Hi, sau đó hời hợt hỏi cô, “Em cảm thấy có thể à?”

“…”

“Anh đã lo cho em bao năm qua, tự nhiên bảo anh đừng lo nữa. Trần Hi, em cảm thấy trái tim con người không phải là máu thịt sao, lại có thể dùng điều khiển từ xa có thể tắt bật bất cứ lúc nào được?”

“…”

Phùng Tử Cận đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn mái tóc mềm mại đen nhánh, chậm rãi vươn tay xoa xoa đầu cô, "Nuôi thú cưng cũng phải có trách nhiệm, không thể gọi liền tới, đuổi là đi. Rồi sao, đến lượt anh em lại không thèm quan tâm?"

Anh vừa cười dịu dàng vừa nói, không chút để ý, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Sau đó anh ngồi xổm xuống, khi khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức gương mặt cô không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Một lát sau anh mỉm cười, "Em ở lại, anh ở lại; em đi, anh sẽ đi."

Trần Hi còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy tiếng động mở cửa.

Cửa mở, Trần Thước dẫn theo Dư Điền Điền cùng vào. Gần như là trong nháy mắt Hot dog nhảy qua sofa, Trần Thước vươn hai tay về phía nó, vì thế nó vui vui vẻ vẻ lao vào…vòng tay của Dư Điền Điền? !

Trần Thước nhất thời đen mặt, "Chó ngốc, mày không biết ai là chủ mày à?"

Trần Hi nhanh chóng cười hỏi một câu: "Mua đồ xong rồi hở anh?"

Nhất thời Dư Điền Điền mặt liền đỏ, cô nhanh chóng đẩy Hotdog ra, vẻ mặt chột dạ như muốn chui xuống lỗ —— bởi vì hai tay bọn họ đang trống trơn, chỉ là ra ngoài hôn nhau một cái sau đó rồi về …

Nhưng Trần Thước bình tĩnh nói rất tự nhiên: "Đồng chí y tá nhà anh nhớ nhầm, trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn, đi được nửa đường liền nhớ ra, cho nên bọn anh liền quay về."

Bốn mắt nhìn nhau, dù sao cũng không phải kẻ ngốc nên đều có thể biết trong lòng ai đang có quỷ.

Lúc này, Phùng Tử Cận đã đứng thẳng người lên, Trần Hi cười nói: "Anh hai, em vào phòng bếp cùng anh nấu cơm."

Anh dừng lại, lại nhìn thấy Trần Hi đang tự đẩy xe lăn đi về phía phòng bếp, cuối cùng còn ngẩng đầu nhìn anh một cái, "Anh ở lại ăn bữa cơm, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi về."

Cô không để ý những lời anh vừa nói, vẫn rất quyết tâm muốn đuổi anh đi.

Nói xong cô liền đi vào phòng bếp, coi như vừa rồi không xảy ra chuyện gì.

Dư Điền Điền tinh tế lưu lại không gian cho Hi Hi cùng Trần Thước, vì thế cô nháy mắt với Trần Thước mấy cái, "Em không cần giúp anh nữa nhỏ, dù sao anh cũng là bếp trưởng Trần, không cần em phải động tay mà."

Cô ngồi xuống sofa, khách khí nói với Phùng Tử Cận: "Đừng quan tâm đến bọn họ, Phùng tiên sinh anh ngồi đi, chúng ta chỉ cần chờ ăn là được."

Trong phòng bếp, Trần Thước đẩy em gái ngồi xa xa bếp, dặn dò cô: "Đừng đứng gần anh quá, tránh để lát nữa mỡ văng đầy người em."

Anh giúp cô đắp lại tấm thảm trên đùi, lần đầu tiên trực diện cúi đầu nhìn đùi cô, một lát sau anh thu mắt lại, "Đã sẵn sàng nhìn anh thể hiện tài năng chưa?"

Trần Hi cười rộ lên, nháy mắt mấy cái, "Vẫn luôn sẵn sàng."

Đầu bếp Trần bắt đầu thể hiện tay nghề.

Kỹ thuật thái rau của anh không tệ, giơ tay chém xuống liền đem ớt xanh cắt thành những đoạn bằng nhau, nhanh tay lanh lẹ lại mổ xong cá.

Trần Hi cười nói: "Oa, thủ pháp thật tuyệt!"

Anh cong môi cười, "Mỗi ngày anh cô đều cầm dao phẫu thuật đấy, đao pháp sao có thể tệ được?"

Trần Hi: "…"

Phẫu thuật và thái rau có thể so sánh với nhau à?

Trần Thước rất thích nấu nướng, tư thế xào rau rất ra dáng đầu bếp chuyên nghiệp, vì khoe khoang, anh còn cố ý tung chảo một cái nhưng cũng không bị bắn mỡ ra ngoài.

Cá sốt chua ngọt, thịt gà ướp tiêu, rau cải xào… Khi anh múc từng món ra thì cả bàn cơm sắc hương đều có đủ vị, quả là mê người.

Anh dùng đũa gắp một miếng thịt gà đút cho Trần Hi, chờ mong hỏi: "Ăn ngon không?"

Trần Hi cười đến khóe mắt cong lên đáp lời, "Ngon lắm!"

Là anh trai cô đích thân xuống bếp sao có thể không ngon được?

Dương như đã rất lâu rất lâu rồi cô không được cười vui vẻ mà thoải mái như vậy, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, khóe môi cũng cong lên như ánh trăng khuyết.

Nhưng Trần Thước nhìn kĩ một chút, thì nhận ra khóe mắt cô lấp lánh giọt nước mơ hồ, nhất thời chân tay lúng túng cũng không biết làm gì.

Trần Hi nhìn anh, liền mỉm cười hỏi anh: "Từ lúc nào anh hai em đã luyện ra tay nghề tốt thế này? Chẳng lẽ vì theo đuổi chị Dư, cho nên quyết chí tự cường khổ luyện tay nghề hở?"

Cô nhớ trước kia Trần Thước ghét nhất là vào phòng bếp, anh rất ghét mùi dầu mỡ ở đây, còn nói chỉ có phụ nữ mới thích nơi này.

Trần Thước đặt đôi đũa lên kệ bếp, quay lại cúi người xuống, vươn tay xoa xoa đầu cô, "Không phải, là đặc biệt học vì em."

Lần này ngược lại là Trần Hi ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên, Trần Thước chủ động nói đến chuyện trước đây.

"Trước đây sau khi em đi, anh biết sớm hay muộn rồi cũng có một ngày em sẽ trở về. Anh luôn mong em có thể khá hơn, giống như trước đây là cô gái vui vẻ khỏe mạnh, dù có tinh nghịch phá đám cũng không sao, anh đều sẽ nhường em. Nhưng bác sĩ đã nói những điều đó, dù anh có ảo tưởng tốt đẹp đến cỡ nào, cũng không thể trốn tránh sự thực —— em sẽ không đứng dậy được nữa, em cần người chăm sóc, em gái anh không thể như trước nữa."

Anh vươn tay ôm gọn má cô, "Bắt đầu từ lúc đó, anh đã tự hỏi bản thân, anh nên làm gì? Đáp án là anh nhất định phải học cách chăm sóc em gái mình ra sao."

Cho nên anh bắt đầu học cách làm cơm, bắt đầu học cách chăm sóc một người thế nào, cho nên anh không chỉ học cách tự lập một mình, còn học cách chăm sóc thú cưng của mình ra sao—— Hot dog xuất hiện cũng chỉ vì thế, bởi vì có một ngày anh muốn gánh trách nhiệm chăm sóc Trần Hi, nếu như phải chăm sóc cô cả đời, anh cũng không có nửa câu oán hận nào.

Mắt Trần Hi bất chợt liền đỏ.

Cô lắc đầu, "Em không muốn mình là gánh nặng của anh hai đâu."

"Trước giờ em chưa từng là gánh nặng của anh hai, đây là trách nhiệm của anh hai." Trần Thước nhìn cô, trong giọng nói ẩn chứa sự chua sót, "Thật ra anh đã chuẩn bị xong hết rồi, nên sớm phải đón em về mới đúng, nhưng trong lòng anh áy náy, không dám đối mặt với em, thậm chí anh còn không dám nhìn thẳng vào chân em. Bởi vì em trở thành như ngày hôm nay, không thiếu lỗi của anh. Là do người anh hai này quá tùy hứng, quá thất bại, mới để em thay anh chạy ra ngoài, lên xe với mẹ; là anh không thể ngăn cản em, mới để em và mẹ —— "

Một ngón tay thon dài chỉ chạm nhẹ lên môi anh.

Trần Hi rơi nước mắt, vừa lắc đầu vừa nói: "Không phải, chuyện đó không phải lỗi của anh hai. Mọi chuyện đều do em lựa chọn, chuyện đã xảy ra như vậy, trước đó ai cũng không biết. Anh đừng tự trách mình, anh hai."

Cô cúi đầu, kéo tấm thảm trên đùi lên, "Trước đây em rất hận, hận vận mệnh không công bằng, vì sao chuyện này lại xảy ra với em, vì sao em còn nhỏ như vậy mà không thể bước đi nữa, lại không thể cầm bút vẽ lại nữa…"

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nhỏ trên mặt đất, nện vào lòng anh.

Nhưng cô ngẩng đầu giơ tay lau khô nước mắt, nín khóc mỉm cười nhìn anh mình, "Nhưng em cũng không hoàn toàn tiếc nuối, cũng có chút thu hoạch."

Cô chỉ vào chiếc máy ảnh SLR đang treo trên cổ mình, "Anh xem, bây giờ tuy rằng em không thể cầm bút vẽ nhưng em có thể làm nhiếp ảnh gia."

Máy ảnh là nhờ Phùng Tử Cận sửa lại một chút, nó nhẹ hơn so với những máy ảnh phổ thông bây giờ rất nhiều, tuy rằng cô muốn cầm vẫn phải dùng rất nhiều sức, nhưng lại không đến mức không cầm nổi.

"Mặc dù em sẽ run tay, nhưng khi quay chụp ánh sáng cũng có thể vì run tay mà sinh ra một chút hiệu ứng cho tấm ảnh, tấm ảnh có thể sẽ hơi mờ, thậm chí cũng có lúc không nhìn rõ cảnh vật trên tấm ảnh, nhưng Phùng Tử Cận nói, mờ ảo cũng có kiểu đẹp của mờ ảo." Cô cười rộ lên, "Anh ấy còn đem hình của em mang tới tham gia hội triển lãm ảnh, tấm ảnh có tên là 'Không hoàn mỹ'. Tuy rằng không đạt được giải thưởng, nhưng đại sư nhiếp ảnh phía bên ban tổ chức đã tự mình đến nhà gặp em, ông ấy nói ông ấy rất thích tác phẩm của em, hi vọng em có thể tiếp tục chụp ảnh, trong tương lai sẽ có những bức ảnh đẹp hơn nữa."

Cô cười vui vẻ như vậy, giơ giơ máy ảnh nói với anh: "Tuy rằng em không thể vẽ tranh, nhưng em lại có cách khác để chiêm ngưỡng những khía cạnh xinh đẹp của cảnh vật và con người trên thế giới này, như vậy là đủ rồi phải không anh?"

Nhưng vừa lúc nói như vậy, cô cũng từ từ suy nghĩ, ngày mai Phùng Tử Cận sẽ phải đi rồi.

Là cô tự mình đuổi anh đi.

Từ nay về sau chắc hẳn sẽ không có người có thể cùng cô vài bữa lại ra biển ngắm mặt trời lặn, tay cầm tay dạy cô phải chụp ảnh như thế nào nữa.

Từ nay về sau vĩnh viễn sẽ không còn người đàn ông đứng cách cô rất gần rất gần, chỉ cần cô quay đầu lại, liền có thể thấy anh đang nở nụ cười dịu dàng lưu luyến nhìn cô.

Cũng không biết là do nhớ lại quá khứ hay là vì Phùng Tử Cận, đôi mắt cô lại đỏ.

Trần Thước kéo tấm thảm, nhìn hai chân gầy gò của cô, thấp giọng hỏi: "Đau không em?"

Cô lắc đầu, "Lúc trời lạnh sẽ có chút cảm giác, còn lại bình thường đều không cảm thấy đau."

Trần Thước nhắm chặt mắt, kéo đầu cô ấn vào lồng ngực mình.

Anh nói: "Em về là tốt rồi."

Từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc em.

"Chị Dư của em cũng là người rất tốt, rất kiên nhẫn trong công việc chăm sóc người khác."

Cô ấy cũng thương em như anh, cũng sẽ cho em sự dịu dàng và che chở anh không làm được.

"Hi Hi, ở lại đây đi, sau này chúng ta sẽ luôn ở bên nhau."

Như vậy, mới đủ viên mãn, mới đủ hoàn chỉnh.

Trần Hi nặng nề khịt khịt mũi, cười rộ lên, "Được, em ở lại."

Ở lại, để từ nay về sau có một gia đình hoàn chỉnh.

Ở lại, để từ nay về sau trả lại tự do cho Phùng Tử Cận.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 50

Sau khi Trần Thước đi làm, Phùng Tử Cận cũng rời đi.

Trần Hi quyết tâm không cho anh ở lại, liền muốn phân rõ giới hạn với anh, anh cũng biết nhiều lời không có tác dụng, thoải mái mà rời đi.

Từ sáng đến giờ vẫn ở cạnh Trần Hi, Dư Điền Điền nhanh chóng nói: "Hôm nay chị trực đêm, ban ngày chị ở nhà với em, không bằng chị đưa em đi tiễn Phùng tiên sinh nhé?"

Trần Hi lắc đầu, "Em cũng không tiện đi lại, nên không cần tới tiễn anh ấy đâu chị." Cô ngẩng đầu nhìn Phùng Tử Cận đang đứng trước cửa ra vào mà mỉm cười, "Anh sẽ không để tâm chứ?"

Phùng Tử Cận chạm mắt nhìn cô, một lát sau cũng cong khóe miệng đáp, "Không sao, em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe."

Anh đẩy cửa đi ra ngoài, trước khi đi còn nghe thấy câu "Bảo trọng" rất nhỏ của Trần Hi, có vài giây chợt dừng bước, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại .

Lời bảo trọng chỉ nói khi hai bên xa nhau mãi mãi không bao giờ gặp lại, anh không muốn như vậy.

Bởi vì bọn họ sẽ gặp lại nhau nhanh thôi.

Trên khóe môi Phùng Tử Cận vẫn mang theo một nụ cười như có như không, nhịp chân rời đi cũng bình tĩnh, không nhanh không chậm.

Dư Điền Điền ôm Hot dog ngồi bên cạnh Trần Hi, sau khi Phùng Tử Cận đóng cửa rời đi liền nụ cười kia cũng biến mất trong nháy mắt, dường như cô đã hiểu.

Cô nghĩ ngợi, rồi đẩy Hot dog ra, thấp giọng hỏi Trần Hi: "Nếu luyến tiếc tại sao còn đuổi anh ấy đi?"

Trần Hi nói: "Anh ấy có tương lai sáng lạn, lại vì một người tàn phế như em mà chậm trễ cả đời, không đáng chút nào."

Hai chữ "Tàn phế" khiến người ta đau lòng đến cỡ nào chứ!

Dư Điền Điền nhíu mày, "Vì sao lại hạ thấp bản thân mình như vậy? Anh trai em nghe thấy sẽ cảm thấy buồn lắm có biết không."

"Em sẽ không nhắc chuyện đó trước mặt anh hai đâu, chị yên tâm đi, chị Dư." Trần Hi cười mang theo chút áy náy, "Chỉ là trong lòng em hiểu rõ, dù em có thừa nhận hay không, sự thật vẫn là như vậy."

Đời này, ngoại trừ là gánh nặng của những người bên cạnh thì cô không thể làm được gì nữa.

Tuy chỉ là cô gái mới hai ba hai tư tuổi, trên gương mặt còn chưa biến mất những nét ngây thơ của tuổi trẻ, nhưng sự dịu dàng trong đôi mắt sáng ngời kia lại ẩn chứa một cảm giác đau thương trưởng thành trước tuổi.

Trần Hi thực tế đến đáng sợ, cũng tự ti đến đáng sợ.

Dư Điền Điền kinh ngạc nhìn cô, cúi đầu cầm lấy tay cô, sau một lúc mới thấp giọng nói: "Đối với anh trai em mà nói, trước giờ em không phải gánh nặng của anh ấy, mà là hi vọng của anh ấy, là đứa em gái anh ấy luôn nhớ nhung trong lòng… Trước kia chị đã nghe anh ấy kể về em rất nhiều lần, khi đó đã từng nghĩ, nếu một ngày có thể tận mắt gặp em, vậy thì thật là tốt."

"…"

"Cho nên bây giờ chúng ta đã gặp rồi, em cũng muốn ở lại đây, sau này chị và Trần Thước sẽ cùng nhau chăm sóc em." Cô vỗ vỗ mu bàn tay của Trần Hi, cong khóe miệng cười, "Chúng ta đừng nói mấy chuyện buồn nữa, em xem em trở về anh trai em vui đến cỡ nào kìa, chẳng lẽ đây còn không tính là lập công lớn à?"

Cô cao giọng gọi Hot dog đang trong thư phòng ra, cậu chàng vẫy đuôi hưng phấn sủa vài tiếng mà chạy ra.

Dư Điền Điền nâng chân trước của nó lên, đặt trên đùi Hi Hi, "Đây là em gái bảo bối của chủ nhân mày, sau này mày sẽ ở chung với cô ấy, từ từ bồi dưỡng tình cảm, ok?"

Hot dog hai mắt đảo lia lịa, tò mò nhìn cô gái kỳ lạ đang ngồi trên ghế.

Trần Hi cong khóe miệng cười, dáng vẻ hòa nhã, ánh mắt dịu dàng. Cô nhớ anh hai đã kể, Hot dog là vì cô mới xuất hiện ở đây.

Cẩu cũng có linh tính của cẩu, bốn mắt nhìn nhau, nó do dự trong chốc lát, rồi chợt nhẹ nhàng áp đầu đặt lên đùi Trần Hi. Trần Hi mỉm cười, đưa tay gãi ngứa ở cổ cho nó, cậu chàng rên hừ hừ tỏ vẻ rất hưởng thụ.

Dư Điền Điền vừa vui vẻ vừa hâm mộ, bĩu môi nói: "Chó thối, trước đây tao phải mất một tuần hầu hạ mày, mày mới cho tao sắc mặt tốt …"

Trần Hi không nhịn được, lập tức bật cười thành tiếng.

***

Khúc mắc nhiều năm rốt cuộc cũng cởi bỏ, vì vậy tâm trạng bác sĩ Trần rất thoải mái, tính cách khó chịu cũng giảm bớt đi nhiều.

Đem tâm trạng sung sướng tới bệnh viện, gặp ai anh cũng chào: "Hi, buổi sáng tốt lành!"

Vậy mà hành động này hù chết cả đám người.

Buổi trưa lúc ăn cơm, trong cangteen một đám bác sĩ y tá khoa ngoại bàn luận xôn xao.

Đồng chí Giáp nói: "Mấy người có nhận ra hôm nay bác sĩ Trần đáng sợ hơn mọi hôm không! Anh ta nhìn tôi rất dịu dàng, sáng nay còn chúc tôi buổi sáng tốt lành, gặp ngoài hành lang còn cười tủm tỉm hỏi ca phẫu thuật của bác sĩ Lý có thuận lợi không, tôi vừa nói rất tốt, anh ta còn bảo tôi đã vất vả rồi!"

Đồng chí Ất nói: "Việc đó chỉ bé bằng cọng lông thôi! Hôm nay tôi dậy muộn, buổi sáng vừa lúc đến phòng trực, chưa ăn sáng nên sắc mặt không tốt lắm. Anh ta thấy thế thì gọi tôi lại, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi nói chưa kịp ăn sáng nên hơi bụng hơi khó chịu, anh ta còn chia nửa chiếc bánh bao của mình cho tôi nữa đấy!"

Đồng chí Bính nói: "Kinh dị nhất là sáng nay lúc đang trong ca phẫu thuật, anh ấy kêu tôi đưa dao giải phẫu qua, lúc đó tôi đang lơ đãng, tiện tay đưa kim khâu cho anh ta! Tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ mắng chết tôi, cuối cùng anh ta tự lấy dao giải phẫu, sau đó nhìn vẻ mặt hoảng sợ của tôi, còn an ủi tôi nói không sao đâu, lần sau phải chú ý hơn!"

Đồng chí Đinh ậm ừ không nói gì.

Giáp Ất Bính cùng nhau quay đầu đi nhìn chằm chằm cô, "Này, cậu không có gì muốn nói sao?"

Đồng chí Đinh gương mặt tuyệt vọng nhìn đằng sau các cô nói, "Tôi, tôi muốn nói… Trần, chào bác sĩ Trần!"

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, liền phát hiện người vẫn đứng sau các cô nghe đoạn hội thoại từ nãy giờ là bác sĩ Trần giờ đây đang cầm đĩa cơm nheo mắt cười.

Giáp: "…"

Ất: "…"

Bính: "…"

Mọi người đều thầm nghĩ thôi thảm rồi, lần này khủng long nhất định sẽ nổi giận, ai ngờ Trần Thước lại không tức giận chút nào, chỉ là cười hỏi: "Thì ra trong lòng các cô nghĩ tôi hung dữ như vậy?"

Đám quần chúng: "Không, không không không!"

Trong lòng cả đám đều là cảm thấy nước mặt tuôn rơi.

Trần Thước gật gật đầu, đăm chiêu nói: "Tôi cũng không phải loại người không chịu tiếp thu ý kiến, sau này tôi sẽ cố gắng sửa."

Anh lại còn cười một cái rất dịu dàng, bưng đĩa đi vừa nói: "Mọi người cứ từ từ ăn, ăn uống vui vẻ nhé!"

"…"

Để lại đằng sau một đám người càng thêm hoảng loạn.

Sau khi trở lại văn phòng, Trần Thước gọi điện thoại cho Dư Điền Điền liền hỏi, "Anh thật sự hung dữ như vậy à? Mọi người đều rất sợ anh?"

Dư Điền Điền đi đến trước ban công, tức giận nói: "Giờ anh mới biết à? Anh suốt ngày trưng ra bộ mặt hung thần giết người, vẻ mặt thì đáng ghét, không biết đám y tá ở khoa ngoại sợ anh cỡ nào phải không! Chính là hận không thể cách xa ngàn dặm, tốt nhất cả đời này đừng nói chuyện."

Trần Thước cười tủm tỉm, "May là em ở khoa nhi, nếu không em cũng cách xa ngàn dặm với anh, vậy thì sao có hôm nay !"

Dư Điền Điền đỏ mặt, chột dạ nói: "Hôm nay cái gì? Hôm nay làm sao chứ ? Tuy rằng em không ở khoa ngoại, nhưng em cũng rất muốn cách xa ngàn dặm với anh đấy, anh không biết hồi đó anh đối xử với em tệ thế nào đúng không? Anh hại e mất mặt trước nhiều người như vậy, nói em không có điểm gì tốt, anh quả thực chính là —— "

"Quả thực chính là tội ác tày trời." Trần Thước tốt bụng giúp cô bổ sung nốt, "Đương nhiên là tội ác tày trời, lại còn không biết thương hương tiếc ngọc, làm em mất mặt thì thôi đi còn hung dữ với em, phá nát lòng tự trọng của em, quả thực rất quá đáng!"

"…" Trong lòng vốn đang có một bụng đầy cơn tức muốn xả, nghe anh nói vậy Dư Điền Điền cũng không nói được gì nữa.

Trần Thước ở đầu dây bên kia nở nụ cười, sau vài phút mới thoải mái nói: "Dư Điền Điền, nếu sớm biết hôm nay anh sẽ yêu em như vậy, nhất định từ lần đầu gặp em ngoài siêu thị, anh sẽ mặt dày mà theo đuổi em cưng chiều em."

Ngày đông ánh nắng ấm áp chiếu tới, những tia nắng từ ban công xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào căn phòng, nhìn từ đây cả thành phố dường như ấm áp hơn, tràn ngập vẻ đẹp dịu dàng như ánh nắng vàng rực rỡ.

Cách đó không xa là hồ nước trong xanh, xung quanh hồ đập vào mắt người là một hàng cây xanh tươi um tùm, bên cạnh là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, xa xa là ngọn núi như ẩn như hiện…

Mùa xuân sắp tới, vạn vật đều tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng đến mức khiến người ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Cô mỉm cười, thấp giọng nói: "Nhưng trên đời này không có vị thuốc nào mang tên hối hận, trước đây anh đối với em xấu như vậy, cũng không có cách nào xoay chuyển ấn tượng tệ hại đó đâu."

"Thật sự không có cách nào à?" Người ở đầu dây bên kia thở dài một cái, không thể làm gì khác hơn là nói, "Nếu em đã nói như vậy, anh cũng không còn cách nào, chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ…"

"Đòn sát thủ gì cơ?"

"Đương nhiên là … lấy thân báo đáp!" Giọng nói của Trần Thước lại phấn chấn hẳn lên, "Trước kia đắc tội em bao nhiêu, tội ác tày trời không có cách bù đắp cỡ nào, vậy anh cũng chỉ có thể lấy thân mình báo đáp bù đắp những ngày tháng khó chịu đã qua của y tá Dư thôi!"

Dư Điền Điền nghẹn họng không nói được gì, một hồi lâu sau mới lắp bắp nói: "Trần… Trần Thước anh quả là kẻ mặt dày!"

"Cũng để xứng đôi với em thôi, hai ta một kẻ mặt dày bậc nhất, một kẻ mồm mép không kém." Tên kia liền cười hi hi ha ha phản đòn.

Cô than thở, "Bao nhiêu tuổi rồi còn thích đùa giỡn như trẻ con ấy, sao anh không thể chín chắn một chút, trưởng thành một chút chứ?"

"Châm ngôn cuộc đời anh chính là, ngày nào anh cưới vợ thì hôm đó sẽ trở thành người đàn ông chín chắn trưởng thành! Sao nào, Dư Điền Điền em muốn gả cho anh chưa?"

"… Châm ngôn này anh sáng tác từ bao giờ đấy?"

"Vừa xong."

"Bác sĩ Trần anh thật ấu trĩ!"

"Thành thục việc đó là được rồi."

"Thành thục cái đầu anh ấy!"

"Em không tin à? Không tin tối nay về chúng ta thực hành để em kiểm tra nhé!"

"Cúp! Đây! Trần! Thước!" Dư Điền Điền gương mặt đỏ rực quát, "Anh mà cứ nói mấy lời vô duyên đó, em cúp máy thật đấy!"

Đầu bên kia truyền đến trận cười vang không ngớt, một lát sau, người nọ thoải mái nói: "Dư Điền Điền, trò chuyện với em, bỗng nhiên cảm thấy cả thế giới như sáng lên ấy."

Cô cong khóe miệng, lại cố ý hỏi: "Ý anh em là bóng đèn à?"

"Không." Giọng nói người nào đó như thầm thì bên tai cô, "Bởi vì em là mặt trời nhỏ của anh."

Mặt trời nhỏ độc nhất vô nhị trên thế giới này, cô tốt bụng hiền lành, chỉ cần ở bên cạnh cô, anh sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong phòng khách, Trần Hi từ từ cầm lấy chiếc máy ảnh đang treo trên cổ, đưa về phía ban công bấm tách một cái, ghi lại đúng khoảnh khắc này.

Trong bức hình là cô gái hai má hồng hồng cúi đầu cười hạnh phúc, bởi vì có chút thẹn thùng, mũi chân cô vô thức di di xuống đất. Khó có ngày đông nào thời tiết lại đẹp như vậy, ánh nắng dịu dàng, khung cảnh xung quanh lại nhờ ánh nắng mà trở nên lung linh hơn hẳn.

Lại vì ngón tay cô hơi run, ánh nắng rực rỡ kia giống như kim cương tỏa ra những tia sáng lấp lánh nhưng mờ ảo.

Phải đặt tên cho bức ảnh này là gì mới hay nhỉ?

Trần Hi suy nghĩ trong chốc lát sau đó nở nụ cười quyết định.

"Hoa nở đông ấm."

Cô chợt nhớ tới bốn chữ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Do Em Quyết Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.